РИШЕЛ МИЙД
ИНДИГОВА МАГИЯ

Част 3 от „Кръвни връзки“

Превод от английски: Стамен Стойчев, 2013

chitanka.info

ГЛАВА 1

Не за пръв път ме измъкваха от леглото посред нощ заради важна мисия. Сега обаче за пръв път ми се случваше в такъв момент да ме питат нещо толкова лично.

— Девствена ли си?

— Моля?

Разтърках още сънените си очи, в случай че това е някакво странно видение, което ще изчезне. Преди пет минути спешно позвъняване по телефона ме бе накарало да се изстрелям от леглото и още не се бях адаптирала.

Госпожа Теруилиджър, моята учителка по история, се наведе още по-близо към мен и повтори въпроса си с драматичен шепот:

— Попитах те дали си девствена?

— Хм, да…

Сега вече наистина бях будна. Огледах притеснено фоайето на моето общежитие, за да се уверя, че наоколо няма никой, който да стане свидетел на този шантав разговор. Но нямаше за какво да се тревожа. С изключение на отегчената дежурна в далечния край на помещението, фоайето бе празно, навярно защото никой нормален не би трябвало да е буден по това време на нощта. Когато телефонното обаждане на госпожа Теруилиджър ме събуди, бе настояла да се срещнем тук, заради „въпрос на живот и смърт“. Най-малко очаквах да започне да ме разпитва за личния ми живот.

Тя отстъпи назад и въздъхна облекчено.

— Да, естествено. Разбира се, че си девствена.

Присвих очи, неуверена дали би трябвало да се почувствам обидена, или не.

— Разбира се? Какво означава това? Какво става?

Учителката тутакси доби делово изражение и бутна нагоре на носа си очилата с телени рамки, които все се свличаха надолу.

— Няма време за обяснения. Трябва да тръгваме. — Сграбчи ме за ръката, но аз не помръднах.

— Госпожо, три часът сутринта е! Посред нощ, в училището — додадох, в случай че не е схванала сериозността на ситуацията.

— Няма значение. — Тя се извърна към дежурната и се провикна към нея: — Вземам с мен Сидни Мелроуз. Утре сутринта може да обсъдим с госпожа Уедърс нарушаването на вечерния час.

Дежурната се стресна, но тя бе само една от ученичките, на която й бе възложено да виси тук през цялата нощ. Изобщо не беше в категорията на страховитата госпожа Теруилиджър с нейната висока, мършава фигура и лице като на птица. Истинският господар на положението в моето общежитие беше мъжът от охраната, който дежуреше отвън, но той само ни кимна приятелски, когато госпожа Теруилиджър ме измъкна през вратата. Запитах се колко ли момичета бе похищавала така посред нощ.

— Ама аз съм по пижама — оплаках се. Това беше последният протест, който успях да изрека, когато стигнахме до колата й, паркирана на платното за противопожарните коли. Учителката караше червен фолксваген костенурка, изрисуван с цветя отстрани. Кой знае защо, това никак не ме изненада.

— Всичко е наред — увери ме тя, докато ровеше за ключовете на колата в голямата си кадифена чанта.

Пустинната нощ наоколо бе студена и притихнала. Високите палми чертаеха в небето тъмни фигури, подобни на пипалата на паяци. Над тях надничаше кръглата луна, а небето около нея бе осеяно с безброй блещукащи звезди. Обвих с ръце тялото си, за да се постопля, като докоснах мекия си халат. Под него бях с пижама на райета, с дълги крачоли, в комплект с пухкави бежови чехли. Целият ансамбъл ме топлеше достатъчно в уютната ми стая в общежитието, но едва ли бе най-практичното одеяние за студена нощ в Палм Спрингс. Но да се излиза навън по пижама надали беше практично, за което и да е място.

Моята преподавателка отключи вратата на колата си и аз предпазливо се вмъкнах вътре, избягвайки празните картонени чаши за кафе и старите броеве на списание „Утне Рийдър“. Такъв хаос беше непоносим за мен, обаче точно сега това бе най-малката ми грижа.

— Госпожо Теруилиджър — подхванах, след като потеглихме по улиците на предградието. — Какво става? — Сега, след като бяхме извън общежитието, се надявах, че тя ще започне да говори смислено.

Не бях забравила думите й, че се касаело за „въпрос на живот и смърт“ и започнах да се изнервям.

Погледът й оставаше прикован в пътя пред нас, а ъглестото й лице бе напрегнато.

— Нуждая се от теб, за да направиш една магия.

Смразих се, докато се опитвах да осмисля казаното от нея.

Доскоро такова искане щеше да предизвика бурни протести от моя страна и тръпки на погнуса. Не че сега се чувствах много добре. Магията все още ме плашеше. Денем госпожа Теруилиджър преподаваше в моето частно училище с пансион „Амбъруд“, но нощем се превръщаше във вещица. Освен това не спираше да ми повтаря, че притежавам вродена дарба за магии и въпреки че се съпротивлявах с все сили, тя бе успяла да ме научи на някои заклинания. Имах няколко сериозни основания да избягвам такива тайнства. Като оставим настрана вроденото ми убеждение, че магията е нещо грешно, аз просто не желаех да се забърквам в повече свръхестествени деяния, отколкото се налагаше. И без това вече прекарвах дните си като член на тайно общество, което криеше тайните на вампирите от света на хората. Това, както и учебните занимания, бяха достатъчни, за да ангажират напълно времето на всекиго.

Но трябва да призная, че магическото й обучение ме бе спасило наскоро от няколко много опасни ситуации, затова вече не бях склонна да ги отхвърлям с лека ръка. Тъкмо поради това, предложението на госпожа Теруилиджър да правя някоя магия не беше най-странното, което се случваше тук.

— Защо съм ви необходима за това? — попитах. По пътя имаше малко движение, но понякога фаровете на някоя преминаваща кола хвърляха призрачни отблясъци върху нашата. — Вие сте милион пъти по-силна и умела от мен. Не мога да направя една стотна от това, което вие можете.

— Силата е важна — призна тя. — Но тук действат и други ограничения и фактори. Не мога да направя точно тази магия.

Скръстих ръце и се сгуших назад в седалката. Ако фокусирах вниманието си върху конкретните аспекти, може би щях да успея да пренебрегна надигащата се у мен тревога.

— И не може да почака до сутринта?

— Не — мрачно изрече учителката. — Не може.

От тона й по гърба ми пропълзяха ледени тръпки и аз останах смълчана, докато продължавахме нашето пътуване. Насочвахме се извън града и предградията, към безлюдната пустиня. Колкото повече се отдалечавахме от цивилизацията, толкова по-тъмно ставаше наоколо. След като излязохме на магистралата, изчезнаха уличните лампи и светлините от къщите. Покрай канавките се мяркаха само бодливите кактуси на пустинята, което ме подсещаше за криещите се зад тях диви животни, готови да ни нападнат. „Наоколо няма жива душа“, помислих си. „И никой в «Амбъруд» не знае, че съм тук.“

Размърдах се притеснено, като си припомних въпроса й за девствеността ми. Да не би да ме готвеше за жертва в някакво ритуално жертвоприношение? Искаше ми се да си бях взела мобилния телефон. Не че щях да призная пред организацията на алхимиците, че прекарвам толкова много време с жена, владееща магиите. И не само това — тя посвещаваше и мен в света на магиите. По-добре да рискувам да бъда принесена в жертва, отколкото да понеса гнева на алхимиците.

Двайсет минути по-късно, госпожа Теруилиджър най-после спря колата отстрани на прашно и тясно шосе, което сякаш не водеше доникъде. Излезе от фолксвагена и ми махна да я последвам. Тук беше по-студено, отколкото в „Амбъруд“. Вдигнах очи към нощното небе и затаих дъх. В тази пустош, далеч от светлините на града, звездите блещукаха с пълна сила.

Можех да видя Млечния път и още дузина съзвездия, които обикновено оставаха скрити за невъоръженото око.

— По-късно ще се любуваш на звездното небе — изтръгна ме спътницата ми от унеса. — Сега трябва да побързаме, преди луната да се е издигнала по-високо.

Ритуал на лунна светлина, безлюдна пустош, девственица за жертвоприношение… в какво се бях забъркала така глупаво? Упоритостта, с която госпожа Теруилиджър ме тласкаше към магиите, винаги ме е дразнела, но никога не съм смятала, че преподавателката ми ще представлява заплаха за мен. Сега се упрекнах, задето съм толкова наивна.

Тя преметна платнената си торба през рамо и закрачи към пустеещото поле, по което се виждаха само камъни и оскъдна растителност. Въпреки ярките звезди по небето, тук нямаше много

светлина, ала учителката ми продължи да крачи уверено, сякаш знаеше къде точно отива. Аз я следвах покорно, като потръпвах от тревога, докато прекосявах каменистия терен. Пухкавите ми чехли не бяха пригодени за подобни изпитания.

— Тук е — заяви тя, когато стигнахме до малка поляна. Остави внимателно на земята торбата, коленичи до нея и затършува вътре. — Това ще свърши работа.

Пустинята, която през деня беше безмилостно жежка, през нощта ставаше студена, но аз не спирах да се потя. Може би се дължеше по-скоро на тревогата и притеснението ми, отколкото на температурата или дебелата пижама. Пристегнах по-здраво колана на халата. Този рутинен жест малко ме успокои.

Госпожа Теруилиджър извади от торбата голямо овално огледало със сребърна рамка във формата на раковина. Постави го в средата на поляната, погледна нагоре към небето и леко отмести огледалото.

— Ела тук, госпожице Мелбърн. — Посочи с ръка насреща си, от другата страна на огледалото. — Седни там и се настани удобно.

Подвизавах се в „Амбъруд“ с името Сидни Мелроуз, а не с истинското — Сидни Сейдж. Но госпожа Теруилиджър започна да произнася грешно измисленото ми фамилно име още от първия ден и за нещастие тази нейна грешка си остана непроменена. Изпълних указанията ѝ, макар да не може да се каже, че се чувствах удобно тук. Бях съвсем сигурна, че чувах как някакво огромно животно се тътрузи в храстите и добавих „койоти“ към списъка си с опасностите, които ме дебнеха тук, точно под „правене на магии“ и „пълна липса на кафе“.

— Хайде, трябва да започваме. — Госпожа Теруилиджър впи поглед в мен. Очите ѝ ми се сториха тъмни и зловещи в мрака на пустинята. — Носиш ли нещо метално? Трябва да го свалиш.

— Не, аз… О, да, почакайте.

Пресегнах се зад врата си и откопчах фината златна верижка, на която висеше малкият ми златен кръст. От години носех този медальон, но наскоро го бях дала на друг, за да му вдъхне сигурност и покой. Неотдавна той ми го върна, посредством общата ни приятелка Джил Мастрано Драгомир. Дори и сега съвсем ясно можех да си представя гневното ѝ лице, когато се втурна към мен в училището и тикна верижката в ръката ми, без да промълви нито дума.

Сега се втренчих в кръста, проблясващ на лунната светлина. Стомахът ми се сви от притеснение, когато се замислих за Ейдриън — моят познат, на когото бях дала медальона. Бях го направила, преди той да признае любовта си към мен — нещо, което преди няколко седмици здраво ме шашна. Но може би не трябваше чак толкова да се изненадвам. Колкото повече се замислях за случилото се — а това правех през цялото време — толкова повече си припомнях различните издайнически признаци, които би трябвало да ми подскажат за чувствата му. Просто съм била твърде сляпа, за да ги забележа.

Разбира се, нямаше значение дали щях да се досетя за тях, или не. Ейдриън беше абсолютно неподходящ за мен и това нямаше нищо общо с многобройните му пороци или с потенциалната заплаха да полудее. Той беше вампир. Вярно, че беше морой — от добрите, живите вампири — ала това нямаше значение. Хората и вампирите не можеха да бъдат заедно. По този въпрос мороите и алхимиците твърдо поддържаха единно мнение. Все пак, за мен си оставаше удивително, че Ейдриън ми бе признал чувствата си. Изумително бе също, че въобще изпитваше нещо подобно или че бе събрал смелост да ме целуне, при все че трябва да призная, че тази целувка ме бе оставила замаяна и без дъх.

Разбира се, бях длъжна да го отблъсна. Обучението ми не ми позволяваше да постъпя другояче. При ситуацията, в която се бяхме озовали тук, в Палм Спрингс, ние двамата непрекъснато бяхме принудени да се срещаме по различни поводи, а след признанието му в любов стана адски трудно да се виждаме. За мен поне притеснението не се ограничаваше само с новите ни неловки отношения. Всъщност… ами, той ми липсваше. Преди този гаф двамата бяхме добри приятели и прекарвахме много време заедно. Бях свикнала със самодоволната му усмивка и неизменната, забързана размяна на закачки помежду ни. Преди да изгубя всички тези неща, не бях осъзнала каква неизменна част от живота ми са станали. Колко много се нуждаех от тях. Вътрешно се чувствах празна… което, разбира се, беше абсурдно. Защо трябваше да ми пука толкова много за един вампир?

Понякога това ме вбесяваше. Защо той съсипа нещо толкова хубаво между нас? Защо направи така, че сега да ми липсва така силно? И какво бе очаквал да направя? Трябваше да е наясно, че е невъзможно да сме заедно. Не можех да си позволя да имам чувства

към него. Не можех. Ако живеехме сред Съхранителите — група от нецивилизовани вампири, хора и дампири — може би двамата бихме могли… не. Дори и да изпитвах чувства към него — а аз упорито се убеждавах, че не изпитвах — за нас щеше да е грешно дори да си помислим за подобна връзка.

Сега Ейдриън разговаряше с мен колкото може по-малко. И винаги зелените му очи ме гледаха с толкова изтерзан поглед, от който сърцето ме заболяваше и…

— А! Какво е това?

Свих се, когато госпожа Теруилиджър изсипа над главата ми купа, пълна с изсушени листа и цветя. Така дълбоко бях потънала в спомени, докато съзерцавах медальона си, че не усетих кога се е приближила към мен.

— Розмарин — отвърна тя невъзмутимо. — Исоп. Анасон. Недей! — възпря ме, когато се опитах да изтръскам част от листата от главата си. — Това ти е необходимо за магията.

— Добре — промълвих, като отново се съсредоточих върху настоящата задача. Внимателно положих кръста на земята, като се опитах да изтрия от мислите си спомена за онези зелени очи. — За магията, която само аз мога да направя. И пак ще попитам — защо само аз?

Защото магията трябва да бъде направена от девственица — обясни госпожа Теруилиджър. Постарах се да запазя безизразна физиономия. От думите ѝ следваше, че самата тя не е такава, но дори това да бе нормално за една четирийсетгодишна жена, не желаех да си губя времето с подобни разсъждения. — Има и още нещо: личността, която търсим, се е скрила от мен, издигайки защитна стена помежду ни. Но теб не те очаква.

Сведох поглед към огледалото на земята и разбрах.

— Това е магия за отгатване. Защо не прибегнем пак до онази, която вече направих?

Не че изгарях от нетърпение да повторя онази магия. Бях я използвала, за да открия някого и заради това бях принудена с часове да съзерцавам купа с вода. При все това, сега, след като вече знаех как става, бях сигурна, че отново ще мога да я направя. Освен това, никак не ми допадаше идеята да се впускам в нова магия, за която нямах никаква представа. Заклинанията и тревите бяха едно, но какво още

можеше да поиска тя от мен? Да изложа душата си на опасност? Да пожертвам кръвта си?

— Онази магия действа само за някого, когото познаваш — обясни ми учителката. — Тази ще ти помогне да намериш някого, когото никога не си виждала.

Намръщих се. Макар да не харесвах магиите, обичах да решавам всякакви проблеми — а загадките, които често произхождаха от дадена магия, ме интригуваха.

— А тогава как ще разбера кого да търся?

Госпожа Теруилиджър ми подаде една снимка. Очите ми вече се бяха приспособили към тъмнината и аз видях лицето на млада и красива жена. Порази ме удивителната й прилика с моята учителка, макар че първоначално не бе така очебийна. Вместо лишената от блясък кестенява коса на госпожа Теруилиджър, косата на тази жена беше много тъмна, почти черна.

Освен това, беше много по-привлекателна и сексапилна, облечена в черна вечерна сатенена рокля, напълно различна от обичайното размъкнато, хипарско одеяние на госпожа Теруилиджър. Ала въпреки тези ясно доловими разлики, двете жени притежаваха едни и същи високи скули и орлови очи.

Вдигнах поглед от огледалото.

— Имате роднинска връзка.

— Тя е по-голямата ми сестра — потвърди госпожа Теруилиджър със забележително спокоен тон. По-голяма? Бих казала, че тази жена е поне с десетина години по-млада.

— Изчезнала ли е? — попитах. При предишното използване на магия за отгатване трябваше да открия една похитена приятелка.

Госпожа Теруилиджър присви устни.

— Не и по начина, за който си мислиш. — Измъкна от бездънната си торба малка книга с кожена подвързия и я отвори на предварително отбелязаната страница. Взрях се в пасажа, който сочеше пръста й, и различих ръкописни думи на латински, описващи огледалото и сместа от треви, които тя изсипа върху мен. Следваха указания как точно да се използва магията. Слава богу, не включваха кръвопускане.

— Изглежда прекалено просто — изрекох с нескрито подозрение. Вече знаех, че магиите, състоящи се от няколко стъпки и

малко компоненти, обикновено изискват много психическа енергия. Бях припаднала след онази магия за отгатването.

Тя кимна, явно досетила се за мислите ми.

— Ще ти е нужна повече енергия, за да се съсредоточиш — повече, отколкото предишния път. Но колкото и да не ти се ще да го чуеш, твоята сила е нараснала достатъчно и навярно сега ще се справиш по-лесно от преди.

Намръщих се. Беше права. Не исках да го чуя.

Или исках?

Част от мен знаеше, че не бива да продължавам с тази лудост. Но друга част се боеше, че ако не й помогна, ще ме изостави в тази пустош. А трета изгаряше от нездраво любопитство да види как всичко това ще проработи.

Поех дълбоко дъх, преди да изрека заклинанието от книгата и след това поставих снимката в средата на огледалото.

После повторих заклинанието и махнах снимката. Наведох се напред и се втренчих в бляскавата повърхност, опитвайки се да избистря съзнанието си и да се слея духом с мрака и лунната светлина. През мен премина прилив на енергия, при това много по-бързо, отколкото очаквах. Но в огледалото нищо не се промени. От него ме гледаше единствено моето отражение. Слабата светлина притъпяваше блясъка на русата ми коса, която изглеждаше ужасно заради спането и заради стръковете изсушени треви, стърчащи от кичурите.

Енергията продължаваше да се натрупва в мен, изненадващо топла и ободряваща. Затворих очи и се потопих в приятното усещане. Все едно се къпех в лунната светлина, все едно аз бях лунната светлина. Можех да стоя така до безкрайност.

— Виждаш ли нещо?

Гласът на госпожа Теруилиджър прозвуча като нежелано прекъсване на блаженството ми, но аз послушно отворих очи и се загледах в огледалото. Нямаше следа от отражението ми. Взирах се в сребристосива мъгла, стелеща се пред някаква сграда, но знаех, че мъглата не е истинска, а създадена от магията — психическа преграда, предназначена да не ми позволи да видя изображението, което се криеше зад нея. Напрегнах цялата си воля, за да изтласкам пределите на съзнанието си зад бариерата и след няколко мига гледката се проясни.

— Виждам сграда — отекна странно гласът ми в нощта. — Стара къща, навярно от викторианската епоха. С тъмночервена фасада, с традиционната покрита веранда. А пред нея има храсти с хортензии. Има и табела, но не мога да я разчета.

— А можеш ли да кажеш къде е тази къща? — Гласът на учителката ми прозвуча много отдалече. — Огледай се наоколо.

Опитах се да се отдръпна, да разширя гледката отвъд къщата. Отне ми няколко мига, но бавно и постепенно започна да изплува ново изображение, като че ли гледах филм, който ми разкриваше квартал с подобни къщи, всичките до една във викториански стил, с широки веранди и виещи се лози по колоните им. Едно приятно, красиво кътче от историята, присадено в съвременния свят.

— Не виждам нищо конкретно — казах й аз. — Само една улица в старомоден жилищен квартал.

— Продължавай нататък. Опитай се да огледаш в по-едър план.

Направих го. Все едно се издигнах в небето. Гледах квартала отгоре, сякаш съм птица, реещa се нейде във висините. Къщите продължаваха да се нижат, образувайки още квартали и по-обширни предградия, които накрая отстъпиха пред промишлени зони и търговски площи. Продължавах да се отдръпвам назад. Кварталите ставаха все по-оживени. И все повече улици ги пресичаха. А сградите се извисяваха все по-нависоко, като накрая оформиха познати на мен очертания.

— Това е Лос Анджелис — заключих аз. — Къщата е в предградията на Лос Анджелис.

Чух как тя рязко си пое дъх, преди да изрече:

— Благодаря ти, госпожице Мелбърн. Това е всичко.

Някаква ръка внезапно пресече зрителното ми поле и разлюля изображението на града. Освен това помете и еуфоричното ми състояние. Вече не се реех в небето като волна птица, вече не бях създание, изтъкано само от светлина. Рухнах рязко обратно в реалността, озовавайки се отново сред скалистия пустинен пейзаж, облечена в обикновената си пижама. Чувствах се изтощена и разнебитена, сякаш щях да припадна всеки миг. Госпожа Теруилиджър ми подаде термос с портокалов сок. Отпих жадно и се почувствах по-добре, когато захарта се разтвори и вля сили в тялото ми. Интензивната магия намаляваше кръвната захар.

— Помогнах ли ви? — попитах я, след като пресуших термоса й. Един досаден вътрешен глас започна да ми натяква за калориите, но аз го пренебрегнах. — Това ли искахте да узнаете?

Учителката ми ме удостои с усмивка, която обаче не стигна до очите й.

— Да, помогна ми. А дали беше това, което исках? — Тя зарея поглед в далечината. — Не, не съвсем. Надявах се да назовеш друг град. Някакъв много, много отдалечен град.

Вдигнах медальона си от земята и го закопчах на шията си. След всичко, което току-що бях извършила, познатата вещ ми вдъхна усещане за нормалност. Освен това, ме накара да се почувствам виновна заради еуфоричните висини, до които ме бе издигнала магията. Човешките същества не биваше да владеят магията — и със сигурност не се очакваше да й се наслаждават. Докато прокарвах пръсти по кръста, се улових, че отново мисля за Ейдриън. Дали го беше носил някога? Или просто го бе пазил като талисман за късмет? Дали пръстите му някога са галили кръста, както често правеха моите?

Госпожа Теруилиджър започна да си събира нещата. Когато се изправи, аз продължих да я разпитвам:

— Какво точно означаваше това, госпожо? Фактът, че видях Лос Анджелис?

Тръгнах след нея назад към колата, но тя не ми отговори веднага. Когато най-после го стори, гласът й прозвуча много сурово, което бе крайно необичайно за нея.

— Означава, че тя е много по-близо, отколкото бих искала. Означава също, че независимо дали го искаш или не, ще трябва да се заемеш с подобряването на магическите си умения, при това много, много бързо.

Заковах се на място. И внезапно ме обля гняв. Стига толкова. Чувствах се безкрайно изтощена и всичко ме болеше. Тя ме бе довлякла тук посред нощ, а сега имаше нахалството да ми заявява подобно нещо, след като отлично знаеше какво е отношението ми към магията. Имаше и нещо по-лошо — думите й ме изплашиха. Какво общо имах аз с това? Магията си беше нейна, проблемът — също. При все това ми бе заповядала да я придружа дотук с такава настоятелност, с такава увереност, сякаш едва ли не аз бях причината да се озовем сред тази мрачна пустош.

— Госпожо… — понечих да я заговоря.

Госпожа Теруилиджър рязко се извърна и се наведе към мен. Разделяха ни само няколко сантиметра. Преглътнах смутено гневните думи, които се бях наканила да изрека. Никога не я бях виждала такава. Не, не беше точно плашеща, ала от нея струеше напрегнатост, която не бях виждала никога досега. Жената пред мен изглеждаше напълно различна от познатата ми размъкната учителка, която познавах. Освен това изглеждаше… изплашена. На живот и смърт.

— Сидни — заговори тя, наричайки ме с малкото ми име, което правеше рядко, — позволи ми да те уверя, че това не е някакъв номер от моя страна. Ти ще подобриш уменията си, независимо дали ти харесва, или не. И не защото съм жестока. Не защото се опитвам да изпълня някакво свое егоистично желание. Не е и защото мразя да гледам как прахосваш възможностите си.

— Тогава, защо? — попитах със слаб глас. — Защо трябва да науча повече?

Поривът на вятъра шепнеше в нощта около нас, издухвайки няколко от сухите листа и цветя в косите ми. Сенките ни изглеждаха странно зловещи, а лунната светлина и блясъкът на звездите, които допреди малко смятах за толкова божествено красиви, сега ми се струваха студени и безчувствено далечни.

— Защото — заяви госпожа Теруилиджър — всичко е заради твоята собствена защита.

ГЛАВА 2

След това госпожа Теруилиджър не пожела да ми каже нищо повече. Откара ни до „Амбъруд“ и изглежда, едва забелязваше присъствието ми. Не спираше да си мърмори разни неща като: „Няма достатъчно време“ и „Нужни са повече доказателства“. Когато най-после спря колата пред общежитието, за да ме остави, се опитах да я притисна за повече информация.

— Защо казахте, че било за моя защита? — попитах. — От какво трябва да се пазя?

Отново бяхме паркирали на платното за противопожарните коли и върху лицето й все още бе изписано онова отнесено изражение.

— Ще ти обясня по-късно, по време на утрешното ни извънкласно занятие.

— Няма да съм там — напомних й. — Заминавам веднага след редовните часове. Забравихте ли? Трябва да хващам самолет. Миналата седмица ви споменах. Както и вчера. И по-рано днес. Това я изтръгна от унеса й.

— Така ли? Добре, тогава. В такъв случай предполагам, че ще трябва да направим това, което се налага. Ще видя какво имам за теб и ще ти го дам утре сутринта.

След това я оставих и отидох да си легна, не че ми оставаше много време за сън. И когато на следващата сутрин се появих за часа й по история, тя бе спазила обещанието си. Преди звънецът да звънне, приближи до моя чин и ми подаде стара книга с напукана кожена подвързия. Заглавието беше на латински и в превод означаваше: „Елементи на битката“. От него по гърба ми полазиха студени тръпки. Едно е да правиш магии за светлина и да станеш невидим. В тях имаше практическо приложение, което почти можех да разбера и оправдая. Но бойни магии? Нещо ми подсказваше, че ще имам малки затруднения с тях.

— Прочети материала по време на полета — инструктира ме госпожа Теруилиджър. Говореше с обичайния си отнесен и школуван

глас, но зърнах в очите й отблясък на безпокойството й от предишната нощ. — Съсредоточи се върху първия раздел. Предполагам, че както винаги, ще проучиш задълбочено и старателно текста — дори повече от обикновено.

Никой от пристигащите ученици не ни обръщаше внимание. Последният ми час за деня беше извънкласното ми занятие по древна история, което тя водеше. Доста често госпожа Теруилиджър използваше урока като пасивно–агресивен метод, за да ме посвети в тайните на магическото изкуство. Така че беше нещо съвсем обичайно да ми дава подобни книги.

— И — додаде тя — ще бъде изключително полезно, ако успееш да откриеш къде се намира онзи квартал.

За няколко секунди останах безмълвна. Да открия някакъв квартал в огромния район на Лос Анджелис?

— Това… е много обширно пространство за търсене — отвърнах накрая, като подбирах внимателно думите си заради свидетелите наоколо.

Учителката кимна и намести очилата на носа си.

— Зная. Повечето хора вероятно не биха се справили. — И след този завоалиран комплимент, се върна на бюрото си в предната част на класната стая.

— Какъв квартал? — попита нов глас.

Еди Кастъл току-що се бе появил и се плъзна на съседния чин. Еди беше дампир — притежаваше смесени човешки и вампирски гени, предадени от времената, когато двете раси са се смесвали. Макар че на практика, по външен вид той не се отличаваше по нищо от обикновен човек. Освен това с пясъчнорусата си коса и кафяви очи приличаше достатъчно на мен, за да потвърди прикритието ни като близнаци. Всъщност Еди беше в „Амбъруд“ като охранител на Джил. Дисиденти от средите на нейната раса, мороите, я преследваха, и макар че не бяхме открили никакъв признак за присъствието им, откакто бяхме дошли в Палм Спрингс, Еди винаги беше нащрек и готов за атака.

Пъхнах в чантата си книгата с червената кожена подвързия.

— Не питай. Още една от откачените й задачи. — Никой от приятелите ми — с изключение на Ейдриън — не знаеше за участието ми в магическите занимания на госпожа Теруилиджър. Е, и Джил по подразбиране. Всеки морой владее магията с един от четирите основни

елемента. Ейдриън притежаваше рядка и силна дарба да владее магията на духа, която може да прави чудеса и да лекува. Той бе използвал тази магия, за да върне Джил от света на мъртвите, когато изпратените убийци я убили. Този акт бе превърнал сестрата на Лиса в „целуната от сянката“ и бе създало помежду им телепатична връзка, която позволяваше на момичето да усеща емоциите му и понякога да вижда през очите му. В резултат тя знаеше много повече за ставащото между мен и Ейдриън, отколкото ми се нравеше.

Извадих от чантата си ключовете на колата и ги подадох на Еди. Той бе единственият, на когото се доверявах да кара колата ми и винаги му я давах назаем, когато бях извън града, в случай че се наложи да изпълни някакви поръчки за нашата група.

Ето, вземи. И се постарай да ми я върнеш непокътната. Не позволявай на Анджелина да приближава до шофьорското място.

Той се ухили.

— Да ти приличам на самоубиец? Навярно дори няма да я използвам. Сигурна ли си, че не искаш по-късно да те закарам до летището?

— Ще си пропуснеш часа — отвърнах. Единствената причина, поради която можех да свърша училище по-рано, се дължеше на необичайното естество на моето извънкласно занимание.

— Повярвай ми, не бих имал нищо против. Предстои ми тест по физика. — Еди се намръщи и снижи глас. — Знаеш ли, още отпреди мразя физиката и химията.

Не можах да сдържа усмивката си. И двамата с Еди бяхме на осемнайсет, завършили средно училище — аз с домашно обучение, а той в елитна моройска и дампирска академия. Но не бихме могли да се представяме за ученици, без да посещаваме редовните учебни занятия. Докато аз нямах нищо против допълнителното обучение, Еди не изгаряше като мен от любов към науката.

— Не, благодаря — отклоних предложението му. — Ще отида с такси.

Звънецът започна да бие и той се изправи на чина. Докато госпожа Теруилиджър призоваваше класа към тишина, дампирът ми прошепна:

— Джил наистина е много разочарована, че не може да отиде.

— Зная — промърморих в отговор. Но на всички ни е известно защо не може да го направи.

— Да — съгласи се той. — Не съм сигурен само, защо ти е толкова бясна.

Извърнах се към предната част на класната стая, като многозначително подминах последните му думи. Джил беше единствената, която знаеше за обяснението на Ейдриън в любов, благодарение на телепатичната връзка. Това беше още едно от онези неща, които ми се щеше да не се споделят, ала не зависеше от Ейдриън. При все че Джил знаеше, че любовните отношения между вампири и хора са непозволени и грешни, тя не можеше да ми прости, задето толкова силно наранявам Ейдриън. И за да се влошат нещата още повече, навярно лично изпитваше част от болката му.

Макар че останалите ни приятели не знаеха какво се бе случило, беше очевидно, че нещо не е наред между мен и нея. Еди незабавно го бе усетил и ме подложи на разпит. Аз му сервирах мъгляво обяснение, че Джил не харесва някои от правилата, които въведох за нея тук, в училището. Той не ми повярва, но момичето бе отказало да говори по въпроса, оставяйки го объркан и в пълно неведение.

Училищният ден се изниза бързо и преди да се усетя, бях в таксито на път за летището. Пътувах с малко багаж и имах само един малък куфар и сак, които нямаше нужда да давам на багаж. Поне за стотен път извадих малката сребристобяла торбичка за подаръци и огледах съдържанието й. Вътре имаше „ловец на слънчеви лъчи“, от онези, които се окачват на прозорците, за да „хващат“ слънчевите лъчи. Представляваше скъп кристален диск, върху който бяха изобразени два гълъба в полет, обърнати един към друг. Увих го отново в тънката мека опаковъчна хартия и го върнах в торбичката за подаръци, която пъхнах в чантата си. Надявах се да е подходящ подарък за предстоящото събитие.

Отивах на вампирска сватба.

Никога досега не съм присъствала на нещо подобно. Навярно никой алхимик не е. Въпреки че си сътрудничехме с мороите, за да защитим съществуването им, алхимиците напълно ясно бяха дали да се разбере, че не желаят да имат никакви контакти, освен деловите отношения. Обаче след последните събития и двете групи бяха решили, че ще е добре да се подобрят професионалните ни връзки.

Тъй като тази сватба беше голямо и важно събитие, бяха поканени и още неколцина алхимици.

Познавах двойката и — на теория — се радвах и вълнувах да ги видя женени. Това, което ме изнервяше, бе останалата част от събитието: огромно социално събиране на морои и дампири. Независимо от присъствието и на други алхимици, ние пак щяхме да сме малцинство. Престоят ми в Палм Спрингс заедно с Еди, Джил и останалите доста бе подобрил чувствата ми към расата им. Разбирам се много добре с тази малка група и сега ги смятам за свои приятели. Но колкото и да бях либерална по тези въпроси, все още споделях безпокойството и притесненията, изпитвани от останалите алхимици, когато се намираха в света на вампирите. Може би мороите и дампирите не бяха дяволски изчадия, както вярвах някога, но определено не бяха човешки същества.

Донякъде ми се щеше приятелите ми от Палм Спрингс да дойдат с мен, ала това бе невъзможно. Целият смисъл на пребиваването на Джил и всички нас в Палм Спрингс беше тя да е скрита и в безопасност от онези, които се опитваха да я убият. И мороите, и стригоите предпочитат да избягват слънчевите, пустинни райони. Ако тя се появи внезапно на голяма и тържествена моройска церемония, това щеше да провали целия замисъл. Еди и Анджелина — друг дампир жена, която я пазеше в „Амбъруд“ също трябваше да останат. Само двамата с Ейдриън бяхме поканени на сватбата и слава богу, щяхме да вземем различни полети. Ако някой забележи, че пътуваме заедно, това би могло да привлече вниманието към Палм Спрингс, което от своя страна щеше да изложи Джил на опасност. Самолетът на Ейдриън дори не бе директно от Палм Спрингс. Той щеше да излети от Лос Анджелис, като пътува два часа повече в западна посока, за да не може никой да разбере, че идваме от едно място.

Аз трябваше да се прехвърля на друг полет в Лос Анджелис, което ми напомни за задачата, възложена ми от госпожа Теруилиджър. Да открия един квартал в огромния район на Лос Анджелис. Разбира се, ей сега, няма проблем. Единственото важно указание за мен беше, че къщите бяха твърде забележителни. Ако успеех да се свържа с някое историческо дружество, имаше голям шанс те да ме упътят към място, съответстващо на онова описание. Това значително щеше да стесни обхвата на моето търсене.

Пристигнах в зоната за чакащите на летището в Лос Анджелис един час преди часа на полета ми. Тъкмо се бях настанила удобно с книгата на госпожа Теруилиджър, когато над главата ми прозвуча следното съобщение: „До пътник Мелроуз. Моля явете се на гишето за обслужване на клиенти.“

Стомахът ми се сви от лошо предчувствие. Събрах вещите си и приближих гишето, където ме посрещна усмихната служителка на авиолинията.

— Съжалявам, че се налага да ви го съобщя, но има дублиране на места за вашия полет — рече тя. Съдейки по жизнерадостния й глас и широката усмивка, никак не личеше, че съжалява.

— И какво по-точно означава това за мен? — попитах с нарастващо притеснение. — Имам потвърждение на мястото.

През цялото време ми се налага да се справям с бюрокрацията и всякакви досадни процедури, но дублирането на местата за даден полет бе нещо, което така и не можах да разбера. Как изобщо можеше да се случи? Все пак броят на местата се знаеше предварително.

— Това означава, че вече не сте в списъка на пътниците за този полет — обясни ми служителката. — Вие и още двама доброволци трябва да се откажете от местата си, за да настаним онова семейство. В противен случай те ще трябва да бъдат разделени.

— Доброволци? — повторих, като проследих жеста й. От предните седалки в чакалнята ми се усмихваше семейство със седем деца. Децата бяха слабички и много сладки, с големи очи и онова сърцераздирателно очарование, което излъчват подобни персонажи от мюзикълите за сираци, намерили нов дом. Изпълнена със справедливо възмущение, се обърнах отново към служителката.

Как е възможно да се получи подобно нещо? Запазила съм си билет толкова отдавна! Трябва да пристигна навреме за сватба! Не мога да я пропусна.

Жената ми подаде бордова карта.

— Ние сме се погрижили за всичко. Запазили сме ви място за друг полет, до Филаделфия — който тръгва по-рано. Заради причиненото неудобство ще пътувате в първа класа.

— Е, това поне е нещо — промърморих. Все още бях ядосана, просто заради принципа. Обичах реда и строгите правила. Промяната

им преобръщаше целия ми свят. Погледнах към бордовата карта и едва не подскочих ужасено. — Но самолетът излита сега!

Служителката кимна.

— Както казах, това е по-ранен полет. Ако бях на ваше място, щях да побързам.

В този момент чух последното повикване за моя полет, гласящ, че всички пътници трябва да се качат на борда веднага, тъй като след миг ще затворят изхода. Не съм от потящите се невротички, но в този момент едва не плувнах в пот — особено като видях, че новият ми изход е в другия край на терминала. Без повече думи, грабнах нещата си и хукнах чевръсто към изхода, като мислено си отбелязах да напиша оплакване до компанията. По някакво чудо успях да се вредя, преди новият ми полет да приключи с регистрирането на пътниците. Служителката на гишето ме изгледа строго и ми заяви с назидателен тон, че следващия път трябва да дойда по-рано и да се регистрирам.

Не й обърнах внимание и се запътих към самолета, където бях посрещната от много по-любезна стюардеса — особено след като видя билета ми за първа класа.

— Мястото ви е точно тук, госпожице Мелроуз — информира ме тя и ми посочи третата редица в салона. — Много се радваме, че ще пътувате с нас.

Помогна ми да набутам куфара си на багажника над главата ми, което не се оказа твърде лесна задача, тъй като пътниците, които се бяха качили по-рано, вече бяха заели по-голяма част от мястото. Изискваше се известно творческо познание за пространственото разпределение и когато най-сетне се справихме със задачата, аз се срутих на седалката, изтощена от този прилив на неочаквани вълнения. Дотук с блажения отдих по време на пътуването. Едва имах време да закопчея колана си, преди самолетът да започне да се издига във въздуха. След като се почувствах малко по-стабилна, извадих картона с инструкциите за безопасност от джобчето на предната седалка, за да мога да проследя указанията на стюардесата. Без значение колко пъти съм летяла, винаги съм смятала, че е важно да съм надлежно запозната с процедурите. Тъкмо наблюдавах как стюардесата нагласява кислородната маска, когато ме лъхна познато и опиняващо ухание. Сред целия този хаос да успея навреме за самолета и да се настаня на седалката, дори не си бях дала труда да погледна съседа си.

Ейдриън.

Зяпнах го стъписано. Той ме наблюдаваше с весели пламъчета в очите и несъмнено чакаше търпеливо да види колко време ще ми е нужно, за да го забележа. Дори не си направих труда да го попитам какво прави тук. Знаех, че трябва да излети от Лос Анджелис и поради някакво шантаво стечение на обстоятелствата, се бях натресла в неговия самолет.

— Това е невъзможно! — възкликнах. Ученият в мен, винаги подвластен на логиката, бе твърде изумен, за да осъзнае напълно неловкостта на ситуацията, в която се бях озовала. — Едно е да се наложи да си сменя полета. Но да се озова на съседната седалка до теб? Знаеш ли какви са шансовете за това? Това е невероятно!

— Някои биха го нарекли съдба — заяви той философски. — Или просто няма толкова много полети до Филаделфия. — Вдигна тост с чашата си, пълна с безцветна течност. След като никога не го бях виждала да пие вода, предположих, че е водка. — Между другото, радвам се да те видя.

— Хм, аз също.

Около нас моторите зареваха и тутакси ме избавиха от по-нататъшни разговори. Започнах да осъзнавам действителността. Бях насадена да прекарам следващите пет часа в компанията на Ейдриън Ивашков. Пет часа. Пет часа, през които трябваше да седя само на няколко сантиметра от него, да вдъхвам уханието на прекалено скъпия му одеколон и да срещам погледа на тези умни, проницателни очи. Какво да направя? Нищо, разбира се. Нямаше къде да отида, нито как да избягам оттук, след като дори на пътниците в първа класа не се разрешаваха парашути. Сърцето ми запрепуска лудешки, докато трескаво се опитвах да измисля какво да кажа. Той ме наблюдаваше мълчаливо с онази лека, самодоволна усмивка, предоставяйки ми галантно правото да подхвана разговора.

— И така — смотолевих накрая, забила поглед в ръцете си, — как е, ъъ… колата ти?

— Оставих я на улицата. Реших, че там нищо няма да й стане, докато ме няма.

Вдигнах рязко глава, а ченето ми увисна.

— Направил си какво? Ще я вдигнат с паяк, ако остане там през нощта!

Ейдриън прихна, преди да довърша изречението.

— Значи това е нужно, за да получа страстен отклик, а? — Поклати глава. — Не се тревожи, Сейдж. Само се шегувах. Прибрана е на сигурно място на паркинга на сградата.

Страните ми пламнаха. Яд ме беше, задето се бях хванала на шегата му и дори се почувствах малко засрамена, че толкова се паля за една кола. Разбира се, това не бе каква да е кола, а красив, класически форд „Мустанг“, който Ейдриън наскоро си бе взел. Всъщност той го бе купил, за да ме впечатли, като се преструваше, че не умее да шофира кола с ръчни скорости, за да прекарва повече време с мен, докато го обучавам. Мислех, че колата е невероятна, но все още бях удивена, че си бе създал толкова главоболия, за да бъдем заедно. Достигнахме нужната височина за нашия полет и стюардесата се върна, за да донесе още едно питие на спътника ми.

— Да ви предложа нещо за пиене, госпожице? — попита тя.

— Диетична кола — отвърнах машинално.

— Можеше да я получиш безплатно и във втора класа — цъкна Ейдриън възмутено, след като момичето се отдалечи.

Завъртях очи.

— Нима трябва да прекарам следващите пет часа в постоянен тормоз? Ако е така, ще отида във втора класа и ще дам възможност на някой щастливец да се „издигне“ до моето място.

Ейдриън вдигна ръце в помирителен жест.

— Не, не. Продължавай в същия дух. Аз ще се забавлявам самостоятелно.

Самостоятелното му забавление се оказа решаването на кръстословица в едно от списанията, които раздаваха в самолета. А аз извадих книгата на госпожа Теруилиджър и се опитах да чета, но ми беше трудно да се съсредоточа в съседство до Ейдриън. Продължих да му хвърлям крадешком погледи с периферно зрение — отчасти, за да проверя дали гледа към мен, и отчасти, само за да се любувам на вида му. Той си беше същият Ейдриън, както винаги, изглеждащ вбесяващо добре с тъмнокестенявата си коса в елегантен безпорядък и изваяно лице. Бях се зарекла, че няма да говоря с него, но забелязах, че от известно време не бе написал нищо и само потропваше шумно с химикалката по таблата. Не можах да се сдържа.

— Какво те затрудни? — попитах.

— Изобретателят на памукочистачната машина, с пет букви.

— Уитни — отвърнах.

Той се наведе над листа и написа прилежно буквите.

— Най-твърдият естествен минерал по скалата на Моос, със седем букви.

— Диамант.

Пет думи по-късно най-после осъзнах какво се случва.

— Хей — заявих му, — няма да правя това.

Ейдриън вдигна глава и ме изгледа с невинен, ангелски поглед.

— Да правиш какво?

— Знаеш какво. Ти ме подлъга. Знаеш, че не мога да устоя…

— … на мен? — подсказа той услужливо.

Посочих списанието.

— На подобни незначителни, но приятни забавления. — Отместих се колкото може по-далеч от него и разтворих книгата си с подчертана показност. — Чака ме работа.

Усетих, че наднича над рамото ми и се опитах да не обръщам внимание на начина, по който ми действаше близостта му.

— Изглежда Джаки продължава да те кара да работиш усилено в класа й. — Ейдриън се бе запознал наскоро с госпожа Теруилиджър и незнайно как, я очарова дотолкова, че тя му бе позволила да я нарича на малко име.

— Това по-скоро е извънкласно занимание — обясних му.

— Наистина ли? Бях останал с впечатлението, че си твърдо против да се занимаваш с тези неща, освен в краен случай.

Затворих възмутено книгата.

— И още съм! Но тогава тя каза… — преглътнах напиращите думи, като си напомних, че не бива да се забърквам с Ейдриън повече, отколкото се налагаше. Беше прекалено лесно да се плъзна отново в руслото на старото, познато държание с него. Струваше ми се съвсем правилно и естествено, когато — съвсем очевидно — беше напълно погрешно.

— Тогава какво? — настоя той с нежен глас.

Вдигнах поглед към него и не съзрях нито следа от самодоволство или подигравка. Не усетих онази изгаряща болка, която ме тормозеше през последните няколко седмици. Всъщност той изглеждаше загрижен, което мигом ме разсея от задачата, възложена

ми от госпожа Теруилиджър. Да го видя такъв бе в ярък контраст с това, което бе последвало онази наша целувка. Аз бях толкова изнервена от перспективата да седя до него по време на този полет, а ето че той всъщност бе готов да ме подкрепи. На какво се дължеше тази промяна?

Поколебах се, неуверена какво да направя. От миналата нощ неспирно си припомнях думите на учителката ми, опитвайки се да проумея какво означават. Ейдриън беше единственият, който знаеше за специалните ми отношения с госпожа Теруилиджър и за магията (и Джил, разбира се) и до този момент аз всъщност не бях осъзнала колко отчаяно ми се иска да обсъдя това с някого. И така, аз се предадох и му разказах цялата история за среднощното ми приключение в пустинята.

Когато свърших, останах изненадана колко мрачно стана изражението му.

— Едно е от време на време да се опитва да те научи на някоя и друга магия. Обаче е съвсем различно да те въвлича в нещо опасно.

Силната му загриженост малко ме изненада — а може би не трябваше.

— Но от начина, по който говореше, се разбираше, че това не е по нейно желание. Тя изглеждаше доста разстроена за… ами, каквото и да означава това.

Ейдриън посочи към книгата.

— И това по някакъв начин може да помогне?

— Предполагам. — Прокарах пръсти по корицата и релефните букви на латински. — Тук са описани магии за защита и нападение — доста по-сериозни и въздействащи от тези, които някога съм правила. Това не ми харесва, а тези заклинания дори не са за наистина напредналите. Онези ми каза да ги прескоча.

— Ти по принцип не харесваш магиите — напомни ми той. — Но ако те ще ти осигурят безопасност, тогава може би не бива да ги пренебрегваш.

Не исках да призная, че е прав. Това само щеше да го окуражи.

— Да, но просто ми се щеше да зная от какво се опитвам да се предпазя… Не. Не. Не бива да правим това.

Без дори да го осъзная, се бях върнала към старите, познати отношения с Ейдриън и отново разговарях с него свободно и

непринудено, както бяхме свикнали. Всъщност му се доверявах. Той изглеждаше слисан.

— Да правим какво? Спрях да те моля да ми помагаш за кръстословицата, нали?

Поех дълбоко дъх и се стегнах. Знаех, че този момент ще настъпи, колкото и да се опитвах да го отлагам. Просто не очаквах да се случи по време на въздушен полет.

— Ейдриън, трябва да поговорим за това, което се случи помежду ни — заявих.

Отне му минута, докато обмисляше думите ми.

— Ами… доколкото последно съм осведомен, нищо не се е случило между нас.

Осмелих се да го стрелна с поглед.

— Именно. Съжалявам за онова, което стана… за това, което казах, но всичко е истина. Ние трябва да го преодолеем и да продължим с живота си по нормалния начин. Това е за доброто на цялата ни група в Палм Спрингс.

— Странно. Аз вече го преодолях и продължих напред. — Той сви рамене. — Ти си тази, която заговори за това.

Отново се изчервих.

— Но всичко е заради теб! Ти прекара последните няколко седмици нацупен и в мрачно настроение, дори почти не ми говореше. А когато благоволяваше да го направиш, това обикновено се свеждаше до някое гаднярско и злобно подмятане.

Наскоро, докато обядвахме в дома на Кларънс Донахю, видях най-ужасяващия паяк, пропълзявал някога в дневна стая. Събирайки цялата си смелост, хванах противния малък звяр и го изхвърлих навън. Коментарът на Ейдриън за храбрата ми постъпка беше: „Леле, не знаех, че действително можеш да се изправиш лице в лице с нещата, които те плашат. Мислех си, че нормалната ти реакция е да побегнеш с писъци и да се преструваш, че не съществуват“.

— Права си за държанието ми — каза Ейдриън, кимайки на всяка моя дума. Отново изглеждаше забележително сериозен. — За което съжалявам.

— Ти… какво? — Можех само да се блещя изумено насреща му. — Значи… вече си приключил с всички тези… работи? Приключил си

с, ъъ, онези свои чувства? — Не можах да се насиля да изрека: „Приключил си с любовта си към мен?“

— О, не — отрече бодро спътникът ми. — Приключих с чупенето и мрачното настроение — ами, искам да кажа, че винаги съм малко мрачен и потиснат. Това е запазена марка за Ейдриън Ивашков. Но приключих с прекомерните страдания и преживявания. Те не ме доведоха доникъде нито с Роуз, нито с теб.

— Нищо няма да ти помогне да напреднеш с мен! — възкликнах аз.

— Не съм сигурен за това. — Доби дълбокомислено и вглъбено изражение, което беше едновременно неочаквано и интригуващо. — Ти не си толкова безнадеждна кауза, както беше тя. Искам да кажа, че с нея трябваше да преодолея дълбоката й, епическа любов с руски богатир. Докато двамата с теб трябва само да пречупим стотици години на дълбоко вкоренени предразсъдъци и забрани между нашите две раси. Нищо работа.

— Ейдриън! — Усещах, че всеки миг ще изригна. — Това не е шега.

— Зная. Определено не и за мен. И тъкмо поради това няма да те притискам и тормозя, или да правя нещата по-трудни за теб. — Направи драматична пауза. — Просто ще те обичам, независимо дали ти ме искаш, или не.

Появи се стюардесата с топли кърпи[1], което прекрати временно разговора, а леко обезпокоителните му думи увиснаха помежду ни. Бях толкова слисана, че не можах да измъдря подходящ отговор, преди тя да се върне, за да прибере кърпите.

— Независимо дали те искам, или не? Какво, за бога, означава това?

Ейдриън се намръщи.

— Извинявай. Прозвуча по-заплашително и странно, отколкото възнамерявах. Просто искам да кажа, че не ми пука, ако заявиш, че не можем да бъдем заедно. Не ме интересува дали ме смяташ за най-чудовищното и противоестествено създание, стъпвало някога по земята.

За един безумно кратък миг думите му ме върнаха назад в близкото минало, когато той ми каза, че съм най-красивото създание, стъпвало някога по тази земя. Онези думи ми въздействаха и сега,

както тогава. Двамата седяхме в полутъмна стая, осветена от свещи и той ме погледна така, както никой друг никога не ме е…

„Престани, Сидни. Съсредоточи се.“

— Ти можеш да мислиш каквото си искаш, да правиш каквото си искаш — продължи Ейдриън, неподозиращ за предателските ми помисли. От него се излъчваше забележително спокойствие. — Аз просто ще продължа да те обичам, дори и да е безнадеждно.

Не зная защо това ме шокира толкова много. Озърнах се, за да се уверя, че никой не ни слушаше.

— Аз… какво? Не. Ти не можеш!

Той наклони глава настрани и ме изгледа внимателно.

— Защо? Това не наранява нито теб, нито някой друг. Казах ти, че няма да те притеснявам, ако не ме желаеш. А ако искаш, ами, цял съм на твое разположение. Така че какво значение има, ако само те обичам отдалеч?

Не бях съвсем наясно.

— Защото… защото не можеш!

— Защо не?

— Ти… ти трябва да продължиш — избъбрих. Да, това бе основателна причина. — Трябва да си намериш някоя друга. Знаеш, че аз не… аз не мога… Ами, сещаш се. Само си губиш времето с мен.

Доводите ми явно не го разколебаха.

— Губя собственото си време.

— Но това е откачено! Защо ще го правиш?

— Защото не зависи от мен — сви рамене той. — И, хей, ако продължа да те обичам, може би накрая ще се пречупиш и също ще ме обикнеш. По дяволите, почти сигурен съм, че вече си наполовина влюбена в мен.

— Не съм! И всичко, което каза току-що, е абсурдно. Няма никаква логика.

Ейдриън се върна към кръстословицата.

— Е, можеш да си мислиш каквото искаш, но не забравяй — без значение колко обикновени изглеждат нещата между нас — аз все още съм тук, все още те обичам и съм загрижен за теб много повече, отколкото всеки друг — независимо дали е дяволско изчадие, или не е — някога ще бъде.

— Не те мисля за дяволско изчадие.

— Виждаш ли? Нещата вече започват да изглеждат обещаващи. — Отново потропа с химикала по кръстословицата. Поетеса от викторианската епоха, представител на романтизма. Осем букви.

Не отговорих. Направо бях онемяла… През останалата част на полета Ейдриън повече не повдигна този опасен въпрос. През по-голямата част от времето мълчеше, а когато заговаряше, то бе за напълно безопасни теми, като нашата вечеря и предстоящата сватба. Никой от седналите наоколо не би разбрал, че помежду ни има нещо странно.

Но аз знаех.

И това ме глождеше. Направо ме изяждаше отвътре. И докато полетът продължаваше, както и когато се приземихме, повече не можех да погледна Ейдриън по същия начин. Всеки път щом очите ни се срещнеха, не спирах да мисля за думите му: „Аз все още съм тук, все още те обичам и съм загрижен за теб много повече, отколкото всеки друг някога ще бъде.“ Част от мен се чувстваше обидена. Как смееше? Как смееше да ме обича, независимо дали аз го исках, или не? Казах му да не го прави! Той нямаше право.

А останалата част от мен? Останалата част просто беше изплашена.

„Ако продължа да те обичам, може би накрая ще се пречупиш и също ще ме обикнеш.“

Това беше абсурдно. Не можеш да накараш някого да те обича само защото ти го обичаш. И без значение колко чаровен бе Ейдриън, колко красив или колко забавен. Един алхимик и един морой никога не можеха да бъдат заедно. Това беше невъзможно.

„Почти сигурен съм, че вече си наполовина влюбена в мен.“

Абсолютно невъзможно.

---

[1] При дълги полети, горещи, влажни кърпи се дават на пътниците преди хранене и преди слизане от самолета, за да се освежат. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 3

Верен на думата си, Ейдриън не спомена повече връзката — или липсата на такава — между нас. Макар че можех да се закълна, че от време на време зървах нещо в очите му, заради което в съзнанието ми отново отекваше заявлението му, че ще продължи да ме обича. Или може би това беше просто типичното му безочие.

След междинния полет и едночасовото пътуване с кола, нощта вече бе паднала, когато най-после пристигнахме в малкия курортен град в Маунт Поконо. Когато слязох от колата, изживях истински шок. Декември в Пенсилвания бе много, много по-различен от декември в Палм Спрингс. Свежият, мразовит въздух ми подейства като удар и тутакси накара носа и устата ми да замръзнат. Дебели снежни преспи, покрили всичко наоколо, блестяха на светлината на същата голяма, кръгла луна, под чиито лъчи двете с госпожа Теруилиджър бяхме направили магията. Звездите тук светеха със същата яркост, както и над голата пустиня, макар че студеният въздух правеше сиянието им да изглежда някак си по-остро и отчетливо.

Ейдриън остана в наетата кола, но се наведе навън, когато шофьорът ми подаде малкия куфар.

— Имаш ли нужда от помощ за багажа? — попита той. Дъхът му образува заскрежено облаче във въздуха.

Предложението беше необичайно за него.

— Ще се справя, но ти благодаря. Да разбирам ли, че ти няма да отседнеш тук? — Кимнах към малкия спретнат хотел, предлагащ нощувка и закуска, пред който беше спряла колата.

Ейдриън посочи надолу по шосето към голям, ярко осветен хотел, кацнал на хълма.

— Аз ще съм там горе. Там ще се вихрят и всички купони и веселби, ако те интересува. Навярно тъкмо са започнали.

Потреперих и това нямаше нищо общо със студа. Животът на мороите обикновено протичаше по така нареченото нощно разписание, при което денят им започваше след залез–слънце. Онези, които

живееха сред хората — като Ейдриън — трябваше да се приспособят към дневното разписание. Но тук, в малкия град, който навярно гъмжеше от морои, той имаше възможност да се върне към това, което за него беше много по-нормален начин на живот.

— Ще го имам предвид — отвърнах. Последва момент на неловко мълчание, но ниските температури ми послужиха като отлично извинение за бягство. — Е, май е по-добре да вляза вътре на топло. Беше ми приятно, ъъ, да пътувам с теб.

Той се усмихна.

— На мен също, Сейдж. До утре.

Вратата на колата се затвори и внезапно се почувствах самотна без него. Те потеглиха към високия хотел. В сравнение с него моят изглеждаше миниатюрен, но беше приятен и добре поддържан. Алхимиците ми бяха запазили стая именно тук, защото са знаели, че гостите морои ще бъдат настанени в другия. Е, повечето от тях.

— За сватбата ли сте дошли? — попита съдържателката на хотела, докато ме регистрираше. — И други гости за празненството са отседнали при нас.

Кимнах и подписах касовата бележка, след като платих с кредитната си карта. Не беше изненада, че хотелът ще е препълнен с морои, но тук навярно щяха да са по-малко, отколкото в другия. Не биваше да забравям да заключа вратата. Вярвах на приятелите си в Палм Спрингс, но всички други морои и дампири бяха съмнителни.

Градове като този, както и хотелите в тях, винаги изглеждаха сякаш са предназначени за двойки, решили да се усамотят на някое романтично място. Моята стая не беше изключение. По-голямата част бе заета от огромно легло, драпирано с прозрачен балдахин, в комплект със сърцевидно джакузи край камината. Отвсякъде лъхаше на любов и романтика, което отново ми навя мисли за Ейдриън. Постарах се да изтикам образа му от съзнанието си и изпратих кратък есемес на Дона Стантън — висшестоящ алхимик, която ръководеше мисията ми в Палм Спрингс.

„Пристигнах в Поконо Холоу. Регистрирах се в хотела.“

Отговорът й пристигна бързо: „Отлично. Ще се видим утре.“ Секунда по-късно последва втори есемес: „Заключи вратата.“

Стантън и още един алхимик също бяха поканени на сватбата. Но те вече се намираха на Източния бряг и просто можеха утре да

пристигнат тук. Завиждах им.

Въпреки неспокойството и притеснението ми, спах изненадващо добре и на сутринта се осмелих да се появя за закуска. Макар че се оказа, че не е имало защо да се тревожа за мороите. Аз бях единствената, която се хранеше в обляната от слънчева светлина трапезария.

— Колко странно — отбеляза съдържателката на хотела, когато ми донесе кафето и яйцата. — Зная, че много от гостите бяха до късно навън, но си мислех, че поне неколцина ще се появят за закуска. — И сетне додаде, сякаш да подчертае необичайната ситуация: — В крайна сметка, закуската е безплатна.

Мороите, следващи нощното разписание, все още бяха в леглата и това ме окуражи по-късно през деня да поразгледам малко града. Въпреки че се бях екипирала с ботуши и дебело палто, смяната на времето все още ми действаше стряскащо. Палм Спрингс ме бе разнежил. Много скоро реших, че ще е по-добре да се прибера на топло и прекарах останалата част от следобеда в четене на книгата на госпожа Теруилиджър, сгушена уютно край огъня в камината. Прегледах набързо първия раздел и дори стигнах до магиите за напреднали, които тя ми каза да прескоча. Може би се дължеше на факта, че ми бяха забранени, ала не можех да спра да чета. Обширната тематика, описана в книгата, беше толкова завладяваща и поглъщаща, че едва не подскочих на трийсетина сантиметра във въздуха, когато на вратата се почука. Замръзнах, чудейки се дали някой ошашавен морой не е сбъркал моята стая с тази на приятеля си. Или, още по-лошо, на захранващия си.

Телефонът ми внезапно звънна мелодично и получих есемес от Стантън: „Ние сме пред вратата ти.“

Отворих и я видях да стои там — в компанията на Иън Джансън, алхимик на моята възраст. Присъствието му ме изненада. Не бях го виждала, откакто той, Дона и аз бяхме задържани от мороите, за да ни разпитват за изчезването на една бегълка дампир. Тогава, за мое неудоволствие, Иън се бе влюбил в мен. Ако се съдеше по глупавата усмивка, разцъфнала на лицето му, когато ме видя, нещата не се бяха променили. Поканих ги да влязат, затворих вратата и я заключих старателно. Като мен, и двамата алхимици имаха златни лилии, татуирани на лявата им буза. Това беше знакът на нашата организация;

татуировката бе пропита с вампирска кръв, благодарение на която много бързо се лекувахме, а магията ни възпираше да обсъждаме делата на алхимиците с онези, които не знаеха за съществуването им.

Стантън повдигна вежди при вида на сърцевидната вана, а после се настани в едно кресло до огъня.

— Имаше ли проблеми с пътуването дотук?

„Като се изключи факта, че ме съпътстваше красив вампир, който мисли, че е влюбен в мен?“

— Никакви — отвърнах и изгледах смръщено Иън. — Не очаквах да дойдеш. Искам да кажа, радвам се, че си тук, но след последния път… — Млъкнах, когато внезапно ме осени едно прозрение. Огледах се. — Тук сме и тримата. Всички, които бяхме, ъъ, под домашен арест.

Дона кимна.

— Беше решено, че ако ще изграждаме добри отношения между нашите групи, мороите трябва да започнат, като се извинят за поведението си специално към нас тримата.

Иън се начумери, скръсти ръце и се облегна на стената. Имаше кафяви очи и кестенява, грижливо подстригана коса.

— Не желая никакви „извинения“ от онези чудовища, след онова, което ни сториха това лято. Дори не мога да повярвам, че сме тук! Това място гъмжи от тях. Кой знае какво може да се случи, ако тази вечер някой от тях прекали с шампанското и реши да си потърси нещо за „закуска“? И ето ни нас на разположение — свежа човешка кръв.

Искаше ми се да му възразя, че това е абсурдно, но според убежденията на алхимиците това бе съвсем основателно притеснение. А и, напомних си, аз не познавах повечето морои тук, така че навярно страховете му не са чак толкова безпочвени.

— Предполагам, че не бива да се отделяме един от друг — промълвих. Когато съзрях щастливата усмивка на Иън, осъзнах, че не съм се изразила по най-правилния начин.

Алхимиците рядко имат време за светско общуване и този случай не беше изключение. Стантън много скоро въведе делова нотка в срещата ни, започвайки с плановете за сватбата и нашата причина да сме тук. Извади досието за миналото и настоящето на Соня и Михаил, сякаш не знаех нищо за тях. Моята мисия и историята ми със Соня

бяха тайна от останалите алхимици, така че заради Иън аз кимах, докато слушах, все едно информацията беше нова за мен, както и за него.

— Празненствата навярно ще продължат почти до изгрев–слънце — рече Стантън и събра документите, след като приключи с изложението си. — Двамата с Иън ще тръгнем тогава и пътьом ще те оставим на летището. Не е нужно да прекарваш още една нощ тук.

Лицето на Иън потъмня и доби закрилническо изражение.

— И миналата нощ не биваше да оставаш тук. Трябваше да има някой, който да се грижи за теб.

— Мога и сама да се грижа за себе си — троснах се. Думите ми прозвучаха малко по-грубо, отколкото възнамерявах. Независимо дали ми се нравеше или не, обучението на госпожа Теруилиджър ми се бе отразило благоприятно — буквално и образно казано. Това, както и уроците по самозащита, които взех напоследък, ме бяха научили да съм внимателна, отговорна към себе си и винаги нащрек за това, което ме заобикаля. Може би Иън ми мислеше доброто, но никак не ми се нравеше идеята той — или който и да било друг — да смята, че имам нужда от дундуркане.

— Госпожица Сейдж е съвсем добре, както сам можеш да видиш — намеси се Стантън сухо. Явно увлечението на Иън не бе останало скрито за нея, а за мен бе не по-малко ясно, че тя не бе свикнала с подобни романтични волности. Погледът й се плъзна към прозореца, който блестеше в оранжеви и червени оттенъци от лъчите на залязващото слънце. — Е, добре. Почти е време. Не трябва ли да се приготвиш?

Те бяха пристигнали във вечерни тоалети, но аз трябваше да се преоблека. Двамата поговориха насаме, докато аз се приготвях в банята. Но всеки път, когато излизах — да си взема четката за коса, обеци или нещо друго — виждах, че Иън ме съзерцава с онова глупаво изражение. Страхотно. Това бе последното, от което се нуждаех.

Сватбата щеше да се състои в гордостта и славата на града: огромна, закрита градина, неподвластна на зимното време навън. Соня обожаваше растенията и цветята и това беше нейното мечтано място за сватбената церемония. Стъклените стени на постройката бяха запотени от голямата разлика между температурата вътре и навън. Тримата пристъпихме в преддверието, където обикновено се продаваха билети,

когато оранжерията бе отворена за посетители. Тук, най-сетне, открихме мороите, останали скрити за мен през деня.

Около двайсетина от тях сновяха из преддверието, облечени в скъпи тоалети. Изглеждаха призрачно красиви с високите си, слаби фигури и бледни лица. Някои бяха разпоредители и други служители, които помагаха в организирането на събитието и упътваха гостите към централната зала на сградата. Повечето морои бяха просто обикновени гости, които се спираха, за да напишат нещо в книгата за пожелания или да побъбрят с приятели и роднини, с които не се бяха виждали дълго време. Дампири, облечени в спретнати костюми в черно и бяло, се бяха подредили покрай стените като вярна стража, бдяща за най-малкия признак на опасност. Присъствието им ми напомни за много, много по-голяма заплаха, отколкото неколцина пияни морои да ни сбъркат за захранващи.

Организирането на събитието през нощта ни излагаше на евентуално нападение от страна на стригоите. Стригоите бяха съвсем различен вид вампири — всъщност толкова различни, че аз почти се почувствах глупаво, задето се изнервях сред тази група. Стригоите бяха неживи, добили безсмъртие, убивайки жертвите си, за разлика от мороите, които пиеха кръв от човешки същества, доброволци, но в определени количества, достатъчни, за да поддържат съществуването им. Стригоите бяха безмилостни и зли, бързи и силни — и излизаха само през нощта. Слънчевата светлина, която за мороите беше некомфортна и изтощителна, за стригоите беше смъртоносна. Обикновено стригоите убиваха човешки същества, изпречили се случайно на пътя им, но мороите и дампирите бяха тяхната предпочитана храна. Събитие като това — морои и дампири, събрани на малко място — беше все едно да предложиш бюфет с лакомства на стригоите.

Обаче, докато оглеждах дампирите пазители, бях сигурна, че за стригоите щеше да бъде доста трудно да проникнат на това събитие. Пазителите се тренираха упорито и методично през целия си живот, усъвършенстваха уменията си да се бият със стригоите. Имайки предвид, че кралицата на мороите щеше да присъства на събитието, подозирах, че това, което видях, беше само една малка част от охраната.

Неколцина от събралото се множество спряха да разговарят, когато ни видяха. Не всички морои знаеха за алхимиците или за сътрудничеството ни със себеподобните им. Така че присъствието на трима представители на човешката раса, които не бяха захранващи, беше малко странно. Дори онези, които знаеха за алхимиците, навярно бяха изненадани да ни видят, имайки предвид официалния и ограничен характер на взаимоотношенията ни. Стантън беше твърде обиграна, за да издаде с нещо притеснението си, но Иън съвсем открито направи знака на алхимиците срещу злото, докато очите на мороите и дампирите ни изучаваха. Аз успявах да запазя самообладание, но ми се щеше да имаше поне едно познато лице сред тълпата.

— Госпожице Стантън?

Една кръглолика жена морой забърза напред.

Аз съм Колийн, сватбеният координатор. Разговаряхме по телефона, нали? — Тя протегна ръка и дори коравата Стантън се поколеба за секунда, преди да я поеме.

— Да, разбира се — рече Дона с овладян и учтив глас. — Благодаря за поканата. — Представи Иън и мен.

Колийн махна към входа на главната зала.

— Хайде, да вървим. Вашите места са запазени. Лично ще ви заведа.

Тя ни поведе през любопитното множество. Когато влязохме в залата, аз се заковах на място и мигом забравих за вампирите около нас. Главната оранжерия беше великолепна. Високият и сводест стъклен таван също се бе запотил. Централната част бе разчистена и там бяха подредени столове, украсени с цветя, много подобни на тези, които могат да се видят на човешките сватби. Отпред се издигаше подиум, щедро покрит с цветя и очевидно там младоженците щяха да произнесат клетвите си.

Но това, от което дъхът ми секна, беше останалата част на помещението. Все едно бях пристъпила в някаква тропическа джунгла. Подредените покрай стените дървета и други растения, натежали от ярки цветя, изпълваха въздуха с ухание, което беше почти опиняващо. Тъй като нямаше слънчева светлина, която да осветява оранжерията, умело поставените сред зеленината факли и свещи хвърляха мистериозна — и при все това романтична — светлина върху всичко наоколо. Имах чувството, че съм се озовала в някакво тайнствено

ритуално място сред дебрите на Амазония. И разбира се, пазителите в черни облекла, скрити съвсем наблизо сред дърветата и храстите, кръстосваха безшумно и наблюдаваха всичко.

Колийн ни поведе към три места от дясната страна, отбелязани с табелка „Запазено“. Те бяха почти по средата — разбира се, не толкова почетни, колкото биха получили членове на семейството, но достатъчно представителни, за да покажат, че мероите се отнасят с голямо уважение към нас и наистина се опитват да изгладят напрегнатите взаимоотношения, причинени от нашето задържане.

— Да ви донеса ли нещо? Какво ще желаете? — попита Колийн.

Сега осъзнах, че бликащата й енергия отчасти бе нервност.

С присъствието си ние я правехме почти — но със сигурност не чак толкова — неспокойна и притеснена, колкото тя и останалите — нас.

— Няма нужда — отвърна Стантън от името на трима ни. — Благодаря ви.

Колийн кимна усърдно.

— Е, ако се нуждаете от нещо — дори да е мъничко — не се колебайте да поискате. Просто се обърнете към някой от разпоредителите и тутакси ще ме намерят. — Тя се забави още миг, докато чупеше ръце. — По-добре да отида да се погрижа за другите гости. И не забравяйте: обадете се, ако имате нужда от каквото и да е.

— Имам нужда да се махна оттук — промърмори Иън, след като тя се отдалечи.

Аз не казах нищо, тъй като не бях сигурна в правилния отговор. Ако го уверях, че сме в безопасност, щеше да ме изгледа с подозрение. При все това, ако се държах сякаш животът ни е в опасност, щях да излъжа. Моето мнение беше някъде по средата между тези две крайности.

Някой ми подаде програма и Иън се наведе малко по-близо към мен, отколкото ми се нравеше, за да чете над рамото ми. В програмата се изброяваха песните и откъсите от молитвеника, както и присъстващите на сватбената церемония. Съдейки по изражението на лицето на Иън, той явно очакваше да види „Нечестиво кръвопускане“ веднага след посланието към коринтяните на апостол Павел. Следващите му думи потвърдиха предположението ми.

— Доста са се постарали да направят всичко да изглежда нормално, а? — попита, без да си дава труд да прикрие отвращението в гласа си. Бях малко изненадана от злобното му поведение. Миналото лято не ми се бе сторил толкова краен. — Като че ли е истинска сватба, или нещо подобно.

Освен това говореше доста високо и аз се озърнах тревожно, за да се уверя, че никой не го бе чул.

— Нима искаш да кажеш, че това не е истинска сватба? — прошепнах му в отговор.

Иън сви рамене, но поне схвана намека ми и снижи гласа си.

— С тези тук? Няма значение. Те нямат истински семейства или истинска любов. Те са чудовища.

Каква ирония, че той спомена „истинска любов“ точно в мига, в който Ейдриън и баща му бяха съпроводени до срещуположния край на залата. Ейдриън винаги се обличаше стилно и елегантно, но никога досега не го бях виждала толкова официален. Не ми се щеше да го призная, но изглеждаше страхотно: тъмносиният костюм и жилетката, която беше почти черна, хармонираха идеално с бледосинята риза и вратовръзката на сини и бели райета. Облеклото му се отличаваше от много по-скучните костюми в черно и сиво, които повечето мъже носеха, но не по груб, крещящ и безвкусен маниер. Докато го изучавах, той вдигна глава и очите ни се срещнаха. Усмихна ми се и кимна леко. Почти отвърнах на усмивката му, но Стантън ме върна в реалността. Позволих си един последен, продължителен поглед, а сетне се извърнах.

— Господин Джансън — заговори Дона с твърд глас. — Моля, запазете мненията си за себе си. Въпреки истинността в тях, ние сме гости тук и ще се държим цивилизовано.

Иън кимна неохотно и леко се изчерви, докато ме стрелна с поглед — сякаш толкова откритото скастряне можеше да съсипе шансовете му с мен. Не би трябвало да се тревожи, имайки предвид, че поначало изобщо нямаше никакъв шанс.

Колийн бе изпратила един разпоредител да провери как сме и докато той разговаряше със Стантън, Иън се наведе към мен.

— Нима съм единственият, който смята, че е лудост да сме тук? — Кимна към Дона. — Тя си мисли, че всичко е наред, но… я, стига!

Да не се самозалъгваме. Те ни държаха в плен. Това е непростимо. Не те ли вбесява?

Определено навремето никак не ми се нравеше, но бях започнала да разбирам защо се бе случило.

— Мразя това, което направиха — излъгах с надеждата да прозвуча достатъчно убедително. — Кръвта ми кипва всеки път, щом се сетя за случилото се.

Иън, изглежда, остана напълно облекчен и доволен от отговора ми и изостави темата.

Седяхме в блажено мълчание, докато залата продължаваше да се пълни. Когато стана време церемонията да започне, в помещението навярно се бяха събрали около двеста гости. Продължих да търся познати лица, ала Ейдриън и баща му бяха единствените. И тогава, в последната минута, една фигура в ярки одежди влезе забързано. Изпъшках едновременно със Стантън, която изцъка в знак на неодобрение. Ейб Мазур току-що бе пристигнал.

Докато Ейдриън бе внесъл известна стилна окраска в официалното облекло, Ейб използваше цветовата гама, за да дразни сетивата. За да съм честна, трябва да призная, че сегашният му тоалет бе най-дискретният, с който го бях виждала: бял костюм, комбиниран със светлозелена риза и кашмирен шал около врата с шарки в червено и черно, типични за индийския десен. На ушите му проблясваха обичайните му златни обеци, а блясъкът на черната му коса ме наведе на мисълта, че обилно използваше брилянтин за коса. Ейб беше морой със съмнителен морал и също така баща на моя приятелка — предишната любима дампир на Ейдриън — Роуз Хатауей. Ейб ме изнервяше, тъй като в миналото имах с него някои тайни взаимоотношения. Изнервяше и Стантън, защото беше морой, когото алхимиците никога нямаше да могат да контролират. Ейб се настани на предната редица, спечелвайки си ужасен поглед от координаторката Колийн, която надзираваше всичко отстрани. Предположих, че това беше в разрез със схемата й за настаняването на гостите.

Чух звука на тромпет и онези, които седяха отзад, внезапно паднаха на колене. Подобно на вълна и тези, които заемаха останалите редици, последваха примера им. Дона, Иън и аз се спогледахме смутено. Тогава разбрах.

— Кралицата — прошепнах. — Идва кралицата.

По изражението на Стантън разбрах, че не го бе предвидила. Имаше част от секундата да реши дали да се съобрази с протокола в тази ситуация и как да го съчетае със статуса ни на „гости“.

— Ние няма да коленичим — прошепна ни тя. — Останете по местата си.

Беше основателно решение, след като ние не дължахме вярност на кралицата на мороите. При все това се чувствах смутена и неловко биеща на очи, бидейки една от отличаващите се трима души в залата, които не са коленичили. Миг по-късно мелодичен глас обяви:

— Нейно Величество, кралица Василиса.

Дори Иън затаи дъх от възхищение, когато тя влезе. Василиса — или Лиса, както Ейдриън и Роуз постоянно настояваха да я наричам беше истинско въплъщение на неземна красота. Беше трудно да се повярва, че ми е връстница. Излъчваше достойнство и царственост, които изглеждаха вечни. Високото й, гъвкаво и слабо тяло се отличаваше с изящна грациозност дори сред мороите, а платиненорусата й коса обрамчваше бледото й лице като сияен воал. Макар че бе облечена в супер модерна бледолилава коктейлна рокля, тя я носеше все едно е великолепна викторианска бална рокля. От едната й страна вървеше тъмнокос младеж с пронизващи сини очи. Гаджето й, Кристиан Озера, който трудно можеше да остане незабележим, представляваше тъмен контраст, който се съчетаваше идеално с нейната бледна ефирност.

След като кралската двойка се настани на предната редица — явно доста изненадани да видят Ейб да ги очаква там — присъстващите заеха отново местата си. Засвири невидим челист и всички изпуснахме едновременно дъх, докато се потапяхме в познатия и омиротворяващ сватбен ритуал.

— Изумително, нали? — промърмори Иън в ухото ми. — Колко нестабилен е тронът й. Една грешка и в редиците им ще настане невъобразим хаос.

Вярно беше и тъкмо поради това безопасността на Джил беше толкова важна. Съгласно древния закон на мороите, монархът трябва да има поне един жив член на семейството, за да задържи трона. Джил беше единствената от рода на кралицата. Онези, които се противопоставяха на Лиса заради възрастта и убежденията й, бяха осъзнали, че да убият сестра й щеше да е много по-лесно от това да

премахнат нея. Мнозина възразяваха срещу закона и се бяха опитали да го променят. Междувременно политическите последици от убийството на Джил щяха да бъдат огромни. Алхимиците, чиято работа беше да скриват и защитават света на мороите, трябваше да предотвратят попадането на тяхното общество в лапите на хаоса. А на много по-лично ниво, аз трябваше да предотвратя смъртта на Джил, защото, колкото и невероятно да изглеждаше, за краткото време, през което двете бяхме съквартирантки, се привързах към нея и бях загрижена за добруването ѝ.

Откъснах ума си от тези мисли и се съсредоточих върху следващата фаза от сватбата. Шаферките, в тъмнозелени сатенени рокли, водеха процесията и аз се зачудих дали Ейб е искал с костюма си да им бъде в тон. Ако бе така, то тотално се бе провалил.

И тогава зърнах първото ми познато лице, с изключение на Ейдриън. Роуз Хатауей. Не беше изненада, че е шаферка, имайки предвид, че тя бе отговорна за събирането на щастливата двойка. Роуз бе наследила тъмната коса и очи на баща си и беше единственият дампир сред шаферките. Не беше нужно да видя изненаданите физиономии на някои от гостите, за да зная, че това беше абсолютно необичайно. Ако Роуз бе забелязала или я интересуваше, не го показа. Вървеше с горда стъпка, вдигнала високо глава, със сияещо от щастие лице. Външният ѝ вид на дампир не се отличаваше от човешкия, тя бе по-ниска от останалите шаферки морои, а телосложението ѝ бе много по-атлетично, отколкото на слабите жени морои с малки гърди.

Според човешките стандарти Роуз притежаваше нормално, здраво тяло. При все това, когато аз се сравнявах с жените морои, се чувствах огромна. Знаех, че е нелепо — особено след като бях по-дребна от Роуз — но беше трудно да се отърся от това усещане. Напоследък Ейдриън, за мое неудоволствие, си позволи да ме обсъжда, стигайки дотам да заяви, че съм на крачка от хранително разстройство. Вбесих се и му казах да си гледа работата… но оттогава започнах да обръщам много повече внимание на режима си на хранене. Сега се опитвах да ям повече и качих почти половин килограм — нещо, което ми се струваше мъчително и грешно, докато неотдавна моят приятел Трей не отбеляза, че „напоследък съм изглеждала много добре“. Това даде тласък на идеята, че още някой и друг килограм навярно няма да

ме убие и може наистина да ми се отрази добре. Не че щях да го призная пред Ейдриън.

Когато Соня влезе, всички се изправихме. Беше прекрасна в копринената рокля с цвят на слонова кост и с малките, нежни бели рози, вплетени в меднокестенявата ѝ коса. Кралицата беше величествена, но от Соня се излъчваше нежна светлина, което затъмняваше дори красотата на Лиса. Може би беше нещо, присъщо на всички младоженки. Около нея витаеше любов и нежност, които я караха да сияе. Бях изненадана, когато внезапна болка прониза гърдите ми.

Иън очевидно бе изненадан, когато не последва никакво кръвопускане, но церемонията беше затрогваща и емоционална. Не можех да повярвам, че колегите ми алхимици запазват каменни изражения — аз едва не се разплаках, когато младоженците изрекоха брачните си клетви. Дори Соня и Михаил да не бяха преминали през ада, за да бъдат заедно, това бе ритуал, който не можеше да не трогне. Докато ги слушах как се вричат във вечна любов, погледът ми се отклони към Ейдриън. Той не забеляза, че го наблюдавам, но бях сигурна, че церемонията има същия ефект върху него — бе запленен.

Това умилено и прехласнато изражение рядко можеше да се види на лицето му и ми напомни за изтерзаната артистична душа, която се криеше под привидния сарказъм и непукизъм. Харесвах това у Ейдриън — не терзанията, а начинът, по който умееше да усеща нещата толкова надълбоко и да пресъздава чувствата си в изкуство. И аз имах чувства, както всички останали, но способността да ги изразяваш в творчество, за мен бе област, в която никога нямаше да бъда вещa. Това не бе в природата ми. Понякога съдех доста сурово творбите му, особено най-абстрактните му картини. Тайно изпитвах благоговение пред уменията му и обичах многобройните причудливи страни на личността му.

Междувременно трябваше да се старая да запазя безизразно изражение, да изглеждам като нормален алхимик, който не се вълнува от нечестиви вампирски събития. Нито един от колегите ми не ме изгледа въпросително, така че явно се бях справила със задачата. Може би имах бъдеще в покера.

Соня и Михаил се целунаха и тълпата избухна в ръкопляскания и одобрителни възгласи. Възторзите станаха по-шумни, когато

младоженецът я целуна без никакъв свян втори, а след това и трети път. Следващата част от събитието бе сватбеният прием, който щеше да се състои в хотела, където бяха отседнали Ейдриън и повечето гости морои. Младоженците си тръгнаха първи, последвани от кралицата и останалите високопоставени особи от кралски произход. Стантън, Иън и аз изчакахме търпеливо нашата редица да се изпразни, за да се подредим на опашка за лимузините, които щяха да откарат гостите до хотела, намиращ се на по-малко от километър.

Обикновено разстоянието можеше да се измине пеша, дори и на високи токчета, ако не беше толкова студено.

Нашият ред дойде и трите се настанихме на задната седалка на лимузината.

— Сега просто ще трябва да издържим приема — отбеляза Иън, когато шофьорът затвори вратата ни. — Поне разполагаме със собствена кола.

Внезапно вратата се отвори и Ейб се плъзна на седалката до мен.

— Има място за още един, нали? — Отправи лъчезарна усмивка към мен и Дона. — Толкова се радвам да ви видя отново, дами. А ти трябва да си Иън. Удоволствие е да се запознаем. — Протегна ръка. Отначало изглеждаше сякаш Иън няма да я поеме, но след един остър поглед от Стантън, побърза да я стисне. След това се взря в ръката си, все едно очакваше всеки миг да запуши.

Пътуването отне само около пет минути, но съдейки по израженията на колегите ми алхимици, те явно имаха чувството, че са минали пет часа.

— Мисля, че е прекрасно, че вие тримата, сте поканени — рече Ейб непринудено. — Имайки предвид колко много работа вършим заедно, трябва по-често да се срещаме по подобни приятни поводи, не мислите ли? Може би един ден и вие ще ни поканите на някоя ваша сватба. — Смигна ми. — Сигурен съм, че младежите се редят на опашка за теб.

Дори Стантън не успя да запази безизразна физиономия. Ужасът, който се изписа на лицето й, подсказваше, че навярно има много малко неща, които биха били по-скверни и немислими, отколкото присъствието на вампир на човешка сватба. Изглеждаше явно облекчена, когато пристигнахме пред хотела, но още не бяхме освободени от присъствието на Ейб. Някоя любезна персона —

вероятно Колийн — ни бе сложила на неговата маса, явно смятайки, че ще ни бъде по-приятно да бъдем с морой, когото познаваме. Ейб, изглежда, доста се забавляваше с неловкостта, която присъствието му пораждаше, но бях длъжна да призная, че беше донякъде освежаващо да си с някой, който открито признава напрегнатите отношения помежду ни, а не се преструва, че всичко е наред.

— В онова там няма кръв — осведоми ни Ейб, когато сервираха вечерята. И тримата се колебаехме да разрежем пърженото си пиле в сос марсала, дори аз. — Единствената кръв е в питиетата, а и за тях трябва да помолите на бара. Никой няма да ви подхвърли тайно нещо, а и захранващите се намират в отделна стая.

Иън и Стантън не изглеждаха особено убедени. Аз реших да проявя храброст и да започна да се храня, без повече колебание. Може би вампирите бяха противоестествени създания, но със сигурност имаха отличен вкус за подбор на доставчици. Миг по-късно и останалите алхимици се присъединиха към мен и дори те трябваше да признаят, че храната е много вкусна.

Когато разчистиха чиниите, Иън смело се запъти към тоалетната, давайки на Стантън кратка възможност да се наведе към мен за бърз доклад относно положението, изречен шепнешком.

— Всичко наред ли беше, когато тръгна? — Независимо дали отношенията ни бяха обтегнати или не, нашата мисия да запазим стабилен света на мороите не се бе променила.

Всичко беше наред — кимнах аз. — Там все още е тихо и спокойно. Никаква причина за тревога. — Нямаше нужда тя да знае за личната ми драма. — Някакви новини за Воините? — попитах, запазвайки неутрален тон. — Или за Маркъс Финч?

Стантън поклати глава.

— Никакви. Но със сигурност ще те осведомя, ако открием нещо.

Отвърнах й с учтива усмивка, макар че сериозно се съмнявах в думите й. Невинаги съм харесвала мисиите си като алхимик, но съм прекарала по-голяма част от живота си в изпълняване на заповеди, без да задавам въпроси, защото вярвах, че моите началници знаят кое е най-доброто и действат в името на по-висшето благо. Ала последните събития ме накараха сериозно да се усъмня в това. Докато осуетявах плановете на една група откачени ловци на вампири, нарекли се Воини

на светлината, Стантън бе укрила информация от мен, явно позовавайки се на факта, че редовите членове на организацията трябва да знаят само това, което е необходимо за изпълнението на преките им служебни задължения. Тя бе замазала нещата, като ме похвали, задето съм добър алхимик, който разбира подобна политика, но инцидентът ме бе накарал да кипя от гняв. Не желаех да бъда ничия пионка. Можех да приема, че борбата в името на по-велика кауза предполага взимането на трудни решения, но отказвах да бъда използвана или поставяна в опасни ситуации заради „важни“ лъжи. Бях отдала живота си на алхимиците, винаги вярвайки, че това, което те вършат и ми казват, е правилно. Мислех, че съм важна, че те винаги биха ме защитили и грижили отговорно за мен. Сега вече не бях толкова сигурна.

При все това… какво бих могла да сторя? Бях се заклела във вечна вярност към алхимиците. Независимо дали ми харесваше това, което ми бяха причинили или не, нямаше начин да напусна, нито да оспорвам решенията им…

Поне така си мислех, докато не научих за Маркъс Финч.

Разбрах за него съвсем наскоро, когато открих, че той някога се е опълчил на Воините на светлината, за да помогне на морой на име Кларънс. Въпреки че Воините обикновено преследваха стригои, преди много време една група избрала за мишена Кларънс. Маркъс се намесил и го защитил от Воините, като ги убедил да го оставят на мира. Почти бях убедена, че Кларънс си е измислил цялата история, докато не видях снимка на Маркъс.

И точно тук нещата станаха наистина странни. Изглежда Маркъс се бе опълчил и на алхимиците. Всъщност Кларънс и един от Воините бяха намекнали, че някога Маркъс е бил алхимик — но вече не е. Не повярвах и на това, докато не видях снимката му. Той нямаше златна лилия, а голяма татуировка, която приличаше на родова или племенна, направена с тъмносиньо мастило, достатъчно широка, за да покрие златната, ако искаш да я скриеш.

Въпросната гледка промени живота ми. Нямах представа, че е възможно да се направи татуировка върху нещо, притежаващо такава сила. И със сигурност не бях и помисляла, че някой би могъл да напусне алхимиците, още по-малко, че би пожелал да го стори, не и след начина, по който нашата цел бе дълбоко вкоренена у нас

практически от раждането ни. Как би могъл някой дори да си помисли да зареже нашите мисии? Как би могъл някой да спре да следва всеобщите цели и идеали, да се опълчи срещу вярата, да напусне средите на алхимиците и да започне да действа на своя глава? Какво се бе случило, за да го накара да постъпи така? Дали бе имал подобни на моите преживявания?

И дали те ще го оставят да си отиде?

Когато попитах за него, Стантън ме увери, че алхимиците не знаят нищо за Маркъс, но аз бях сигурна, че това беше лъжа. Тя не подозираше, че имах негова снимка. Новата му татуировка може и да беше достатъчно голяма, за да закрие лилията, но аз бях зърнала издайническите следи отдолу, които доказваха, че той действително е бил един от нас. А след като носеше отличителния знак на алхимиците, със сигурност знаеха за него. Те го криеха, което само ме заинтригува по-силно. Всъщност може да се каже, че дори бях малко обсебена от него. Някакъв инстинкт ми нашепваше, че Маркъс Финч бе ключът за моите проблеми, че той би могъл да ми помогне да открия тайните и лъжите, които алхимиците ми казваха. За нещастие, нямах никаква представа как бих могла да го намеря, нито следа, която би могла да ме отведе до него.

— Много е важно никой да не знае какво правиш, затова запомни, че трябва да си изключително дискретна — додаде Стантън, сякаш имах нужда да ми се напомня. Между веждите й се появи малка бръчка. — Особено се тревожех, че това момче Ивашков ще идва на тази сватба. Не можем да позволим някой да заподозре, че двамата не сте нещо повече от бегли познати. Дребни неща като това биха могли да изложат на риск мисията ни.

— О, не — побързах да отрека. — Не е нужно да се тревожите за Ейдриън. Той разбира колко важна е нашата работа. Никога не би направил нещо, което да я застраши.

Иън се върна и разговорът ни приключи, както и вечерята, която отстъпи място на танците. Атмосферата стана много по-непринудена и неколцина морои дойдоха, за да ни се представят. Имах чувството, че съм не по-малко популярна от младоженците. Иън се здрависа с толкова много ръце, че накрая доби имунитет. И колкото и неудобно и неловко за спътниците ми да бе това събитие, можех уверено да заявя, че бе постигнало целта си да изглади отношенията между алхимици и

морои. Стантън и Иън в никакъв случай не бяха готови да се сприятелят с някой от тях, но беше ясно, че мороите са приятно изненадани колко приятелски настроени и любезни изглеждат гостите.

— Радвам се, че имахме тази възможност да сме заедно — каза ми Иън, след като оживлението от светското общуване стихна малко. — Това е толкова трудно с нашата работа, нали? Сега съм в Сейнт Луис, работя в архива в местното управление на организацията. А ти къде си изпратена?

Секретността бе най-главното в защитата на Джил.

— Аз съм на оперативна работа, но не мога да кажа къде точно. Знаеш как е.

— Добре, добре. Но държа да знаеш, че ако някога искаш да дойдеш на посещение… ще те разведа наоколо.

Отчаянието му беше почти затрогващо.

— Нещо като отпуск?

— Ами, да, добре. Ъъ… не, няма да стане. — Той знаеше не по-зле от мен, че алхимиците не получават лесно отпуск. — Имам предвид, че при нас се извършват неделни служби и всичко останало, нали се сещаш. Ако решиш да посетиш някоя, само ми се обади.

Свещениците на алхимиците винаги отслужваха специални литургии около Коледа в главните центрове на организацията ни. Някои семейства на алхимиците имаха обичай да ги посещават всяка година. От известно време не бях присъствала на църковна служба, не и с тези мисии, които непрекъснато изникваха.

— Ще го имам предвид.

Настъпи продължителна пауза и той изрече следващите думи доста колебливо.

— Знаеш ли, бих те поканил да танцуваме. Само че не би било правилно на подобно нечестиво сборище.

Усмихнах му се сковано.

— Разбира се. А и освен това сме тук по работа. Трябва да съсредоточим усилията си върху изграждането на добри отношения с тях.

Иън понечи да отговори, когато познат глас ни прекъсна.

— Госпожице Сейдж?

Вдигнахме глави и съзряхме Ейдриън да се извисява над нас, ослепителен в тези невероятни нюанси на синьото. Лицето му бе

образец на съвършена учтивост и хладна сдържаност, сигурен знак, че навярно предстои да се случи нещо катастрофално.

— Толкова ми е приятно да ви видя отново — рече той. Говореше все едно не се бяхме виждали от доста време и аз кимнах в знак на съгласие. Както бях уверила Стантън, Ейдриън знаеше, че прекалената фамилиарност помежду ни би могла да насочи вниманието към Джил. — Не чух ли току-що, че говорехте за изграждането на добри взаимоотношения?

Езикът ми все едно бе вързан на фльонга и не можех да промълвя нито дума, затова Иън отговори вместо мен.

— Точно така. Ние сме тук, за да внесем приятелска нотка между нашите две групи. — Гласът му обаче определено бе лишен от всякаква приятелска нотка.

Ейдриън кимна съвсем сериозно и по нищо не личеше да е забелязал враждебността на Иън.

— Мисля, че идеята е страхотна. И ми хрумна нещо, което определено би било отличен пример за общото ни бъдеще. — Изражението на Ейдриън беше невинно, но в очите му танцуваха дяволитите пламъчета, които познавах твърде добре. Протегна ръка към мен. — Бихте ли желали да танцувате с мен?

ГЛАВА 4

Замръзнах. Не знаех какво да отговоря.

Какво си мислеше Ейдриън? Като оставим настрана цялата драма помежду ни, беше абсолютно непростимо да ме кани на танц тук, пред другите морои и алхимици. Може би в Палм Спрингс, където нещата бяха малко по-непринудени с приятелите ми, молбата му нямаше да е толкова откачена. Но тук? Той рискуваше да разкрие, че двамата се познаваме, което на свой ред щеше да изложи на риск Джил. И почти толкова лошо — това можеше да издаде чувствата му към мен. Дори и да настоявах, че не са споделени, фактът, че нещата бяха стигнали толкова далеч, можеше да ми създаде сериозни неприятности с алхимиците.

Докато всички тези мисли препускаха в ума ми, внезапно ми хрумна нещо по-обезпокоително. Един лоялен алхимик не би трябвало да се тревожи за подобни неща. Добрият алхимик просто щеше да бъде ужасен пред възникналия проблем: да танцува с морой. Да докосва вампир. Осъзнавайки всичко това, побързах да си придам възмутено изражение, като се надявах да изглеждам убедителна.

За щастие, всички останали бяха твърде смаяни, за да ми обърнат внимание. Добрите взаимоотношения бяха стигнали прекалено далеч. Лицата на Стантън и Иън съвсем основателно изразяваха отвращение. Мороите, които бяха наблизо, при все че не бяха ужасени, изглеждаха потресени от погазването на етикета. И все пак… улових неколцина разменени погледи, които издаваха, че те не са напълно изненадани, че Ейдриън Ивашков може да предложи нещо толкова скандално. Доста често бях виждала подобно отношение към него. Хората подминаваха ексцентричното му поведение с думите: „Е, такъв си е Ейдриън“.

Иън пръв се окопити.

— Тя… не! Абсолютно е невъзможно!

— Защо не? — Ейдриън местеше поглед между лицата ни, а изражението му оставаше ведро и почтително. — Ние всички сме приятели, нали?

Ейб, който рядко се шокираше от каквото и да било, успя да възвърне донякъде самообладанието си.

— Сигурен съм, че не е кой знае какъв проблем. — Тонът му бе неуверен. Той знаеше, че Ейдриън не ми е напълно непознат, но несъмнено предполагаше, че аз имах обичайните за алхимиците задръжки и предразсъдъци. Както се видя тази вечер, повечето алхимици все още трудно се насилваха да се ръкуват с вампир.

Стантън явно водеше душевна борба. Знаех, че за нея подобна покана е супер необичайна и дори обидна… ала въпреки това съзнаваше, че трябва да се държи любезно. Шефката ми преглътна.

— Може би… би бил мил жест. — Хвърли ми съчувствен поглед, с който сякаш искаше да каже: „Понякога се налага да се жертваш за отбора.“

Иън рязко извърна глава към нея.

— Да не си полудяла?

— Господин Джансън — процеди тя, изразявайки строго предупреждение, само изричайки името му.

Всички се извърнаха към мен, като че ли присъстващите най-сетне бяха осъзнали, че решението е мое. На този етап не знаех дали трябва да съм шокирана, или изплашена — а мисълта да танцувам с Ейдриън ме караше да изпитвам и двете. Срещнах отново погледа на Стантън и бавно кимнах.

— Разбира се. Добре. Добри взаимоотношения, нали?

Лицето на Иън придоби морав оттенък, но поредният остър поглед от Стантън го накара да замълчи. Докато Ейдриън ме водеше към дансинга, чух да се шепнат коментари от любопитни морои от рода на „горкото момиче алхимик“ и „никой не може да предвиди какво ще направи той понякога“.

Ейдриън обви ръка около кръста ми, съвършено благоприличие и спазвайки сдържана дистанция. Опитах се да не си спомням за последния път, когато бях в обятията му. Дори и с приличното разстояние помежду ни, ръцете му все още ме обгръщаха, а позите ни бяха интимни. Бях свръхчувствителна към всяко местенце от тялото ми, което пръстите му докосваха. Допирът му беше нежен и ненатрапчив, ала сякаш бе наситен с необикновена топлина и сила.

— Какво си въобразяваш? — изсъсках гневно, когато се понесохме в такт с музиката. Опитвах се да не обръщам внимание на

ръцете му. — Знаеш ли в какви големи неприятности ме забърка?

Ейдриън се ухили.

— Не. Те са изпълнени със съчувствие към теб. Ще се превърнеш в мъченица, задето танцуваш със зъл, покварен вампир. Типично за алхимиците.

— Мислех, че няма да ме притискаш за… нали се сещаш… онази работа.

Лицето му отново доби невинно изражение.

— Да не би да съм обелил и дума за това? Само те поканих на танц като политически жест, това е всичко. — Направи пауза за по-голямо въздействие. — Струва ми се, че ти си тази, която не може да си избие „онази работа“ от ума.

— Престани да обръщаш думите ми срещу мен! Това не… не… изобщо не е правилно.

— Би трябвало да видиш как ни гледа онази жена Стантън — отбеляза кавалерът ми развеселено, като плъзна поглед зад гърба ми.

— Всички ни наблюдават — промърморих. Не може да се каже, че цялата зала е застинала, но определено имаше немалък брой зяпачи, които се блещеха глупаво пред необичайната гледка на морой и човек алхимик, при това да танцуват.

Той кимна и ме завъртя. Беше добър танцьор, което не беше изненадващо. Ейдриън може да бе безочлив и дързък, но знаеше как да се движи по дансинга. Може би уроците по танци са били част от възпитанието на благороднически елит на моройското общество. Или просто притежаваше вродена грация и умения как да движи тялото си. Онази целувка определено говореше за огромен талант…

Пфу! Ейдриън беше прав. Аз бях тази, която не можеше да забрави „онази работа“.

Неподозиращ за мислите ми, той отново погледна към Стантън.

— Тя има изражението на генерал, току-що изпратил армията си на самоубийствена мисия.

— Хубаво е да зная, че е загрижена за мен — отвърнах. За миг забравих за танцовите си неволи и в мен се надигна гняв, когато си припомних за нежеланието на Стантън да бъде откровена с мен и да ми даде исканата информация.

— Ако искаш, мога да те притисна по-силно — предложи Ейдриън. — Само за да видим колко е загрижена. Нали знаеш, че

винаги съм готов да помогна в такива случаи.

— Ти си истински екипен играч — потвърдих. — Ако поставянето ми в опасност е в името на по-висша цел, Стантън навярно няма да направи нищо, за да те откъсне от мен.

Самодоволната усмивка на Ейдриън помръкна.

— Тя изобщо каза ли ти цялата истина за онзи тип, когото се опитваш да откриеш? Мартин?

— Маркъс — поправих го. Намръщих се. Отричането й продължаваше да ме притеснява. — Тя продължава да твърди, че не го познава, а аз не мога да я притисна по-настоятелно, за да не събудя подозренията й.

— Хрумна ми един начин как да го откриеш — заяви Ейдриън.

Щях да реша, че се шегува, ако лицето му не бе толкова сериозно.

— На теб ти хрумна? — попитах.

Алхимиците разполагат с огромна информация, тъй като имат внедрени доверени хора в най-различни агенции и организации. През последните седмици ровех навсякъде и беше малко вероятно Ейдриън да получи достъп до нещо, до което аз не можех.

— Да. Нали още пазиш неговата снимка? Не можеш ли просто да направиш същата магия, която си направила през онази нощ? Да го откриеш по този начин?

Бях толкова сащисана, че едва не се препънах. Ейдриън стегна хватката си, за да ме удържи да не падна. Изтръпнах, когато изведнъж се озовахме по-близо. Напрежението помежду ни нарасна главоломно и аз осъзнах, че не само телата ни се бяха приближили, но и устните ни.

Имах затруднения с говора — заради чувствата, които пораждаше близостта му и защото все още бях ошашавена от предложението му.

— Това… леле… Това не беше лоша идея…

— Зная — кимна той. — И аз самият съм донякъде изумен.

Наистина, обстоятелствата не бяха по-различни от намирането на сестрата на госпожа Теруилиджър. Трябваше да открия някого, когото не познавах. Имах снимка, което се изискваше за магията. Различното беше, че сама щях да правя заклинанието. Магията не беше от лесните и аз знаех, че напътствията на госпожа Теруилиджър ми бяха

помогнали. Освен това съществуваше и моралната дилема, че правя подобна магия по свое желание. По-лесно можех да се справя с угризенията на съвестта си, когато някой друг ме принуждаваше.

— Мога да опитам чак следващия месец — промълвих, замислена за онази книга с магиите. — Искам да кажа, че снимката е у мен, но магията трябва да се направи при пълнолуние. Тази нощ е последната за настоящия цикъл, а не бих могла да успея да си набавя съставките навреме.

— Какво ти трябва?

Казах му, а той кимаше, докато ги изброявах. Като свърших, обяви, че ще ги намери.

Изсумтях презрително.

— И откъде смяташ да вземеш анасон и исоп по това време на нощта? В този град?

— Този град е пълен с най-чудати бутикови магазинчета. Има едно местенце за билки, където продават сапуни и парфюми, направени от всичко, което можеш да си представиш. Гарантирам ти, че ще имат това, от което се нуждаеш.

— А пък аз ти гарантирам, че е затворено. — Той ме помете в още едно елегантно завъртане, а телата ни останаха в съвършен синхрон.

Песента продължаваше да се лее. Времето се нижеше по-бързо, отколкото си мислех. Забравих за околните. Дори забравих, че съм с вампир. Просто танцувах с Ейдриън, което ми се струваше толкова естествено и приятно, стига да не мислех за онези, които ни наблюдаваха.

Дяволитият блясък се завърна в очите му.

— Не се тревожи за това. Мога да намеря собственичката и да я убедя да направи изключение.

Изпъшках.

— Не. Никакво внушение. — Внушението беше способността на вампирите да въздействат върху волята на останалите. Всички вампири го притежаваха в малка степен, а тези, които владееха магията на духа, в голяма. Повечето морои го смятаха за неморално. Алхимиците го смятаха за грях.

Песента свърши, но Ейдриън не ме пусна веднага. Наведе се малко по-близо.

— Искаш ли да чакаш още един месец, за да откриеш Маркъс?

— Не — признах.

Устните на Ейдриън бяха на сантиметри от моите. Усещах дъха му.

— Тогава ще се срещнем след два часа при служебния изход на хотела. — Аз кимнах леко, а той отстъпи назад, пускайки ръцете ми. — Ето и един последен пример за добри взаимоотношения. — С поклон, с който би могъл да си съперничи с герой от роман на Джейн Остин[1], той посочи към бара и заговори по-високо: — Благодаря за танца. Може ли да ви почерпя едно питие?

Последвах го, без да промълвя нито дума. Блъсках си главата над въпроса как да издържа следващите два часа. На бара Ейдриън ме слиса, като поръча джинджифилова бира.

— Похвално въздържание — отбелязах аз, осъзнавайки, че трябваше да остане трезвен, за да използва магията на духа. Надявах се, че вече не е пил твърде много. За него, единственото по-примамливо нещо от отворен бар, би бил стек с цигари.

— Аз съм майстор в самоконтрола — обяви той.

Не бях толкова сигурна в това, ала не му възразих. Отпивах от диетичната си кола и двамата стояхме там, потънали в приятно мълчание. Двама морои седяха на бара близо до нас и разговаряха на висок глас — сигурен признак, че не се бяха въздържали да се насладят на предлагания безплатен алкохол.

— Е, без значение колко либерално е онова момиче, тя определено е радост за очите — констатира единият тип. — Бих могъл да я гледам цял ден, особено в онази рокля.

Приятелят му кимна в знак на съгласие.

— Определено е значително подобрение в сравнение с Татяна. Наистина много жалко за онова, което й се случи, но може би промяната на пейзажа бе за добро. Дали онази жена някога се е усмихвала? — Двамата избухнаха в смях на шегата.

До мен, усмивката на Ейдриън се стопи и той остана съвършено неподвижен. Татяна, предишната кралица на мороите, беше негова пралеля. Тя бе жестоко убита това лято и макар че той рядко говореше за нея, бях чувала от доста хора, че двамата са били много близки. Устните му се изкривиха в заплашителна гримаса и понечи да се

извърне. Без да се поколебая, аз се протегнах, сграбчих свободната му ръка и го дръпнах здраво.

— Ейдриън, недей — промълвих тихо.

— Сидни, те нямат право да говорят така. — Очите му бяха добили опасно изражение, което никога досега не бях виждала.

Стиснах още по-силно ръката му.

— Те са пияни глупаци. Не заслужават да си губиш времето с тях. Моля те, не прави сцена тук — заради Соня. — Поколебах се. — И заради мен.

Лицето му все още бе изкривено от гняв и за миг си помислих, че ще ме пренебрегне и ще метне чашата си по един от типовете. Или нещо по-лошо. Бях виждала разгневени морои, които владеят магията на духа, и гледката бе ужасяваща. Накрая яростта му стихна и усетих как ръката му се отпусна в моята. Той затвори за миг очи и когато отново ги отвори, погледът му бе замаян и разфокусиран.

— Никой не я познаваше истински, Сидни. — Сърцето ми се сви от тъгата в гласа му. Всички я мислеха за тиранична кучка. Никога не разбраха колко забавна беше, колко мила и добра. Ти не можеш… не можеш да си представиш колко много ми липсва. Не заслужаваше подобна смърт. Беше единствената, която ме разбираше — дори повече от собствените ми родители. Тя ме приемаше. Виждаше доброто в душата ми. Беше единствената, която вярваше в мен.

Стоеше пред мен, ала не беше тук. Разпознах несвързаните брътвежи, поглъщащата природа на духа. Той влияеше върху умовете на онези, които го владееха. Понякога ги правеше объркани и отнесени, какъвто беше в момента Ейдриън. Понякога променяше усещането им за света и реалността. А понякога предизвикваше отчаяние, което имаше опустошителни последици.

— Не е била единствената — казах му. — Аз вярвам в теб. Тя почива в мир и нищо, което те казват, не може да промени същността й. Моля те, върни се при мен.

Той продължаваше да се взира в някакво място, недостижимо за мен. След няколко ужасяващи минути Ейдриън примигна и погледът му се фокусира върху мен. Изражението му все още беше тъжно, но поне отново се владееше.

— Тук съм, Сейдж. — Отмести ръката си и се огледа наоколо, за да се увери, че никой не е видял, че съм я държала. За щастие,

младоженецът и булката танцуваха сватбения си танц и всички бяха вперили очаровани погледи в красивата двойка. — Два часа.

Пресуши чашата си и се отдалечи. Наблюдавах го, докато изчезна сред тълпата, а след това се върнах на масата си, като пътьом погледнах часовника си. Два часа.

Когато приближих, Иън скочи от мястото си.

— Добре ли си?

Никой от добронамерените морои не беше наоколо, така че само Стантън можеше да го чуе. Изглежда, тя споделяше тревогата му.

— Съжалявам, че трябваше да понесеш това, госпожице Сейдж. Както винаги, отдадеността ти на нашата работа заслужава възхищение.

— Правя всичко, което е по силите ми, за да съм полезна, госпожо — отвърнах. Все още се безпокоях за Ейдриън и се надявах, че няма отново да се остави да го обземе мрака на духа.

— Той нарани ли те? — попита Иън притеснено, сочейки ръцете ми. — Какво им има?

Погледнах надолу и осъзнах, че търкам дланите си една в друга. Бяха топли от докосването на Ейдриън.

— А? О, не. Само, ъъ, опитвам се да залича всякаква следа. Всъщност… навярно е най-добре да се измия. Веднага се връщам.

Те, изглежда, намериха идеята за напълно разумна и не ме възпряха, когато се насочих забързано към тоалетната. Освободена от загрижеността им, изпуснах въздишка на облекчение. С един куршум ударих два заека — не позволих на алхимиците да разберат колко съм се сближила с един вампир, нито че замислям магия с негова помощ.

— Сидни?

Толкова се бях отнесла, когато излязох от тоалетната, че не забелязах Роуз, застанала до Дмитрий Беликов. Те стояха, хванати за ръце, и се усмихваха на изненадата ми физиономия. Тази вечер не бях видяла Дмитрий, а костюмът му на пазител в черно и бяло обясняваше защо. Той беше тук по служба и несъмнено бе една от сенките, стрелкащи се между дърветата на оранжерията, следящи зорко всичко и всички. Навярно сега беше в почивка, защото нямаше друг начин той да стои тук толкова спокойно, дори в компанията на Роуз. А „спокойно“ за Дмитрий означаваше, че всеки миг можеше да скочи, готов за битка.

Те представляваха зашеметяваща двойка. Тъмната му коса и тъмни очи бяха в тон с нейните и двамата бяха изключително привлекателни. „Нищо чудно, че Ейдриън се е влюбил в нея“, помислих си и останах изненадана колко неудобно ми стана от тази мисъл. Както при Соня и Михаил, между Роуз и Дмитрий съществуваше любовна връзка, която беше почти осезаема.

— Добре ли си? — попита Роуз, а очите й ме гледаха с искрено съчувствие. — Не мога да повярвам, че Ейдриън ти причини това. — Млъкна и явно размисли. — Всъщност май мога да го повярвам.

— Добре съм — уверих я. — Мисля, че останалите алхимици бяха много по-ужасени от мен. — Припомних си със закъснение, че макар Роуз и Дмитрий да знаеха, че познавам Ейдриън от Палм Спрингс, все пак аз не би трябвало да приемам толкова спокойно случилото се. Отново си придадох възмутен вид. — При все това беше неуместно от негова страна.

— Благоприличието никога не е било твърде присъщо за Ейдриън — обобщи Дмитрий.

Роуз се засмя с разбиране.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, трябва да ти кажа, че двамата изглеждахте много добре заедно. Трудно е да се повярва, че сте смъртни врагове… или каквото там мислят алхимиците. — Посочи към роклята ми. — Дори облеклото ви е в тон.

Напълно бях забравила за тоалета си. Носех копринена рокля с къс ръкав, почти изцяло черна, с изключение на тъмносините пръски върху полата. Това бе по-дързък цвят, отколкото обикновено бих си позволила да облека, но черното все пак надделяваше. Като си припомних нюансите на синьо в дрехите на Ейдриън, осъзнах, че цветовата палитра в облеклото на двама ни наистина си подхождаше.

— Двамата изглеждахте много добре заедно.

Не зная каква ми е била физиономията, но Роуз отново се засмя.

— Не се паникьосвай толкова — рече тя със сияещи очи. — Беше хубаво да видиш човек и морой да изглеждат така, сякаш си принадлежат един на друг.

„Принадлежат един на друг.“

Защо продължаваше да изрича подобни неща? Думите й никак не пасваха на хладното и разумно поведение, което се опитвах да поддържам. Знаех, че тя говори по онзи приятелски, дипломатичен

маниер, към който всички толкова упорито се стараеха да се придържат. Но колкото и напредничаво мислене да имаха Роуз и Дмитрий, знаех, че дори и те щяха да останат шокирани, ако знаеха истината за чувствата на Ейдриън и онази паметна целувка.

Прекарах останалата част от приема с постоянно надигащо се в гърдите ми притеснение. За щастие не се налагаше да го крия. И мороите, и алхимиците очакваха да се чувствам по този начин. Всъщност Стантън много скоро получи своя дял от „дипломацията“, когато морой на средна възраст я покани на танц, явно вземайки пример от проявата на Ейдриън на добра воля. Очевидно, колкото и да бе скандално поведението на Ейдриън, някои морои са сметнали, че е било умен ход и бяха решили да го последват. Стантън не би могла да откаже, след като ме бе подтикнала да приема, така че се отправи към дансинга със стиснати зъби. Никой не покани Иън на танц, което навярно бе за добро. Той не изглеждаше никак разочарован.

Ейдриън отсъстваше, явно се бе заел с намирането на съставките за магията. Минутите се нижеха и когато двата часа вече изтичаха, осъзнах, че макар да бях взела снимката на Маркъс на това пътуване (рядко я изпусках от поглед), тя все още беше в стаята ми. Извиних се пред Иън, като му казах, че трябва да се върна в хотела си, за да сменя обувките си, и ще използвам една от колите, които развеждаха из града гостите на сватбата.

Иън тутакси доби покровителствено изражение.

— Искаш ли да дойда с теб? В хотела не е безопасно.

Поклатих глава.

— Не, трябва да останеш. Стантън се намира в по-голяма опасност. — Тя се бе изправила близо до бара и разговаряше с двама морои. Зачудих се дали не я очакват още танци. — Освен това, тук има много повече от тях, отколкото в моя хотел. А и поне собствениците са човешки същества.

Иън не можа да оспори логиката ми на алхимик и неохотно ме остави да тръгна. Лесно хванах кола за града и успях да се върна точно навреме. Дори се преобух, за да изглежда извинението ми съвсем достоверно. Въпреки че за сватбата бях с високи токчета, за всеки случай бях взела и чифт ниски удобни обувки. Всъщност това се наричаше разумно планиране при всякакви ситуации.

Но когато стигнах до задния изход, осъзнах, че разумният ми план се е провалил. Тъй като бях припряна и разтревожена, бях забравила дебелия си, топъл шал в колата, която навярно отдавна си бе тръгнала. И сега, докато чаках Ейдриън на щипещия студен пенсилвански въздух, обвих ръце около себе си с надеждата, че няма да замръзна, преди той да се появи.

Ала верен на думата си, Ейдриън се появи в точно определеното време, преметнал през рамо пазарска чанта с дълга дръжка. Отдъхнах си облекчено, когато видях, че си е възвърнал обичайното състояние.

— Готов съм да тръгваме — рече той.

— Сериозно? — попитах с тракащи зъби. — Всичко ли намери?

Той потупа чантата.

— Ти искаш, аз доставям. А сега, къде трябва да направим това?

— На някое усамотено място. — Озърнах се. Зад паркинга на хотела се простираше празно поле, което се надявах, че ще е подходящо за целта. — Ето там.

Да вървим по добре опесъчения и почистен паркинг не представляваше проблем, но когато нагазихме „офроуд“ в покрито със сняг поле, дори практичните ми обувки с равна подметка не вършеха работа. Освен това ми беше толкова студено, че предполагах, че кожата ми е добила синия цвят на роклята.

— Спри — обади се по някое време Ейдриън.

— Трябва да се отдалечим още малко — възразих.

Ейдриън, който предвидливо бе облякъл вълнено палто, сега го сваляше.

— Ето.

— Ще изстинеш — възпротивих се, макар че не го спрях, когато той пристъпи напред и ми помогна да облека палтото. Бе по-висок от мен, така че палтото му ми стигаше до глезените, което бе истинска благодат. Лъхна ме уханието на одеколон и тютюн.

— Ето. — Загърна палтото по-плътно около мен. — Аз имам дълги ръкави и жилетка. А сега да вървим — и то по-бързо.

Не беше нужно да ме подканя два пъти. Освен ниските температури, трябваше да приключим, преди някой да дойде. Дори аз нямаше да мога да обясня тази „самоотлъчка“ на алхимиците.

Луната все още беше ярка, кръгла и пръскаше студена светлина, когато най-после стигнахме до подходящо място. Затършувах в чантата

на Ейдриън и останах изумена, когато открих, че се е сдобил с всичко необходимо от огледалото до изсушените листа и цветя. Остана безмълвен, докато подреждах нужните атрибути и заговори чак когато бях готова да започна.

— Аз мога ли да направя нещо? — попита ме той нежно.

— Само наблюдавай — отвърнах. — И ме хвани, ако припадна.

— С удоволствие.

Бях запомнила заклинанието, когато правехме магията с госпожа Теруилиджър. При все това бях изнервена, че трябва да я извърша сама, особено след като околната обстановка ме разсейваше. Беше доста трудно да се съсредоточиш, когато се налагаше да коленичиш в снега. После си припомних за Стантън и лъжите, които алхимиците ми бяха наговорили. В гърдите ми избухна гневна искра, създавайки по-различна топлина. Използвах я, за да насоча мислите си, докато се взирах в снимката на Маркъс. Той беше на възрастта на Ейдриън, с дълга до раменете руса коса и сини очи с печално изражение. Татуировката върху бузата му представляваше плетеница от тъмносини полумесеци. Много бавно успях да се потопя в магията.

Почувствах същата еуфория, когато върху равната повърхност на огледалото се появиха очертанията на град. Този път никаква мъгла не закриваше образа, тъй като навярно Маркъс не бе използвал защитна магия като сестрата на госпожа Теруилиджър. Сцената пред мен показваше скромен апартамент студио. Върху пода бе проснат матрак, а в единия ъгъл се виждаше стар телевизор, истинска антика. Огледах се наоколо за някакви отличителни особености, ала не открих нищо. Единственият прозорец в стаята най-после ми даде някаква следа. Отвън, в далечината, съзрях сграда в испански стил, която приличаше на църква или манастир. Беше направена от бял хоросан, с кръгли кули с червени покриви. Опитах се да видя по-отблизо, да полетя нагоре, както се случи при другата магия, но внезапно усетих как в мен прониква студеният пенсилвански въздух. Образът се разпадна и аз отново се озовах коленичила насред снежното поле.

— Уф! — промърморих и сложих ръка върху челото си. — Бях толкова близо.

— Видя ли нещо? — попита Ейдриън.

— Нищо полезно.

Изправих се. Чувствах се леко замаяна, но успях да се задържа на крака. Видях, че Ейдриън е готов да ме подхване, в случай че започна да се свличам.

— Добре ли си?

— Така мисля. Само малко ми се вие свят, тъй като ми е паднала кръвната захар. — Вдигнах бавно огледалото и чантата. — Трябваше да те помоля да ми донесеш портокалов сок.

— Може би това ще помогне. — Ейдриън измъкна от вътрешния джоб на сакото си плоска сребърна манерка и ми я подаде.

Толкова типично за него — да предлага алкохол.

— Знаеш, че не пия — заявих укорително.

— Няколко глътки няма да те напият, Сейдж. А и имаш късмет — това е „Калуа“[2]. Съдържа захар и има вкус на кафе. Довери ми се и опитай.

Подадох му неохотно чантата, взех манерката и закрачих обратно към хотела. Отпих колебливо и се намръщих.

— Това няма вкус на кафе.

Без значение колко усърдно се опитват хората да замаскират алкохола, за мен винаги имаше ужасен вкус. Не разбирах как може да го пие в такива големи количества. Но все пак усетих захарта и след още няколко глътки се почувствах по-стабилна. Това беше всичко, което изпих, тъй като не исках да се почувствам замаяна, но по различни причини.

— Какво видя? — попита Ейдриън, когато наближихме паркинга.

Описах му видението, предизвикано от магията и въздъхнах разстроено.

— Това би могла да е всяка сграда в Калифорния. Или по на юг. Или в Мексико.

Ейдриън изведнъж се закова на място и преметна чантата през рамо.

— Може би… — Извади мобилния си телефон от джоба на сакото и написа нещо. Потреперих, но се опитах да бъда търпелива, докато той открие това, което търсеше. — На тази ли приличаше?

Взрях се в екрана и усетих как ченето ми увисва. Гледах снимката на сградата от видението си.

— Да! Каква е тази сграда?

— Старата катедрала „Санта Барбара“. — И сетне додаде, просто в случай че не съм схванала: — Намира се в Санта Барбара.

— Откъде знаеш това? — възкликнах. — Имам предвид, каква е тази сграда.

Той сви рамене.

— Защото съм бил там. Това помага ли ти?

Отчаянието ми от преди малко се превърна във вълнение.

— Да! Имайки предвид разположението на прозореца, добих доста добра представа къде е апартаментът. Ти може би намери Маркъс Финч. — От въодушевление стиснах ръката му.

Ейдриън сложи облечената си в ръкавица ръка на бузата ми и ми се усмихна.

— И като си помисля, че Анджелина каза, че съм бил твърде хубав, за да съм полезен. Изглежда, че все пак и аз мога да дам нещо на света.

— Ти пак си красив — изтърсих, без да се замисля. Помежду ни се възцари един от онези напрегнати моменти, докато лунната светлина осветяваше изваяните му черти. После внезапно един глас в мрака разпръсна магията.

— Кой е там?

И двамата трепнахме и подскочихме, когато една фигура в черно–бял костюм се материализира от сенките. Пазител. Не го познавах, но осъзнах, че е било глупаво да си помисля, че може незабелязано да се вмъквам и измъквам от хотела. Районът навярно гъмжеше от пазители, които наблюдаваха за появата на стригои. Те не биха се интересували от двама души, които излизат, но завръщането ни съвсем естествено бе предизвикало вниманието им.

— Хей, Пийт! — заговори Ейдриън, като надяна непринудената си усмивка, която бе усвоил до съвършенство. — Радвам се да те видя. Надявам се, че няма да замръзнеш тук.

Пазителят малко се отпусна, като позна Ейдриън, ала все още изглеждаше подозрителен.

— Вие, двамата, какво правите навън?

— Просто придружавам госпожица Сейдж — отвърна Ейдриън. — Тя трябваше да си вземе нещо от стаята.

Стрелнах го озадачено с поглед. Хотелът ми не беше в тази посока. За миг Пийт доби замаяно изражение. После кимна разбиращо.

— Ясно. Е, по-добре да влизате вътре, преди да замръзнете.

— Благодаря — каза Ейдриън и ме поведе навътре. — На всяка цена си почини и опитай канапетата. Невероятни са.

— Ти му въздейства с внушението! — прошепнах, когато се отдалечихме достатъчно, за да не може да ме чуе.

— Само малко — призна Ейдриън. Изглеждаше много горд от себе си. — А и да съм навън с теб, за да те придружавам, е съвсем разумна причина, за която той по-късно няма дори да се замисли. Да внушиш на някого да повярва в дадена история е много по-лесно и успешно, когато в нея има зрънце истина…

— Ейдриън? Сидни?

Почти бяхме достигнали до задната част на сградата, когато внезапно се озовахме лице в лице с фигура в одеяние с цвета на слонова кост. Пред нас стоеше Соня, а раменете й бяха загърнати с кожена наметка. Отново бях поразена от красотата й и щастливото сияние, което сякаш излъчваше. Младоженката ни се усмихна озадачено.

— Вие, двамата, какво правите тук? — попита.

Останахме безмълвни. Дръзките думи на Ейдриън сякаш бяха пресъхнали, а и не можеше да приложи никакви номера. Соня също владееше магията на духа и внушението не й въздействаше. Аз отчаяно се опитвах да измисля някакво извинение, различно от: „Бяхме навън, за да правим забранена магия, чрез която продължавам усилията си да разкрия тайни, които алхимиците не желаят да узная“.

— Няма да повярваш — изтърсих накрая. Вдигнах манерката. — Ейдриън ме накара да пийна малко от алкохолните му запаси. Ако разбере, Стантън ще ме убие.

Съвсем разбираемо, Соня изглеждаше смаяна.

— Не знаех, че пиеш.

— Тази вечер беше малко стресираща — смотолевих. И не беше лъжа.

— А и ликьорът има вкус на кафе — изтъкна Ейдриън, сякаш това щеше да придаде по-голяма достоверност на обяснението ми.

Не бях сигурна дали Соня повярва, затова се опитах да сменя темата.

— Между другото, поздравления. По-рано нямах възможност да поговоря с теб. Много си красива.

Соня забрави за любопитството си и ми се усмихна.

— Благодаря. Всичко е някак си нереално. Двамата с Михаил преживяхме толкова много… имаше време, когато дори не съм и помисляла, че този момент ще настъпи. А сега… — Сведе поглед към диаманта, искрящ на пръста й. — Е, ето ни вече женени.

— А какво правите вие навън, госпожо Танър? — Ейдриън се бе окопитил и бе възвърнал присъщия му светски маниер. Не трябва ли да сте в залата и да се взирате с обожание в съпруга си?

Тя се засмя.

— О, имаме на разположение цял живот за това. Честно, имах нужда малко да избягам от тълпата. — Соня вдъхна дълбоко от свежия, студен въздух. — Навярно скоро ще трябва да се върна. Всеки момент ще хвърля букета. Ти не смяташ да пропуснеш шанса си, нали?

Последното бе отправено към мен.

Изсумтях презрително.

— Този път мисля да пасувам. И без това тази вечер дадох повод за доста приказки.

— А, да. Вашият скандален танц. — Погледът на Соня обходи лицата ни и част от предишната й озадаченост се завърна. — Двамата изглеждате много добре заедно. — За няколко секунди се възцари неловка тишина, сетне тя се прокашля. — Е, влизам вътре на топло. Надявам се да размислиш за букета, Сидни.

И изчезна през служебния изход, а аз едва устоях на подтика да заблъскам главата си в стената.

— Тя знае, че лъжем. Съвсем наясно е.

Тези, които владееха духа, можеха да отгатват и най-малките нюанси в поведението на хората, а Соня беше една от най-добрите.

— Вероятно — съгласи се Ейдриън. — Но се съмнявам да се досети, че сме били навън, за да правим магия в открито поле.

Осени ме ужасяваща мисъл.

— О, Боже! Тя навярно си мисли, че сме били навън, за да — нали се сещаш — да правим разни, хм, романтични неща…

Това развесели Ейдриън повече, отколкото би трябвало.

— Ето че пак започваш. Това е първото, което ти хрумна. — Поклати мелодраматично глава. — Не мога да повярвам, че продължаваш да ме обвиняваш, че аз съм бил обсебеният.

— Аз не съм обсебена! — възкликнах. — Просто изтъквам очевидното заключение.

— Може би за теб. Но тя е права за едно: трябва да влезем вътре. — Докосна разтревожено косата си. — Мисля, че гелът ми е замръзнал.

Подадох му манерката и отворих вратата. Преди да пристъпя вътре обаче, се поколебах и се извърнах към него.

— Ейдриън? Благодаря ти, че ми помогна.

— За какво иначе са приятелите?

Той задържа вратата, за да мина и ми кимна да влизам.

— Да, но тази вечер направи много повече, отколкото се иска от един приятел за нещо, което няма нищо общо с теб. Оценявам го. Не беше длъжен да го правиш. Ти нямаш същите основания като мен да искаш да разкриеш тайните на алхимиците.

Не знаех какво друго да му кажа, затова му кимнах леко в знак на благодарност и влязох вътре.

— Моите причини бяха различни — ми се стори да го чувам да казва, когато топлината и шумът на тълпата ни обгърнаха.

---

[1] Английска писателка, представителка на романтизма (1775–1817) — Бел.прев. ↑

[2] Мексикански ликьор с кафе и ром, съдържа до 20% алкохол. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Малко след това напуснах приема заедно с алхимиците.

Известно време не очаквах да видя Ейдриън. Той щеше да остане още два дни в Пенсилвания с другите морои, така че нямаше шанс да летим заедно на връщане. Обратното ми пътуване до Калифорния беше спокойно и не се случи нищо неочаквано, въпреки че през цялото време прехвърлях в ума си събитията от последните два дни. Загадъчното предупреждение на госпожа Теруилиджър и новата следа към Маркъс бяха достатъчни, за да ангажират изцяло вниманието ми.

Получих есемес от Еди, докато хващах такси на летището в Палм Спрингс: „Хапваме в «Маркийс». Искаш ли да се присъединиш?“ Не след дълго последва втори есемес: „Можеш да ни закараш обратно.“ Казах на шофьора да ме откара в предградието в другия край на града, а не в общежитието на училището „Амбъруд“ във Виста Азул. Тъй като във втора класа не сервираха храна по време на полета, умирах от глад, а освен това исках да си прибера колата.

Когато пристигнах в ресторанта, заварих Еди и Анджелина да седят от едната страна в едно сепаре, а Джил се бе настанила отсреща им. Веднага разбрах защо бяха избрали да хапнат толкова далеч от нашето училище. Тук Еди и Анджелина можеха да се държат като двойка. В „Амбъруд“ всички смятаха, че сме роднини. Джил и аз се представяхме за сестри на Еди, а Анджелина ни беше братовчедка. Наскоро Еди и Анджелина бяха станали гаджета, но се налагаше да крият връзката си от съучениците ни, за да не събудят подозрения. И без това вече бяхме привлекли достатъчно внимание към нас.

Анджелина се бе сгушила до Еди. По ведрото му и отпуснато изражение си личеше, че се забавлява. Хубаво беше да го видя във весело настроение. Той приемаше отговорностите си твърде сериозно и често беше толкова напрегнат, че изглеждаше сякаш и от най-малкото докосване ще се прекърши на две. Анджелина — макар и груба, недодялана, непредсказуема и често с неуместно държание — се бе оказала удивително подходяща за него. Това, разбира се, не го

правеше по-малко усърден в изпълнението на задълженията си на пазител.

От другата страна на масата нещата бяха малко по-различни. Джил изглеждаше нещастна, свила се на мястото си, със скръстени ръце. Светлокестенявата й коса се бе спуснала напред, закривайки част от лицето й. След злощастните си и обречени на провал свалки с един тип, който искаше да стане стригой, и съквартиранта на Еди, който беше човек, Джил бе започнала да осъзнава, че може би пазителят й е подходящото момче за нея. Това не бе лишено от основание, защото дампирът от доста време бе тайно влюбен в нея и най-пламенно й се бе посветил телом и духом, както предан рицар на своята дама и господарка. Той така и не повярва, че е достоен за Джил, а тъй като нямаше никакви знаци за чувствата й към него, се бе насочил към Анджелина точно когато Джил се осъзна и го пожела. Понякога цялата ситуация ми напомняше на шекспирова комедия…, докато не погледнех лицето на подопечната си. В такива случаи се изпълвах с противоречиви емоции, защото знаех, че ако Еди отвърне на чувствата на Джил, Анджелина щеше да бъде много, много тъжна. Нещата бяха доста объркани и сложни и аз се радвах, че не се бях заплела в някаква романтична история.

— Сидни! — Джил засия, когато ме видя, и отметна косата си. Може би радостта й се дължеше на нуждата да се разсее или на новото поведение на Ейдриън към мен, което бе разсеяло част от мрачното й настроение. Независимо от причината, приветствах завръщането на старото й приятелско отношение, заличило свъсените и недоволни погледи, с които ме удостояваше, откакто го бях отхвърлила.

— Здравейте, приятели — поздравих ги и се плъзнах на седалката до нея. Побързах да отворя албума със снимки в мобилния си телефон и й го подадох. Знаех, че веднага ще иска да научи всичко за сватбата. Въпреки емоциите, развихрили се по време на сватбения купон и извън него, бях успяла да направя няколко снимки, без другите алхимици да забележат. Дори и да бе видяла част от събитието през очите на Ейдриън, Джил пак щеше да иска да разгледа всичко по-подробно.

Въздъхна щастливо, докато преглеждаше снимките.

— Вижте Соня. Толкова е хубава. — Анджелина и Еди се наведоха през масата, за да погледнат. — О! Ето ги Роуз и Лиса. И те

изглеждат върховно. — Докато говореше, в гласа й прозвуча странна нотка. Тя беше приятелка с Роуз, но нейната полусестра все още бе донякъде загадка. Лиса съвсем наскоро узна, че има жив роднина, а изменчивата и опасна политическа среда я бе принудила да се държи повече като кралица, отколкото като сестра с Джил. Отношенията им бяха трудни и за двете.

— Забавлява ли се? — попита ме Еди.

Няколко секунди обмислях отговора си.

— Имах интересни преживявания. Все още съществува напрежение между алхимиците и твоите хора, така че някои моменти бяха доста странни.

— Поне Ейдриън е бил там. Сигурно е било хубаво да имаш някой познат — отбеляза Анджелина с добронамерено невежество. Посочи една от снимките, които бях направила по време на сватбения прием. Намерението ми беше да снимам залата в общ план, за да добие Джил представа за празненството, но Ейдриън бе излязъл на кадъра, самоуверен и съвършен като някакъв красив модел презентатор, домакин на събитието. — Винаги е толкова елегантен. — Анджелина поклати неодобрително глава. — Всички там са били доста изтупани. Предполагам, че не е имало свалки с приятелски двубои на празненството?

Направеният извод бе признак колко е напреднала Анджелина. Нейните хора, Съхранителите, живееха в дивите гори на Западна Вирджиния и благосклонното им отношение към любовните връзки между вампири, дампири и хора, беше един от най-шантавите им обичаи. Приятелските двубои бяха доста често явление и Анджелина трябваше да се научи, че подобно поведение не е приемливо тук, в цивилизованата и модерна Америка.

— Нямаше, поне докато аз бях там — отвърнах. — Но може да са заформили някой двубой, след като съм си тръгнала. — Думите ми предизвикаха усмивки по лицата на Джил и Еди, а това на Анджелина се озари от надежда.

Дойде сервитьорката и си поръчах диетична кола и салата. Може и малко да бях поотпуснала строгото броене на калориите си, но можех да се закълна, че още усещам вкуса на захарта от огромното парче от сватбената торта, което изядох след магията.

Анджелина стисна по-силно ръката на Еди и му се усмихна.

— Ако някога видиш родния ми дом, можеш да се биеш с брат ми Джошуа, за да докажеш, че си достоен за мен.

Сподавих смеха си. Бях посещавала комуната на Съхранителите и знаех, че тя е абсолютно сериозна. Успях да запазя невъзмутимо изражение.

— А вие не нарушавате ли доста правила, като сте заедно, без този двубой да се е състоял?

Анджелина кимна, изглеждаше малко печална.

— Мама щеше да бъде възмутена до дън душа, ако знаеше. Но предполагам, че това е необичайна ситуация.

Еди й се усмихна снизходително. Според мен, той си мислеше, че преувеличаваме за Съхранителите. Наистина щеше да изпадне в шок, ако някога посетеше комуната им.

— Може би ще успея да се бия с цяла тайфа твои роднини, за да компенсирам нарушаването на традицията — рече той.

— Може и да се наложи — кимна тя, неразбрала, че той се шегува.

Всичко това едва ли можеше да се нарече романтичен брътвеж, но Джил определено изглеждаше неудобно да присъства на подобна дискусия на връзката им. Извърна се към мен, явно опитвайки се да не ги гледа.

— Сидни, какво ще правим за Коледа?

Свих рамене, несигурна какво ме пита.

— Обичайното, предполагам. Ще си разменим подаръци. Ще пеем песни. Ще празнуваме край бъдника.

Лицето на Анджелина грейна.

Джил завъртя очи.

— Не, имам предвид, че няколко седмици ще сме в коледна ваканция. Има ли някакъв начин… да си отидем у дома?

В гласа и отекна жаловита нотка и дори Еди и Анджелина спряха да се зяпат във взаимен захлас и се вторачиха в мен. Размърдах се неловко под изпитателните им погледи. Анджелина не изгаряше от голямо желание да посети Съхранителите, но знаех, че Еди и Джил тъгуват за приятелите и семействата си. Искаше ми се да им дам отговора, за който жадуваха.

— Съжалявам — промълвих. — Ти ще отидеш у Кларънс за ваканцията. Не можем да рискуваме… ами, знаеш. — Не беше нужно

да наблягам на нуждата от безопасността на Джил. Всички бяхме отлично запознати с този рефрен. Коментарът на Иън, колко нестабилен е тронът на моройската кралица, ми бе напомнил с нова сила за важността на нашата мисия.

Лицето на Джил помръкна. Дори Еди изглеждаше разочарован.

— Така и предположих — пророни момичето. — Просто се надявах… работата е там, че мама толкова ми липсва.

— Навярно ще можем да й изпратим съобщение — предложих съчувствено.

Знаех, че това не можеше да замени истинската среща. Имах възможност от време на време да се обаждам на моята майка и да чуя гласа й беше милион пъти по-хубаво, отколкото всеки имейл. Дори понякога разговарях с по-голямата си сестра Карли, което винаги ме ободряваше, тъй като тя беше толкова жива и забавна. По-малката ми сестра Зоуи бе различна. Не отговаряше на обажданията ми. Почти бе посветена като алхимик — всъщност трябваше да поеме тази мисия — когато аз й я откраднах. Направих го, за да я предпазя, не исках толкова млада да се отдаде в служба на алхимиците, но тя го прие като обида.

Сърцето ми се сви, когато се взрях в лицето на Джил. Тя бе преживяла толкова много. Откри, че е кралска потомка. Превърна се в мишена на убийци. Бе принудена да се приспособи към живота в човешко училище. Претърпя съкрушителни и ужасни любовни истории. А сега трябваше да понася Еди и Анджелина. Винаги се справяше с всичко със забележителна сила, без колебание изпълняваше това, което се налагаше, дори и да не искаше. Лиса бе възхвалявана, задето е такава образцова кралица, но Джил също притежаваше царственост и сила, които мнозина подценяваха. Когато вдигнах глава, улових искрата в погледа на Еди, все едно той също бе прозрял всичко това у нея и й се възхищаваше.

След вечерята ги откарах обратно в „Амбъруд“ и останах доволна да видя, че колата ми е в идеална форма. Карам кафяво субару, наречено Лате, и Еди бе единственият, освен мен, на когото се доверявах да седне зад волана. Оставих го пред мъжкото общежитие, а след това с Анджелина и Джил продължихме към нашето. Докато минавахме през вратата, зърнах госпожа Сантос — учителка, която не познавах лично.

— Вие, момичета, вървете — казах на Джил и Анджелина. — Утре ще се видим.

Те тръгнаха, а аз прекосих фоайето и изчаках търпеливо госпожа Сантос да приключи разговора си с надзирателката на общежитието, госпожа Уедърс. Когато учителката понечи да се извърне, за да си тръгне, привлякох вниманието й.

— Госпожо Сантос? Аз съм Сидни Мелроуз. Чудех се дали…

— О, да — прекъсна ме жената. — Зная коя си, скъпа. Госпожа Теруилиджър постоянно сипе възхвали за теб по време на училищните съвети.

Госпожа Сантос беше миловидна жена с прошарена тъмна коса. Носеха се слухове, че скоро ще се пенсионира.

Похвалата ме накара малко да се изчервя.

— Благодаря, госпожо. — Двете с госпожа Теруилиджър преподаваха история, въпреки че специалността на госпожа Сантос беше американската, а не световната. — Имате ли минутка? Искам да ви попитам нещо.

— Разбира се.

Отдръпнахме се встрани от входа, за да не пречим на влизащите и излизащи ученици и преподаватели.

— Вие знаете много за местната история, нали? На Южна Калифорния?

Госпожа Сантос кимна.

— Тук съм родена и отраснала.

— Интересувам се от нетрадиционната архитектура в района на Лос Анджелис — подхванах, а лъжата се отрони с лекота от устните ми. Предварително бях намислила какво да кажа. — Не от типичния стил за югозападната част. Познавате ли подобни места? Чух, че имало някои квартали с викториански къщи.

Лицето й светна.

— О, да. Абсолютно. Изключително интересни обекти. Викториански, Кейп Код, колониални… има най-различни видове. Не разполагам в себе си с цялата информация, но мога да ти изпратя имейл, когато се прибера довечера. Има няколко, за които се сещам в момента, а и познавам историк, който може да ти помогне с останалите.

— Това би било страхотно, госпожо. Много ви благодаря.

— Винаги се радвам да помогна на буден и блестящ ученик. — Тя ми смигна и се накани да тръгва. — Може би следващия срок ще избереш да посещаваш извънкласните занятия при мен. Разбира се, ако успееш да се откъснеш от госпожа Теруилиджър.

— Ще го имам предвид — уверих я аз.

Веднага щом тя се отдалечи, изпратих есемес на госпожа Теруилиджър. „Госпожа Сантос ще ми даде информация за историческите места.“ Отговорът дойде много бързо: „Отлично. Ела веднага при мен.“ Намръщих се, докато пишех есемеса си. „Току-що пристигнах. Дори не съм била в стаята си.“ На което тя отвърна: „Значи ще можеш да дойдеш тук още по-бързо.“

Може би думите й не бяха лишени от смисъл, но аз все пак отделих време да оставя куфара в стаята си и да се преоблека. Госпожа Теруилиджър живееше наблизо до училището. Когато почуках на вратата й и тя ми отвори, имаше вид, сякаш бе обикаляла в кръг, докато ме е чакала.

— Най-после — промърмори.

Погледнах часовника.

— Минали са само петнайсет минути.

Госпожа Теруилиджър живееше в малка къща, която с еднакъв успех можеше да бъде един от онези мистични магазини в стил ню ейдж или най-вероятно котешка колиба. Разхвърляната обстановка едва не ме накара да заскърцам със зъби. Книги за магии, тамян, различни скулптурки, кристали и всевъзможни магически предмети бяха струпани на купчини във всички стаи на дома й. Единствено работилницата й — стаята, в която ме въведе — беше чиста и подредена, дори по моите стандарти. Всичко беше строго класифицирано, надписано с етикети и наредено по азбучен ред. В средата на стаята имаше голяма работна маса, абсолютно разчистена, с изключение на един невероятен медальон, който никога досега не бях виждала. Верижката представляваше изящна плетеница от златни халки, а висулката беше тъмночервен камък кабошон във филигранен златен обков.

— Гранат? — попитах.

— Много добре — кимна тя и вдигна медальона. Сякаш всяка частица от него заискри на светлината на свещите.

Красив е — промълвих.

Тя ми го подаде.

— За теб е.

Отстъпих смутено.

— За… мен? Аз… искам да кажа, много ви благодаря, но не мога да приема подобен подарък.

— Не е подарък, а необходимост. Тази вещ може да ти спаси живота. Вземи го и си го сложи.

Отказах да го докосна.

— Магически е, нали?

— Да — потвърди тя. — И не ме гледай така. Не се различава от обичайните магии, които и ти правиш.

— Само че всичко, което вие сте направили… — Преглътнах, докато се взирах в глъбините на кървавочервеното бижу. — Това ще е много по-могъщо от всичко, което аз съм създала.

— Тъкмо това е целта. Ето, вземи. — Тя го тикна толкова близо в лицето ми, че камъкът се залюля и едва не ме одраска по бузата.

Стегнах се, протегнах ръка и го взех. Нищо не се случи. Никакви пушеци или искри. Никаква пронизваща болка. Като видях очакващелния й поглед, аз закопчах верижката на врата си и нагласих камъка да легне до златния ми кръст.

Госпожа Теруилиджър въздъхна. Облекчението й бе почти осезаемо.

— Точно както се надявах.

— На какво? — удивих се. — Въпреки че не бях усетила нищо, имах чувството, че гранатът тежи около врата ми.

— Прикрива магическите ти способности — рече тя. — Никой, който те срещне, няма да заподозре, че притежаваш магьосническа дарба.

— Нямам магьосническа дарба! — напомних й остро. — Аз съм алхимик.

По устните й се мярна едва доловима усмивка.

— Разбира се, че си алхимик. Алхимик, който владее магията. А за някоя особено силна личност, това ще бъде съвсем очевидно. Магията оставя следа в кръвта, която се просмуква в цялото ти тяло.

— Какво? — Нямаше да бъда по-слисана, ако ми бе заявила, че току-що съм прихванала смъртоносна болест. — Никога не сте ми го казвали!

— Не беше важно — сви рамене домакинята ми. До този момент. Сега трябва да се скриеш. Не сваляй медальона. Никога.

Сложих ръце на кръста.

— Госпожо, не разбирам.

— С времето всичко ще се разбуди.

— Не — заявих. Имах чувството, че в този момент разговарям със Стантън или с някой от другите безброй алхимици, които ме бяха използвали, и през целия ми живот ми бяха подхвърляли само отделни късчета информация. — Ще се разбули сега. Ако сте ме забъркали в нещо опасно, тогава ще трябва или да ме измъкнете, или да ми кажете как да го направя.

Госпожа Теруилиджър се взира няколко минути в мен. Една лъскава сива котка се отри в крака ми, съсипвайки драматизма на момента.

— Имаш право — каза накрая учителката ми. — Дължа ти обяснение. Седни.

Седнах на един от столовете до масата, а тя се настани срещу мен. Сплете ръце пред гърдите си и пое дълбоко дъх. Явно се затрудняваше да събере мислите си. Трябваше да си заповядам да остана спокойна и търпелива. В противен случай паниката, която ме гложде, откакто двете бяхме в пустинята, щеше напълно да ме завладее.

— Спомняш ли си онази жена, която видя на снимката? — поде тя най-после.

— Вашата сестра.

Госпожа Теруилиджър кимна.

— Вероника е десет години по-голяма от мен, а изглежда на половината на възрастта ми, както несъмнено и ти самата установи. Е, не е трудно да се създаде илюзия. Ако исках да изглеждам млада и красива, бих могла… да наблегна на външната проява. Но Вероника? Тя наистина успява да направи тялото си младо и жизнено. Това е много напреднала, коварна и вредна по същността си магия. Не можеш да се възправиш срещу естествения ход на времето, без да направиш някои жертви. — Тя се намръщи, а сърцето ми бясно заби. Създаването на вечна младост караше всичко в мен да се разбунтува, беше предизвикателство спрямо моите морални и етични норми на алхимик. Беше почти толкова лошо, колкото и безсмъртието на стригоите, може

би дори още по-лошо, ако тя говореше за нещо, сътворено от човешки същества. Подобна извратена магия нямаше място в този свят. Следващите й думи още повече подчертаха погрешността на всичко. — Или в нейния случай, да пожертваш другите.

Жертва. Самата дума сякаш отравяше въздуха. Тя се изправи и приближи до лавицата и взе една вестникарска изрезка. Подаде ми я, без да промълви нито дума. Беше скорошна статия, от преди три дни, в която се разказваше за деветнайсетгодишна студентка в Калифорнийския университет, която била намерена в безсъзнание в стаята си в общежитието. Никой не знаеше каква е причината, а понастоящем момичето се намирало в болница, без никой да може да каже кога ще се събуди.

— Какво е това? — попитах, без да съм сигурна, че искам да чуя отговора.

Прегледах по-внимателно статията. Имаше и снимка. Отначало се зачудих защо са решили да публикуват снимка на спяща старица. После, след като прочетох по-дребния шрифт, узнах, че у изпадналата в кома жертва се наблюдавали някои необясними физически симптоми: посивяла коса и набръчкана кожа. В момента лекарите изследвали рядката болест. Свих се от ужас, неспособна да повярвам на видяното. Жената на снимката представляваше ужасяваща гледка и аз не можех да я гледам много дълго.

И изведнъж ми просветна. Вероника не принасяше жертви, убивайки ги с ножове върху каменни олтари. Тя извършваше някаква перверзна магия, която изопачаваше природните закони, довеждайки жертвите до подобни уродливи състояния. Стомахът ми се преобърна и аз сграбчих ръба на масата, за да не падна.

— Това момиче е една от жертвите на Вероника — потвърди госпожа Теруилиджър. — Ето как тя поддържа младостта и красотата си — като ги отнема от останалите. Когато прочетох това, си помислих — почти се надявах — че е дело на някой чужд, владеещ магията. Не че бих пожелала друг да извършва подобно престъпление. Обаче твоята магия за отгатване потвърди, че тя е в района, което означава, че мой дълг е да се справя с нея.

Осмелих се отново да хвърля поглед към статията и усетих как пак ми се повдига. Момичето беше на деветнайсет години. Какво ли би било усещането да изсмучат по този начин живота от теб, когато си

толкова млад? Може би комата беше благословия. Колко покварен и извратен би трябвало да си, за да причиниш това някому?

Не знаех как точно госпожа Теруилиджър ще се „справи“ със сестра си и не бях сигурна дали исках да разбера. При все това, ако Вероника наистина причиняваше подобни злини на невинни хора, тогава, да, някой като преподавателката ми трябваше да я спре. Магическа атака с подобна сила беше едно от най-ужасните неща, които можех да си представя. Това отново възкреси всичките ми дълбоко вкоренени страхове за погрешността на магията. Как бих могла да оправдая използването ѝ, когато бе способна да причини подобен ужас? В ума ми изплуваха старите уроци на алхимиците: „Част от това, заради което мороите са особено опасни, е способността им да извършват магии. Никой не бива да има властта да изкривява света по този начин. Това е грешно и много лесно може да излезе от контрол.“

Върнах се към настоящето.

— И как се вписвам аз във всичко това, госпожо? Вече открих къде се намира тя. Защо съм в опасност?

— Сидни — рече госпожа Теруилиджър и ме погледна странно. Наоколо има още неколцина млади жени, които притежават твоите способности. Ведно с вашата младост и красота, тя възнамерява да изсмуче и магията ви, за да стане още по-могъща. Ти, скъпа моя, ще бъдеш нейният най-голям триумф.

— Тя е като стригоите промърморих, неспособна да удържа треперенето си. Въпреки че онези неживи вампири можеха да задоволяват жаждата си за кръв с всеки, предпочитаха мороите, защото те носеха магията в кръвта си. Пиенето на моройска кръв правеше стригоите по-силни и внезапно ме споходи смразяваща мисъл. — Сестра ви всъщност е човек вампир.

— Нещо подобно — съгласи се госпожа Теруилиджър. — Този амулет би трябвало да скрие силата ти, дори от някой толкова силен като нея. Не би трябвало да може да те открие.

Една пъстра котка скочи върху масата, а аз плъзнах ръка по лъскавата ѝ козина, търсейки успокоение в допира до друго живо същество.

— Фактът, че продължавате да казвате „би трябвало“ ме прави малко нервна. Защо изобщо тя ще идва да ме търси в Палм Спрингс?

Дали вече знае за мен?

— Не. Но знае, че аз съм тук и може от време на време да ме проверява — затова трябва да те скрия, в случай че го направи. Обаче съм затруднена, защото се налага да я открия, но не мога лично да осъществя търсенето. Ако Вероника разбере, че разследвам, ще знае, че съм наясно, че тя е тук. Не мога да си позволя да събудя бдителността й. Ако се възползвам от елемента на изненадата, има по-голяма вероятност да я спра. — Наставницата ми в магическите дела се намръщи. — Честно да си призная, дори съм изненадана, че е дошла толкова близо до мен в Калифорния. Независимо от това, не бива да привличам вниманието, преди да настъпи подходящият момент за действие.

Госпожа Теруилиджър ме погледна многозначително и аз усетих как стомахът ме присвива, когато започнах да сглобявам нещата, които ми казваше.

— Вие искате от мен да я търся и открия.

— Не е толкова търсене, колкото да се събере известна информация. Единствено на теб мога да се доверя да го направиш. Ако сме близо, двете можем да се усетим взаимно, без значение колко усърдно се опитваме да скрием магията си. Зная, че това ще ти прозвучи доста стряскащо, но всъщност смятам, че ще е по-добре, ако ти я търсиш — дори и да си обектът, който сестра ми преследва. Ти си една от малцината, на които мога изцяло да се доверя, а и си достатъчно находчива и съобразителна, за да успееш в подобно начинание.

— Но така ще се издам. Нали току-що ми казахте, че аз съм нейната голяма награда.

Неочакваните обрати в този разговор бяха наистина шашващи.

— Да. Тъкмо заради това ти дадох амулета. Тя няма да долови твоята магия, а ако си предпазлива в разследването си, не би трябвало да има причина да те забележи.

Все още не проумявах логиката й.

— Но защо аз! Вие имате „сборище“. Ако не можете лично да я издирите, тогава трябва да има някой друг — по-силна вещица — която може да свърши това.

— Поради две причини — отвърна тя. — Едната е, че ти притежаваш отлични разследващи умения — много по-добри,

отколкото имат дори по-възрастни от теб хора. Ти си интелигентна и изобретателна. Другата причина е… ами, ако друга вещица тръгне по следите й, тя може и да убие Вероника.

— Това толкова лошо ли ще бъде? — В никакъв случай не харесвам убийството и жестокостта, но в този случай може би бяха оправдани, щом можеше да спаси живота на други невинни хора. — Вие казахте, че ще „се справите с нея“.

— Ако нямам избор… и се наложи да я убия, тогава ще го направя. — Изглеждаше нещастна и за миг се изпълних със съчувствие към нея. Аз обичах моите две сестри. Какво щях да правя, ако някога вляза в смъртоносен конфликт с някоя от тях? Разбира се, беше трудно да си представя, че Зоуи или Карли ще извършат подобна отвратителна жестокост. — Както и да е… има и други методи да се неутрализира и усмири някой, който владее магията. Ако има друг начин — какъвто и да е той — по който мога да го постигна, ще го използвам. Моите посестрими от сборището няма да разсъждават като мен и затова се нуждая от помощта ти.

— Не мога. — Бутнах стола си назад и се изправих, като едва не настъпих една котка. — Трябва да има някакъв друг начин да се направи това. Вие знаете, че и без това вече съм затънала до гуша в свръхестествени бъркотии. — Дори не можех да се насиля да призная истинската причина, поради която исках да избегна това. Беше нещо повече от факта, че рискувах живота си. Досега всичките ми магически взаимодействия бяха с госпожа Теруилиджър. Ако приемех да участвам в това, щях да се гмурна в света на вещици и магии — нещо, което се бях заклела, че никога няма да направя.

Госпожа Теруилиджър потупа с пръст по статията, гласът й бе тих, когато заговори:

— Би ли могла да позволиш това да се случи на други момичета, знаейки, че има начин да го спреш? Никога не съм чувала някоя от жертвите да се е събудила. Заради начина, по който тази магия действа, Вероника трябва да подновява заклинанието на всеки няколко години, а то изисква по пет жертви за един месец. Вече го е правила преди и тогава ме свари неподготвена. Този път сме предупредени. Още четирима души могат да последват същата съдба. Искаш ли да се случи?

Ето, това беше. Тя въздействаше върху другата част от мен, която ме глождеше, защото ме познаваше прекалено добре. Не можех да позволя невинни да страдат, дори и да се наложи да рискувам живота си или да се изправя срещу страховете, които ме преследваха. Ако можех да спра това, трябваше да го направя. Никой не заслужаваше съдбата, сполетяла момичето от снимката.

— Разбира се, че не.

— И нека не забравяме, че и ти много скоро можеш да станеш една от жертвите й.

Докоснах граната.

— Казахте, че съм скрита.

— Така е, засега. И въпреки всичко се надявам да останеш такава. — Никога досега не бях я виждала толкова мрачна и гледката бе доста мъчителна. Бях свикнала с бъбривата й, нетактична и сериозна натура. — Но има нещо, което никога не съм ти казвала за това, как владеещите магията се усещат един друг.

Правило, което съм научила през годините — никога не е на добро, когато някой ти каже: „Има нещо, което никога не съм ти казвал…“, така че събрах силите си и зачаках.

Нетренираните магьосници имат специфично излъчване, което е неповторимо и ги прави напълно различни от тези, които притежават повече опит — обясни тя. — Има, о, нещо диво в магията, която струи от теб. За една напреднала вещица е много лесно да я усети. Моите посестрими от сборището наблюдават начинаещите магьосници, но това са строго пазени тайни. Вероника не би могла да има достъп до онези имена, ала съществуват магии, които тя може да използва, за да долови това лудешко и неконтролируемо магическо излъчване, ако е близо до него. Навярно така е намерила това бедно момиче. — Госпожа Теруилиджър кимна към статията.

Идеята, че притежавам някаква „дива“ магическа аура, беше толкова шокираща, колкото и думите й, че нося магия в кръвта си.

— Когато изсмуква жизнената енергия на жертвите си — продължи наставницата ми, — в нея избухва тази необуздана магия. Тя бързо стихва, но докато я притежава, може за кратко да усили способността й да разпознава друга неопитна жертва. Колкото повече жертви погубва, толкова по-силно става това умение. Има вероятност

— додаде госпожа Теруилиджър мрачно — мощта му да стане достатъчна, за да пробие защитата на граната. Не зная.

Тя разпери ръце.

— Значи вие казвате… че с всяка жертва, която сестра ви напада, се увеличава шансът да ме открие.

— Да.

— Добре. Ще ви помогна да я намерите.

Изтласках страховете и съмненията си. Залогът бе твърде висок. Не биваше да се позволява на някой като нея да продължава по този начин.

— Има и още — добави госпожа Теруилиджър.

„Нима?“

— Повече от това да преследвам зла вещица, която иска да изсмуче живота и жизнените ми сили?

— Ако успеем да попречим на Вероника да открие други, не толкова силни жертви, можем да ограничим способността й да те намери. — Извади отнякъде малка кадифена торбичка и изпразни съдържанието й върху масата. Няколко малки ахатови пръстена изпаднаха отвътре. — Тези амулети имат свойството да замаскират магията. Не са толкова силни колкото граната — направата на онзи амулет отнема повече време. Но са бързо средство, което може да спаси живота на някое от тези други момичета.

Знаех накъде води всичко това.

— Искате от мен да им ги занеса.

— Съжалявам. Зная, че ти поставям няколко трудни задачи.

Ставаше все по-зле.

— Трудни? Доста меко казано. Като се остави настрана факта, че искате от мен да открия жена, която може да изсмуче живота ми, съществува още и една малка подробност, че алхимиците ще побеснеят, ако разберат, че съм се замесила във всичко това.

Госпожа Теруилиджър не отговори веднага. Само ме наблюдаваше. Една черна котка скочи до нея и се присъедини към съзерцанието на господарката си. Жълтият й, втренчен поглед сякаш казваше: „Постъпи правилно!“

— Откъде да започна? — попитах накрая. — Откриването на онзи квартал е част от задачата, нали?

— Да. А аз ще ти кажа къде да намериш потенциалните й жертви, ако се нагърбиш с подготвителната работа да ги предупредиш. Моите посестрими ги държат под око. Те са момичета, които много приличат на теб — притежават сила, но не желаят да се обучават и нямат наставник, който да се грижи за тях. Щом веднъж се сдобием с ясна информация за местоположението на Вероника… — Погледът на госпожа Теруилиджър доби сурово излъчване. — Е, тогава аз ще се намеся.

Отново се запитах дали наистина искам да зная какво означаваше това.

— О, освен това ми хрумна, че не е зле да замаскираш външността си — добави тя миг по-късно.

Живнах. Не бих могла да го обясня, но някак си това ме накара да се почувствам по-добре.

— Има много магии за това, нали? — Бях видяла доста в книгите. Дори и да се налагаше да използвам магия, щеше да е по-добре поне да изглеждам различно.

— Да… — Тя затрополи с пръсти по масата. — Но амулетът може да не е достатъчен да те скрие, докато си под въздействието на „активна“ магия, което ще обезсмисли предназначението му. Всъщност аз по-скоро се надявах, че твоят „брат“ Ейдриън ще може да ти помогне.

Краката ми се подкосиха и се свлякох на стола.

— Защо, за бога, Ейдриън трябва да се замесва в тази история?

— Ами, струва ми се, че той би направил всичко за теб. — Изгледах я, питайки се дали няма някакъв скрит намек в думите й. Погледът й бе отнесен и явно бе потънала в мислите си. Просто бе изразила съвсем честно мнението си. — Вероника няма да може да долови вампирска магия. Неговата сила… магията на духа, за която ми разказа той… тя може да въздейства върху възприятията, нали? Да повлияе на това, което другите виждат?

— Да…

Госпожа Теруилиджър отново съсредоточи поглед върху мен и кимна доволно.

— Ако той има възможност да те придружи, да помогне да се смути и объркa всеки, който ви срещне… е, това ще осигури допълнителна защита.

Все още нямах представа какво трябва да направя, за да открия сестрата на госпожа Теруилиджър, но най-вероятно щеше да се наложи в най-близко бъдеще да замина за Лос Анджелис. Така щях да се озова затворена с Ейдриън в малкото купе на колата, докато той все още продължаваше с тази вбесяваща мания „да ме обича отдалеч“. Толкова бях потънала в емоционалния смут, който това предложение бе предизвикало, че не осъзнах веднага много по-големия проблем, в който щеше да ме въвлече това начинание.

— Осъзнавате ли какво ме молите? — пророни тихо. Докоснах отново граната. — Да бъда част от това, означава да се изложа на въздействието едновременно на човешка и на вампирска магия. Всичко, което се старая да избегна.

Госпожа Теруилиджър изпухтя и за пръв път тази вечер видях в очите й да проблясват обичайните дяволити искри.

— Освен ако не греша, от известно време ти си се изложила и на двата вида магии. Така че не може чак толкова да е в разрез с твоите принципи и убеждения. — Замълча многозначително. — А и това е по-скоро против принципите и убежденията на алхимиците.

— Принципите и убежденията на алхимиците са и мои — побързах да я уверя.

Тя повдигна вежди.

— Наистина ли? Аз пък смятах, че са си твои принципи и убеждения.

Никога досега не се бях замисляла за вярата си по този начин, ала внезапно се изпълних с отчаяната надежда думите й да са истина.

ГЛАВА 6

Съвсем старателно следвах инструкциите на госпожа Теруилиджър. Не свалях медальона с граната, дори и когато спях или бях под душа. Когато на следващата сутрин започнаха училищните занятия, го носех под ризата си, за да избегна всякакви въпроси. На него нямаше надпис „магически амулет“, но определено бе подозрителен. За моя изненада, учителката не се появи за първия час по история, което ме накара да се зачудя дали не бе решила да започне свое собствено разследване.

— Да не би госпожа Тий да е на тайна мисия?

Трепнах и осъзнах, че се бях увлякла в мислите си. Извърнах се и видях Трей Хуарес, коленичил до чина ми. Часът още не бе започнал и смутената преподавателка, заместваща госпожа Теруилиджър, се опитваше да въдвори ред в хаоса на бюрото на титулярката. Трей се ухили на изненаданата ми физиономия.

— К–какво? — изпелтечих. Да не би по някакъв начин да е разбрал за Вероника? Опитах се да го давам безгрижно. — Откъде ти хрумна подобно нещо?

— Само се шегувах — отвърна той. — Това е втората година, откакто имам часове при нея, и досега не е отсъствала нито ден. — Изгледа ме озадачено. — Освен ако ти знаеш нещо, а аз не съм наясно с него?

— Не — отвърнах прекалено бързо. — И аз съм не по-малко изненадана от теб.

Трей ме изучава внимателно няколко минути. С него бяхме добри приятели тук, в „Амбъруд“, като помежду ни съществуваше един съвсем мъничък проблем.

Семейството му бе свързано с Воините на светлината.

Миналия месец Воините се опитаха да убият Соня — искаха да я принесат в жертва в някакъв варварски ритуал. Трей беше един от избраните да се състезават за „честта“ да я убие, макар че той съзнателно бе изгубил в последната минута. Опитах се да измоля от

Воините свободата на Соня, но те не пожелаха да ме изслушат. И двете бяхме спасени, когато се появиха отряд дампири и разпердушиниха Воините. Стантън бе помогнала да се организира нападението — но не си бе направила труда да ми каже, че са ме използвали за отвличане на вниманието. Това бе една от причините, която подклаждаше недоверието ми към нея и алхимиците.

Трей бе обвинен, задето ме е замесил в ритуала и Воините го бяха отлъчили от редиците си ведно с баща му. Също както аз бях под влиянието и натиска на алхимиците, така и вярата на Воините бе набивано в главата на Трей през целия му живот. Баща му се чувстваше толкова засрамен от прогонването им, че сега почти не говореше със сина си. Знаех колко силно жадува за одобрението на баща си и това мълчание бе много по-болезнено за него, отколкото отношението на Воините.

Нашият дълг и предаността към каузата правеха нещата по-трудни. Когато веднъж неуверено намекнах на Трей, че помежду ни все още има нерешени проблеми, той се бе засмял горчиво.

— Не е нужно повече да се тревожиш за това — увери ме тогава. — Не крия никакви тайни планове от теб, защото не съм осведомен за такива. Те вече нищо не ни казват. Що се отнася до тях, аз вече не принадлежа към редиците им. Бях изхвърлен завинаги и ще е нужно истинско чудо, за да ни приемат обратно. — Имаше нещо в тъмните му очи, което ми подсказваше, че ако някога се натъкне на такова чудо, няма да се колебае да се възползва от него. Опитах се да го разпитам за това, но той не пожела повече да обсъжда темата. Искам да бъда твой приятел, Мелбърн — бе добавил. — Харесвам те. Ние никога няма да разрешим различията си. И може би ще е най-добре да не им обръщаме внимание, след като всеки ден ще сме заедно.

Колкото и да бе невероятно, приятелството ни успя да оцелее в цялата тази драма. Напрежението винаги се спотайваше някъде край нас, но ние се опитвахме да го пренебрегваме. Разбира се, макар че той знаеше за връзките ми със света на вампирите, нямаше представа, че взимам тайно уроци по магия от нашата преподавателка по история.

И да бе помислил, че съм го излъгала за отсъствието на госпожа Теруилиджър днес, не задълба повече по темата. Кимна към заместничката й.

— Очертава се ден на скатавка.

Успях да откъсна мислите си от магическата интрига. След като през по-голямата част от живота си се бях обучавала у дома, някои страни от „нормалния“ училищен живот бяха загадка за мен.

— Какво точно означава това?

— Обикновено учителите оставят на заместниците си план на урока, където е описано какво да правят. Видях този, който бе оставила госпожа Теруилиджър. Вътре пишеше: „Разсейвай ги“. — Трей поклати глава с престорено съчувствие. — Надявам се, че ще понесеш загубата на учебно време. Искам да кажа, че тя навярно ще каже нещо от рода на: „Занимавайте се с домашното“. Но никой няма да го направи.

Той беше прав. Не бях сигурна, че можех да го понеса.

— И защо няма да го направят?

Изглежда, думите ми го развеселиха неимоверно.

— Мелбърн, понякога ти си единствената причина да влизам в час. Между другото, видях плана на заместничката й за твоите извънкласни занятия. Там пише, че не е нужно дори да присъстваш. Свободна си като птичка.

Еди, който седеше наблизо, чу разговора ни и се подсмихна.

— За да отлети към библиотеката ли?

Двамата избухнаха в смях, но в ума ми вече щъкаха най-различни възможности. Ако наистина нямаше нужда да оставам за последния си час, можех по-рано да тръгна от кампуса. Бих могла да отида в Лос Анджелис, за да търся Вероника и… не. Ейдриън още не се бе върнал. За момент обмислих идеята да се заема с разследването без помощта на магията на духа, но предупрежденията на госпожа Теруилиджър отекнаха в съзнанието ми. Преследването трябваше да почака.

Но можех да потърся Маркъс Финч.

Санта Барбара беше на два часа път. Това означаваше, че разполагах с достатъчно време, за да отида с колата дотам, да направя проучвания за него и да се върна навреме преди вечерния час. Нямах намерение да го търся преди уикенда, но сега осъзнах, че не бива да пропилявам тази възможност. И без това задачата на госпожа Теруилиджър ми тежеше като воденичен камък, но не можех да направя нищо по въпроса, докато Ейдриън не се върнеше тази вечер.

Маркъс Финч бе за мен загадка от момента, в който открих, че е бивш алхимик. Мисълта, че днес може би наистина имаше шанс да получа някои отговори, накара сърцето ми да запрепуска. Едно бе да подозирам алхимиците, че укриват информация от мен. Но съвсем различно бе да приема, че може би съм на път да потвърдя тези съмнения. Всъщност това бе донякъде ужасяващо.

С напредването на деня, в мен все повече се затвърждаваше решението да предприема това пътуване. Рано или късно трябваше да се изправя пред проблема и може би беше по-добре да приключа по-скоро с това. Нищо чудно Маркъс просто да е бил на екскурзия в Санта Барбара и вече да си е заминал. Ако не се налагаше, не исках да повтарям магията за отгатване.

Не се изненадах, че когато в края на деня се появих за това, което нормално трябваше да бъде моето извънкласно занимание, заместничката (изглеждаща изключително изтощена след един ден, прекаран на мястото на госпожа Теруилиджър) ми заяви, че съм свободна. Благодарих й и забързах към стаята си в общежитието, осъзнавайки, че не бива да губя нито минута. Не знаех с какво точно ще се сблъскам в Санта Барбара, но възнамерявах да съм подготвена за всичко.

Замених униформата си от „Амбъруд“ с джинси и семпла черна блуза. Коленичих до леглото си и измъкнах отдолу голямата метална кутия. На пръв поглед кутията приличаше на несесер за гримове. Обаче имаше ключалка, която се отваряше не само с ключ, но и с шифър. Вътре се намираше моят комплект на алхимик — колекция от химикали, заради които, ако ги намереха, навярно щяха да ме изритат от училището, тъй като от пръв поглед някой можеше да реши, че от тях могат да се произведат нелегални наркотици. И действително, някои от съставките навярно бяха доста съмнителни.

Избрах основните. Единият химикал се използваше за разтваряне на тела на стригои. Не очаквах в Санта Барбара да се натъкна на стригой, но веществото можеше да се използва за разтваряне на метал, при това ставаше много бързо и лесно. Избрах и още две смеси като онази, която може да създаде димен екран, което бе истинска находка за шпионите и внимателно ги опаковах, преди да ги пъхна в малкия си сак. После заключих отново кутията и я плъзнах под леглото.

След кратък размисъл поех дълбоко дъх и измъкнах още една скрита кутия. Това бе нова придобивка в колекцията ми. Съдържаше различни амулети и отвари, които бях направила, следвайки напътствията на госпожа Теруилиджър. Докато се взирах в съдържанието на кутията, стомахът ми се сви на топка. Никога, дори и в най-безумните си сънища не съм си представяла, че мога да имам подобен комплект. В началото на работата ми с учителката аз правех обикновени заклинания и амулети, и то по принуда. Сега вече бях направила няколко по-сложни магии, при това доброволно. Ако всичко, което ми бе разказала госпожа Теруилиджър за сестра си, беше вярно, трябваше да започна да правя още. С огромна неохота взех няколко амулета и ги прибавих към химикалите на алхимиците. След още един кратък размисъл взех два и ги пъхнах в джоба си, за да са ми подръка.

По това време на деня шофирането до Санта Барбара беше спокойно. Декември бе охладил малко южнокалифорнийската жега, но слънцето все още грееше и изглеждаше по-топло, отколкото в действителност беше. Докато пътувах с колата нагоре по брега, пустинята отстъпваше пред райони с по-умерен климат. В средните и северни части на страната по това време на годината валежите бяха по-обилни и пейзажът бе потънал в буйна зеленина. Вече наистина бях обикнала Палм Спрингс и „Амбъруд“, но понякога ми се щеше мисията, свързана с Джил, да ни бе довела тук.

Не беше трудно да открия старата катедрала „Санта Барбара“. Беше известна историческа забележителност и лесно се забелязваше. Постройката, разположена на голяма площ, беше съвсем същата както във видението ми, само дето бе обляна от светлината на късното следобедно слънце, а не потънала в здрач. Спрях отстрани на шосето в жилищния квартал и се загледах с възхита в красивото творение от хоросан и теракота. Искаше ми се да разполагам с време, за да разгледам този архитектурен шедьовър, но както често се случваше, личните ми желания трябваше да отстъпят пред по-голямата цел.

Следваше по-трудната част — да разбера къде можеше да се намира студиото, което бях видяла. Гледката в квартала, където бях паркирала, приличаше на онази, появила се в магическото ми видение. Ъгълът не беше съвсем същия, а и на тази улица имаше само къщи. Бях почти сигурна, че студиото, което бях видяла, се намира в жилищен блок. Без да изпускам от поглед катедралата, изминах с

колата още няколко пресечки и открих това, което търсех: комплекс от няколко жилищни блока.

Единият изглеждаше прекалено хубав, за да се помещават в него апартаменти като този, който бях видяла. Студиото изглеждаше доста запуснато и почти голо. Другите две сгради на улицата ми приличаха на по-вероятни кандидати. Приближих до всяка една и обиколих пешком наоколо, опитвайки се да си представя какъв би могъл да е ъгълът, когато се гледа от по-висок прозорец. Искаше ми се във видението си да бях успяла да погледна надолу към паркинга. Това щеше да ми даде по-ясна представа за етажа. След доста размисъл стигнах до заключението, че студиото трябва да се е намирало на третия или четвъртия етаж. Тъй като едната от сградите беше само на два етажа, оставаше другата като възможност.

Когато пристъпих в сградата, мислено се поздравих, задето бях пъхнала в чантата си шишенце с гел за дезинфекция на ръцете. Коридорите изглеждаха така, сякаш не бяха метени от година. Стените бяха мръсни, боята им бе напукана и се люшеше. По пода бяха разпилени всякакви отпадъци. В ъглите висяха паяжини и аз се помолих паяците да са единствените пълзящи гадини. Ако зърнех хлебарка, навярно щях да побягна. В сградата нямаше портиер, когото да попитам, затова махнах на една жена на средна възраст, която излизаше от сградата. Тя се спря и ме изгледа предпазливо.

— Здравейте — поздравих, като се надявах да не изглеждам заплашително. — Опитвам се да открия един приятел, но не зная точно в кой апартамент живее. Може би го познавате? Казва се Маркъс. Има синя татуировка върху лицето си. — Като видях безучастната ѝ физиономия, повторих въпроса си на испански. По лицето ѝ се мярна израз на разбиране, но когато чу целия ми въпрос, единственият ѝ отговор бе кратко поклащане на главата. Дори нямах време да ѝ покажа снимката на Маркъс.

Прекарах следващия половин час, опитвайки се да изкопча информация всеки път щом зърнех някой от обитателите да влиза или излиза. Този път останах отвън, предпочитайки да съм на ярко осветено и открито публично място, отколкото в мръсната и неприятна сграда. Някои от хората, с които разговарях, бяха доста лаконични и почти не ми обърнаха внимание, а двамина ме изгледаха по начин, който определено не ми се понрави. Тъкмо реших да се откажа, когато

едно малко момче се приближи към мен. Изглеждаше около десетина годишно и си играеше на паркинга.

— Аз познавам този, когото търсиш — осведоми ме то на английски. — Но не се казва Маркъс, а Дейв.

Имайки предвид колко бе трудно да го открия, не бях съвсем изненадана, че използва друго име.

— Сигурен ли си? — попитах момчето. Показах му снимката. — Това ли е мъжът?

То кимна енергично.

— Същият е. Много е тих. Мама казва, че навярно не му е чиста работата.

Супер, няма що. Точно от това имах нужда.

— Знаеш ли къде живее?

Момчето посочи нагоре.

— Най-горе. В 407.

Благодарих му, влязох отново вътре и поех към четвъртия етаж по стълбите, които скърцаха на всяка стъпка. Апартаментът се намираше почти в края на коридора, близо до онзи, откъдето гърмеше отвратителна музика. Почуках на 407 и не получих отговор. Не бях сигурна дали обитателят му ме е чул, затова почуках още веднъж, този път по-силно, но резултатът беше същият.

Огледах дръжката и се замислих дали да не я разтопя с един от разтворите ми на алхимик. Но тутакси отхвърлих идеята. Дори в подобна съмнителна сграда някой съсед може да се притесни, ако ме види да проникваме в апартамента. Не исках да привличам ничие внимание. С всяка изминала минута положението изглеждаше все по-отчайващо, а не можех да прекарам целия ден тук.

Обмислих вариантите. Всички твърдяха, че съм толкова умна. Със сигурност трябваше да има някакво разрешение, нали? Да вися в коридора не беше най-доброто. Не се знаеше кога ще се появи Маркъс или „Дейв“. А и честно, никак не ми се искаше да оставам по-дълго в този мръсен коридор. Ако имаше начин да вляза вътре, без да причинявам някакви щети…

Тъкмо в този миг ми хрумна решението. Изпъшках. Не ми се нравеше особено, но щеше да свърши работа.

Излязох отново навън и махнах на момчето, което явно се упражняваше да скача от стъпалата.

— Дейв вкъщи ли си беше? — попита то.

— Не.

Момчето кимна.

— Обикновено го няма.

Това поне щеше да е от полза за следващия откачен етап от плана. Оставих момчето и заобиколих сградата от едната страна. За щастие наоколо беше пусто. И там, закрепена към външната стена, се виеше най-паянтовата пожарна стълба, която някога бях виждала. Имайки предвид колко са затегнати правилата за сигурност в Калифорния, бях изумена, че никой не е докладвал за тази. Разбира се, дори да го бяха сторили, не изглеждаше много вероятно собственикът на сградата да се втурне да действа, съдейки по цялостното й състояние.

Като се огледах два пъти, за да се уверя, че няма никой, застанах в сянката на стълбата, надявайки се, че много или малко ще ме скрие от любопитни погледи. Извадих от сака си един от амулетите: колие, изработено от ахати и гарванови пера. Нахлузих го през глава около врата си и започнах да изричам заклинания на гръцки. Усетих как топлината на магията се разля по цялото ми тяло, но не забелязах никакви други видими промени. Теоретично, би трябвало да съм невидима за онези, които не ме търсят съзнателно. Нямах представа дали наистина магията бе подействала. Предположих, че ще го разбера, ако някой се приближи и пожелае да узнае защо проникам в чужд апартамент през пожарната стълба.

Щом стъпих на стълбата, едва не пратих целия план по дяволите. Цялата стълба скърцаше и се люлееше. Желязната конструкция бе толкова ръждясала, че нямаше да се изненадам, ако се разпаднеше под краката ми. Стоях замръзнала на мястото си, опитвайки се да събера смелост, за да продължа. Напомних си, че това може да се окаже единственият ми шанс да открия Маркъс. Момчето от паркинга бе потвърдило, че той живееше тук. Не можех да пропусна тази възможност.

Преглътнах и поех нагоре, придвижвайки се мъчително от етаж на етаж. Когато стигнах до четвъртия, се втренчих в нозете си, неспособна да повярвам, че пожарната стълба все още е цяла. Сега се изпречих пред нов проблем. Бях определила къде се намираше студиото на Финч — прозорецът му беше на малко повече от метър

настрани от площадката на стълбата. Разстоянието не беше голямо, но изминато върху тесния перваз между площадката и прозореца щеше да ми се стори километри. Също толкова плашещ бе фактът, че трябваше да вляза през прозореца. Беше затворен, което не бе изненадващо, щом Маркъс се укриваше. Имах два магически амулета, способни да разтопяват стъкло, но не смеех да се доверя на себе си, че ще съумея да ги използвам върху тесния перваз — което означаваше, че бе настъпил моментът да проверя доколко бях усъвършенствала уменията си да се прицелвам в часовете по физическо.

Без да забравям за паянтовата стълба, извадих торбичка с прах от сака си. Прецених разстоянието на око и хвърлих силно торбичката към прозореца, каканижейки заклинанието и… не улучих. Торбичката се удари в стената на сградата, изхвърляйки прашен облак, който започна да разтваря мазилката. Потръпнах, когато горният слой от стената изчезна.

Въздействието на магията постепенно премина, но резултатът беше ясно забележима дупка. Не бе пробила стената докрай и предполагам, че като се има предвид общото състояние на сградата, едва ли някой щеше да й обърне внимание.

Беше ми останала една торбичка и този път не биваше да греша. Стъклото на прозореца беше достатъчно голямо и нямаше начин да пропусна. Хвърлих със замах и… торбичката се удари в стъклото. Прахът се разпиля, реакцията мигновено се разпространи и стъклото започна да се топи. Капеше все едно беше лед, огрян от яркото слънце. Докато наблюдавах с тревога, исках реакцията да продължи колкото бе възможно по-дълго. Дупката трябваше да бъде достатъчно голяма, за да се промуша през нея. За щастие, когато спря, видях, че ще мога да вляза вътре — ако изобщо успеех да се добера дотам.

Не се страхувах от височини, но докато пристъпвах предпазливо по перваза, имах чувството, че се намирам на върха на небостъргач. Сърцето ми се бе качило в гърлото и аз пресмятах какви са шансовете ми да оцелея при падане от четвъртия етаж. Дланите ми започнаха да се потят и им наредих да престанат. Не бях изминала целия този път само за да се подхлъзнат ръцете ми в последната минута.

В крайна сметка се подхлъзна кракът ми. Светът се завъртя и аз отчаяно разтворих широко ръце, като в последната секунда успях да се вкопча в рамката на прозореца. Изтеглих се напред и с последно

усилие на волята, подкрепяно от адреналина, пулсиращ в мен, вкарах другия си крак вътре. Поех дълбоко дъх и се опитах да укротя разтуптяното си сърце. Бях в безопасност. Щях да се справя. Миг по-късно се издигнах, преметнах и другия си крак през перваза и се претърколих в стаята.

Приземих се на пода, отмалелите ми крака трепереха, докато се опитвах да успокоя дишането си. Бях на косъм. Ако рефлексите ми бяха малко по-бавни, щях да разбера от първа ръка какви са последиците за човешкото тяло при падане от четвъртия етаж. Колкото и да обичах науката, не бях сигурна, че имам желание да проведа точно този експеримент. Може би близкото ми общуване с дампири в крайна сметка бе помогнало за подобряване на физическите ми умения.

След като се съвзех, вече можех да преценя заобикалящата ме обстановка. Намирах се точно в същото студио, което бях съзряла във видението си. Погледнах назад и премерих големината на катедралата, проверявайки дали я виждам от същия ъгъл. Да. Съвсем същият. Разпознах матрака на пода и оскъдните вещи. Входната врата се намираше в другия край на стаята и имаше няколко съвсем нови, свръхмодерни ключалки. Разтопяването на външната дръжка нямаше да ми помогне особено.

— Сега какво? — промърморих. Бях влязла вътре. Не открих Маркъс, но имах на разположение апартамента му. Не бях сигурна какво търся, но може би все пак трябваше да започна отнякъде.

Първо огледах матрака, не че очаквах кой знае колко. Не би могъл да крие вещи като моя. Но би могъл да е убежище на плъхове, а и само един бог знаеше какви гадини щъкаха под него. Повдигнах предпазливо единия му край, съзнавайки, че навярно съм направила гримаса на отвращение, но отдолу нямаше нищо — живо или неживо. Следващата ми мишена беше малък, разхвърлян куп дрехи. Да се ровиш из нечие мръсно пране (предположих, че е мръсно, тъй като беше на пода) не е много по-приятно занимание от надничането под матраци. Лъхна ме лека миризма на омекотител, което подсказа, че всъщност тези дрехи бяха наскоро прани. Бяха обикновени мъжки дрехи, вероятно на млад мъж, което пасваше с профила на Маркъс. Джинси. Тениски. Боксерки. Докато преравях купа, едва не започнах да ги сгъвам. Трябваше да си напомня, че не биваше да оставям

никаква следа от присъствието си. Разбира се, едва ли имаше нещо по-издайническо от разтопения прозорец.

Наблизо се виждаха няколко лични вещи, четка за зъби и дезодорант с аромат, който необяснимо за мен бе описан като „Океанска фиеста“. С изключение на разнебитения дървен стол и направо древния телевизор, в почти голата стая имаше само още една форма на забавление и утеха: опърпан и измачкан екземпляр на „Спасителят в ръжта“[1].

— Страхотно — промърморих, питайки се какво говореше това за някой, който не притежаваше други лични вещи. — Маркъс Финч е претенциозен и самомнителен.

Банята беше клаустрофобично тясно помещение, в което едва се побираха единична душкабина, тоалетна чиния и капеща мивка. Съдейки по плесенясалия под, доста вода е пръскала навън, когато се е ползвал душът. Голям черен паяк се шмугна в канала и аз побързах да се отдръпна.

Примирена с провала си, се заех да изучавам тясната врата на дрешника. С много зор бях открила Маркъс Финч, но всъщност не го бях намерила. Разследването ми не бе довело до нищо. Не можех да го чакам до безкрайност и честно, ако бях на негово място и се бях върнала у дома, заварвайки разтопен прозорец, щях да си тръгна и никога да не се върна. Ако беше избягал, нямах друг избор, освен да продължа да правя магии за отгатване и…

— Ах!

Нещо скочи върху мен, когато отворих вратата на дрешника — и не беше нито плъх, нито хлебарка.

Беше мъж.

Дрешникът беше тесен и бе истинско чудо, че се е побрал вътре. Както и да е, нямах време да разсъждавам върху пространствената логистика, защото юмрукът му се изстреля напред и ме фрасна силно по бузата.

Досега в живота ми са ме запращали към тухлени стени и съм била ухапвана от стригой. Обаче никога не бяха ме удряли в лицето. Не беше преживяване, което исках да се повтори. Политнах назад, толкова изненадана, че дори не можах да реагирам. Мъжът се нахвърли върху мен, сграбчи двете ми ръце над лактите, разтърси ме силно, сетне почти навря лицето си в моето.

— Как ме намерихте? — възкликна. — Още колко идват?

Страната ми пулсираше от болка, но някак си успях да събера мислите си. Миналия месец вземах уроци по самозащита при един леко чалнат инструктор, който развъждаше породата чихуахуа и приличаше на пират. Въпреки ексцентричното поведение на Малахи Улф, той наистина ни научи на някои законни бойни умения и сега си ги припомних. Забих коляно в корема на нападателя си. Сините му очи се разшириха от изненада, той ме пусна и се свлече на пода. Макар че не остана там за дълго. Изправи се, олюлявайки се на крака, и отново се спусна към мен, но аз вече бях сграбчила стола и го използвах като щит, както несъмнено би действал един укротител на лъвове.

— Назад! — заповядах му. — Аз само искам да…

Без да обръща внимание на заплахата ми, мъжът продължи напред, сграбчи един от краката на стола и го изтръгна от ръцете ми. Притисна ме в ъгъла и въпреки някои хватки, на които ме бе научил Еди, не бях уверена в способността си да забия юмрук в лицето му. При все това се съпротивлявах достойно, когато нападателят ми се опита отново да ме сграбчи. Сборичкахме се и паднахме на пода. Аз ритах и дращех с нокти като обезумяла, давайки му достоен отпор. Чак когато ме притисна с тежестта на цялото си тяло, успя да ме укроти. Но все още имах възможност да пъхна ръка в джоба си.

— Кой те изпрати? — настоятелно попита той. — Къде са останалите?

Не му отговорих. Вместо това, измъкнах малко шишенце и отпуших капачката му с една ръка. Отвътре мигом се издигна зловонна жълтеникава пара, с плътността на сух лед. Тикнах шишенцето в лицето на негостоприемния домакин. Той се отдръпна отвратено, а от очите му бликнаха сълзи. Самото вещество беше сравнително безобидно, но изпаренията действаха като лютив спрей. Мъжът ме пусна и със сила, която дори не бях подозирала, че притежавам, успях да го претърколя и да го прикова към пода. Забих лакътя си в китката му и я затиснах с все сила. Той изръмжа от болка. С другата си ръка размахах шишенцето с цялата застрашителност, на която бях способна. Това нямаше да го заблуди за дълго, но се надявах да ми осигури малко време, за да преоценя ситуацията. Сега, когато противникът ми лежеше неподвижно, имах възможност да го огледам по-добре и изпитах облекчение, че най-после бях постигнала целта си. Той имаше

младо, красиво лице с тъмносиня като индиго татуировка върху бузата. Дизайнът беше абстрактен и приличаше на преплетени полумесеци. По ръбовете на някои от тъмносините линии се забелязваха леки сребристи проблясъци.

— Приятно ми е да се запозная с теб, Маркъс.

Тогава се случи най-смайващото нещо. През насълзените си очи той също се опитваше да ме разгледа по-добре. Явно ме разпозна и примигна, за да фокусира погледа си.

— Сидни Сейдж — ахна мъжът. — От известно време и аз те търся.

Нямах време да се изненадам, защото внезапно чух щракването на предпазител и студено дуло докосна тила ми.

— Махни се от него! — заповяда един глас. — И пусни тази димка.

---

[1] Единственият роман на Дж. Дейвид Селинджър (1919–2010), написан през 1951 г. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

Може и да бях решена да открия Маркъс, но със сигурност нямаше да споря с дулото на оръжие. Вдигнах ръце във въздуха и бавно се изправих, продължавайки да съм с гръб към новодошлия. Много внимателно отстъпих от мъжа и оставих шишенцето на пода. Изпаренията продължаваха да се разнасят от гърлото му, но реакцията много скоро щеше да стихне. Чак тогава се осмелих да погледна назад. Когато видях момичето, застанало зад гърба ми, едва можах да повярвам на очите си.

— Добре ли си? — попита тя Маркъс. Той се изправи несигурно на крака. — Тръгнах веднага щом се обади.

— Ти! — едва успях да изрека.

Момичето пред мен беше кажи–речи на моята възраст, с дълга, сплъстена руса коса. Все още държеше насочен пистолета си към мен, но устните й се извиха в лека усмивка.

— Радвам се да те видя отново.

Чувството не беше взаимно. Видях това момиче, когато се изправих срещу Воините на тяхната арена. И тогава носеше оръжие и лицето й бе изкривено в злобна гримаса. Тя ме буташе и заплашваше, като не скри колко еретична и долна смята защитата ми за Соня. Въпреки че сега изглеждаше доста по-спокойна, отколкото в компанията на онези фанатици, все пак не можех да пренебрегна коя бе тя — нито заключенията, до които стигнах. Извърнах се невярващо към Маркъс. Той държеше китката, която бях затиснала с лакътя си.

— Ти… ти си един от тях! Един от Воините на светлината!

Не мисля, че някога се бях чувствала толкова предадена.

Възлагах толкова големи надежди на Финч. В представите ми той беше нещо величаво, бунтовник спасител, който ще ми разкрие всички тайни на света и ще ме освободи от незавидната участ да бъда незначително винтче в машината на алхимиците. Но всичко е било лъжа. Кларънс бе споменал, че Маркъс убедил Воините да го оставят на мира. Предположих, че се дължи на някакъв страшен коз, с който е

разполагал срещу Воините, но очевидно влиянието му се е дължало на факта, че е бил един от тях.

Той вдигна поглед от китката си.

— Какво? Онези откачалки? По дяволите, не!

Едва не посочих към момичето, но реших, че ще е по-мъдро, ако не правя резки движения. Задоволих се да кимна в нейната посока и забелязах, че всички ключалки на вратата бяха отключени. Бях толкова увлечена в схватката с него, че дори не бях чула отварянето им.

— Наистина ли? Тогава как един от тях току-що те спаси?

— Аз всъщност не съм от тях. — Момичето говореше почти свойски, но пистолетът противоречеше на тона й. — Искам да кажа, предполагам, че съм нещо като…

— Сабрина е шпионин — обясни Маркъс. Той също изглеждаше много по-спокоен сега, след като не го нападах. — Много красив шпионин. Вече година е под прикритие при тях. Освен това, точно тя ми разказа за теб.

Отново не знаех какво да отговоря на това. Не бях сигурна дали да повярвам на тази шпионска история.

— И какво точно му каза?

Той ме удостои с ослепителна усмивка. Зъбите му бяха толкова бели, че се запитах дали не ги е избелвал. Не изглеждаше много типично за размирник, който бяга и се укрива, но нищо днес не се бе оказало такова, каквото очаквах.

— Тя ми разказа за момиче алхимик, което защитавало една жена морой, а след това застанало начело на атакуващия отряд от дампири.

Начело? Едва ли! Никой — особено Стантън — не бе сметнал за необходимо да ме осведоми за атаката, докато не се озовах насред битката. Но нямах намерение още да разкривам тайните си.

— Алхимиците санкционираха онова нападение — казах аз.

— Видях те как говореше — намеси се Сабрина. Погледът й се стрелкаше между мен и Маркъс — святкащ от плам към мен и от възхищение към него. — Беше вдъхновяващо. Освен това, трябва да знаеш, че от известно време те наблюдаваме. Ти прекарваш ужасно много време с морои и дампири в Палм Спрингс.

— Това ми е работата — заявих.

Тя определено не изглеждаше вдъхновена. По-скоро — разочарована, задето няма шанс да използва оръжието си върху мен.

Усмивката на Маркъс стана многозначителна.

— От това, което чух, ти и онези морои се държите почти като приятели. А и ето те сега тук, да ме търсиш. Ти определено си дисидентът, който се надявахме да открием.

Не, нещата наистина не се развиваха така, както ги бях планирала. Всъщност се развиваха в противоположна посока. Бях толкова горда от способността си да стигна до Маркъс, без изобщо да подозирам, че той вече ме наблюдава. Това никак не ми харесваше. Караше ме да се чувствам уязвима, независимо че те казваха някои от нещата, които се надявах да чуя. Ала тъй като трябваше да се държа все едно контролирам ситуацията, се опитах да го давам непукистки.

— Може би и други алхимици ще се появят — заявих.

— Вече щяха да са тук — парира ме Маркъс, изобличавайки моя блъф. — Те нямаше да те изпратят сама… макар че се паникьосах, когато отначало те видях. Не разбрах коя си и си помислих, че останалите всеки миг ще дойдат. — Замълча, а нафуканото му държание стана почти стеснително. — Извинявай, хм… задето те ударих. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, трябва да знаеш, че китката ми е пострадала доста сериозно.

Лицето на Сабрина доби загрижено изражение.

— О, Маркъс. Имаш ли нужда от лекар?

Той раздвижи китката си и поклати глава.

— Знаеш, че е невъзможно да отида на лекар. Никога не се знае кой може да следи болниците. Подобни места се наблюдават много лесно.

— Ти наистина се криеш от алхимиците — промълвих изумено.

Той кимна, изглеждаше почти горд.

— Съмнявала ли си се? Предположих, че вече го знаеш.

— Подозирах, но не съм го чула от тях. Те отричат съществуването ти.

Това явно му се стори забавно. Всъщност, той изглежда, смяташе всичко за забавно, което аз на свой ред намирах за малко дразнещо.

— Да. Това чух и от останалите.

— Какви останали?

— Другите като теб. —Ините му очи се приковаха за миг в мен, сякаш можеха да видят всичките ми тайни. — Другите алхимици, които искат да счупят оковите.

Знаех, че очите ми са се разширили.

— Нима има… има и други?

Маркъс седна на пода и се облегна на стената, като все още придържаше китката си.

— Да се настаним по-удобно. Сабрина, прибери този пистолет. Не мисля, че Сидни ще ни създаде някакви неприятности.

Тя не изглеждаше толкова убедена в това, но след кратко колебание се подчини. Присъедини се към него на пода, като зае закрилническа поза близо до него.

— Аз предпочитам да остана права — осведомих ги.

Нямаше начин доброволно да седна в тази мръсотия. След като се бях търкаляла по пода с Маркъс, исках да се изкъпя с гела за дезинфекция на ръцете.

Той сви рамене.

— Както желаеш. Искаш отговори? Първо ти ще ми дадеш някои. Защо дойде да ме търсиш, пренебрегвайки правилата на алхимиците?

Не ми харесваше да ме разпитват, но какъв беше смисълът да съм тук, ако нямаше да разговаряме?

— Кларънс ми разказа за теб — изрекох накрая. — Показа ми твоя снимка и аз видях как си се татуирал върху лилията. Дори не знаех, че това е възможно. — Татуировката никога не избледняваше.

— Кларънс Донахю? — Маркъс изглеждаше искрено доволен. — Той е добра душа. Предполагам, че с него сте приятели, след като живееш в Палм Спрингс, нали?

Понечих да отвърна, че не сме приятели, но размислих. Какво друго бяхме?

— Да се сдобиеш с това никак не е лесно — додаде Маркъс, потупвайки по синята татуировка. — Ще трябва да свършиш доста работа, ако искаш да го направиш.

Отстъпих назад.

— Чакай, никога не съм казала, че го искам. И защо, за бога, ще трябва да го правя?

— Защото ще те освободи — отвърна той просто. — Татуировката не ти позволява да обсъждаш вампирските дела, нали? Не вярваш, че това е цялото й предназначение, нали? Помисли. Какво й пречи да упражнява друг контрол?

Май просто трябваше да се откажа от всякакви очаквания и предвиждания за този разговор, тъй като всяка следваща тема беше по-откачена от предишната.

— Никога не съм чувала подобно нещо. Никога не съм се чувствала така. С изключение на защитата на информацията за вампирите, аз се контролирам напълно.

Той кимна.

Вероятно. Първоначалната татуировка обикновено внушава единствено забраната да говориш за света на вампирите. Те започват да добавят други компоненти, когато опресняват татуировката, ако имат причина да се безпокоят за теб. Хората понякога се съпротивляват срещу внушението и ако го правят… ами, тогава ги изпращат в поправителни центрове.

От думите му ме полазиха ледени тръпки и аз притиснах длан до бузата си. В съзнанието ми изплува срещата, която имах, когато получих назначението си за Палм Спрингс.

— Наскоро ми опресняваха татуировката… но беше рутинна процедура.

Рутинна. Нормална. Нямаше нищо общо с предположенията на Маркъс.

— Може би. — Той наклони глава и отново ме изгледа пронизващо. — Преди това направила ли си нещо лошо, скъпа?

Като например да помогна на дампир беглец?

— Зависи от определението ти за „лошо“.

И двамата се засмяха. Смехът на Маркъс беше висок и безгрижен и всъщност доста заразителен — ала за мен ситуацията бе твърде злокобна, за да се присъединя.

— Тогава може би са засилили екипната ти лоялност — подхвърли той, все още усмихнат. — Но или компонентите не са били много силни, или ти си се преборила с внушението — в противен случай нямаше да си тук. — Погледна към Сабрина. — Какво мислиш?

Тя ме огледа критично. Все още ми бе трудно да повярвам в ролята й във всичко това.

— Мисля, че би била добро попълнение. И след като още е в организацията, би могла да ни помогне с онова… с онази работа.

— И аз смятам така — кимна той.

Скръстих ръце пред гърдите си. Не ми се нравеше да ме обсъждат все едно не бях там.

— Добро попълнение към какво?

— Нашата група — отвърна Маркъс, а към спътницата си додаде: — Знаеш ли, наистина трябва да й измислим име. — Тя изсумтя и той отново насочи вниманието си към мен. — Ние сме доста пъстра смесица. Някои са бивши Воини или двойни агенти като Сабрина. Някои са бивши алхимици.

— И какво правите? — Посочих с жест стаята. — Това тук не ми прилича на високотехнологична оперативна база на някаква тайна групировка.

— Я се погледни. Хем хубава, хем забавна. — Маркъс изглеждаше очарован. — Ние правим това, което и ти — или това, което искаш да направиш. Ние харесваме мороите. Искаме да им помогнем — но според нашите условия и разбирания. Теоретично алхимиците също искат да им помогнат, но всички знаем, че това желание по същността си се основава на страх и неприязън — да не споменаваме строгия контрол върху членовете на организацията. И така, ние работим тайно, тъй като алхимиците не харесват онези, които се цепят от стадото. Те наистина не ме харесват и заради това съм принуден да обитавам подобни места.

— Ние държим под око и Воините — вметна Сабрина. Намръщи се. — Мразя да съм край онези откачалки, да им играя по свирката. Те твърдят, че искат единствено да унищожават стригои, но… ами… нещата, които съм ги чувала да казват срещу мороите…

Замислих се за един от моите най-смущаващи спомени за арената на Воините. Чух един от тях да подхвърля загадъчно, как един ден те щели да се справят и с мороите.

— Но какво всъщност върши вашата група?

Да се говори за бунт и тайни операции беше едно, но да се постигне реална промяна — съвсем друго. Бях посещавала сестра си Карли в колежа и бях видяла множество студентски групи, които искаха да променят света. Повечето от тях киснеха по цял ден в кафенетата, пиеха кафе, дрънкаха много, но вършеха малко.

Маркъс и Сабрина се спогледаха.

— Не мога да те посветя в нашите операции — рече той. — Не и докато не се уверя, че си съгласна да развалиш татуировката си.

Да развалиш татуировката си. Имаше нещо зловещо — да не говорим окончателно — в тези думи и аз внезапно се запитах какво правя тук. Кои всъщност бяха тези хора? Защо изобщо се обяснявах с тях? Тогава ме връхлетя една друга, почти ужасяваща мисъл: „Дали се съмнявам в тях, защото се намирам под контрола на татуировката? Дали тя ме прави скептична към всеки, който си задава въпроси за алхимиците? Нима Маркъс казваше истината?“

— Не разбрах съвсем това последното — заявих им. — Какво означава да „разваля“ татуировката? Имаш предвид да я покрия с мастило ли?

Маркъс се изправи.

— Всяко нещо с времето си. В момента трябва по-скоро да се махнем оттук. Дори да си действала дискретно, предполагам, че си използвала ресурсите на алхимиците, за да ме откриеш, така ли е?

Поколебах се. Дори тази група да имаше добри намерения спрямо мароите, определено нямаше да разкрия съпричастието си към магията.

— Нещо такова.

— Сигурен съм, че си добра, ала не можем да рискуваме. Това място вече не е сигурно. — Огледа тъжно студиото.

Честно, мислех си, че би трябвало да ми е благодарен, задето му давам основание да си тръгне.

Сабрина също се изправи с решително изражение.

— Ще се погрижа резервната квартира да е готова.

— Както винаги, ти си истински ангел — похвали я той.

— Хей, а ти как разбра, че идвам? — поинтересувах се. — Имал си време да се скриеш и да й се обадиш.

Всъщност исках да разбера как ме е зърнал през магията, която би трябвало да ме направи невидима. Бях почувствала, че заклинанието действа. Бях сигурна, че съм изпълнила всичко съвсем правилно, но той ме беше разкрил. Магията не действаше, ако някой знаеше, че си там или съзнателно те търси, така че би могло да е погледнал случайно през прозореца, докато съм оглеждала пожарната стълба, нали? Явно е избрал най-неподходящия за мен момент.

— Тони ме предупреди. Маркъс ми хвърли една от ослепителните си усмивки. Мисля, че си просеше да му отвърна със същото. — Добро дете.

Тони? Тогава разбрах. Момчето на паркинга. То се бе престорило, че ми помага, а после ме е предало. Сигурно е говорило с Маркъс, докато съм се изкачвала по стълбата. Може би Финч е отварял вратата само на някакво тайно почукване. Поне се успокоих, че не съм объркала магията. А тя просто не се е получила, защото е бил предварително предупреден, че някакво момиче го търси.

Той се зае да опакова скромните си вещи в една раница.

— Между другото „Спасителят в ръжта“ е страхотна книга — смигна ми. Може би някой ден ще проведем литературна дискусия.

Не се вълнувах от подобна перспектива. Докато го наблюдавах, видях, че продължава да щади китката си. Не можех да повярвам, че съм го ударила толкова лошо и се почувствах виновна, въпреки всичко, което се бе случило.

— Трябва да се погрижиш за китката си — казах, а Сабрина кимна в знак на съгласие.

Маркъс въздъхна.

— Не мога. Поне не и по стандартния начин. Алхимиците имат свои хора навсякъде.

Стандартния начин.

— Аз, ъъ, навярно ще мога да ти помогна да се излекуваш чрез нестандартен начин — промърморих.

— Познаваш някой нелегален лекар? — попита с надежда Сабрина.

— Не. Но познавам морой, който владее магията на духа.

Мъжът замръзна, а на мен донякъде ми хареса, че го бях изненадала.

— Сериозно? Чували сме за тях, но никога не съм ги срещал. Онази жена, с която те бяха хванали… Соня? Тя е такава, нали? Беше изчезнала, преди да успеем да научим повече.

Мисълта, че трябва да говоря за Ейдриън, ме изнервяше, но Сабрина навярно вече знаеше за съществуването му, след като са ме наблюдавали.

— Да, тя е такава, а в Палм Спрингс има и още един. Мога да те заведа при него и той ще те излекува.

Лицето му светна от вълнение. Сабрина го погледна ужасена.

— Не можеш просто така да отидеш с нея. — Дали това, което прозвуча в гласа й, бе загриженост, или ревност?

— Защо не? — попита той. — Тя ни повярва безусловно. Ние не можем да не й отвърнем със същото. Освен това, умирам от желание да се запозная с някой, който владее магията на духа. Сигурната квартира не е много далеч от Палм Спрингс. Ти ще се увериш, че всичко е наред, а по-късно ще дойдеш да ме вземеш.

Това никак не й се понрави. Може би все още не бях съвсем наясно с динамиката на групата им, но беше очевидно, че тя гледаше на него като на водач и бе готова да го брани и закриля с всички сили и средства. Всъщност подозирах, че чувствата й към Маркъс не са съвсем професионални. Известно време двамата обсъждаха дали ще е безопасно или не, а аз ги слушах мълчаливо. През цялото време се чудех дали аз ще съм в безопасност в компанията на някакъв непознат тип. „Кларънс му вярва“, напомних си. „А той е доста подозрителен. Освен това, с тази китка извън строя, едва ли ще може да ми се опре.“

Той най-после убеди Сабрина да го остави да тръгне, но тя не пропусна да се озъби:

— Ако нещо се случи с него, ще те открия и ще си платиш.

Очевидно суровото й, безжалостно поведение на арената не бе изцяло престорено.

Разделихме се с нея и не след дълго двамата с него бяхме на път за Палм Спрингс. Опитах се да му измъкна повече информация, но Маркъс не се поддаде. Вместо това не спираше да ме засипва с комплименти и да ръси намеци, сякаш ме сваляше. Съдейки от начина, по който се задяваше със Сабрина, не мисля, че влагаше нещо специално в отношението си към мен. Струва ми се, че просто бе свикнал жените да си припадат по него. Не мога да отрека, че беше готин, но бе нужно доста повече, за да ме спечели.

Слънцето вече залязваше, когато спряхме пред апартамента на Ейдриън и аз със закъснение се запитах дали не трябваше да го предупредя за посещението ни. Вече наистина беше твърде късно.

Изкачихме се до вратата и почуках три пъти.

— Отворено е! — разнесе се глас отвътре. Аз влязох и Маркъс ме последва.

Ейдриън работеше върху абстрактна картина, изобразяваща нещо, което приличаше на кристална сграда сред някакъв фантастичен свят.

— Какво неочаквано удоволствие — посрещна ме той. Погледът му попадна върху Маркъс и очите му се разшириха. — Проклет да съм! Ти си го намерила?

— Благодарение на теб — отвърнах.

Ейдриън ме огледа. Върху устните му започна да се оформя усмивка — и изведнъж се стопи.

— Какво е станало с лицето ти?

— О! — Докоснах леко подутото място на бузата си. Все още ме болеше, но не толкова силно, както в началото. Изрекох следващите думи, без да се замисля: — Маркъс ме удари.

Никога не бях виждала Ейдриън да се движи толкова бързо. Финч нямаше никаква възможност да реагира, навярно защото бе изтощен от предишната ни схватка. Ейдриън го блъсна към стената и за мое пълно изумление — го светна силно с юмрук в лицето. Веднъж се бе пошегувал, че никога не си цапа ръцете, затова изобщо не бях подготвена за тази боксьорска атака. Всъщност, ако Ейдриън реши да нападне някого, по-скоро бих очаквала нещо магическо и породено от духа. Но… докато го наблюдавах, забелязах, че магията бе последното, за което се сещаше в момента. Беше превключил на първобитен режим. Вижда заплаха. Напада. Това бе още една изненадваща — и в същото време запленяваща — страна от енигмата, наречена Ейдриън Ивашков.

Маркъс бързо се окопити и отвърна на атаката. Избута нападателя си, като леко потрепна. Дори с нараненатa китка пак бе доста силен.

— Какво, по дяволите, става? Кой си ти?

— Този, който ще ти срита яко задника, задето си я наранил — озъби му се моroят.

Опита да го цапардоса още веднъж, но Финч избегна юмрука му и успя на свой ред да удари Ейдриън, който политна към един от стативите. Когато Маркъс замахна отново, Ейдриън го избегна с ловко движение, почерпено директно от уроците на Улф. Щях да го аплодирам, ако не бях толкова потресена от ситуацията. Знаех, че някои момичета смятат, че е много секси, когато мъжете се бият за тях. Не и аз.

— Момчета, престанете! — извиках.

— Никой, който си е позволил да те удари, няма да се отърве безнаказано! — заяви Ейдриън.

— Това, което се е случило помежду ни, няма нищо общо с теб! — тросна се Маркъс.

— Всичко, свързано с нея, има общо с мен.

Двамата се обикаляха в кръг, като всеки изчакваше другия да нападне.

— Ейдриън! — възкликнах. — Беше инцидент.

— На мен не ми прилича на такова — процеди той, без да откъсва поглед от противника си.

— Трябва да я послушаш — изръмжа Маркъс. Приветливият и сговорчив младеж от преди малко бе изчезнал, но предполагам, че едно неочаквано нападение може да промени и най-слънчевия нрав. — Това може да спаси красивото ти лице от сериозни увреждания. Колко ли усилия са ти били нужни, за да постигнеш подобен стилен ефект с косата си?

— Аз поне сресвам моята — не му остана длъжен Ейдриън.

Маркъс се метна напред — но не директно към мороя. Сграбчи картината от триножника и я използва като оръжие. Ейдриън успя да избегне атаката, но картината нямаше такъв късмет. Платното се скъса и Финч го захвърли настрани, готов за следващата схватка.

Ейдриън хвърли кратък поглед към платното.

— Сега вече наистина ме ядоса.

— Достатъчно! — викнах аз.

Нещо ми нашепваше, че те няма да се вслушат в гласа на разума. Ситуацията изискваше пряка намеса. Прекосих стаята и се изпречих помежду им.

— Сидни, дръпни се — нареди Ейдриън.

— Да — подкрепи го Маркъс. — За пръв път и той да изрече нещо смислено.

Не! — Вдигнах ръце, за да ги разделя. — И двамата се отдръпнете! Веднага! — Гласът ми отекна в апартамента и аз не помръдвах. — Отдръпнете се. Веднага — повторих.

— Сидни… — този път гласът на Ейдриън не бе толкова сигурен, както когато ми нареди да се дръпна.

Местех поглед между наежените съперници, докато очите ми мятаха гневни мълнии.

— Ейдриън, наистина беше инцидент. Маркъс, това е този, който ще ти помогне, така че покажи малко уважение.

Това, повече от всичко, ги взриви.

— Почакай — сепна се Ейдриън. — „Помогне“ ли каза?

Маркъс бе не по-малко сащисан.

Този задник владее магията на духа?

— И двамата се държите като идиоти — срязах ги аз. — Следващият път, когато нямам какво да правя, ще си купя книга за въздействието на тестостерона върху поведенческите аномалии. Нищо не разбирах от тези работи. — Ейдриън, може ли да поговорим някъде насаме? Например в спалнята?

Той се съгласи, но не преди да метне към Финч последен заплашителен поглед. Казах на Маркъс да остане там, където е, като се надявах да не си тръгне или да не реши да се обади на някой друг съмишленик с оръжие. Ейдриън ме последва в спалнята си и затвори вратата зад нас.

— Знаеш — подхвана той, — че при други обстоятелства, да ме поканиш в спалнята, би било кулминацията на деня ми.

Скръстих ръце пред гърдите си и седнах на леглото. Направих го от умора, но само след миг се усетих какво правя. „Това е мястото, където Ейдриън спи. Аз докосвам завивките му, които всяка нощ се увиват около тялото му. С какво ли е облечен в леглото? Дали изобщо е облечен?“

Тутакси скочих.

— Наистина беше инцидент — казах му. — Маркъс помислил, че съм там, за да го отвлека.

Ейдриън, който нямаше подобни задръжки с леглото, седна. Потръпна, навярно от крошето в корема.

— Ако ти се появиш, за да ме отвлечеш, ще ти позволя.

Дори болката не можеше да спре остроумията му.

— Говоря сериозно. Той реагира инстинктивно и неколкократно ми се извини, когато разбра коя съм.

Това привлече вниманието му.

— Той те познава?

Разказах му накратко за премеждията си в Санта Барбара. Той ме слушаше жадно, като кимаше енергично, а изражението му се менеше от заинтригувано до изненадано.

— Когато го доведох тук, и през ум не ми мина, че ти ще го нараниш допълнително — изрекох в заключение.

— Защитавах честта ти. — Ейдриън ме дари с онази негова безгрижна усмивка, която едновременно ме вбесяваше и очароваше. Много мъжкарско, а?

— Много — отвърнах сухо. Не харесвах насилието, но да го видя да се държи неприсъщо заради мен, беше донякъде невероятно. Не че някога щях да му го призная. — Улф може да се гордее с теб. Мислиш ли, че ще можеш да се въздържиш от подобни „мъжкарски“ прояви, докато той е тук? Моля те?

Ейдриън поклати глава, все още усмихнат.

— Не спирам да ти повтарям, че бих направил всичко заради теб. Просто се надявам, че молбата ти ще е нещо от сорта на: „Ейдриън, искаш ли да си вземем една гореща вана?“ или „Ейдриън, заведи ме да хапнем фондю“.

Е, понякога трябва да… фондю ли каза? — Понякога беше невъзможно да се проследи насоката на мисълта му. — Защо, за бога, изобщо ще казвам това?

Той сви рамене.

— Обичам фондю.

Дори не знаех какво да му отговоря. Целият този ден ставаше все по-изтощителен.

— Съжалявам, че не те моля за нещо толкова изтънчено като разтопено сирене. Но засега, трябва да открия нещо повече за Маркъс и неговата група — както и за татуировката.

Ейдриън явно осъзна цялата сериозност и значимост на ситуацията. Изправи се и докосна нежно лилията върху бузата ми.

— Не му вярвам. Той може да те използва. Но в същото време… не ми харесва мисълта, че това те контролира.

— Ставаме двама — признах, малко поразмекната.

Пръстът му се плъзгаше по линията на татуировката върху бузата ми и за няколко секунди затаих дъх. Сетне той отпусна ръка.

— Може и да си струва да му помогна, за да се получат някои отговори.

— Обещаваш ли, че повече няма да се биеш? Моля те?

— Да — потвърди той. — Стига Финч да не започне пръв.

— Ще го накарам да се закълне. — Надявах се само „мъжкарската“ им природа да не надделее над разума. Докато размишлявах над казуса, нещо, което почти бях забравила, изплува в съзнанието ми. — О… Ейдриън, трябва да те помоля за още една услуга. При това голяма.

— Фондю? — попита той с надежда.

— Не. Става дума за сестрата на госпожа Теруилиджър.

Разказах му какво бях научила. Развеселеното му изражение помръкна и той ме зяпна невярващо.

— И ти го споменаваш чак сега? — възкликна, когато приключих. — Че някаква смукачка на души може да те преследва?

— Вероника не знае, че съществувам. — Изведнъж заех отбранителна позиция. — И аз съм единствената, която може да помогне, поне според госпожа Теруилиджър. Тя ме смята за нещо като супер детектив.

— Е, у теб наистина се крие шерлокхолмсова жилка — съгласи се той. Но шеговитото му настроение не трая дълго; беше прекалено разстроен. — Но все пак трябваше да ми кажеш! Можеше да се обадиш.

— Бях заета с Маркъс.

— Тогава приоритетите ти са напълно сбъркани. Това е много по-важно от тази Весела дружина ренегати[1]. Ако се налага да обезвредим някаква зла вещица, преди да те докопа, тогава разбира се, че ще помогна. — Ейдриън се поколеба. — При едно условие.

Стрелнах го предпазливо с поглед.

— Какво е то?

— Позволи ми да излекувам и теб.

Дръпнах се рязко назад. Можеше да се каже, че бях по-шокирана, отколкото ако бе предложил да ме удари.

— Не! В никакъв случай! Нямам нужда от това. Аз съм в по-добро състояние от Маркъс.

— Нима искаш да се появиш в „Амбъруд“ с това насинено и подуто лице? Няма да можеш да го скриеш, Сейдж. А ако Кастъл го види, тогава лошо му се пише на тоя. — Ейдриън скръсти предизвикателно ръце. — Това е цената ми.

Блъфираше и аз го знаех. Навярно беше егоистично, но бях сигурна, че той никога няма да позволи да се озова в опасна ситуация

без него. Обаче имаше право. Все още не бях видяла пораженията върху лицето си, нанесени от Маркъс, но не ми се щеше да ги обяснявам в училище. И да, наистина съществуваше голяма вероятност Еди да пожелае да открие и накаже нападателя ми. Сътрудничеството с Финч можеше да се окаже доста затруднено, ако бъде пребит от отмъстителен дампир.

При все това… как бих могла да се съглася? Поне магията, която използвах, зависеше от мен. И въпреки че татуировката ми съдържаше малко вампирска магия, се успокоявах с факта, че тя е свързана с „нормалните“ четири елемента, които разбирах. Духът все още бе непозната територия, със свойства, които не спираха да ни изненадват. Как можех да се подложа на неизследвана вампирска магия?

Явно Ейдриън се бе досетил за вътрешната ми борба, защото изражението му се смекчи.

— Правя това постоянно. Магията е съвсем лесна. Няма никакви изненади.

— Може би — пророних неохотно. — Но всеки път, когато използваш магията на духа, вероятността да полудееш се увеличава.

— Вече съм луд по теб, Сейдж.

Тази територия поне беше позната.

— Каза, че няма да повдигаш този въпрос.

Той само ме изгледа мълчаливо. Най-накрая вдигнах ръце в знак, че се предавам.

— Добре — заявих с повече самонадеяност, отколкото чувствах. — Само свършвай по-скоро.

Ейдриън не чака втора покана. Пристъпи напред, протегна ръка и отново я положи върху бузата ми. Дъхът ми секна, а сърцето ми се разтуптя по-бързо. Щеше да бъде толкова лесно за него да ме притегли в прегръдките си и отново да ме целуне. По кожата ми се разля щипеща топлина и цялата настръхнах. За миг си помислих, че това е нормалната ми реакция на докосването му. Осъзнах, че не е от това, а от магията. Очите му бяха приковани в моите и за част от секундата, колкото един удар на сърцето, сякаш застинахме във времето. Сетне той свали ръката си и се отдръпна.

— Готово. Толкова ли беше неприятно?

Не, изобщо не беше неприятно. Пулсиращата болка бе изчезнала. Беше останал единствено постоянният вътрешен глас, който ми

натякваше, че това, което току-що се бе случило, беше грешно. Същият глас се опита да ми каже, че Ейдриън ме е опетнил по някакъв начин… но ми беше трудно да повярвам, че е способен на подобно нещо. Изпуснах дъха, който бях затаила.

— Благодаря ти — промълвих. — Не беше длъжен да го правиш.

Той ми хвърли една от онези свои, загадъчни усмивки.

— О, повярвай ми, бях.

Помежду ни се възцари неловко мълчание. Прокашлях се.

— Ами… вече можем да се връщаме при Маркъс. Вероятно ще имаме време за една вечеря, преди Сабрина да се появи, а вие, момчета, ще се постараете да изгладите отношенията си.

— Дълбоко се съмнявам, че дори разходка на лунна светлина би постигнала това.

Думите му ми напомниха за нещо друго, което имах намерението да спомена, когато той се върне в града — нещо, което бе останало назад в списъка с приоритетите.

— Палтото ти — така и не си го взе след сватбата. В колата ми е.

Ейдриън махна пренебрежително.

— Задръж го. Имам и други.

— И какво ще правя с вълнено палто? Особено тук, в Палм Спрингс.

— Ще спиш с него — предложи той. — И ще мислиш за мен.

Сложих ръце на кръста си и се опитах да го изгледам възмутено от горе надолу, което никак не беше лесно, след като беше толкова висок. А и думите му отново събудиха у мен смущаващото чувство, което изпитах, когато седнах върху леглото му.

— Ти каза, че повече няма да повдигаш тези романтични въпроси в мое присъствие.

— Това романтично ли беше? — учуди се Ейдриън. — Просто направих едно предложение, тъй като палтото е толкова тежко и топло. Реших, че ще си мислиш за мен, благодарна за тъй милия ми жест. Ето че пак ти си тази, която намира романтичен подтекст във всичко, което казвам.

— Не е вярно. Знаеш, че нямах това предвид.

Поклати глава с престорено съчувствие.

— Ето какво ще ти кажа, Сейдж. Понякога ми се струва, че аз съм този, който има нужда от ограничителна заповед срещу теб.

— Ейдриън!

Но той вече бе излязъл през вратата, а зад гърба му отекна многозначителен смях.

---

[1] Алюзия с веселата дружина на Робин Худ, които се укриват в Шерудската гора. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА 8

Мисля, че Ейдриън бе готов да тръгне да търси сестрата на госпожа Теруилиджър на минутата. Но заради вечерния час в „Амбъруд“ това бе невъзможно, а и освен това аз исках да го направим през деня. Трябва да му призная, че излекува Маркъс без юмручен бой помежду им, така че това бе своеобразен прогрес. Финч преодоля част от своята враждебност и се опита да въвлече Ейдриън в разговор за свойствата на духа. Ейдриън даваше предпазливи отговори и изглеждаше облекчен, когато се появи Сабрина, за да отведе спътника си. Той се сбогува загадъчно с мен, като просто заяви, че скоро ще ми изпрати есемес за „следващия етап“. Бях твърде уморена, за да попитам за повече подробности и се запътих към общежитието си, за да се наспя и най-сетне да си почина от този доста шантав ден.

Бях събудена на зазоряване от силно чукане по вратата. Хвърлих поглед към часовника и се намръщих, когато видях, че е с час по-рано, отколкото обикновено ставах. Останах да лежа в леглото с надеждата, че който и да е нежеланият посетител, ще се откаже и ще си тръгне. Ако наистина ставаше дума за нещо спешно, все някой щеше да ми се обади по мобилния. Но дисплеят на телефона не показваше никакви пропуснати обаждания.

За съжаление, чукането не престана. С чувство на нарастваща тревога, най-сетне се измъкнах от леглото, почти страхуваща се от това, което ще намеря от другата страна на вратата. Беше Анджелина.

— Най-после — промърмори тя и се самопокани в стаята ми. — Мислех, че никога няма да отвориш.

— Извинявай — отвърнах и затворих вратата зад гърба й. — Бях заета да спя.

Тя се насочи право към леглото и се отпусна отгоре му с вид на негов законен собственик. Нямах представа за графика й, но винаги съм смятала, че не е от ранобудните. Очевидно не и днес. Беше облечена в училищната униформа, а блестящата й червена коса бе

прибрана назад в нещо, което за нея беше съвсем прилична конска опашка.

— Имам проблем — обяви тя.

Усещането ми за надвиснала опасност се засили. Включих кафеварката, която винаги бе заредена с прясно смляно кафе и вода. Нещо ми подсказваше, че щях да имам нужда от чаша кафе, за да посрещна задаващата се буря.

— Какво става? — попитах и се настаних на стола зад бюрото. Дори не си дадох труд да гадая. Когато ставаше дума за Анджелина, проблемите й можеха да варират от хвърлянето на цяло бюро в изблик на гняв до неволно разливане на солна киселина върху някой съученик. Напоследък се бяха случили и двете.

— Ще ме скъсат по математика — информира ме гостенката.

Това бе нежелана, но не и неочаквана новина. Въпреки че обитателите на горската комуна на Анджелина обучаваха децата си, едва ли образованието там можеше да си съперничи с учебната програма на елитното частно училище „Амбъруд“. Тя с мъка се справяше с повечето предмети, но досега някак си бе успяла да издрапа.

— Вече и без това съм загазила с испанския — додаде тя. — Но онази пинята[1], която направих, ми спечели допълнително точки, така че засега няма опасност да ме скъсат.

Вече бях чула за пинятата. Проектът й бе възложен за Деня на културата[2] и тя толкова се бе престарала с лепенето на папиемашето, че никой от съучениците й не бе успял да го отвори по нормалния начин. Накрая Анджелина започнала да удря пинятата в стената, а учителката й едва я спряла, когато извадила запалка.

— Но ако се издъня и по математика, може да ме изключат.

Това ме изтръгна от размишленията ми за пинятата, която за малко да се превърне във факла, и ме върна в настоящето.

— Пфу — изсумтях аз, не намирайки по-добър начин да изразя мислите си. Проблемът с училище, което имаше високи изисквания, беше… ами, високите му изисквания. Провалът по един предмет можеше да се приеме, но не и по два. А ако изритаха Анджелина, щяхме да застрашим безопасността на Джил. Да не споменаваме факта, че навярно аз щях да бъда обвинена за провала.

— Госпожа Хейуърд ми каза, че трябва да вземам допълнителни уроци при някой частен учител. Каза, че или трябва да си повиша успеха, или поне да покажа, че се опитвам.

Това прозвуча доста обещаващо. Предполагам, че не всичко бе загубено. Дори частният учител да не можеше да помогне, навярно училищната управа щеше да прояви снизходителност заради положеното старание от нейна страна.

— Добре — кимнах аз. — Ще ти намерим учител.

Тя се намръщи.

— А защо ти не можеш да ме обучаваш? Толкова си умна. И си добра по математика.

Защо не можех наистина? Е, първо трябваше да спра една зла вещица да изсмуче младостта и жизнените сили на невинни момичета. След това трябваше да разкрия тайните и лъжите, които организацията, която беше неотлъчна част от мен, откакто съм се родила, ми пробутваше.

Вместо това заявих:

— Защото аз съм заета.

— Ти трябва да го направиш. За теб няма да е никакъв проблем — не се отказваше Анджелина.

— Наистина съм много заета — попарих надеждите й. — Изненадана съм, че Еди не може да го направи.

Името му извика усмивка на устните й.

— Той предложи, но оценките му са средни. Имам нужда от истински отличник.

— Тогава ще ти намеря истински отличник. Просто в момента не мога лично да се заема.

На Анджелина не й се понрави отговора ми, но поне не преобърна бюрото ми.

— Добре. Супер. Просто побързай.

Поне образователните проблеми на Анджелина бяха нещо, с което беше по-лесно да се справя, отколкото свръхестествените коварни замисли, които поглъщаха времето ми. След като вече бях напълно будна и погълнала солидна доза кафе, нямаше смисъл да се опитвам отново да заспивам. Изкъпах се и се облякох, след това седнах да наваксам с домашните, докато чаках да стане време за закуска. Когато наближи часът да отворят столовата, се запътих към долния

етаж и се замотах край входа. Не минаха и пет минути и се появи приятелката ми Кристин Сойър. Тя винаги ходеше да потича, преди да започнат часовете и обикновено беше първа на опашката за закуска. Освен това беше заедно с мен в кръжока за напреднали по висша математика.

— Здравей — поздравих я, като се изравних с нея. — Добре ли потича?

— Беше страхотно — отвърна тя охотно. Върху тъмната й кожа още блестяха капчици пот. — Сега, когато времето захладня, е много по-приятно. — Огледа ме любопитно. — Обикновено не те засичам тук толкова рано. По правило не те виждам на закуска.

— Това е най-важното ядене за деня, нали така? — Избрах си овесена каша и ябълка. — Освен това, искам да те помоля за една услуга.

Кристин едва не изтърва чинията си с бъркани яйца, която една от сервитьорките й подаваше. Кафявите й очи се разшириха.

— Ти искаш да помолиш мен за услуга?

Въпреки че не бях отговорна за моите приятели сред хората по същия начин както за мороите и дампирите, все пак имах навика да се грижа за тях. Не един път бях помагала на Кристин.

— Да… братовчедка ми Анджелина се нуждае от частен учител по математика.

Кристин се взираше заинтригувано в мен, сякаш очакваше да продължа. После загря.

— Кой, аз ли? Не. Няма начин!

— О, хайде де! Няма да ти е трудно. — Последвах я до масата, като трябваше да ускоря крачка, за да не изостана. Струва ми се, че тя мислеше, че ако върви бързо, ще успее да избяга от молбата ми. — Тя трябва да взима допълнителни часове по математика, за да не я скъсат. Можеш да я обучаваш дори насън.

Кристин седна и ме измери продължително с поглед.

— Сидни, видях твоята братовчедка да удря едър зрял мъж и да хвърля конферансието върху някого. Наистина ли вярваш, че ще се нагърбя със задачата да я карам да върши нещо, което тя не желае? Ами ако се разстрои от това, което й казвам? Откъде мога да съм сигурна, че няма да ме наръга с компаса?

— Не можеш — признах. — Но аз мисля, че едва ли ще се случи. Вероятно. Тя наистина иска да си повиши оценките. В противен случай ще я изхвърлят от училището.

— Съжалявам. — Кристин наистина имаше извинителен вид. — Знаеш, че бих направила почти всичко за теб — но не и това. Ще трябва да намериш някой, който не се бои от нея.

Отново и отново премислях думите й, докато вървях към часа по история. Беше права. Но единствените хора, които не се притесняваха от Анджелина, бяха Еди и Джил, а и двамата не можеха да се класират за учители. Вече се питах дали да не предложа пари на някой от съучениците си от класа по висша математика. По-късно имах час.

— Госпожице Мелбърн.

Госпожа Теруилиджър се бе върнала в класната стая, несъмнено за огромно облекчение на заместничката й. Тя ми махна от разхвърляното си бюро и ми подаде един лист.

— Ето списъка, за който говорихме.

Прегледах го набързо. Съдържаше имената на шест момичета и адресите им. Сигурно бяха онези, за които бе споменала — момичета, притежаващи магическа дарба, но които не бяха под крилото нито на сборището, нито имаха свой ментор. Всички адреси бяха в Лос Анджелис.

— Предполагам, че госпожа Сантос ти е предоставила останалата информация, която ти е нужна за проекта?

— Да. — Госпожа Сантос ми бе изпратила по електронната поща имената на историческите квартали, които й бяха известни, а аз ги бях стеснила до два най-вероятни кандидата. — Ще започна работата по, ъъ… проекта, този уикенд.

Госпожа Теруилиджър повдигна вежди.

— Защо го отлагаш чак дотогава? Никога досега не съм забелязвала у теб склонност да бавиш домашните си.

Леко се стъписах.

— Ами… обикновено не го правя, госпожо. Но тази задача ще отнеме известно допълнително време — за път — а аз не съм особено свободна по време на учебната седмица.

— Аха — промърмори тя, когато разбра какво й говоря. — Ами тогава би могла да използваш часа си по извънкласни занятия. Така ще имаш допълнително време. А аз ще кажа на госпожа Уедърс, че може

да се наложи някой път да закъснееш за вечерния час. Сигурна съм, че ще прояви разбиране. Този проект е от изключителна важност.

На това нямаше какво да възразя.

— Тогава ще започна още днес.

Връщах се обратно към чина си, когато се разнесе един глас:

— Господи, Мелбърн! Точно когато вече си мислех, че свободно избираемият ти предмет при нея няма как да стане по-лесен… сега дори не се налага изобщо да се появяваш в час, така ли?

Спрях се и се усмихнах на Трей. Той беше асистент на госпожа Теруилиджър по време на този курс, което означаваше, че се занимаваше с много бумащина и фотокопиране.

— Това е много важна задача — осведомих го.

— Предполагам. И каква по-точно?

— Теб би те отегчила. Погледнах го и се сепнах. Дори нямаше нужда да се напъвам, за да сменям предмета на разговора. — Какво става с теб?

Очите му бяха кървясали, а разрошената му сплъстена коса показваше, че тази сутрин не си е вземал душ. Освен това кожата му бе добила нездрав, жълтеникав оттенък. Усмихна ми се вяло и снижи глас.

— Снощи братът на Крейг Лоу ни почерпи с малко нелегална бира. Била от някаква малка пивоварна. Предполагам, че всичко е наред.

Изпъшках.

— Трей, мислех те за по-разумен.

Той се опита да ми хвърли възмутен поглед, доколкото това изобщо бе възможно при този махмурлук.

— Хей, някои от нас обичат от време на време да се забавляват. Някой път не е зле и ти да опиташ. Вече се опитах да ти помогна с Брейдан, но ти оплеска нещата.

— Нищо не съм оплескала! — Брейдан продаваше кафе и беше колега на Трей. Освен това можеше достойно да си съперничи с мен, когато ставаше дума за любовта към науката и големия запас от обширни, разхвърляни познания по различни теми. Кратката ни връзка с Брейдан бе изпълнена с много научни факти и твърде малко страст. Той скъса с мен.

— Никой не би го повярвал. Знаеш ли, че по време на почивките не прави нищо друго, освен да излива върху хартията любовните си терзания във вид на поезия?

Стъписах се.

— Той… пише стихове? — Причината Брейдан да скъса с мен бяха безбройните ми задължения с вампирското ми семейство, които постоянно се намесваха помежду ни, принуждавайки ме да го пренебрегвам и да отменям голяма част от срещите ни. — Чувствам се виновна, задето го е приел толкова тежко. Изненадана съм, че има… не зная как да го кажа… такъв изблик на страст.

Трей изсумтя.

— Не съм сигурен дали може да се нарече страстен изблик. Той повече е загрижен за формата и постоянно е забил нос в някакви дебели книги, пълни с подробни описания на ямбичния пентаметър[3] и анализи на сонети.

— Е, това вече е в негов стил. — Звънецът всеки миг щеше да бие и аз понечих да се върна на чина си, когато забелязах нещо върху чина на Трей. — Още ли не си свършил с това?

Имах предвид обемистото домашно по химия, включващо сложни задачи за реакции на киселини и основи. Трябваше да е готово за следващия час по химия и нямаше голяма вероятност Трей да го свърши навреме, след като върху листа се мъдреше единствено името му.

— Да… щях да го довърша снощи, но…

— Ясно. Бирата. Забавлявал си се. — Дори не се постарах да скрия неодобрението си. — Това домашно е от основните неща, които ще формират оценката по предмета.

— Зная, зная. — Той сведе поглед с въздишка към листа. — Ще се постарая да напиша по-голямата част. По-добре да получа някаква средна оценка, отколкото да ме скъсат.

Огледах го изучаващо за миг и накрая взех решение, което противоречеше на основните ми морални принципи. Пъхнах ръка в сака си и му подадох моето завършено домашно.

— Ето, вземи.

Той пое листовете със сбърчено чело.

— Да взема какво?

— Това е домашното. Използвай моите отговори.

— Аз… — Ченето му увисна. — Осъзнаваш ли какво правиш?

— Да.

— Не съм съвсем сигурен. Ти ми даваш домашното си.

— Да.

— И ми казваш да го представя за свое.

— Да.

— Но аз не съм направил нищо.

— Искаш ли го, или не? — попитах нетърпеливо.

Посегнах, за да си взема листовете обратно, но той ги притисна към гърдите си.

— О, искам го. Просто кажи какво ще искаш ти в замяна. Защото това няма да компенсира прогонването ми от семейството и приятелите.

Говореше безгрижно, но в гласа му се усещаше горчива нотка. Ето, това беше. Без значение колко добри приятели бяхме двамата, съответните ни задължения и клетви на вярност към Воините и алхимиците винаги щяха да стоят помежду ни. Може би сега това все още беше повод за шега… но някой ден нямаше да е така.

— Нуждая се от услуга — обясних. — Всъщност съвсем малка услуга. Няма нищо общо с онази… работа.

Съвсем разбираемо, Трей доби предпазливо изражение.

— И каква е тази услуга?

Звънецът заби, затова заговорих припряно.

— Анджелина има нужда от частен учител по математика, иначе ще я скъсат. А ако я скъсат, ще я изхвърлят от училището. За теб е направо фасулска работа. Освен това, ще ти спечели точки, когато кандидатстваш за някой колеж.

— Братовчедка ти е малко неуравновесена — рече той.

Но не ме отряза веднага, затова реших, че това е добър знак.

— Преди я мислеше за „готина“ и „супер секси“ — напомних му.

— Да, но това беше преди…

Не довърши, но аз знаех. Преди да разбере, че Анджелина е дампир. Воините имаха същите табута като алхимиците, относно връзките между расите.

— Добре — кимнах. — Разбирам. Просто ще си взема домашното и тръгвам.

Протегнах ръка, но той не ми върна листовете.

— Почакай, ще го направя. Но ако ме нарани, надявам се да имаш наистина угризения на съвестта. Баскетболният сезон току-що започна и отборът ще се разпадне, ако заради нея не мога да играя.

Ухилих се.

— Ще бъда съсипана.

Анджелина не беше особено очарована, когато й казах на обяд. Лицето й пламна от гняв и като цяло имаше вид все едно всеки миг ще запрати подноса си през столовата.

— И ти очакваш от мен да уча с този… този… ловец на вампири? — избухна тя. Зачудих се дали в главата й не се въртеше друго определение, но го е преглътнала — забележителна проява на въздържаност от нейна страна. — Особено след това, което се опитаха да сторят на Соня?

— Трей не е като тях — защитих го аз. — Той не пожела да участва в убийството й и дори си навлече огромни неприятности, задето ми даде възможност да се опитам да й помогна — което, смея да добавя, в крайна сметка тотално преобърна живота му.

Еди изглеждаше развеселен, въпреки сериозността на проблема.

— Освен това трябва още да добавиш, че той много, много силно желае да се върне отново към стария си живот.

Насочих вилицата си към Еди.

— Само не ми казвай, че и ти смяташ Трей за неподходящ.

— За учител? — Той поклати глава. — Не, става. Просто казвам, че не бива толкова бързо да предполагаш, че всичко около него е цветя и рози. Никак не е изключено неговата група да работи против нас.

— Той е мой приятел — заявих, надявайки се, че твърдият ми тон ще сложи край на дискусията.

Последваха още уверения и накрая Еди убеди Анджелина да учи с Трей, като й напомни, че трябва да изкара високи оценки. При все това думите на Еди не ми даваха мира. Вярвах напълно, че Трей ми е приятел, ала отново се запитах кога онова неразбирателство помежду ни ще надигне грозната си глава.

Когато дампирите си тръгнаха за следобедните си часове, помолих Джил да остане още малко.

— Какво прави Ейдриън в момента?

— В час по рисуване е — незабавно ме осведоми тя.

— Връзката днес май е доста силна? — попитах.

Понякога възприятията й за мислите и преживяванията му бяха много по-ясни, отколкото друг път.

Тя сви рамене.

— Не, но е вторник, единайсет часа.

— Добре — промърморих, чувствайки се глупаво. Знаех графика на всички от групата; беше необходимо за работата ми. — Трябваше да се сетя. Мислиш ли, че той ще може да се срещне с мен след училище?

— За да се заемете с преследването на онази вещица? Да, вероятно ще тръгне всеки момент.

Тя знаеше всичко, което беше известно на Ейдриън, така че и тя бе наясно със задачата ми да открия Вероника. Макар че се бях научила да приемам осведомеността на Джил като част от споделянето с Ейдриън, за мен все още беше малко стряскащо да чувам открито да се обсъждат тези забранени теми. Забелязала смайването ми, момичето се подсмихна леко.

— Не се тревожи — успокои ме тя. — Аз пазя тайните на Ейдриън. И твоите. — Горчивината в гласа й ме свари неподготвена.

— Сърдиш ли ми се? — попитах озадачено. — Ти не си… не си разстроена все още за онова, което се случи между Ейдриън и мен, нали? Мислех, че вече го приемаш по-спокойно.

При все че заявлението на Ейдриън, че ще ме обича, независимо от всички препятствия и съмнителните изгледи за успех, беше доста обезпокоително, по-ведрото му настроение се бе предавало през връзката им.

— Ейдриън го приема — отвърна тя. — Той не вижда колко е опасно да се размотаваш наоколо с друго момче.

Зачудих се за кого ставаше дума.

— Друго момче? Нямаш предвид… Маркъс? Това е откачено.

— Нима? — повдигна вежди Джил. Понякога връзката е толкова странна. Джил ревнуваше заради Ейдриън. — Той е човек и ти си човек. И двамата се бунтувате срещу алхимиците. Видях го. Много е готин. Никой не знае какво би могло да се случи.

— Е, аз зная какво би могло да се случи: нищо — заявих. Маркъс можеше да покорява момичета дори през телепатична връзка. — Току-що се запознах с него и дори не съм сигурна дали мога да му се доверя, а и определено не изпитвам никакви чувства към него. Виж, разбирам, че искаш да помогнеш на Ейдриън, но не можеш да ми се

сърдиш заради това, което се случи. Знаеш защо го отблъснах, особено след Мика.

Мика беше човек и съквартирант на Еди и макар че Джил знаеше, че не би могло да има сериозна връзка между представители на вампирската и човешката раса, тя все пак бе останала изненадана от сложната и трудна ситуация, в която се бе озовала.

— Да… — Джил се намръщи, несъмнено разкъсвана между чувствата на Ейдриън и суровата действителност. — Но може би с Ейдриън… не зная. Навярно нещата биха могли да са по-различни. Или може би поне има начин да не са толкова болезнени за него.

Извърнах се, неспособна да срещна погледа й. Не исках да мисля за болката му, но какво можех да направя? Какво очакваха да направя? Всички знаехме правилата.

— Съжалявам — промърморих, взех таблата си и се изправих. — Не съм искала това да се случи. Ейдриън ще превъзмогне чувствата си и ще ме забрави.

— Наистина ли искаш да те забрави? — попита Джил.

— Какво? Защо изобщо ме питаш подобно нещо?

Тя не отговори, а вместо това се зае с подчертан интерес да рови из картофеното си пюре. Когато осъзнах, че няма намерение да казва нищо повече, поклатих глава и се запътих към изхода. Докато вървях, усещах, че ме наблюдава, а въпросът й отекваше в ума ми: „Наистина ли искаш да те забрави?“

---

[1] Традиционен мексикански контейнер, изработен от папиемаше, картон или глина; обикновено се пълни с бонбони, играчки или други лакомства. Прави се по време на Коледа, Великден или различни тържества и рождени дни. Окачва се на въже и виси от дърво или таван. — Бел.прев. ↑

[2] Японски национален празник, отбелязва се ежегодно на 3 ноември. — Бел.прев. ↑

[3] Често използвана метрична линия в традиционния стих, като при различните езици ритъмът се измерва с различни групи от срички. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

Както Джил бе казала, Ейдриън беше повече от щастлив да започне издирването същия следобед. Всъщност, когато най-после се свързах с него, той предложи да ме вземе, когато приключат учебните занятия, за да разполагаме с повече време. Не възразих, тъй като това означаваше, че ще пътувам в мустанга. Разбира се, предпочитах аз да шофирам, но щях да се задоволя с това, което ми предлагаха.

— Кога смяташ да кръстиш колата? — попитах го, след като излязохме на шосето за Лос Анджелис.

— Това е неодушевен предмет — осведоми ме той. — Имената са за хората и домашните любимци.

Потупах предното табло на мустанга.

— Не го слушай. — А на Ейдриън казах: — Постоянно кръщават лодки и кораби.

— Това също не мога да го разбера, но вероятно ще успея, ако моят старец някога реши да ми отпусне пари за собствена яхта. — Стрелна ме с кратък, развеселен поглед, преди да насочи отново вниманието си към пътя. — Как може някой толкова студен и благоразумен като теб, да бъде обсебен от нещо толкова несериозно като това?

Не бях сигурна коя част ме подразни повече — да ме нарекат студена или обсебена.

— Просто отдавам нужното уважение към една красива машина.

— Нарекла си своята кола на името на кафе. Нима това е знак на уважение?

— Най-голямо уважение — подчертах аз.

Спътникът ми издаде звук — нещо средно между подигравателно изсумтяване и сподавен смях.

— Добре тогава. Ти й дай име. Каквото пожелаеш, аз ще го приема.

— Наистина ли? — Малко се слисах. Вярно беше, че все му опявах да даде име на колата, но не бях сигурна, че аз трябва да бъда

натоварена с подобна отговорност. — Това е важно решение.

— На живот и смърт — отвърна Ейдриън с безизразна физиономия. — По-добре да избираш много внимателно.

— Да, но ти си така наречената творческа личност!

— В такъв случай ти предоставям възможност да упражниш въображението си.

През по-голямата част от пътя бях потънала в мълчание, затормозена от сериозността на проблема, пред който бях изправена. Какво трябваше да отразява името? Яркожълтият цвят на колата? Елегантната, лъскава линия? Мощният двигател? Задачата ми се струваше направо неизпълнима.

Ейдриън ме изтръгна от мислите ми, когато наближихме предградията на Лос Анджелис.

— Всъщност не отиваме в града, нали?

— Моля? — Бях затънала в мислена дилема между Летен вятър и Златен прах. — О, не. Ще се насочим на север. Поеми по следващата отбивка.

Госпожа Сантос ми бе предоставила информация за два квартала, известни с викторианските си къщи. Аз ги бях проучила подробно в интернет, като дори си бях дала труда да разгледам и сателитните снимки. Най-сетне бях избрала един, който най-много приличаше на виденията ми и кръстосах пръсти дано да имам същия късмет, както с апартамента на Маркъс. Със сигурност вселената ми дължеше някоя и друга услуга.

За нещастие, когато се озовахме на улицата, която ми бяха дали, нещата не изглеждаха толкова обещаващи. Кварталът беше тих и спокоен, изпълнен със същите онези характерни къщи, но нищо не приличаше на видяното от мен. Продължихме надолу по улицата, докато оглеждах внимателно двете страни, надявайки се, че може би съм пропуснала нещо.

— Уф! — изпухтях и се отпуснах на седалката. Никакъв късмет. Явно вселената ми бе обърнала гръб. — Ще трябва да проверим и другия район, но този наистина не прилича на квартала от виденията ми.

— Е, няма да навреди да… — Ейдриън внезапно направи рязък завой в една странична улица, която едва не бяхме подминали. Изстрелях се почти до тавана, когато той забърса леко тротоара.

— Какво правиш? Мисли за гумите!

— Виж. — Той направи още един завой и се озовахме на успоредната улица. По-голямата част от къщите бяха съвременни постройки, типични за Калифорния… но по протежение на една от пресечките се издигаха още викториански къщи.

— Това е! — възкликнах.

Ейдриън спря на отсрещната страна на улицата пред къщата от моето видение. Всичко си беше на мястото — от верандата, която я опасваше, до храстите с хортензии. И сега, на дневна светлина, можех да разчета табелата в предния двор: „СТРАННОПРИЕМНИЦА В ДУХА НА СТАРИТЕ ТРАДИЦИИ — НОЩУВКА И ЗАКУСКА“. С по-малки букви се съобщаваше, че мястото е историческа забележителност.

— Ето, че успяхме. — Ейдриън не скриваше удоволствието си от находката си, въпреки неоправдания риск за гумите на колата. — Може би сестрата на Джаки е отседнала тук.

— Странен избор на място, от което да развиваш нечестива магьосническа дейност — отбелязах аз.

— Не зная. След като явно наоколо не се виждат много стари замъци, защо да не е в странноприемница в духа на старите традиции?

Поех си дълбоко дъх за кураж.

— Добре, тогава. Да вървим да зададем няколко въпроса. Ти сигурен ли си, че можеш да обърка ш възприятията на тези, които ме видят?

— Фасулска работа — рече Ейдриън. — Ще е по-лесно, ако си сложиш перуката.

— О, по дяволите! Забравих. — Наведох се и измъкнах от сака дългата до раменете кестенява перука, която ми бе осигурила госпожа Теруилиджър. Независимо от магията на Ейдриън, не бе зле допълнително да се подсигурим. Все пак би било по-добре да се явя като безлична брюнетка, отколкото като безлична блондинка. Нагласих перуката, като се надявах никой да не е забелязал преобразяването ми. Вдигнах глава. — Така добре ли е?

По лицето на Ейдриън се изписа одобрение.

— Готино е. Дори изглеждаш още по-умна, макар да не мислех, че е възможно.

Когато слязохме от колата, се запитах дали искам да изглеждам по-умна. И без това доста хора ме смятаха за скучна. Русата коса навярно беше единственото вълнуващо нещо, което притежавах. Сетне се сетих за неотдавнашното ми преживяване, включващо катерене по пожарна стълба, топене на прозорец и нахлуване в чужд апартамент и за капак — впускането в ръкопашен бой с беглец. Да не споменавам, че в момента бях по дирите на могъща зла вещица, придружена от вампир, който можеше да контролира съзнанието и възприятието на хората.

Е, може би в крайна сметка не бях чак толкова скучна.

Пристъпихме в малко уютно преддверие с богато украсено бюро и кът за посетители с плетени масички и столове от ракита. По рафтовете се мъдреха плюшени зайци, облечени в бални рокли, а по стените висяха стари маслени портрети на кралица Виктория. Собствениците очевидно бяха взели твърде буквално пресъздаването на викторианската тема, макар че не бях сигурна каква точно е ролята на зайците.

Зад бюрото на рецепцията седеше момиче на моята възраст. Вдигна изненадано глава от списанието, което четеше. Имаше къса платинена коса и очила с големи рамки. Около врата й висяха тонове огърлици и медальони — крещящо изобилие, истинска обида за моя семпъл вкус. Яркорозови пластмасови мъниста, искрящо зелена звезда, златен медальон с диамант, идентификационна табелка… целият този микс беше твърде стряскащ. А в завършек представителката на модерната бунтарска субкултура дъвчеше доста шумно дъвка.

— Здрасти — рече момичето. — Мога ли да ви помогна? Бяхме планирали цялата постановка, но Ейдриън тутакси заряза сценария. Преметна ръка през рамото ми.

— Да, търсим готино местенце за романтична забежка през уикенда и един приятел се закле, че това тук е върхът на романтиката. — Притегли ме по-близо. — Наближава годишнината ни. Гаджета сме от една година, но, човече, изобщо не мога да повярвам, че е минало толкова време.

— Определено е така — смотолевих, като ченето ми за малко да удари пода. Изобразих нещо, което се надявах да мине за щастлива усмивка.

Момичето ни изгледа подред, а изражението й видимо омекна.

— Това е толкова сладурско. Поздравления!

— Може ли да разгледаме наоколо? — попита Ейдриън. — Искам да кажа, има ли свободни стаи?

— Разбира се — кимна тя и се изправи. Изплю дъвката си в кошчето за отпадъци и пристъпи към нас. — Аз съм Алисия. Леля ми и чичо ми са собствениците.

— Тейлър — представих се и раздрусах ръката й.

— Джет — рече Ейдриън. Едва не простенах. Поради необясними причини „Джет Стийл“ беше псевдонимът, под който Ейдриън много обичаше да се подвизава. Според днешната ни репетиция той трябваше да се казва Брайън.

Алисия плъзна поглед помежду ни и върху лицето й се появи малка бръчка, която скоро се изглади. Трябваше да се досетя, че внушението на Ейдриън малко смущаваше възприятията й за нас.

— Последвайте ме. Разполагаме с няколко свободни стаи, които може да разгледате. — След като ни хвърли един последен озадачен поглед, тя се обърна и се запъти към стълбата.

— Не е ли страхотно, скъпа? — попита на висок глас Ейдриън, докато се качвахме по скърцащите стъпала. — Зная колко много харесваш зайци. Нямаше ли един като малка? Как му беше името? Хопър?

— Да — промърморих, като едва устоях на желанието да го цапардосам по ръката. Хопър? Как ли пък не! — Най-преданият заек.

— О, супер! — откликна Алисия. — Тогава първо ще ви заведа в апартамента „Бъни“.

В апартамента „Бъни“ се кипреха още плюшени зайци, които даваха значителния си принос за декора му. Краищата на покривката върху огромното легло също бяха обшити с редуващи се сърца и зайци. Върху полицата на камината с дърва се виждаха няколко книги, включително „Зайчето Питър“[1] и „Зайко, бягай“[2]. До този момент не бях осъзнала до какви абсурди можеше да стигне една тематика.

— Леле! — подсвирна Ейдриън. Седна на леглото и подскочи няколко пъти, като кимна одобрително. — Това е невероятно. Какво мислиш, лютиче?

— Нямам думи — отвърнах съвсем честно.

Той потупа мястото до себе си.

— Искаш ли да го пробваш?

Метнах му красноречив поглед и изпитах облекчение, когато Ейдриън стана. Комбинацията на мороя с легло събуждаше твърде много противоречиви чувства у мен.

След това Алисия ни показа апартамента „Утринно великолепие“, „Кадифения апартамент“ и апартамента „Лондон“, всеки един от които съперничеше на предишните по просташки стил и висша проява на лош вкус. При все това, независимо от абсурдността на измамата на Ейдриън, обиколката из хотела ми даде възможността да отбележа останалите врати с табелки в коридора. Последвахме Алисия на долния етаж.

— Няма ли да имаме възможност да разгледаме „Сапфирения апартамент“ или апартамента „Принц Албърт“? — поинтересувах се аз.

Алисия поклати глава.

— Съжалявам. Те са заети. Ако желаете, мога да ви дам брошура със снимки.

Ейдриън отново бе обвил ръка около раменете ми.

— Ангелска тортичке, не беше ли отседнала Вероника в апартамента „Принц Албърт“? Дали още не е тук?

— Не съм сигурна — отвърнах. — Това поне приличаше на репетираните реплики. Погледнах към Алисия. — Сигурно ще можеш да ни кажеш, нали? Нашата приятелка Вероника още ли е тук? Тя е много хубава, с дълга черна коса.

— О, да — грейна Алисия. — Разбира се, че я помня. Всъщност тя бе отседнала в „Кадифения апартамент“, но вчера напусна.

Едва се сдържах да не изритам бюрото. Толкова близо. Бяхме я изпуснали с един ден. Да, вселената определено не беше милостива към мен. Нямаше да мога да направя ново заклинание за отгатване преди следващото пълнолуние, което беше след цял месец.

— О, няма значение — заяви Ейдриън, надянал отново онази безгрижна усмивка. — И без това ще се видим с нея за Коледа. Благодаря ти за помощта.

— Искате ли да си запазите стая? — попита Алисия с надежда.

— Ще ти се обадим допълнително — казах аз. Нямаше да позволя на Ейдриън да запази стая, а след това да заяви, че е част от прикритието. — Смятаме да разгледаме още няколко места.

Отбелязването на първата годишнина не е нещо, за което трябва да се взимат прибързани решения.

— Но — включи се Ейдриън и й смигна — имам добро предчувствие за апартамента „Бъни“.

Алисия ни изпрати навън, а очите й се разшириха, когато видя мустанга.

— Боже, каква готина кола!

— Това е невероятна кола — уточних.

— Тя е нашето бебче — е, докато не си родим истинско. Мислиш ли, че трябва да я кръстим? — обърна се Ейдриън към Алисия. — Постоянно се опитвам да убедя Тейлър.

Отново трябваше да положа усилие да не го фрасна.

— О, определено — отвърна Алисия. — Такава кола е… направо е кралска.

— Виждаш ли? — Ейдриън ме изгледа триумфиращо. — А Алисия е експерт по кралските работи. Не видя ли всички онези картини?

— Благодаря ти за помощта — избъбрих към Алисия и побутнах Ейдриън напред. Ще се чуем.

Качихме се в колата и след като помаха на Алисия за довиждане, Ейдриън подкара. Взирах се невиждащо пред себе си.

— Също както и относно апартамента „Бъни“, нямам думи, с които да опиша случилото се преди малко. Направо не е за вярване! Нашата годишнина? Джет?

— Приличам повече на Джет, отколкото на Брайън — възрази той. — А и това беше много по-убедителна история, отколкото онази, че сме искали да направим изненада за рождения ден на нашата „приятелка“ Вероника.

— Не съм сигурна за това, но все пак се сдобихме с информацията, която ни трябваше. А тя никак не е добра.

Ейдриън стана сериозен.

— Сигурна ли си? Може би вещицата е напуснала района завинаги. Може би ти и другите момичета не сте в опасност.

— Това би било добре, предполагам… само дето означава просто, че някое друго нещастно момиче, на друго място, ще пострада вместо нас и ние няма да можем да попречим. — Извадих от чантата си списъка с имената на момичета с магическа дарба, който ми бе дала

госпожа Теруилиджър. — Един от тези адреси е в Пасадена. Можем пътьом да се отбием при нея и да я предупредим.

Момичето, което търсехме, се казваше Уенди Стоун. Беше студентка в Калифорнийския технологичен университет, което изглеждаше доста странно влечение за една потенциална вещица. Разбира се, госпожа Теруилиджър бе казала, че тези момичета не се обучават активно на магьосническо изкуство. Те просто притежават магьосническа дарба и аз предположих, че фактът, че нямаха наставници, навярно означаваше, че те може би се противопоставят на вродените си способности — нещо като мен.

Уенди живееше в апартамент близо до кампуса, който не бе трудно да се открие. Жилищната сграда беше практична, предимно обитавана от студенти, но в сравнение със сградата, в която живееше Маркъс, приличаше на палат. Докато минавахме покрай заетите студенти, понесли раници и разговарящи за лекциите, ме прониза болезненият копнеж, който не бях изпитвала известно време. Приемането ми в редиците на алхимиците означаваше, че не мога да отида в колеж. Следването беше мечта, която лелеех от дълго време, въпреки че постъпването ми в „Амбъруд“ донякъде бе облекчило мъчителния копнеж. Сега, сред това студентско оживление, в мен отново се надигна ревността. Какво ли би било да водиш такъв живот? Дните ти да бъдат изцяло посветени на придобиването на нови знания, а не на интриги и животозастрашаващи ситуации? Дори Ейдриън, който посещаваше два курса по изобразително изкуство в местния колеж, имаше възможността да опознае донякъде студентския живот.

— Не се вкисвай толкова — рече той, когато стигнахме до етажа на Уенди. — Някой ден и ти може да отидеш в колеж.

Погледнах го удивено.

— Откъде знаеш за какво си мисля?

— Познавам те — отвърна той, ала този път в очите му нямаше присмех. — Аурата ти стана тъжна и предположих, че студентският град има нещо общо с унинието ти.

Не можах да срещна погледа му и се извърнах.

— Това не ми харесва.

— Кое — че някой знае какво е важно в живота ти?

Да, точно това беше. Но защо това ме притесняваше? Защото беше Ейдриън, осъзнах. Защо един вампир ме разбираше толкова

добре? Защо не беше някой от приятелите ми? Някой от приятелите ми, който бе човек?

— Ако искаш, можеш да се представиш за Джет — заявих рязко, опитвайки се да внеса делова нотка, връщайки ни към задачата ни, както и да прикрия объркаките си чувства. В крайна сметка това не беше часът за терапия на Сидни. — Но няма отново да се представяме за двойка.

— Сигурна ли си? — Тонът му беше нехаен и той отново се бе превърнал в познатия ехиден и леко саркастичен Ейдриън. — Разполагам с голям запас от гальовни имена. Медна питчице. Захарно бонбонче. Кифличке.

— И защо всички са на висококалорични храни? — поинтересувах се. Не ми се щеше да го окуражавам, но въпросът се изплъзна, преди да се усетя. — Освен това „кифла“ не звучи никак романтично.

Бяхме стигнали до вратата на Уенди.

— Да не искаш вместо това да те наричам стръкче целина? — попита той. — Това просто не събужда същите топли и приятни чувства.

— Искам да ме наричаш Сидни. — Почуках на вратата. — Ъъ… искам да кажа Тейлър.

Вратата ни отвори момиче с лунички и ситно накъдрена червена коса. Очите й се присвиха предпазливо.

— Да?

— Търсим Уенди Стоун — казах аз.

Тя се намръщи.

— Да не би да сте от канцеларията на факултета? Защото вече им обясних, че чекът е на път.

— Не. — Снижих глас, за да съм сигурна, че никой няма да ни чуе. — Казвам се Тейлър. Ние сме тук, за да поговорим за… хм, магия.

Трансформацията бе внезапна и смайваща. Подозрителността и предпазливостта изчезнаха, заменени от шок и гняв.

— Не. Не! Вече сто пъти казах на вашите хора, че не желая да бъда замесена! Не мога да повярвам, че сега се появявате в дома ми и се опитвате да ме въвлечете в мизерното си, откачено вещерско шоу.

Опита се да хлопне вратата под носа ни, но Ейдриън успя да пъхне крака си в процепа и й попречи. Много мъжкарско.

— Почакай — рече той. — Не става дума за това. Животът ти може да е в опасност.

Уенди зяпна невярващо.

— Да не би сега да се опитвате да ме заплашвате?

— Не, няма такова нещо. Моля те — опитах се да внеса успокоителна нотка. — Само ни пусни вътре, за да си поговорим за пет минути. След това ще си тръгнем и повече няма да те безпокоим.

Момичето се поколеба и накрая кимна примирено.

— Хубаво. Но ще си взема лютивия спрей.

Апартаментът й беше чист и подреден, като се изключи купчината листове и различните технически учебници и помагала, пръснати по пода. Очевидно бяхме прекъснали подготовката на домашното й, което отново пробуди копнежа ми по студентски живот. Нашата домакиня по неволя изпълни обещанието си, донесе лютивия спрей и застана пред нас със скръстени ръце.

— Говорете — нареди ни.

Показах й снимката на Вероника.

— Виждала ли си тази жена?

— Не.

— Добре. — Или не беше добре? Дали вещицата бе набелязала Уенди за бъдеща жертва и изчакваше сгоден случай за нападение? — Тя е опасна. Не съм сигурна как точно да се изразя…

— Тя издирва момичета с магическа дарба и изсмуква душите им — уточни Ейдриън услужливо.

Уенди ни изгледа втрещено.

— Прощавай, какво каза?

— Случаят не е точно такъв — намесих се аз. — Но е доста близо. Тя изсмуква жизнената сила на момичетата и я попива в себе си.

— Но аз не правя магии — парира Уенди. — Както вече казах, не желая да имам нищо общо с това. Има една вещица, която живее в Анахайм, която не спира да ми повтаря какъв голям потенциал имам и как трябва да започна да се обучавам при нея. Аз пък не спирам да й отказвам, а и никога дори не съм опитвала да правя някакви заклинания. Тази смукачка на души няма защо да ме преследва.

Госпожа Теруилиджър ме бе предупредила, че някои от момичетата може да кажат точно това. Всъщност тя бе казала, че повечето ще изтъкнат този аргумент.

— Няма значение, че не правиш магии — заявих. — Това няма да я спре.

Сега Уенди изглеждаше ужасена и не я обвинявах. Моята реакция беше подобна. Беше обезсърчаващо да знаеш, че точно това, от което се опитваш да избягаш, може да те преследва.

— Тогава какво трябва да направя? — попита тя.

— Ами… да я избягваш, ако можеш. Ако дойде да те види… искам да кажа, не я пускай. Не оставай насаме с нея. — Съветът не бе особено убедителен и всички ние го знаехме. — Ако я видиш, ти препоръчвам да кажеш на онази вещица в Анахайм. Всъщност… зная, че не искаш да го правиш, но ако бях на твое място, щях още сега да се свържа с въпросната вещица и да се опитам да получа помощта й. Може би дори щях да се науча на няколко магии за защита. Разбирам, че не искаш — повярвай ми, наистина разбирам — но това би могло да спаси живота ти. Освен това… — Подадох й ахатовия амулет. — Вземи го и го носи през цялото време.

Уенди изгледа амулета все едно беше отровна змия.

— Да не би това да е някакъв номер, за да ме принудите в крайна сметка да се науча да правя магии? Цъфвате тук с цялата тази история как, ако не се науча, може да изсмучат душата ми?

Отново трябваше да й призная, че имаше право. Аз бих си помислила точно същото.

— Казваме ти истината — настоях. — Не мога да ти дам доказателство — всъщност почакай. Дай ми имейла си и ще ти изпратя статия за друго момиче, което е пострадало.

Уенди имаше вид сякаш всеки миг ще пусне в действие лютивия спрей.

— Мисля, че все щях да чуя, ако на някое момиче му е била изсмукана душата чрез магия.

— Това не е толкова очевидно за онези, които не знаят нищо за света на магиите. Нека ти изпратя статията и тогава ще можеш сама да решиш. Това е най-доброто, което мога да направя.

Тя се съгласи неохотно и ми написа имейла си. Ейдриън пристъпи напред и го взе, но сигурно се бе придвижил твърде бързо, защото тя внезапно насочи лютивия спрей в неговата посока.

— Не мърдай! — възкликна студентката. В същия момент аз изскочих пред него, ужасена, че може да получи солидна доза лютив

спрей във физиономията си. Направих първата магия, която ми хрумна, съвсем просто заклинание, което създава ярка — но безобидна — разноцветна светлина. Магия за защита, която би могла да бъде много полезна, но още не я бях упражнявала. Този пропуск трябваше да се поправи, в случай че бъдещите ни задачи включваха още лютив спрей.

— Ти не мърдай! — предупредих я.

Както се надявах, бляскавата демонстрация беше доста ужасяваща за някой толкова антимагически настроен като Уенди. Тя се ската в най-отдалечения ъгъл на апартамента си и слава богу, не използва лютивия спрей.

— М–махайте се! — изпелтечи тя, а очите й бяха разширени от страх.

— Моля те, вземи предпазни мерки — настоях и оставих амулета на пода. — Моля те, носи това. Ще ти пратя статията по имейла.

— Махайте се — повтори тя, като не помръдна, за да вземе амулета.

Когато двамата с Ейдриън излязохме от сградата и се озовахме на ярката слънчева светлина, аз въздъхнах шумно. Толкова бях разстроена, че дори нямах време да се почувствам потисната заради колежа.

— Това не мина особено добре — обобщих.

Ейдриън се замисли, сетне се усмихна.

— Не съм сигурен, Сейдж. Ти се хвърли да ме защитаваш с голи гърди от лютивия спрей. Това ме навежда на мисълта, че се влюбваш в мен.

— Аз… предположих, че би било жалко да се обезобрази хубавото ти лице — заекнах.

Истината бе, че не мислех нищо конкретно. Знаех само, че Ейдриън е в опасност. Защитих го съвсем инстинктивно.

— Все пак, онази магия беше много яка.

Усмихнах се вяло.

— Беше безобидна и в това е цялата работа. Уенди не знае нищо за магиите. Причината Вероника да преследва тези момичета е, че те нямат никаква магическа защита — и точно заради това навярно няма да могат да я спрат. Не мисля, че лютивият спрей ще помогне, но може би статията ще я убеди. О, по дяволите! Трябва да направя фалшив адрес на Тейлър.

— Не се тревожи — успокои ме Ейдриън. — Аз вече имам имейл на Джет Стийл, който можеш да използваш.

Това ме накара да се засмея.

— Разбира се, че ще имаш. За всички онези срещи, които си уреждаш онлайн, нали?

Ейдриън не каза нищо, което ме обезпокои повече, отколкото би трябвало. Изрекох го на шега… но дали имаше нещо вярно в това? Ако слуховете — и някои от личните ми наблюдения — бяха истина, Ейдриън имаше доста богат опит с много жени. Много. Мисълта за него с други жени ме разстрои, и то много повече, отколкото би трябвало. Колко други момичета бе целувал със същата страст? Колко са споделяли леглото му? Колко са чувствали ръцете му върху телата си? Не би могъл да обича всичките. Някои — навярно повечето — са били само завоевания, момичета, чиито лица е забравил на сутринта. Нищо чудно аз просто да съм венецът на трофеите му, тест за уменията му. Едва ли би могъл да намери по-голямо предизвикателство, отколкото да покори жена човек, с огромни задръжки към вампирите.

При все това, като си припомних всички неща, казани и недоизказани помежду ни, бях почти сигурна, че не беше вярно. Без значение колко налудничаво и невъзможно заплетено беше това романтично увлечение, той ме обичаше — или си мислеше, че ме обича. Аз не бях само едно завоевание. Макар че навярно щеше да бъде по-добре, ако бях. Без емоционална ангажираност, той накрая щеше да се откаже и да потърси утеха в нечии други обятия. Сега вероятно беше най-подходящият момент за мен да му го предложа.

Но аз си замълчах.

---

[1] Детска книжка с илюстрации на английската писателка Биатрикс Потър (1866–1943), написана през 1893 г. — Бел.прев. ↑

[2] Роман на американския писател Джон Ъпдайк (1932–2009), написан през 1960 г. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 10

На следващия ден, преди часа, потърсих госпожа Теруилиджър, за да я осведомя накратко за вчерашните приключения. Докато говорех, тя се бе облегнала на бюрото и отпиваше от капучиното. С напредването на историята изражението й ставаше все по-мрачно, а когато приключих, въздъхна тежко.

— Е, това се казва лош късмет — рече тя. — Радвам се, че си намерила онова момиче Стоун, но това означава, че сме изгубили следите на Вероника до следващото пълнолуние. А дотогава вече може да е твърде късно.

— Сигурна ли сте, че няма друга магия за отгатване? — попитах я.

Тя поклати глава.

— Повечето, които бих могла да опитам, ще я предупредят, че я търся. Има една, която би могла да ме прикрие, когато я използвам… но съществува вероятност да не успее да пробие защитната бариера, която тя е изградила, за да се скрие.

— Но все пак си струва да се опита, нали? — не се отказвах аз.

Първият звънец би и учениците започнаха, без да бързат, да се намъкват в класната стая. Тя ми се усмихна и се изправи.

— Е, госпожице Мелбърн, никога не съм очаквала, че ще те чуя да предлагаш подобно нещо. Но ти си права. Ще поговорим за това този следобед. Това е нещо, което бих желала да видиш.

Онзи вътрешен антимагически инстинкт започна да надига грозната си глава… и после спря. Незнайно кога, против волята ми, бях здраво затънала във всичко това. Бях прекалено загрижена за следващите жертви на Вероника, за да обръщам внимание на обичайните си тревоги. Според разбиранията на алхимиците, използването на магия беше нещо много лошо. Според моите, да изоставиш невинни в опасност беше много по-лошо.

Поради липса на други кризисни ситуации, с които да се занимавам, установих, че денят мина неусетно. Когато влязох в

кабинета на госпожа Теруилиджър за извънкласното си занятие, я заварих да ме чака облечена и готова да тръгваме.

— Наистина ще имаме урок извън класната стая — осведоми ме тя. — Трябва да работим върху това у дома. — Върху лицето й се изписа копнеж. — Жалко, че не можем да се отбием в „Спенсърс“.

Кофеинът и магията не вървяха ръка за ръка, което беше още една добра причина да стоя по-далеч от мистериозното. Понечих да възразя, че тъй като аз нямаше да правя магията, не бе нужно да се подлагам на подобно въздържание. След миг осъзнах, че би било злобарско. Госпожа Теруилиджър и без това си имаше достатъчно грижи на главата със своята кръвожадна сестра, развихрила се на воля. Нямаше нужда от допълнителни дразнения.

Когато пристигнахме в дома й, котките ни чакаха до вратата, което беше леко стряскащо. Никога не ги бях виждала накуп и преброих тринайсет. Трябваше да предположа, че числото не беше случайно.

— Първо трябва да ги нахраня — осведоми ме домакинята, докато те се тълпяха около краката й. — След това ще се заемем за работа.

Кимнах безмълвно. Планът й ме устройваше. Ако тези котки не бъдат нахранени скоро, нищо чудно да ни се нахвърлят. Не исках да поемам излишни рискове.

След като животните получиха достатъчно храна, която да отвлича вниманието им, двете с госпожа Теруилиджър отидохме в работилницата й. Там нямах никаква друга работа, освен да наблюдавам. Магията обикновено изискваше този, който прави заклинанието, да извърши всичко. Аз й помогнах, като отмерих някои съставки, но това беше цялото ми участие. В миналото съм я виждала да прави няколко бързи, ефектни магии, но нищо от такава величина. Беше ми съвсем ясно, че това е много, много голямо майсторство. Тя не разполагаше с нищо, което да я свърже с Вероника — нито коса, нито снимка. Заклинанието изискваше този, който го прави, да използва мислената представа за личността, която търси. Другите компоненти, билки и масла, помагаха да се усили магията, но в по-голямата си част работата я вършеше госпожа Теруилиджър. Докато я наблюдавах как се подготвя, в мен се надигнаха куп емоции. Разбира

се, част от тях бяха страхът и безпокойството, но тайно се чувствах запленена да видя някой с нейната сила да прави заклинание.

След като всичко бе подредено, тя изрече магическото заклинание, а аз едва не ахнах високо, когато почувствах как стаята се изпълни с невидима мощ. Никога досега не бях усещала нещо подобно от другиго и интензивността едва не ме събори. Госпожа Теруилиджър се взираше в едно място на няколко метра пред нея. След няколко безкрайни мига, във въздуха се появи блестяща точка. Уголемяваше се все повече и повече, превръщайки се в плосък, трептящ диск от светлина, който висеше там като огледало. Отстъпих назад, отчасти изплашена, че дискът ще продължи да расте и накрая ще погълне стаята. Измина минута и тогава овалът започна да се свива, свива, докато не изчезна. Госпожа Теруилиджър се отпусна изтощено и се улови за ръба на масата, за да не падне. Цялата бе плувнала в пот и аз й подадох чаша с портокалов сок, който бяхме приготвили предварително.

— Видяхте ли нещо? — попитах.

Аз не видях нищо, но може би само заклинателят можеше да съзре резултата от магията.

Преподавателката ми поклати глава.

— Не. Заклинанието не можа да докосне съзнанието й. Защитата й трябва да е много силна.

— В такъв случай не можем да направим нищо до следващия месец.

Стомахът ми се присви болезнено. До този момент не бях осъзнала колко много съм се надявала магията да успее. Дотук с решаването на проблема, застрашаващ живота ми, а аз се чувствах много зле, когато съм лишена от възможността за избор.

— Двамата с Ейдриън ще продължите да предупреждавате останалите момичета — каза госпожа Теруилиджър. Лицето й бе започнало да възвръща цвета си. — А това най-малкото може да забави Вероника.

Погледнах колко е часът на мобилния си телефон. Това заклинание бе отнело повече време, отколкото мислех.

— Не мисля, че днес ще можем да отидем до Лос Анджелис и да се върнем. Ще се срещнем утре с Ейдриън и ще се опитаме да обиколим другите момичета от списъка.

След като се убедих, че тя няма да припадне от напрежението заради магията, се раздвижих, за да си вървя. Госпожа Теруилиджър ме спря, когато тъкмо се канех да изляза през вратата.

— Сидни?

Погледнах назад и внезапно се притесних. Проблемът беше, че след като толкова много хора ме наричаха с всевъзможни имена, когато някой се обърнеше към мен с истинското ми име, това обикновено означаваше, че се случва нещо сериозно.

— Да?

— Продължете да предупреждавате другите, но не забравяй да се пазиш и да се грижиш за себе си. Изучи книгата! Научи се да се защитаваш. И не сваляй амулета.

Докоснах граната, скрит под ризата ми.

— Да, госпожо, ще го направя.

Докато шофирах обратно към училището, получих обещания есемес от Маркъс, в който предлагаше да се срещнем в близкия безистен с електронни игри. Познавах мястото и всъщност веднъж посетих съседното игрище по мини голф, така че нямаше да се затрудня да го намеря. Той ме чакаше вътре до вратата, и слава богу, наоколо не се виждаше Сабрина, насочила пистолет към главата ми.

Не съм отделяла много време на електронните игри и не ги разбирах особено. Те едва ли можеха да се впишат в стила на обучение на баща ми. За мен това беше значително сетивно претоварване, за което не бях добре подготвена. Въздухът бе изпълнен с миризмата на леко загоряла пица. Възбудени деца и тийнейджъри се щураха напред–назад между игрите. Наоколо всичко мигаше с ярки светлини, пиукаше и бибипкаше. Потръпнах, мислейки си, че баща ми е знаел какво прави, като е избягвал тези места.

— Тук ли ще обсъждаме тайните дейности? — попитах невярващо.

Маркъс ми отправи една от убийствено ослепителните си усмивки.

— На това място не е много лесно да те шпионират. Освен това, от години не съм играл „Скийбол“. Играта е жестока.

— Изобщо не съм чувала за нея.

— Какво? — Достави ми удоволствие да го изненадам, дори и да беше за нещо толкова незначително. — Не знаеш какво пропускаш.

Дай ми назаем малко мангизи за жетони и ще ти покажа. — Очевидно да си водач ренегат не бе особено добре заплатено.

Маркъс веднага откри автоматите за „Скийбол“. Купих му шепа жетони и му ги подадох.

— Ето.

Той пъхна един от тях в процепа и хвърли първата топка. Тя падна извън пръстените, което го накара да се намръщи.

— И това ако не е загуба на време — промърморих аз.

Очите му бяха приковани в играта, докато хвърляше втората топка. Отново пропусна.

— Това е тактика за оцеляване. Когато си прекарал достатъчно време в бягане… и се криеш през цялото време… ами, възползваш се от тези моменти на свобода. И когато те отвлекат красиви момичета.

— Откъде знаеш, че сме свободни? Защо си толкова сигурен, че алхимиците не ме наблюдават? — попитах го.

Бях напълно уверена, че не ме следят и по-скоро исках да го изпитам.

— Защото щяха да се появят още онзи ден.

Имаше право. Сложих ръце на кръста си и се опитах да бъда търпелива.

— Колко дълго смяташ да играеш? Кога ще говорим?

— Можем да говорим сега. — Следващата топка удари пръстена с десет точки и той изкрещя радостно. — Аз мога да говоря и да хвърлям. Питай. Ще ти разкрия толкова шокиращи тайни, колкото мога.

— Не се стряскам лесно. — Но нямах намерение да пропусна тази възможност. Озърнах се, но той беше прав. Никой нямаше да ни подслушва на това шумно място. Едва ние самите се чувахме какво говорим. — Какво си направил, за да те изритат от организацията на алхимиците?

— Не са ме изритали. Напуснах. — Първата игра свърши и той пъхна следващия жетон. — Заради едно момиче морой.

Смразих се, неспособна да повярвам на ушите си. Маркъс Финч бе започнал великия си бунт… защото е имал връзка с морой? Това твърде много приличаше на моето положение. Когато не казах нищо, той вдигна глава и видя изражението ми.

— О! О! Не, не е това побърза да каже, отгатнал мислите ми. — Тази граница дори аз не бих могъл да пресека.

— Разбира се, че не — съгласих се, надявайки се да съм успяла да прикрия обзелата ме нервност. — Кой би го сторил?

Маркъс се върна към играта.

— Ние бяхме приятели. Аз бях изпратен на мисия в Атина, а тя живееше там със сестра си.

Това окончателно ме слиса.

— Атина… ти си бил в Атина? Това е едно от местата, в които винаги съм искала да ме изпратят. Вместо това ме разпределиха да отида в Санкт Петербург, но винаги съм се надявала, че може би, може би, ще ме преразпределят в Гърция. Или дори в Италия… — бъбрех почти несвързано, но той, изглежда, не забелязваше.

— Какво му е лошото на Санкт Петербург? Като изключим факта, че гъмжи от стригои.

— Не е Атина, нито Рим. Баща ми специално помоли да не бъда разпределяна на друго място. Смяташе, че ще се разсейвам прекалено много. — Маркъс отново спря да играе и ме изгледа дълго и спокойно. Изражението му изразяваше симпатия, сякаш цялата ми житейска история и семейна драма се разиграваха пред очите му. Не исках да ме съжалява и ми се щеше да не бях казала нищо. Прокашлях се. — Сега ми разкажи за онова момиче в Атина. Той схвана намека.

— Както вече споменах, тя ми беше приятелка. Толкова забавна. О, човече! Караше ме да се заливам от смях. Прекарвахме много време заедно — но ти знаеш, че донякъде не се гледа с добро око на подобно приятелство.

Едва не се разсмях на фината му шега. Донякъде? Това бе доста меко казано. Алхимиците на оперативна мисия не биваше да контактуват с морои, освен ако не е абсолютно необходимо заради някаква работа или не е свързано с предпазването от стригои, или тяхното унищожение. Моето положение беше малко необичайно, тъй като мисията ми изискваше да общувам с морои всеки ден.

— Както и да е — продължи той, — някой забелязал и аз бях удостоен с доста нежелано внимание. Почти по същото време до мен започнаха да достигат всичките тези слухове… че алхимиците държат в плен морои против волята им. Както и че някои алхимици действат съвместно с Воините.

— Какво? Това е невъзможно. Ние никога не бихме работили съвместно с онези откачалки.

Идеята за морои затворници беше странна, но това, което ме стъписа, бе втората част. Дори не можех да я осмисля. Със същия успех можеше да заяви, че алхимиците си сътрудничат с извънземни.

— Това си помислих и аз. — Маркъс хвърли още една топка и доби изключително доволен вид, когато удари трийсет точки. — Но продължавах да чувам слухове, така че започнах да задавам въпроси. Много въпроси. И, ами… тогава нещата наистина се влошиха. Въпросите обикновено не се приемат добре — особено, ако досаждаш и причиняваш неприятности с тях.

Замислих се за собствените си преживявания.

Това определено е истина.

— И тогава си тръгнах. Или, ами… избягах. Можех да видя признаците. Бях престъпил една граница и знаех, че е само въпрос на време, преди да получа билета си за някой поправителен център. — Започна нова игра и той ми кимна и посочи към автомата. — Не искаш ли да опиташ?

Все още бях толкова ошашавена от предишните му думи, че пристъпих напред и взех топката. Алхимиците са логични, организирани и отговорни. Знаех, че има алхимици, които биха искали да участваме в повече битки със стригоите, но нямаше начин нашата група да работи съвместно с тези въоръжени до зъби фанатици.

— Стантън ми каза, че ние просто търпим Воините. Че само ги държим под око.

— Същото казаха и на мен. — Той наблюдаваше как се прицелвам. — Между другото, тук трябва да се вземе предвид, така наречената „крива на обучението“. На твое място бих направил няколко…

Хвърлих и ударих пръстена с петдесет точки. Маркъс остана да зяпа смаяно няколко секунди. Цялото му предишно самодоволство се бе изпарило.

— Ти каза, че никога не си играла! — възкликна накрая.

— Не съм — потвърдих и ударих още петдесет точки.

— Тогава как го правиш?

— Не зная. — Отново петдесет точки. — Просто определяш силата на удара съгласно тежестта на топката и разстоянието на

пръстена. Не е толкова трудно. Всъщност това е доста отегчителна игра.

Маркъс все още изглеждаше шашардисан.

— Да не би да си някакъв супер атлет?

Едва се сдържах да не изсумтя пренебрежително.

— Не е нужно да си атлет, за да играеш това.

— Но… не… — Той погледна към пръстените, сетне към мен, после обратно към пръстените. — Това е невъзможно. Играя тази игра от дете! През лятото двамата с баща ми бяхме едни от най-постоянните посетители на градския панаир и всеки път съм играл поне по един час.

— Може би е трябвало да играеш по два — заключих дълбокомислено и хвърлих друга топка. — Сега ми разкажи повече за Воините и алхимиците. Някога сдобил ли си се с доказателство за сътрудничеството помежду им?

Бяха му нужни няколко минути, за да се включи отново в разговора.

— Не. Опитах се. Дори за известно време се сближих с Воините — така се запознах с Кларънс. Моята група бе открила някои мрачни тайни за алхимиците и бе спасила неколцина морои от Воините, но така и не успяхме да установим връзка между двете групи. — Замълча драматично. — Досега.

Взех следващата топка. Тази шаблонна игра ми помагаше да анализирам смайващите му думи.

— Какво се случи?

— Всъщност беше чиста случайност. В нашата група има един тип, който наскоро напусна алхимиците и развали татуировката си — обясни Маркъс. Каза го все едно не беше нищо особено, но аз не можех да се отърся от притеснението, което събуди у мен израза „развалил татуировката“. — Той дочул нещо, което съвпада с друго откритие, направено от Сабрина. Сега просто трябва да се сдобием с доказателството, което свързва всичко.

— И как смятате да го сторите?

— Всъщност ти ще го направиш.

Изрече го тъкмо когато пуснах следващата топка. Траекторията на изстрела бе с удивително широк обхват — пропусна пръстените и дори самия автомат. Топката отскочи от стената и падна в краката на

няколко стреснати момичета. Маркъс побърза да я вземе, като им отправи извинителна усмивка, вследствие на което те едва не се удавиха в поток от излияния как нищо особено не се бе случило. Веднага щом се отдалечиха, аз се приведох към него.

— Какво каза?

— Чу ме. Нали искаш да се присъединиш към нашата група? Нали искаш да развалиш татуировката си? — Имаше вбесяващо самодоволен вид. Е, това е част от процеса.

— Никога не съм казала, че искам да направя някое от тези неща! — изсъсках. — Просто исках да открия нещо повече за тях.

— А аз се обзалагам, че умираш да разбереш дали има фракции сред алхимиците, които работят съвместно с Воините.

Имаше право. Исках да узная това.

Маркъс улови ръката ми.

— Сидни, зная, че не е лесно да асимилираш всичко и да се решиш на подобна радикална постъпка. Не те обвинявам, че имаш съмнения, но тъкмо заради това се нуждаем от теб. Ти си умна и наблюдателна. Задаваш въпроси. И също като мен, тези въпроси ще ти докарат неприятности — ако вече не са. Махни се сега, докато можеш — по своя воля.

— Та аз току-що се запознах с теб! Няма да скъсам с организацията, в която съм отраснала. — Издърпах ръката си. — Исках да поговорим, но ти прекали.

Обърнах се и се запътих към вратата, нежелаеща да слушам повече. Ала докато се отдалечавах, думите му продължиха да отекват в съзнанието ми. При все че ми бе простено, задето се бях забъркала с Роуз, в досието ми навярно все още имаше черна точка. И въпреки че не бях разпитвала прекалено настойчиво за Маркъс Финч, дали само споменаването му не бе събудило подозренията на Стантън? И колко време беше нужно, докато тя събере и подреди всички парчета от мозайката?

Бутнах вратите и излязох на ярката слънчева светлина. Тя пропъди мрака на току-що чутото. Маркъс беше точно зад мен и докосна рамото ми.

— Сидни, съжалявам. Не се опитвам да те изплаша или разстроя. — Нямаше и помен от напереното му държание. Беше абсолютно сериозен. — Просто долавям нещо у теб… нещо, което отеква в мен.

Мисля, че сме на една и съща страна, че искаме едни и същи неща. И двамата сме се сближили с мороите. Искаме да им помогнем — без да бъдем лъгани или използвани.

Изгледах го предпазливо.

— Продължавай.

— Моля те да ни изслушаш.

— Мисля, че току-що го сторих.

— Ти изслуша мен — поправи ме той. — Искам да се срещнеш с останалите и да чуеш техните истории. Те ще ти разкажат много повече за това, което са преживяли. Ще ти разкажат за това. — Потупа татуировката си. — И когато научиш повече за онази работа… ами… мисля, че ще пожелаеш да я свършиш.

— Добре. Голямата, разтърсваща истина, която ще разкрие конспирацията между алхимиците и Воините. — Той остана сериозен, което ме разтревожи още повече, отколкото ако внезапно бе заявил, че всичко това е една голяма шега. — И какво? Ще извикаш останалите и всички ще си устроим голям купон в залата за електронни игри?

Маркъс поклати глава.

— Твърде е опасно. Ще ги събера на едно друго място и ще ти кажа кога ще се срещнеш с нас, но ще е в последната минута. Не мога да рискувам да ни разкрият.

— Не мога да предприема някакво епическо пътешествие — предупредих го. — Никой не се интересува особено от пътуванията до Ел Ей, но кръстосването на щата надлъж и нашир може да привлече онова нежелано внимание, за което толкова говориш.

— Зная, зная. Ще бъде някъде наблизо. Просто трябва да се уверя, че е безопасно. — Отново бе превключил на възбудения си, приповдигнат маниер. — Ще го направиш ли? Ще дойдеш ли да се срещнеш с нас?

Противно на здравия си разум, бях любопитна. Въпреки че отказвах да повярвам във всяка връзка между Воините и алхимиците, исках да открия какво ръководеше тази група. Освен това, просто исках да видя тази негова мистериозна тайфа и точка. Как ги бе нарекъл Ейдриън? Дружина ренегати. И разбира се, съществуваше и татуировката. Маркъс постоянно намекваше за тайните й, но досега не ми бе разкрил никакви подробности.

— Ще го направя — казах накрая. — При едно условие.

— Казвай.

— Искам да доведа някого със себе си. Кълна се, че може да му имате доверие. Но след като Сабрина насочи пистолет към мен, разбираш защо се чувствам малко нервна да дойда сама във вашата общност.

За миг изглеждаше, че възнамерява да оттегли поканата си, но сетне внезапно отстъпи.

— Не е Ейдриън, нали?

— Не, не. Става дума за един дампир. Не е някой, който би имал интерес да ви издаде на алхимиците, особено ако наистина искате да защитите мороите. Каза, че имаш хубаво чувство за мен, нали? Тогава ми се довери, че няма защо да се тревожите за него. Той ще бъде там просто за да се чувствам малко по-спокойна и в безопасност.

— Ти също няма защо да се тревожиш за нас — увери ме Маркъс. — Ние няма да ти сторим нищо лошо.

— Искам да ти вярвам. Но нямам същото добро чувство, което имаш ти, поне не още.

В първия миг той не каза нищо, а сетне избухна в смях.

— Съвсем честно. Доведи приятеля си. — Разтърси ръката ми, все едно скрепявахме някаква голяма сделка. — По-късно ще се свържа с теб за подробностите. Няма да съжаляваш, Сидни. Кълна се.

ГЛАВА 11

Маркъс изчезна, запътвайки се към мястото, където се укриваше, а аз подкарах към общежитието. Това, което ми бе казал, продължаваше да ми се струва странно. Не спирах да си повтарям, че може да не е истина. Така нещата бяха много по-лесни за възприемане.

Когато се върнах в „Амбъруд“, заварих необичайно за вечерно време ученическо оживление. Атмосферата ми подейства успокояващо след шокиращата ми експедиция, далеч от фантастични и загадъчни магии и заклинания. Мобилният ми телефон избръмча за получен есемес в мига, в който влязох в стаята си. Беше от Джил: „Ела да ме видиш, когато се върнеш.“ Въздъхнах. Явно за дявола нямаше умора. Оставих чантата в стаята, после се затътрих надолу към втория етаж, несигурна какво ще заваря.

Джил отвори вратата. Изглеждаше неимоверно облекчена да ме види.

— Слава богу! Имаме проблем.

— Ние винаги имаме проблем — троснах се. Пристъпих вътре и видях Анджелина да седи на пода, подпряла гръб на стената, с нещастно изражение. — Какво се е случило?

Тя бързо вдигна глава.

— Вината не е моя.

Стомахът ми се сви още повече.

— Никога не е, нали? Пак питам: какво се е случило?

Тъй като Анджелина мълчеше, Джил влезе в ролята на говорител.

— Трей е получил мозъчно сътресение, защото го е халосала с учебника по алгебра.

Преди да успея да направя синтактичен разбор на казаното, Анджелина скочи на крака.

— Лекарят каза, че няма мозъчно сътресение!

— Почакай. — Погледът ми се местеше между двете и аз почти се надявах, че ще избухнат в смях на шегата, която сигурно си правеха

с мен. — Направила си нещо на Трей, което наистина е изисквало лекарска намеса?

— Аз едва го докоснах — не се даваше тя.

Отпуснах се на леглото на Джил, като едва устоях на желанието да пролазя под завивките.

— Не. Не може да си направила това. Не и отново. Какво каза директорката? О, Боже! Къде ще те изпратим? — След бойния сблъсък на Анджелина с мотивационната група, ни беше заявено съвсем ясно, че при следваща подобна проява тя ще бъде изключена.

— Еди пое вината — обади се Джил. Докато говореше, лицето й се озари за миг от усмивка. — Всъщност не е имало много свидетели, така че той казал, че си играели в библиотеката, като се замеряли с учебници. Закле се, че проявил невнимание и хвърлил учебника твърде силно… и случайно ударил Трей по главата.

Анджелина кимна.

— Точно това се случи с нас.

— Не, не беше това — възрази Джил. — Аз го видях. Ти побесня, когато Трей ти каза, че не би трябвало да ти е толкова трудно да разбереш, че „Х“ винаги приема различна стойност.

— Той намекна, че съм глупава!

Променливите величини не ми се струваха толкова трудно понятие, но аз виждах, че под външната си смела маска, Анджелина наистина е смутена и объркана. Винаги съм имала впечатлението, че сред Съхранителите Анджелина се е чувствала като кралица сред поданиците си. Тук тя постоянно се опитваше да не изостава в научно и социално отношение, лутайки се в един свят, който беше много по-различен от този, в който бе родена и отраснала. Това би направило всеки несигурен. И при все че се питах дали Трей изобщо е казал, че тя е глупава, трябваше да призная, че някои от неговите подигравателни подмятания биха могли да се възприемат по този начин.

— Ще има ли сериозни последствия за Еди? — попитах. Съмнявах се, че той би могъл да бъде изгонен за нещо подобно, но както нямах късмет, като нищо можеше да получи наказанието, от което бе избавил Анджелина.

— Наказан е временно да не излиза в свободното си време — поясни Джил.

— Той го прие много храбро — додаде Анджелина.

— Не се и съмнявам — отвърнах, докато се питах дали двете момичета осъзнаваха, че по лицата им е изписано едно и също изражение на обожание. — Виж, Анджелина, разбирам, че учебният процес може да е разстройващ и изнервящ, но трябва да сдържаш нервите си, става ли? Трей просто се опитва да ти помогне.

Тя изглеждаше доста скептична.

— Понякога се държи доста странно.

— Зная, но няма много желаещи да са на негово място. А ние се нуждаем от теб тук. Най-вече Джил. Също и Еди. — Видях, че част от недоволството й се стопи, когато споменах за приятелите и задълженията й. — Моля те, опитай се да учиш без сътресения с Трей.

Тя кимна вяло, а аз се изправих да си вървя. Джил забърза след мен в коридора.

— Хей, Сидни! Как мина срещата ти с Маркъс?

— Нормално — отвърнах. Със сигурност нямах намерение да й съобщавам обезпокоителните разкрития на Финч. — Получих известна информация. И се научих да играя „Скийбол“.

Джил изглеждаше едва ли не обидена.

— Играла си „Скийбол“? Аз си мислех, че ще научиш за тайната история на алхимиците.

— Комбинирахме няколко задачи — уточних, макар че тонът й никак не ми се понрави.

Тръгнах си, преди да е направила още някакъв коментар и когато влязох в стаята си, изпратих есемес на Еди: „Чух какво се е случило. Съжалявам. Благодаря.“ Отговорът му беше доста бърз: „Поне нямаше мозъчно сътресение“.

Когато на следващия ден се запътих за срещата с Ейдриън, се подготвих за язвителна атака. Джил навярно му бе разказала за разходката ми до игралните автомати, което навярно щеше да предизвика коментар от рода на: „Хубаво е да разбера колко си била отдадена на задачата да разкриеш тайните на алхимиците. Добър начин да се концентрираш върху нещата“.

Когато спрях пред сградата, където се намираше апартаментът му, той вече ме чакаше отпред. Щом зърнах мрачната му физиономия, сърцето ми замря в гърдите. Изскочих от колата, като едва успях да грабна ключовете.

— Какво се е случило? — възкликнах, докато тичах към него.

Ейдриън отпусна ръка на рамото ми, но аз бях прекалено разтревожена, за да ме е грижа за докосването.

— Сидни, не искам да се плашиш. Няма трайни щети.

Огледах го.

— Добре ли си? Наранен ли си?

За миг сериозното му лице доби озадачено изражение. После разбра.

— О, мислиш, че става дума за мен? Не, аз съм добре. Ела.

Заобиколихме към задната част на сградата, към паркинга, използван от обитателите. Заковах се на място и ченето ми увисна, когато съзрях ужасната, отвратителна сцена. Двама живущи в блока обикаляха наоколо, а един полицай стоеше наблизо и си водеше бележки. На седем паркирани коли около нас гумите бяха срязани.

Включително и на мустанга.

— Не!

Изтичах към колата, свлякох се на колене и огледах щетите. Имах чувството, че се намирам на бойното поле, коленичила до паднал другар в окопа. Малко оставаше да се разкрещя: „Защо умря и ме остави!“.

Ейдриън приклекна до мен.

— Гумите могат да се сменят. Мисля, че осигуровката ми ще ги покрие.

Все още бях разтърсена от ужас.

— Кой го е направил?

Той сви рамене.

— Предполагам, че са били деца. Вчера бяха нарязали гумите на няколко коли на съседната улица.

— И ти не си сметнал за нужно да ме информираш за това?

— Ами… не предполагах, че ще се развихрят и тук. Освен това, знаех, че ще се паникьосаш и сигурно ще поискаш двайсет и четири часово непрекъснато наблюдение на мястото.

— Идеята не е лоша. — Вдигнах поглед към сградата. — Би трябвало да поговориш със собственика за това.

Ейдриън не изглеждаше толкова разтревожен, колкото се очакваше да бъде.

— Не съм сигурен, че той ще се съгласи. Искам да кажа, че този квартал наистина не е опасен.

Посочих към мустанга.

— Тогава как се е случило това?

Въпреки че можехме да отидем с моето Лате до Лос Анджелис, пак трябваше да чакаме, докато полицията си свърши работата, а след това да се обадим, за да дойде влекач и да натоварят мустанга. Постарах се шофьорът на влекача много ясно да разбере, че ще е по-здравословно за него, ако не допусне нито една драскотина по колата, а след това изпратих със скръбно изражение камиона, докато потегляше. След като яркожълтата красота изчезна зад ъгъла, се извърнах към Ейдриън.

— Готов ли си да тръгваме?

— Имаме ли достатъчно време?

Погледнах мобилния си и изпъшках. Бяхме изгубили доста време, докато се оправяхме с последиците от вандализма. При все това, не ми се искаше да чакам до утре, след като изгубих вчерашния си ден с Маркъс. Позвъних на госпожа Теруилиджър и я попитах дали ще ме покрие, ако закъснея за вечерния час.

— Да, да, разбира се — рече тя с тон, който подсказваше, че се чуди защо изобщо съм си направила труда да й се обаждам. — Само се опитай да поговориш с повече от онези момичета.

Беше ми дала шест имена. Вече се бяхме погрижили за Уенди Стоун. Три от момичетата живееха сравнително близо една до друга, така че се надявахме утре да ги обиколим. По време на пътуването Ейдриън се опита да завърже разговор с мен, но мислите ми все още бяха заети с мустанга.

— Господи, каква съм идиотка! — възкликнах, когато почти стигнахме до местонахождението на първото момиче.

— Никога не бих използвал това определение, за да те опиша — заяви безапелационно Ейдриън. — Директна, пряма. Добре облечена. Умна. Организирана. Красива. Бих използвал всички тези определения, но никога „идиотка“.

Едва не се поинтересувах защо „красива“ е след „организирана“, но после си припомних настоящата си тревога.

— Тревожа се за онази кола, когато животът на няколко момичета е поставен на карта. Това е глупаво. Приоритетите ми са съвсем сбъркани.

Очите ми бяха вперени в пътя напред, но бях сигурна, че той се усмихваше.

— Ако наистина бяха сбъркани, сега щеше да следваш онзи влекач. При все това си тук, на път да помогнеш на напълно непознати. Това е много благородно, Сейдж.

Не изключвай себе си — изтъкнах аз. — Ти също проявяваш голямо благородство, задето ме придружаваш на тези пътувания.

— Е, не е същото като „Скийбол“, но трябва да свърши работа. Между другото, как мина онази среща? Наистина ли научи нещо?

Научих много — всъщност някои неща са твърде невероятни. Въпреки че все още чакам да получа някакво доказателство.

Отначало късметът беше на наша страна. Първите две момичета си бяха у дома, макар че реагираха също като Уенди Стоун. Този път бях проявила предвидливостта да донеса статията, с надеждата, че така твърдението ми ще има по-голям ефект. Ужасяващата снимка поне ги накара да се стреснат, но когато си тръгнах, не бях убедена дали наистина приеха думите ми сериозно, нито дали ще носят ахатовия амулет.

Добрият късмет ни изневери, когато пристигнахме при последното момиче от списъка. Тя също беше студентка в колеж, което означаваше, че се налагаше да посетим друг кампус. Казваше се Лин Тайтъс и живееше в една от така наречените „сестрински къщи“ заедно с няколко свои състудентки. Признавам, че като почуках на вратата, очаквах да заваря група момичета, облечени в розово да се бият с възглавници в дневната. Но когато влязохме вътре, открихме, че жилището е чисто и подредено, не особено различно от апартамента на Уенди. Момичета влизаха и излизаха, а други се бяха настанили наоколо с тетрадки и учебници.

— Лин? — попита момичето, което ни покани вътре. — За малко я изпуснахте.

Знаех, че това не бива да ме изненадва. Тези момичета имаха свой живот. Нямаше да седят цял ден и да чакат някой да дойде да си поговори с тях. Погледнах притеснено към прозореца, отбелязвайки, че небето вече бе започнало да се багри в пурпурно.

— Имаш ли някаква представа кога ще се върне?

Момичето поклати глава.

— Не, съжалявам. Не зная къде отиде.

С Ейдриън се спогледахме.

— Ти си освободена от вечерния час — напомни ми той.

— Зная. Но това не означава, че искам да прекарам цялата нощ в очакване на Лин. — Мислено пресметнах. — Предполагам, че бихме могли да почакаме два часа. Най-много три.

Спътникът ми изглеждаше много доволен от това и аз се питах дали е по-развълнуван от перспективата да се мотае из студентското градче… или че ще прекара известно време с мен.

— Какви забавления има наоколо? — попита той домакинята. Огледа тихата академична обстановка. — Май не се вихрят лудешки купони, а?

Момичето го изгледа неодобрително.

— Ние сме много сериозно сестринско общество. Ако търсите купони, мога да ви гарантирам, че малко по-надолу по улицата се „вихри“ един. Онези момичета купонясват всяка нощ.

Ейдриън ме стрелна с поглед, изпълнен с надежда.

— О, стига — изпъшках аз. — Не може ли да намерим някой интересен музей?

— Искаме да сме наблизо, в случай че Лин се върне — изрече той дълбокомислено. Нещо обаче ми подсказваше, че дори купонът да беше в другия край на кампуса, пак щеше да настоява да отидем. — Освен това, ако толкова отчаяно искаш да отидеш в колеж, би трябвало да добиеш пълна представа за студентския живот. А и нали си почитателка на древногръцкия стил?

Ейдриън намекваше за бала за Хелоуин, където бях облечена като древна гъркиня. Знаеше, че с предложението си да посетим някой музей съвсем нямах предвид това. Съгласих се неохотно, но го предупредих, че няма да може да пие. Аз носех кестенявата перука и се предполагаше, че той ще използва магията на духа, за да прикрие още по-добре самоличността ни. Алкохолът щеше да намали способността му да въздейства чрез внушението. А и не исках да го виждам пиян.

Не беше трудно да открием мястото на купона, защото грохотът на музиката се чуваше отдалеч. Момче и момиче, които пиеха бира от пластмасови чаши, ни спряха пред вратата.

— Този купон е само за братски и сестрински общества с гръцки букви — изломоти момичето. Имах чувството, че всеки момент ще се

строполи на пода. — Вие от кое сте?

Махнах неопределено към сестринската къща на Лин.

— Ъъ… от тяхното.

— „Алфа Ярм Ерго“ — заяви Ейдриън без колебание. Очаквах отрядът по посрещането да изтъкне, че повечето от тези букви дори не са гръцки. Може би защото Ейдриън говореше толкова уверено — или защото бяха погълнали твърде много бира — но момчето ни махна да влизаме.

Все едно отново се бях озовала в залата с електронните игри — съкрушителен поток от стимуланти. Къщата беше претъпкана и шумна, във въздуха се стелеше гъст цигарен дим, а алкохолът се лееше като из ведро. Неколцина младежи ни предложиха питиета, а едно момиче ни покани — три пъти — да играем на бирен пинг-понг, забравила, че вече е говорила с нас. Оглеждах всичко удивена, опитвайки се да прикрия отвращението, което изпитвах.

— Жалко за учебната такса. Това тук разруши всичките ми колежански мечти! — изкрещях на Ейдриън. — Няма ли какво друго да правят, освен да пият и да се държат като пълни глупаци?

Той се огледа. Заради високия си ръст можеше да обхване по-голяма част от стаята. Лицето му светна.

— Онова там изглежда обещаващо. — Улови ръката ми. — Хайде!

В изненадващо приятна и просторна кухня открихме няколко момичета да седят на пода и да рисуват тениски. Съдейки по разлятата боя и нескопосаните им творения, явно бяха отдали дължимото на бирата. До едната девойка имаше чаша с бира, а до нея се мъдреше съвсем същата чаша с боя. Надявах се да не ги обърка.

— Какво правите? — попитах.

Едно от момичетата вдигна глава и се усмихна.

— Тениски за зимния карнавал. Искате ли да помогнете?

Преди да кажа „не“, Ейдриън вече седеше на пода до тях.

— Винаги съм готов да помогна! — Взе една бяла тениска и четка, щедро потопена в синя боя. — Какво рисувате върху тези?

Въпросът бе съвсем оправдан, имайки предвид цапаниците им.

— Имената ни — рече една от „художничките“.

— Зимни пейзажи — отвърна друга.

Това бе достатъчно за Ейдриън. Зае се да рисува снежинки върху тениската. Неспособна да се сдържам, аз клекнах, за да виждам по-добре. Каквито и да бяха недостатъците му, Ейдриън беше много добър художник. Смеси още няколко цвята и продължи да рисува със замах. Снежинките, излезли изпод четката му, имаха сложна и същевременно стилна форма. По някое време спря, за да запали една от ароматните си цигари „Кретек“, като тръскаше в пепелника на момичето. Това беше навик, който наистина не харесвах, но поне гъстият цигарен дим, стелещ се наоколо, скриваше лицата ни. Когато завърши тениската и написа името на „нашето братство“, забелязах, че всички останали момичета са спрели да рисуват и го зяпат прехласнато.

— Това е жестоко — пророни едното девойче с разширени очи. — Може ли да я взема?

— Аз я искам — настоя друга.

— Ще направя за всички ви — обеща им той.

Начинът, по който го гледаха, беше нежелано напомняне за големия му опит с жените. Преместих се малко по-близо до него, за да не им хрумват някои идеи.

Ейдриън даде бялата тениска на първото момиче, а след това се зае да рисува върху синята. След като изпълни обещанието си и нарисува по една за всяка от тях, той се разрови из купа с тениски и измъкна една черна, мъжки размер.

— Ще отдам почит на моето братство.

— Супер — изсумтях. — „Алфа Ярм Ерго“.

Ейдриън кимна сериозно.

Много старо и уважавано братство.

— Никога не съм чувала за него — заяви момичето, поискало първата тениска.

— Те не приемат много членове — поясни Ейдриън.

След което изрисува с бяла боя фалшивите инициали на „братството“ си: „АЯЕ“.

— Не е ли това някакъв девиз на пиратите? — поинтересува се едно от момичетата.

— Ами… „Алфа Ярм“ има морски корени — обясни той.

За мой ужас започна да рисува пиратски скелет, яхнал мотоциклет.

— О, не! — простенах. — Не и онази татуировка…

— Това е нашето лого — каза Ейдриън. Двамата с него веднъж разследвахме едно студио за татуировки и за да разсее собственика, той влезе вътре и се престори, че иска да му направят татуировка, която удивително приличаше на сегашната рисунка. Тогава бях предположила, че се преструва. — Не е ли жестоко?

„Жестоко“ не беше точно думата, която бих използвала, но независимо от нелепото изображение, всъщност вършеше забележително добра работа. Аз се настаних по-удобно, свих колене пред гърдите си и се облегнах на стената. Много скоро той спря да бъбри и се потопи изцяло в творчеството си, като най-добросъвестно рисуваше костите на скелета, както и тези на скелета на папагала, кацнал на рамото на мотоциклетиста. Изучавах внимателно лицето му, докато работеше, запленена от радостта в очите му. Изкуството беше едно от малкото неща, които му даваха някаква стабилност и пропъждаха онзи мрак, заплашващ да го погълне. Сякаш очертанията на лицето му се къпеха в някаква вътрешна светлина, която още повече подчертаваше невероятната му красота. Това бе един от онези редки и прекрасни изблици на страстната и чувствена натура, скрита зад шеговитата му язвителност. Прозираше през изкуството му. Бе излязла наяве, когато ме целуна.

Ейдриън внезапно вдигна глава. Погледите ни се сключиха и аз имах чувството, че може да чете мислите ми. Колко често бе мислил за онази целувка? И ако наистина бе лудо влюбен в мен, дали си бе представял нещо повече от целувка? Дали си бе фантазирал за мен? Какви мисли му бяха минавали? За устните му върху шията ми? За ръката му върху бедрото ми? И дали то беше разголено?

Страхувах се, че очите ми ще ме издадат и побързах да отвърна поглед. Отчаяно се опитах да измисля някой духовит и присмехулен коментар.

— И не забравяй звездите шурикени[1].

— Добре. — Усетих, че погледът му се задържа върху мен няколко секунди по-дълго. Имаше нещо осезаемо, топлина, която ме обгърна. Не се обърнах, докато не се уверих, че тениската отново е погълнала вниманието му. Той добави звездите, сетне се отдръпна назад с триумфално изражение.

— Готино, нали?

— Не е зле — кимнах.

Всъщност беше донякъде изумително.

— Искаш ли и ти една?

Усмивката му отново разбуди онези топли чувства. Не устоях и също му се усмихнах.

— Нямаме време — успях да смотолевя. — Трябва да се върнем, за да проверим дали Лин не се е върнала.

— Ще ти изрисувам една набързо.

— Не и пирата — предупредих го. Той изнамери една малка пурпурна тениска и започна да рисува със сребриста боя. — Пурпурна?

— Това е твоят цвят — настоя той.

Думите му извикаха тръпки на възбуда по тялото ми. Ейдриън можеше да вижда аурите — светлината, която обгражда всички хора и е свързана с личността им. Беше ми казал, че моята е жълта, цветът на повечето интелектуалци. Ала също така бе добавил, че имам пурпурни отблясъци, което било знак за страстна и възвишена натура. Все качества, които не смятах, че притежавам… но понякога ми се щеше да имам.

Наблюдавах със затаен дъх как нарисува голямо сребърно сърце с пламъци, обхванали единия му край. Целият дизайн беше в келтски стил и много красив.

— Откъде ти хрумна това? — попитах благоговейно.

Бях виждала доста от творбите му, но никога нищо подобно.

Очите му бяха приковани в нарисуваното сърце, изцяло увлечен в творбата си.

— Просто една идея, която блуждае в главата ми. Напомня ми за теб. Едновременно страстна и нежна. Пламък в мрака, светлина на пътя ми. — Гласът му… думите му… разпознах един от унесите, породени от духа. Това би трябвало да ме изнерви, но имаше нещо толкова чувствено в начина, по който говореше, нещо, което накара дъхът ми да секне. Пламък в мрака.

Той замени потопената в сребриста боя четка с черна. Преди да успея да го спра, изписа над сърцето „АЯЕ“, а отдолу добави с по-малки букви „Почетен член“.

— Какво правиш? — извиках. Магията бе развалена. — Съсипа я!

Ейдриън ме стрелна с дяволит поглед.

— Помислих, че ще се почувстваш поласкана, задето си приета за почетен член.

— Как мога да стана член? — поинтересува се едно от момичетата.

Въпреки гнева ми, взех тениската, когато ми я подаде. Вдигнах я предпазливо, като внимавах да не зацапам боята. Дори и с абсурдния надпис, пламтящото сърце беше изумително. То сияеше и аз не бях в състояние да спра да му се възхищавам. Как може един такъв непукист и подигравчия да създаде нещо толкова красиво? Когато най-сетне вдигнах отново поглед, открих, че Ейдриън ме наблюдава. Омаята, обзела ме преди малко, отново ме завладя и не можех да помръдна.

— Ти не си нарисувала нищо — рече той тихо.

— Защото не притежавам творческо въображение — отвърнах.

— Всеки притежава поне малко творческо въображение — настоя Ейдриън. Подаде ми четката, натопена в сребриста боя, и седна до мен до стената. Краката и ръцете ни се докоснаха. Разстла в скута си тениската с надписа „АЯЕ“. — Хайде. Добави нещо, каквото и да е.

Поклатих глава отрицателно и се опитах да му върна четката.

— Не мога да рисувам. Само ще я съсипя.

— Сидни! — Тикна четката в ръката ми. — Това е пиратски скелет, не е „Мона Лиза“. Няма да намалиш стойността й.

Вероятно нямаше да я разваля, но ми бе трудно да си представя какво да добавя към това. Мога да правя много неща, но рисуването не беше по моята част — особено в сравнение с неговите умения. При все това нещо в изражението му ме подтикна да опитам и след дълъг размисъл, напънах всичките си художествени и творчески сили и нарисувах вратовръзка около шията на скелета. Ейдриън се намръщи.

— Това примка ли е?

— Това е вратовръзка! — повиших тон, опитвайки се да прикрия обидата си.

Той се засмя с искрено удоволствие.

— Грешката е моя.

— Така може да отиде на заседание на борда на директорите — додадох, чувствайки се задължена да защитя творението си. — Сега изглежда много благоприличен.

Изглежда това му допадна още повече.

— Разбира се, че е. Благоприличен и опасен. — Част от веселието му помръкна, изражението му стана тъжно и той впи поглед в мен. — Също като теб.

Бях толкова разтревожена за артистичното предизвикателство, че не бях забелязала колко близо се е озовал до мен. Толкова много подробности дойдоха на фокус. Формата на устните му, линията на врата му.

— Аз не съм опасна — промълвих задъхано.

Лицето му приближи моето.

— За мен — си.

И някак си, противно на всякакъв здрав разум, устните ни се сляха. Затворих очи и светът около мен избледня. Шумът, димът… всичко изчезна. Имаше значение единствено вкусът му, смесицата от мента и карамфил. В тази целувка имаше плам, отчаяние… и аз отвърнах, с не по-малък копнеж за него. Не го спрях, когато ме придърпа по-близо, така че се озовах почти седнала в скута му. Никога досега тялото ми не е било така увито около нечие друго и бях шокирана с какво нетърпение откликвах. Едната му ръка се обви около кръста ми, притегляйки ме плътно към гърдите му, докато другата се плъзна по тила ми и пръстите му се заровиха в косата ми. Невероятно, но перуката не падна. Устните му се откъснаха от моите и обсипаха с нежни целувки врата ми. Наклоних глава назад и простенах, когато устата му стана по-настойчива. Имаше нещо първично и животинско във вълните, които се разляха по цялото ми тяло. Един алхимически глас ме предупреди, че точно така се хранят вампирите, но аз не изпитвах страх. Ейдриън не би ме наранил, а аз трябваше да разбера точно колко страстно може да ме целува и…

— О, боже мой!

Двамата с Ейдриън отскочихме назад, сякаш някой бе ливнал ведро със студена вода отгоре ни. Озърнах се паникьосано, почти очаквайки да видя вбесената Стантън, надвесена над нас. Вместо това се взирах в ужасеното лице на момиче, което не познавах. Тя дори не гледаше към нас.

— Момичета, няма да повярвате какво се е случило! — възкликна тя, отправяйки думите си към своите колежки художнички. — Посочи неопределено зад гърба си. — На отсрещната страна на улицата, пред къщата „Капа“ са намерили едно от техните момичета,

изпаднало в безсъзнание. Не могли да я събудят. Не зная какво се е случило, но явно е била нападната. Отпред гъмжи от полицаи и тем подобни.

С Ейдриън се втренчихме ужасени един в друг. Сетне се изправихме безмълвно. Той стисна здраво ръката ми, за да ме задържи права, докато треперенето в краката ми намаля. „Чувствам се толкова отмаляла заради новината — казах си. — А не защото току-що се натисках и целувах с вампир.“

Но онези опасни и опиняващи целувки бяха тутакси забравени, когато се върнахме в къщата на Лин. Вътре бе пълно с изплашени хора, охраната на кампуса влизаше и излизаше, но никой не ни спря да нахълтаме през отворената врата.

— Какво се е случило? — попитах една брюнетка, застанала наблизо.

— Става дума за Лин — отрони тя, хапейки устни. — Току-що са я намерили в една празна зала.

Нещо в начина, по който тя говореше, ме притесни.

— Тя… жива ли е?

Момичето кимна.

— Не зная… Мисля, че е жива, но казват, че се е случило нещо ужасно. Била в безсъзнание и изглеждала… ами… стара.

Срещнах погледа на Ейдриън и забелязах, че косата му е омазана със сребърна боя. Сетих се, че все още стисках четката, когато обвих ръце около шията му.

— По дяволите! — промърмори той. — Твърде късно.

Исках да завия от отчаяние. За малко да успеем да я предупредим. Когато отидохме у тях, ни казаха, че току-що е излязла. Само ако се бяхме появили по-рано. Ако я бяхме посетили преди другите две момичета. Ако не бях избрала реда произволно. И още по-лошо, ако бяхме се постарали да я намерим, вместо да се забавляваме с пияни студентки.

Ако не се бях заплеснала по Ейдриън. Или ако той не се бе заиграл с мен. Както и да се нарече, аз не се бях възпротивила.

Но колкото повече научавахме, толкова по-малко вероятно изглеждаше, че ще можем да направим нещо, ако се мотаем около къщата на Лин и разследваме. Никой не знаеше къде е била. Само един

човек я бе видял — момичето с къдравата руса коса, което само обърквaше полицаите от охраната на кампуса с неясните си отговори.

— Съжалявам — чух я да казва. — Аз просто… Не мога да си спомня момичето, с което тя излезе.

— Нищо ли не помниш? — попита единият от полицаите. — Ръст? Възраст? Цвят на косата?

Момичето се намръщи, сякаш изцеждаше всяка капка от мисловния си капацитет. Най-сетне се предаде и поклати глава.

— Съжалявам.

— С черна коса ли беше? — предположих аз.

Лицето на момичето леко светна.

— Може би. Ъъ… почакайте. Може да е била кестенява. Не. По-скоро червена?

С Ейдриън отстъпихме назад. Знаехме, че не можем да направим нищо повече.

— Това момиче изглежда адски объркано — казах аз, докато вървяхме към колата.

— Определено е така — съгласи се той. — Звучи ли ти познато?

— Много — промърморих, разпознавайки признаците на магията.

Никой не можеше да го отрече. Вероника е била тук. А ние бяхме закъснели твърде много, за да я спрем.

---

[1] Японски оръжия, предназначени за хвърляне; обикновено представляват дълги, тънки, цилиндрични пръчки, метални дискове или многолъчеви пластини със звездообразна, правоъгълна или квадратна форма. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

Чувствах се като пълна неудачница, когато на следващия ден преди часовете съобщих новините на госпожа Теруилиджър.

Тя ми отвърна, с бледо и мрачно лице, че не съм могла да сторя нищо. Но не бях сигурна дали да й вярвам. Както и миналата нощ, продължаваха да ме терзаят същите въпроси. Ами ако не бях прекарала предишния ден с Маркъс? Ако не бях изгубила толкова много време да се уверя, че всичко с мустанга ще е наред? Ако не се бях отдала на голяма публична демонстрация на чувствата ми към Ейдриън на кухненския под? Бях позволила на личните ми проблеми да вземат връх и едно момиче бе заплатило с живота си. Исках да зарежа училищните занятия и да хукна веднага да предупредя останалите, но госпожа Теруилиджър ме увери, че Вероника няма да има нужда да се храни толкова скоро. Каза ми да изчакам до следобеда и тогава да потегля.

Кимнах неохотно и се върнах на чина си. Смятах да се опитам да почета до началото на часа, макар че не се надявах да постигна голям успех.

— Госпожице Мелбърн? — извика преподавателката ми. Извърнах се и видях, че мрачното й изражение малко се е прояснило. Всъщност дори изглеждаше леко развеселена, което ми се стори твърде странно, предвид ситуацията.

— Да, госпожо?

— Може би не е зле да направиш нещо за врата си. Сащисах се.

— Врата ми?

Тя бръкна в чантата си и извади джобно огледалце с капаче. Отворих го и огледах шията си, все още не разбирайки за какво говори тя. Тогава го видях. Малко, кафеникаво–мораво петно от едната страна на врата.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликнах.

Госпожа Теруилиджър изсумтя.

— Макар че мина доста време, откакто не съм имала подобни, мисля, че точният термин е „смучка“. — Замълча и повдигна вежди. — Знаеш какво е това, нали?

— Разбира се, че зная! — Свалих огледалцето. — Но няма начин… искам да кажа, че ние едва… това е…

Тя вдигна ръка, за да ме накара да млъкна.

— Не е нужно да ми даваш обяснение за личния си живот. Но не е зле през следващите петнайсетина минути да си помислиш как да остане личен.

Бях изхвръкнала от мястото си още преди да е свършила да говори. Когато излязох от сградата, имах удивителен късмет — един от училищните автобуси тъкмо спираше отпред. Качих се и въпреки че пътят до общежитието ми е само пет минути, имах чувството, че пътуването продължава цяла вечност. А през това време ми се завиваше свят при мисълта за случилото се.

„Имам смучка. Позволих на Ейдриън Ивашков да ми направи смучка.“

Как, за бога, бе могло да се случи? Опустошителната новина за Лин бе потиснала угризенията за неблагоразумното ми поведение, но сега нямаше как да ги пренебрегна. Противно на всички свои принципи, си бях позволила да се оставя на целувките на Ейдриън. И не бяха само целувки. Като си припомних как телата ни се бяха притиснали едно до друго, усетих, че лицето ми пламва, също както снощи.

Не, не, не! Не можех да мисля за това. Трябваше да забравя какво се бе случило. Трябваше да се постарая никога повече да не се повтаря. Какво ме бе прихванало? Аз не изпитвах към него чувствата, които той питаеше към мен. Той беше морой. А дори и да не бе такъв, несъмнено беше най-неподходящото момче за мен на този свят. Аз се нуждаех от някой сериозен, някой, способен да си намери работа с медицински осигуровки. Някой като Брейдан.

„Да бе, и как свърши краткотрайната ви връзка, Сидни?“

Случилото се с Ейдриън бе грешка. Очевидно беше някаква извратена проява на похот, навярно породена от факта, че той бе абсолютно табу за мен. Това беше. Жените си падаха по такива неща. Когато търсех литература за общуването между мъжете и жените, бях попаднала на една книга, озаглавена „Лошите момчета и жените, които

ги обичат“. Подминах я, тъй като Брейдан беше пълна противоположност на „лошо момче“. Може би сега си струваше да се сдобия с въпросната книга.

„Пламък в мрака.“ Трябваше да забравя, че Ейдриън някога ме е нарекъл така. Трябваше.

Имаше още минута, докато стигна до общежитието, затова набързо изпратих есемес на виновника за петното на врата ми: „Имам смучка! Никога вече няма да ме целуваш!“ Изобщо не очаквах да е буден по това време на деня, затова се изненадах, когато веднага получих отговор: „Добре. Никога вече няма да те целувам по шията.“

Толкова типично за него. „Не! Никога вече няма да ме целуваш НИКЪДЕ. Каза ми, че ще стоиш далече от мен.“

„Опитвам се“, написа ми той. „Но ти не можеш да стоиш далече от мен.“

Не сметнах за нужно да го удостоя с отговор.

Когато пристигнахме пред общежитието ми, попитах шофьорката на автобуса колко е престоят.

— Тръгвам веднага — отвърна ми жената.

— Моля ви — замолих се аз, — почакайте само минута. Ще ви платя.

Тя доби обидено изражение.

— Не приемам подкупи.

Но когато изтичах обратно от общежитието — облечена с поло — автобусът все още беше там.

Влязох в класната стая за часа при госпожа Теруилиджър тъкмо когато звънецът биеше. Тя ме стрелна многозначително с поглед, но не каза нищо относно скоростната смяна на одеждите ми.

Докато бях в час, получих съобщение от Маркъс. „Може ли да се срещнем днес? Сан Бернардино, 4 часът следобед.“

Е, той ме беше предупредил, че ще се обади в последния момент. Сан Бернардино се намираше на един час път. Бях казала на Еди за срещата през тази седмица и той се бе съгласил да ме придружи. Само се надявах да няма нещо планирано за този следобед. Написах есемес на Маркъс, че ще бъдем там, и той ми изпрати адреса.

Когато часът свърши, едно момиче от курса по английски ме попита дали може да й заема записките си, тъй като вчера е отсъствала

по болест. Когато свърших с нея, Еди си бе тръгнал и до обяд нямах възможност да го попитам за пътуването до Сан Бернардино.

— Разбира се — рече той, тутакси влизайки в ролята си на ревностен пазител, когато най-сетне успях да говоря с него.

Джил вече знаеше за нашата мисия, защото бях разказала на Ейдриън. Чувствах се малко виновна, задето се налагаше да отдалеча Еди от Джил. Е, добре, чувствах се много виновна. Отсъствието на пазителя беше сериозен риск, макар да си напомних, че той не беше с нея всяка секунда. Понякога това беше невъзможно, заради това се нуждаехме от Анджелина. При все това, ако някой от алхимиците разбереше, че използвах основния й бодигард за лични нужди, щях здраво да загазя. Е, и без това навярно вече бях затънала до шия, след като се срещах с група бунтовници. Обърнах се към Анджелина, която се опитваше да разгадае някакви записки за квадратните уравнения.

— Анджелина, трябва да останеш с Джил, докато се върнем — заявих аз. — И за всеки случай най-добре и двете да не излизате от общежитието. Не се разхождайте из кампуса.

Джил прие нареждането ми без възражения, но Анджелина вдигна разтревожено глава.

— Ама аз трябва да се срещна с Трей за урока по математика. Как иначе очакваш да изкарам изпита?

Аргументът й ме сразi.

— Ще учите във фоайето на общежитието. Това ще е достатъчно безопасно. Джил може да си подготвя домашните с вас.

Анджелина не изглеждаше особено очарована от алтернативата, но не възрази. Накани се да се задълбочи отново в записките, когато изведнъж ме изгледа учудено.

— Защо си облякла това поло? — поинтересува се. — Днес е толкова топло.

Вярно беше. Нетипичните за зимата високи температури отново се бяха завърнали.

— И аз се питах същото — обади се за моя изненада Еди.

— О, хм… — „Моля те, не се изчервявай, не се изчервявай“, заповядах си. — Просто днес ми беше студено.

— Много странно — включи се и Джил с напълно безстрастна физиономия. — За някого, на когото все му е студено, ти определено много бързо се разгорещяваш.

Забележката й беше направо от репертоара на Ейдриън. Джил знаеше отлично защо носех поло и аз я стрелнах предупредително с поглед. Еди и Анджелина изглеждаха напълно озадачени. Изправих се, въпреки че едва бях докоснала храната си. Навярно никой от тях нямаше да го намери за странно.

— Е, трябва да вървя. Ще се видим по-късно, Еди. — Забързах към изхода, преди някой от тях да е продължил с разпита.

Малко се поколебах дали да въвличам пазителя в тази история с Маркъс. Със сигурност той нямаше да издаде Финч или мен на алхимиците, задето заговорничим. Ала в същото време не исках да си мисли, че моята организация е замесена в престъпни интриги срещу мороите. Това навярно беше информация, която Еди бе длъжен да докладва на хората си, което на свой ред би породило най-различни дипломатически проблеми. Дори само намек за евентуален контакт на алхимиците с Воините беше опасен. Все пак, в крайна сметка реших, че закрилата му си струва риска да чуе нещо, което не би трябвало. Беше ми приятел и аз му имах доверие. Независимо от всичко бях длъжна да го осведомя накратко за предисторията, докато пътувахме до Сан Бернардино.

— Кои по-точно са тези хора? — попита той.

— Бивши алхимици — отвърнах. — Те не харесват всички забрани и сложните бюрократични процедури и искат да общуват с мороите и дампирите по свои правила.

— Това не звучи толкова лошо. — Долових предпазливата нотка в гласа му. Еди не беше глупак. — Защо искаш да съм с теб?

— Просто не зная много за тях. Мисля, че намеренията им са добри, но ще видим. — Обмислих много внимателно следващите си думи. Трябваше да му дам някаква информация. — Създали са си доста конспиративни теории. Някои дори смятат, хм… смятат, че може да има алхимици, които си сътрудничат с Воините.

— Какво? — Беше истинско чудо, че челюстта му не издрънча на пода на колата.

— Не разполагат с никакво солидно доказателство — побързах да добавя. — Има едно момиче от Воините, което шпионира за тях. Тя мисли, че е дочула нещо… но на мен всичко ми се струва твърде неясно и непълно. Те искат да им помогна, но аз не смятам, че има какво да се разкрива. Искам да кажа, че алхимиците помогнаха при

нападението срещу Воините, нали? Провалянето на онзи безумен ритуал на публична екзекуция не е от действията, визиращи ползотворно сътрудничество, нали?

— Предполагам, че не — призна той, но беше очевидно, че не му е съвсем спокойно.

Реших да се прехвърля на по-безопасна територия. Нямаше нужда да се тревожим за Маркъс и неговата Весела дружина ренегати. (Не можех да си избия от главата името, дадено им от Ейдриън), докато не чуем тяхната гледна точка.

— Какво е положението? — побързах да сменя темата. — С Анджелина? Джил? Аз бях толкова заета с… ъъ… разни задачи, че имам чувството, че напоследък не сме говорили много.

Еди не ми отговори веднага.

— Нещата при Джил са спокойни, което е добре. Не искаме вълнения и екстремни преживявания. Освен това отношенията между нея и Мика също са по-добри. Отначало, след като двамата скъсаха, мнозина от приятелите му не искаха да говорят с нея. Но той успя дотолкова да преодолее чувствата си към нея, така че двамата да останат приятели… и другите решиха да последват примера му.

— Това е супер.

Когато пристигнахме в „Амбъруд“, Джил имаше проблем с приспособяването. Когато с Мика станаха гаджета, тя си намери много приятели и аз се тревожех какво ще стане, когато се разделят. Нещата се влошиха, когато й забраних да бъде модел на Лия Дистефано — местна и много напориста модна дизайнерка, която рискуваше да издаде Джил. След това повереницата ми имаше чувството, че е изгубила всичко, затова се зарадвах, че нещата за нея се подреждат.

— Никак не е трудно да харесаш Джил — додадох. — Обзалагам се, че повечето от тях са били щастливи да останат приятели с нея.

— Да. — Еди каза само това, но в тази една–единствена дума се криеха много емоции.

Погледнах го и видях, че лицето му е добило замечтано изражение. Така… Мика може и да бе преодолял чувствата си към Джил, но не и Еди. Зачудих се дали самият той го знае.

— А как са нещата при Анджелина?

Замечтаното изражение се замени с угрижено и дълбока бръчка проряза челото му.

— Объркани.

Засмях се.

— Тя се люшка от една крайност към друга. Когато започнахме да излизаме, тя, ъъ… не можеше да стои далеч от мен. — Не бях съвсем наясно какво точно означаваше това и наистина не ми се щеше да задълбавам. — А сега едва смогвам да прекарам пет минути насаме с нея. Незнайно защо, стана ревностен фен на баскетбола и не пропуска мач. Струва ми се, че просто е ошашавена от тази игра, която има толкова много правила, в сравнение, с каквото и там безумие да правят Съхранителите, за да се забавляват. Освен това направо се е вманиачила за тази оценка по математика. Предполагам, че това е добре.

Не ми прозвуча особено убеден, но аз бях във възторг.

— Мисля, че вероятността да я изхвърлят от училището наистина я е изплашила. Въпреки всички трудности да се нагоди към живота тук, тя не иска да се връща у дома. — Когато Роуз беше беглец, аз ги укрих двамата с Дмитрий при Съхранителите. Там се запознахме с Анджелина и още тогава тя умоляваше Роуз да я отведе по-далеч от онзи примитивен свят. — Дай й време. След като всичко се уреди и успокои, ъъ… ентусиазмът й ще се завърне.

Бяхме пристигнали на указания адрес в Сан Бернардино — железарски магазин, който едва ли беше най-подходящото място за тайни срещи. Спрях на паркинга и изпратих есемес на Маркъс, че сме тук. Не последва никакъв отговор.

— Това е странно — промърморих. — Надявам се, че не е размислил.

Еди бе забравил за проблемите с гаджето си и в погледа му отново се бе появило онова изострено внимание на пазител.

— Обзалагам се, че ни наблюдават. Ако са толкова параноични, колкото казваш, това навярно не е мястото на срещата. Изпратили са те тук и сега искат да се уверят, че не са те проследили.

Извърнах се изумено към него.

— Изобщо не ми хрумна подобно нещо.

— Нали заради това съм с теб — усмихна се Еди.

И не сгреши. След десет минути Маркъс ми изпрати съобщение с друг адрес. Явно бяхме издържали проверката. Новото място беше друго шумно и пренаселено място: семеен ресторант с актьори, които

се разхождаха наоколо в огромни костюми на животни. Беше още по-абсурдно и от залата с електронните игри.

— Той избира най-странните места — отбелязах.

Погледът на пазителя шареше наоколо.

— Всъщност мястото е идеално. Твърде шумно, за да ви подслушват. Има един изход отзад и един вход. И ако алхимиците се появят, предполагам, че не биха направили сцена пред толкова много деца, нали?

— Предполагам, че си прав.

Маркъс ни посрещна във фоайето и ни махна да влизаме.

— Здравей, прекрасна. Влизай, имаме запазена маса. — Спря се, за да се ръкува с Еди. — Приятно ми е да се запознаем. Винаги се радваме на нови последователи на каузата.

Не бях сигурна какви очаквах да са съмишлениците на Маркъс. Може би шайка корави и груби мъжаги, презиращи общоприетите правила, целите с бойни белези и с превръзки на едното око като Улф. Вместо това се озовах пред младеж и момиче, които си поделяха чиния с панирани пилешки хапки. Върху страните си имаха златни лилии.

Маркъс ни посочи двата свободни стола.

— Сидни, Еди. Това са Амилия и Уейд.

Ръкувахме се.

— Сабрина не е ли с теб? — попитах.

— О, тук е — отвърна Маркъс със загадъчна нотка в гласа.

Долових подтекста и се огледах. Не бях единствената, която си бе довела закрила. Сабрина се бе скрила някъде сред тълпата, наблюдаваше и чакаше. Може би маскирана като някое животно. Запитах се дали бе взела и пистолета със себе си.

Амилия плъзна чинията към нас.

— Искате ли? Поръчали сме и пържени, моцарелени пръчици.

Отклоних любезната покана. Въпреки решението ми да ям повече, пържените и панирани кулинарни изкушения нямаха място в менюто ми.

— Да поговорим — подех аз. — Очаквам да ми разкажете за татуировките и мистериозната задача, която имате за мен.

Уейд се изсмя.

— Много е делова.

— Бива си го моето момиче — похвали ме Маркъс. — Почти чух неизреченото: „Затова искаме да я спечелим за каузата“. Той изчака пристигането на нашата сервитьорка, облечена като котка, която донесе пържените моцарелени пръчици и питиетата. Или поне реших, че е сервитьорка. Трудно бе да се отгатне полът под костюма.

— Процесът на татуиране не е никак сложен — рече Маркъс, когато останахме сами. — Казах ти, че алхимиците могат да добавят внушението на мороите към мастилото, нали? За да ограничат общуването… и други неща, ако е необходимо.

Все още не бях съвсем сигурна дали вярвам на идеята, че татуировката съдържа компоненти, контролиращи съзнанието, но го оставих да продължи.

— Когато мороите са помогнали да се смеси мастилото с кръвта им, владеещите магията с елемента земя са пропили татуировката с внушението, което те възпира да обсъждаш вампирите. Земната магия е в хармония с останалите три физически елемента: въздух, вода и огън. Тъкмо тази хармония придава силата на татуировката. И така, ако се сдобиеш с омагьосано мастило и някой морой развали земната магия в него, това ще разруши връзката с останалите елементи и ще унищожи всякакво внушение, скрито в нея. Инжектирането на това „развалено“ мастило в татуировката ти нарушава хармонията и в твоите елементи — което пък на свой ред прекъсва всички внушения, направени от алхимиците.

Еди и аз се взирахме потресени в него.

— И това е „всичко“, което трябва да направя? — попитах невярващо.

— По-лесно е, отколкото си мислиш — намеси се и Амилия. — Трудната част е… ами, Маркъс направи допълнение към процеса. Технически не е необходимо… но е полезно.

Бяхме тук едва от десет минути, а вече започна да ме боли главата.

— Решил си да импровизираш?

Смехът му беше не по-малко заразителен от преди… само дето и този път сцената не предразполагаше към подобно веселие. Той се спря, като че ли чакаше да се присъединим, и продължи, когато не го сторихме.

— Това е един от начините, по които може да се възприеме моето допълнение. Но тя е права — много е полезно. Преди да позволя на някой да промени татуировката си, той трябва да изпълни задача. Задача, която включва директно опълчване срещу алхимиците.

Еди не можеше да се сдържа повече.

— Какво, нещо като ритуално посвещаване?

— Повече от това — каза Маркъс. — Имам теория, според която, ако направиш нещо подобно, което ще се противопостави на цялото получено обучение, това ще отслаби малко внушението. Обикновено задачата включва внедряване в помощ на нашата кауза. Това омаломощаване улеснява въздействието на другото мастило. А и е добро изпитание. Деактивирането на татуировката не означава, че си готов да напуснеш алхимиците. То не може да заличи годините на обучение и вкоренените принципи и правила. Опитвам се да намирам хора, които са готови да се разбунтуват, но понякога, когато трябва наистина да действат, те се пречупват. По-добре е да го знаем отрано, а не късно, когато променим татуировката.

Извърнах се към Амилия и Уейд.

— И вие, двамата, сте го направили? Направили сте нещо смело и дръзко, а след това татуировките ви са били деактивирани?

Те кимнаха едновременно.

— Сега остава само да ги подпечатаме с тъмносиньото или индигово мастило. — Забелязал недоумението ми, Уейд обясни: — Дори след като се наруши хармонията на елементите в татуировката, тя може да бъде възстановена. Някой може насила да опресни татуировката и отново да те подчини на внушението. Татуирането отгоре с индиговото мастило гарантира, че никога повече не можеш да бъдеш контролирана отново.

— А аз пък си мислех, че твоето е само избор на дизайн — казах на Маркъс.

Пръстът му се плъзна разсеяно по плетеницата от полумесеци.

— О, има и дизайн. Но мастилото е задължително. Това е специална смес, която трудно се намира. Налага се да пътувам до Мексико, за да се сдобия с нея от един местен. След две седмици ще заведа Амилия и Уейд, за да подпечатаме техните татуировки. Ти също би могла да дойдеш.

Дори не исках да обмислям тази безумна идея.

— Струва ми се, че синьото мастило може по някакъв начин да подсети другите алхимици, че нещо се мъти.

— О, ние избягахме от алхимиците — рече Амилия. — Вече не сме част от тях.

Еди отново не се сдържа и се намеси.

— Но вие преди малко говорихте за внедряване. Защо да не продължите да изпълнявате тайни мисии, след като силата на елементите е разрушена? Особено след като това ви е направило свободни? Вашите татуировки в момента са същите като на Сидни. Ако наистина смятате, че става нещо подозрително, защо не работите отвътре и да почакате с подпечатването с индиговото мастило?

— Прекалено е рисковано — отвърна Маркъс, Можеш да се изпуснеш и да кажеш нещо, което преди татуировката не би позволила. Или, ако не си достатъчно внимателен, могат да те заловят, когато отиваш да се срещнеш със съмишлениците си. Тогава ще се озовеш по бързата процедура в поправителен център — където ще възстановят татуировката.

— Мисля, че рискът си струва, за да се получи повече информация — казах аз. — Ако човек е достатъчно внимателен.

Маркъс поклати глава. По лицето му нямаше и следа от насмешка.

— Познавал съм такива, които се опитаха. Вярваха, че никой не ги следи и подозира. Но сгрешиха. Повече няма да допуснем подобна грешка. — Докосна отново татуировката си. — Това е единственият начин, по който действаме сега. Първо изпълнение на пробна мисия, после разваляне на татуировката, напускане на алхимиците и накрая подпечатване. След това работим отвън. Това ни спасява да не се оплетем в мрежата от правила и норми на алхимиците и изпълнението на разни слугински задачи.

— Значи има и други? — попитах аз.

— Разбира се. — Очите му отново заблестяха закачливо. — Нали не смяташ, че сме само ние тримата?

Честно, не знаех.

— Значи, това ми предлагате. Една фантасмагория за моята татуировка, ако изпълня някаква предателска мисия за вас.

— Предлагам ти свобода — поправи ме Маркъс. — И възможността да помагаш на мороите и дампирите, без да си част от

някаква голяма конспирация. Можеш да го направиш по собствените си правила и принципи.

Двамата с Еди се спогледахме.

— И като заговорихме за конспирация — подхванах, — тук му е мястото да ми разкажете за предполагаемата връзка между алхимиците и Воините — тази, която трябва да докажете.

Сарказмът ми остана незабелязан и за тримата, които мигом се развълнуваха.

— Именно — кимна Маркъс. — Разкажи й, Уейд.

Уейд дояде пържените хапки, полети със сос ранчеро и се наведе към нас.

— Малко преди да се присъединя към Маркъс, бях назначен в управлението на организацията в Сейнт Луис. Участвах в различни операции, занимавах се с достъпа на посетители, опознавателни обиколки… не беше от най-интересната работа.

Кимнах. Това поне беше позната територия. Да си част от организацията на алхимиците означаваше да изпълняваш всякакви задачи. Понякога трябваше да се унищожат трупове на стригои. Друг път се налагаше да правиш кафе на гостуващите висшестоящи. Всичко беше част от по-великата кауза.

— Бях свидетел на доста неща. Искам да кажа, че навярно можеш да се досетиш точно какви. — Изглеждаше притеснен. — На жестоко отношение. Сурови правила. Идваха и морои. Аз ги харесвах. Помагах им с удоволствие, въпреки че всички наоколо се държаха така, сякаш да помагаме на такива „дяволски изчадия“ е ужасна съдба, натрапена им насила. Приемах това, защото предполагах, че всичко, което са ни казали, е истина. Както и да е, имаше една седмица… кълна се, постоянно имаше нападения на стригои в цялата страна. Просто един от онези лоши моменти. Пазителите бяха избили повечето и алхимиците бяха доста заети, за да заличат следите. При все че по-голяма част от работата бе свършена, аз не спирах да се питам защо ние винаги трябва да се оправяме с последствията, когато разполагаме с толкова много ресурси. Нямам предвид, че трябва да започнем да преследваме стригоите, но ми се струва, че би трябвало да има начин да се помага на мороите и пазителите да са много по-активни и инициативни при предотвратяването на атаките. И така… споделих идеите си с моите началници.

Маркъс и Амилия имаха ужасно сериозни изражения и дори аз бях затаила дъх.

— Какво се случи? — попитах тихо.

Погледът на Уейд беше отнесен, все едно отново се бе озовал някъде в миналото.

— Смъмриха ме доста сурово. Отново и отново всички мои началници не спираха да повтарят колко грешно е дори да си мисля подобни неща за мороите, камо ли да говоря за тях. Не ме изпратиха в поправителен център, но ме отстраниха от работа за две седмици и всеки ден трябваше да слушам лекции за това колко ужасен човек съм и как съм на една крачка от покварата. Накрая им повярвах… докато не срещнах Маркъс. Той ме накара да осъзная, че не съм длъжен повече да живея по този начин.

— И си си тръгнал — казах, внезапно изпълнена с по-топли чувства към Финч.

— Да. Но не преди да изпълня задачата, която Маркъс ми постави. Сдобих се с поверителния списък за посетители.

Това ме изненада. Алхимиците винаги са затънали до гуша в тайни. Докато повечето от нашите дела се записваха старателно, имаше някои неща, които върховните ни водачи не желаеха да стават достояние на обществото. Отново, в името на по-висшето добро. Поверителният списък щеше да разкрие имената на посетителите със специален достъп, който висшестоящите искаха да запазят в тайна. Това не беше нещо, което алхимиците на средно ниво трябваше да знаят.

— Ти си много млад — отбелязах аз. Не би трябвало да имаш достъп до подобна информация.

Уейд изсумтя.

— Разбира се, че не. Тъкмо това правеше задачата толкова сложна. Маркъс не ни възлага лесни мисии. Налагаше се да извърша много опасни неща, заради които след това се радвах, че реших да избягам. Списъкът показваше връзка с Воините.

— Да не би да беше озаглавен: „Строго секретни срещи с ловци на вампири“? — попита Еди. Именно подобни неща, ведно с върховните му умения на пазител, го правеха толкова желана компания за мен.

Подигравателната забележка накара Уейд да се изчерви.

— Не. Всичко беше шифровано. Списъкът не съдържаше пълните имена, само инициали. Дори аз не можах да се сдобия с истинските имена. Но един от инициалите ми беше познат. З. Дж.

Маркъс и двамата му сподвижници ме погледнаха очаквателно, все едно инициалите трябваше да означават нещо за мен. Погледнах към Еди, но той бе не по-малко шашнат от мен.

— И какво означават тези инициали? — попитах.

— Зебулон Джеймсън — отвърна Маркъс.

Отново последва очакване. Когато не отговорих, Финч ме изгледа удивено.

— Ти беше при Воините. Не си ли го спомняш? Магистър Джеймсън?

Всъщност си го спомнях. Той беше член на висшия съвет на Воините на светлината — страховит мъж с прошарена брада, облечен в старомодна церемониална златиста роба.

— Така и не разбрах първото му име — поясних. — Но не е ли малко пресилено да се предположи кой е този З. Дж.? Може би е, знам ли, Закари Джонсън.

— Или Зийк Джоунс — услужливо подсказа Еди.

Котката се приближи, за да долее чашата с лимонада на Маркъс и много скоро получих доказателство, че е жена.

— Благодаря ти, скъпа — рече Маркъс и я дари с усмивка, която едва не я накара да припадне и да изпусне таблата. Когато се извърна към нас, той отново бе добил делови вид. — Точно тук е приносът на Сабрина. Малко преди Уейд да се сдобие с въпросния списък, тя чула магистър Джеймсън да говори с един от сподвижниците си за предстоящото си пътуване до Сейнт Луис и как щял да открие следите на едно изчезнало момиче. Времето съвпада.

— Това може просто да е едно голямо съвпадение — отбелязах.

При все това, докато изговарях думите, си припомних нещо, което Соня Карп ми бе казала за света на мороите и алхимиците: „Няма случайни съвпадения“.

— За какво изчезнало момиче са говорили? — попита Еди предпазливо.

Срещнах погледа му и мигом разбрах какво оставаше недоизречено. Изчезнало момиче, от което се интересуваха Воините. Имаше само едно изчезнало момиче, от което мороите също много,

много се интересуваха. И което алхимиците бяха решени да запазят в безопасност. Тя беше причината аз да се намирам в Палм Спрингс. Всъщност аз се представях за нейна сестра.

Джил.

Не казах нищо и отново насочих поглед към Маркъс.

Той сви рамене.

— Не зная, но само намирането ѝ би създало големи проблеми на мароите. Засега подробностите не са важни. Първо трябва да докажем връзката.

Онези подробности бяха изключително важни за Еди и мен, но не знаех доколко са осведомени Маркъс и приятелите му за Джил. Нямах намерение да показвам прекалено голям интерес.

— Това ли искате от мен да направя? — попитах, припомняйки си разговора в игралната зала. — И как предлагате да го осъществя? Да посетя магистър Джеймсън и да го попитам?

— Всеки посетител се записва с камера, ако минава през охранявания пропускателен пункт — каза Уейд. Дори и супер секретните. Всичко, което трябва да направиш, е да откраднеш копие от записа на камерите. Съхраняват ги в компютрите си.

Тези хора явно имаха много различна представа от моята за значението на „всичко, което трябва да направиш“.

— Аз съм оперативен алхимик със специална мисия в Палм Спрингс — напомних им. — Не съм компютърен хакер. И дори не съм в Сейнт Луис! Как бих могла да вляза и да откраднa каквото и да било?

Маркъс вдигна глава и ме огледа изучаващо. Върху челото му паднаха няколко златисти кичура.

— Къде остана онази съобразителност, която усещам у теб? Не можеш ли да измислиш някакъв начин да отидеш до Сейнт Луис? Някаква причина за посещението ти?

— Не! Нямам ни най-малка… — Гласът ми заглъхна, когато в съзнанието ми изплува споменът за уикенда. Иън с влюбения си поглед ме бе поканил да му отида на гости в Сейнт Луис. Имаше дързостта да използва църковната служба като претекст да задълбочи познанството ни.

Очите на Маркъс заискриха.

— Вече ти хрумна нещо, нали? Блестяща, точно както си мислех.

Амилия изглеждаше леко засегната от комплимента му към мен.

— Би било доста несигурно и рисковано начинание — заявих.

— Точно в наш стил — отвърна той.

Но аз все още не бях убедена.

— Виж, познавам някого там, но трябва да получа разрешение да отида, което няма да е лесно. — Изгледах ги поред. — Знаете отлично как стоят нещата. Всички сте били членове на организацията. Знаете, че не можем просто да си вземем отпуск, когато ни скимне. Уейд и Амилия поне имаха благоприличието да се засрамят, но Маркъс беше непоколебим.

— Нима ще оставиш този шанс да ти се изплъзне? Дори да не пожелаеш да се присъединиш към нас или да промениш татуировката си, само си помисли. Ти се срещна с Воините. Видя на какво са способни. Можеш ли да си представиш какво би могло да се случи, ако се доберат до ресурсите на алхимиците?

— Това са косвени разсъждения — не мирясваше подвластният на строгата логика учен в мен.

— Сидни — обади се Еди.

Извърнах се към него и видях в очите му нещо, което не очаквах: молба. На него не му пукаше за конспирацията на алхимиците, нито за дружинката на Маркъс. Интересуваше го единствено Джил, а сега бе чул нещо, което го караше да мисли, че тя е в опасност. А това бе неприемливо в неговия свят. Би направил всичко, на което бе способен, за да я защити, но дори той осъзнаваше, че откраднатото на информация от алхимиците не е по силите му. Не беше много и по моите, ала той не го знаеше. Еди вярваше в мен и сега мълчаливо ме молеше за помощ.

Маркъс не пропусна да се възползва от предимството си.

— Ти няма какво да загубиш — имам предвид, ако не те хванат. Ако се сдобиеш със записите и ние не открием нищо… е, така да бъде. Фалшива тревога. Но ако получим доказателство, че Джеймсън е бил там, тогава няма да е нужно да ти казвам колко сериозно е всичко. И в двата случая би трябвало да развалиш татуировката си и да се присъединиш към нас. Освен това, след подобен номер, наистина ли ще искаш да останеш в редиците на организацията? — Изгледа ме. — Но това трябва сама да го решиш. Засега само те молим да ни помогнеш.

Противно на всички рационални доводи, умът ми започна да обмисля вероятностите как да се справя с това.

— Ще ми е нужна повече оперативна информация — промърморих накрая.

— Мога да ти я дам — веднага заяви Уейд.

Не отговорих. Това беше лудост — безумна идея от откачена група. Но погледнах към татуировката на Маркъс и се замислих за другите, които го бяха последвали — за готовността, с която Сабрина го следваше. Това бе отдаденост, пламенна вяра, която нямаше нищо общо с елементарното му флиртуване. Те може би наистина се бяха посветили на нещо стойностно и добро.

— Сидни — заговори Еди отново. И този път добави: — Моля те.

Усещах как решителността ми отслабва. Изчезнало момиче, което можеше да причини големи неприятности, ако бъде намерено. Ако те наистина говореха за Джил, как бих могла да рискувам нещо да й се случи?

Но ако ме заловяха?

„Не се оставяй да те заловят“, обади се вътрешният глас.

Въздъхнах и насочих поглед към Уейд.

— Добре. Дай ми всички подробности и последните сведения.

ГЛАВА 13

Уейд ми разказа всичко, което знаеше. Информацията беше полезна, но не бях сигурна дали е достатъчна. Първо, трябваше да отида в Сейнт Луис… а за целта се налагаше да проявя съобразителност и лукавство.

Преди да се заема със задачата, исках само да си отдъхна в уютната си стаичка. По време на пътуването с Еди до „Амбъруд“ анализирахме всеки детайл от срещата ни. Той беше нетърпелив за развитието на нещата, а аз обещах да го държа в течение.

Тъкмо стигнах до вратата, когато мобилният ми телефон иззвъня. Беше госпожа Теруилиджър. Кълна се, понякога си мисля, че е поставила някакъв сензор пред стаята ми, за да знае кога точно се връщам.

— Госпожице Мелбърн — рече тя. — Трябва да се срещнем. Сърцето ми спря.

— Няма нова жертва, нали? Казахте, че разполагаме с време.

— Така е — потвърди преподавателката ми. — Затова трябва да се срещнем по-скоро. Да четеш за заклинания и магии е едно, но за да придобиеш истински умения, ти е нужна реална практика. Няма да позволя Вероника да се добере до теб.

Думите й отприщиха смесица от емоции. Съвсем естествено, изпитах инстинктивна неохота да се занимавам с правене на магии. Ала тя бързо бе потушена от осъзнаването, че госпожа Теруилиджър е загрижена за мен и иска да ме защити. Собственото ми желание да не се озова в кома също бе доста силен мотив.

— Кога желаете да се видим, госпожо? — попитах.

— Утре сутринта.

Сетих се, че утре е събота. Вече? Къде бе отлетяла седмицата? Сутринта трябваше да закарам Ейдриън да си вземе колата и се надявах да не отнеме много време.

— Може ли да се срещнем към обяд? Налага се да свърша една работа.

— Предполагам, че да — рече госпожа Теруилиджър малко неохотно. — Ще се срещнем у дома, а след това ще отидем в парка „Самотната скала“.

Тъкмо се канех да се излегна върху леглото и замръзнах.

— Защо трябва да ходим насред пустинята?

„Самотната скала“ бе отдалечена местност, рядко посещавана дори от туристи. Не бях забравила колко ужасяващо беше последното ми преживяване, когато преподавателката ми ме заведе сред онзи пущинак. Поне този път щеше да е през деня.

— Е, едва ли можем да се занимаваме с магии в училищния ми кабинет — изтъкна тя.

— Вярно е…

— Донеси книгата и съставките, над които работиш.

Приключихме телефонния разговор и изпратих набързо есемес на Ейдриън: „Утре трябва да сме много бързи. Имам среща с госпожа Т. в 12 ч.“ Отговорът му беше очакваното: „Защо?“ Както обикновено, той искаше да знае всичко, което ставаше в живота ми. Писах му, че госпожа Теруилиджър иска да упражняваме магическа защита. Този път наистина ме изненада: „Може ли да гледам? Искам да зная как тя те защитава.“

Леле, нима Ейдриън наистина ме молеше за нещо? Досега просто се самопоканваше на тези експедиции. Поколебах се, все още объркана след онзи разгорещен момент на студентския купон. Трябва да призная, че той повече никога не го спомена, а загрижеността му ме трогна. Отговорих му, че може да дойде и бях възнаградена с емотикон, изобразяващ усмивка.

Не бях съвсем наясно какво да облека за „тренировката по магия“, затова на следващата сутрин се спрях на удобни дрехи. Когато се качи в колата ми, Ейдриън ме изгледа от горе до долу.

— Небрежно облекло, а? Не съм го виждал, откакто посещавахме Улф.

— Нямам представа какво си е наумила — отвърнах, докато правех обратен завой на улицата му. — Реших, че това е най-подходящо.

— Можеше да облечеш изрисуваната си тениска.

— Не исках да я изцапам — ухилих се аз.

Това отчасти беше вярно. Все още смятах за прекрасно пламтящото сърце, което той бе нарисувал. Ала всеки път щом го погледнех, в мен нахлуваха толкова много спомени. Какво съм си въобразявала? Поне стотина пъти си бях задала този въпрос и всеки отговор ми се струваше фалшив. Предпочитаната ми теория беше, че просто прекалено много съм се развълнувала и впечатлила от сериозното отношение на Ейдриън към изкуството му, от емоцията и страстта, които го бяха завладели. Момичетата харесват хората на изкуството не по-малко от лошите момчета, нали? Дори и сега нещо се раздвижваше в гърдите ми, когато си припомнях захласнатото изражение на лицето му. Харесваше ми, че той притежава в себе си нещо толкова силно.

Но, както неспирно си повтарях, нямаше никакво извинение, задето му се бях нахвърлила и бях позволила да ме целува по шията — по собствената ми шия. От интернет купих и свалих книгата за „лошите момчета“, ала съветите й бяха напълно безполезни за мен. Накрая избрах най-доброто решение — макар и не най-здравословното — да се държа, сякаш онзи момент никога не се е случвал. Това не означаваше, че съм го забравила. Всъщност, докато седях до него в колата, ми беше адски трудно да не си мисля за чувствата, които изпитвах, когато телата ни бяха притиснати едно до друго. Или как пръстите му се заровиха в косата ми. Или как устните му…

„Сидни! Престани! Мисли за нещо друго. Спрягай латинските глаголи. Рецитирай Менделеевата таблица.“

Нищо от гореизброените не помогна. Трябва да призная, че Ейдриън продължи да се въздържа от коментари за онази нощ. Накрая открих как да разсея мислите си — като му разкажа за пътуването си до Сан Бернардино. Описанието на опасни заговори, бунтовнически групи и промъкване в строго охранявани зони убиха всички страстни чувства, които все още таях. На Ейдриън никак не му хареса идеята, че алхимиците може да си сътрудничат с Воините или че татуировката ми може да ме контролира. Но още по-малко му се нравеше перспективата да се изложа на риск. Опитах се да омаловажа сложността на проникването в управлението на организацията в Сейнт Луис, което според мен граничеше с невъзможното, но той не ми повярва.

Госпожа Теруилиджър ми изпрати две съобщения да не закъснявам за срещата. Постоянно поглеждах часовника си, но

грижата за мустанга не беше нещо, на което гледах с пренебрежение. Налагаше се да отделя достатъчно време на огледа в сервиза, за да се уверя, че това безценно автомобилно бижу е в идеално състояние. Ейдриън искаше да купи обикновени гуми, но аз го бях подтикнала да вземе по-усъвършенствани, като го убедих, че по-високата цена си заслужава. Когато проверих гумите, се поздравих за избора. Чак след като се уверих, че никъде по колата няма следа от драскотина заради проявена небрежност при транспорта, му позволих да плати. Върнахме се с двете коли във Виста Азул и аз със задоволство установих, че съм разчела идеално времето. Не бяхме закъснели, но госпожа Теруилиджър ни очакваше на верандата.

Назначихме Ейдриън за наш шофьор.

— Мили боже! — възкликнах, когато тя влезе припряно в колата. — Да не би да ходите някъде другаде след това?

Усмивката й бе доста измъчена и не можах да не забележа колко бледа изглежда.

— Не, но трябва да се придържаме към строг график. Тази сутрин направих магия, която няма да трае вечно. Времето вече тече.

Тя не каза нищо повече, докато пътувахме към парка и това мълчание ме изнервяше. Даде ми възможност да си представям какви ли не ужасяващи последствия. И при все че й вярвах, внезапно изпитах облекчение, че Ейдриън ни придружава.

Независимо, че не беше оживено място, в парка „Самотната скала“ все пак се срещаха туристи. Госпожа Теруилиджър — която наистина се бе издокарала в туристически обувки — пое през скалистия терен, търсейки усамотено място, подходящо за това, което си бе наумила да върши. Наоколо се простираха няколко каменисти възвишения, но аз не бях в състояние да оценя красотата им. Най-вече усещах палещите лъчи на слънцето. Макар да не беше в разгара на лятото, пак бе доста горещо.

Докато вървяхме, погледнах към Ейдриън и установих, че и той ме гледа. Измъкна от джоба си флакон със слънцезащитен крем.

— Знаех, че ще поискаш. Подготвен съм почти колкото теб.

— Почти — промърморих.

Отново го бе направил — бе предугадил мислите ми. За секунда се престорих, че сме само ние двамата и сме излезли да се разходим в

този топъл следобед. Колко хубаво би било просто да се мотаем наоколо, без да сме понесли на плещите си световните тегоби?

Госпожа Теруилиджър много бързо ни върна в мрачната и сурова реалност.

— Тук ми се струва подходящо — заяви, като се огледа. Беше успяла да намери едно от най-изолираните места в парка. Нямаше да се изненадам, ако видех лешояди да кръжат над главите ни. — Донесе ли всичко, което ти поръчах?

— Да, госпожо. — Коленичих на земята и изсипах съдържанието на чантата си. Вътре беше книгата за магии, както и няколко билки и шишенца с течни съставки, които бях смесила по нейно желание.

— Извади подпалките за кълбовидната мълния — нареди тя.

Очите на Ейдриън се разшириха.

— Да не би да казахте „кълбовидната мълния“? Това е жестоко!

— Често си виждал как лумва огън — напомних му. — От мороите, които владеят магията с този елемент.

— Да, но никога не съм виждал човек да прави нещо подобно. Никога не съм виждал теб да го правиш.

Искаше ми се да не се взираше в мен с подобно страхопочитание, защото то отново ми напомняше за сериозността на това, което се канехме да направим. Щях да се чувствам по-добре, ако се държеше сякаш не става нищо особено. Но тази магия? Да, тя наистина беше нещо голямо.

Веднъж бях направила друга магия, включваща хвърлянето на старателно изработен амулет и изричане на заклинание, което го накара да избухне в пламъци. Но онзи амулет съдържаше мощен физически компонент. Тази магия беше поредната от онези, които изискваха мисловно съсредоточаване и доста психическа енергия, и по същността си представляваше внезапна поява на огън от нищото.

„Подпалките“, за които говореше госпожа Теруилиджър, бяха малка торбичка с шнур, пълна с пепелта от изгорена тисова кора. Тя взе торбичката от мен, огледа съдържанието ѝ и измърмори одобрително:

— Да, да. Много добре. Отлична плътност. Изгорила си точното количество за определеното време. — Върна ми торбичката. Всъщност, в крайна сметка може да не ти потрябва. Тъкмо затова тази магия е толкова силна. Може да бъде направена много бързо, с много малко

подготовка. Но трябва да се упражняваш, преди да постигнеш това умение.

Кимнах и се опитах да се държа като внимателна и послушна ученичка. Още повече, че думите й бяха подобни на описанието в книгата. Ако мислех за всичко това като за класно упражнение, цялата процедура щеше да е по-малко плашеща. Всъщност изобщо нямаше да ми се струва страшна.

Госпожа Теруилиджър наклони глава и погледът й се плъзна покрай мен.

— Ейдриън? Ти може да поискаш да стоиш на разстояние. На значително разстояние.

Добре. Може би все пак си беше малко плашещо.

Той се подчини и се отдръпна назад. Очевидно госпожа Теруилиджър не изпитваше подобен страх за себе си, защото остана на няколко метра от мен.

— А сега — поде тя, — нанеси пепелта и протегни длан.

Пъхнах ръка в торбичката и докоснах пепелта с палеца и показалеца си. Сетне разтрих леко всичките си пръсти заедно, докато цялата ми длан се покри с равномерен слой пепел. Оставих торбичката на земята и протегнах ръка пред себе си с обърната нагоре длан. Знаех какво следва, но чаках за нейните инструкции.

— Призови магическата си сила да възкреси отново пламъка от пепелта. Без заклинание, само с мощта на волята си.

Магията се надигна в мен. Призоваването на един от земните елементи ми напомни на това, което правеха мороите, което ме караше да се чувствам странно. Първо се появи червен проблясък, който замъждука над дланта ми. Бавно започна да расте и расте, докато не достигна размерите на топка за тенис. Затаих дъх, почти невярваща на това, което току-що бях направила. Червените пламъци се извиха и завихриха и въпреки че усещах топлината им, не ме изгориха.

Госпожа Теруилиджър издаде някакъв звук — нещо средно между приглушен смях и изненадано изпръхтяване.

— Забележително! Понякога забравям каква вродена дарба имаш. Засега е само червен, но нещо ми подсказва, че не след дълго ще можеш да създадеш син без помощта на пепел. Да извикаш елементите от нищото е по-лесно, отколкото да се опиташ да преобразуваш едно вещество в друго.

Вторачих се като омагьосана в огнената топка, но много скоро установих, че ме наляга умора. Пламъците затрептяха, свиха се и съвсем избледняха.

— Колкото по-скоро се отървеш от това, толкова по-добре — каза госпожа Теруилиджър. — Така само хабиш собствената си енергия, за да поддържаш пламъците. Най-добре е да хвърлиш огнената топка към противника си и бързо да призовеш следващата. Опитай отново и този път хвърли топката.

Призовах отново огъня и пак се изпълних със задоволство, когато видях, че този път пламъците имат повече оранжев оттенък. Още по време на първия си урок по химия като дете бях научила, че колкото по-светъл е пламъкът, толкова е по-горещ. Все пак ми се струваше нереално много скоро да получа син пламък.

И като заговорихме за реалности… хвърлих огнената топка.

О, ами… опитах се. Контролът ми се пречупи, когато се опитах да я запратя към голо парче земя. Топката се разцепи на две и пламъците изчезнаха в дим, който се разсея от вятъра.

— Трудно е — промълвих, осъзнавайки колко неубедително прозвуча. — Да се опитваш да я държиш и едновременно с това да я хвърлиш, е все едно да го правиш с най-обикновена топка. Трябва да го направя, докато все още контролирам магията.

— Именно. — Госпожа Теруилиджър изглеждаше много доволна. — И точно затова е нужна практика.

За щастие, не бяха нужни много опити, преди да се науча как да синхронизирам двете дейности. Ейдриън ме поздрави възторжено, когато хвърлих успешно първата си огнена топка — получи се красив изстрел и тя удари скалата, в която се целех. Хвърлих триумфиращ поглед към учителката ми и зачаках следващата магия, която ще направим. За моя изненада, тя не изглеждаше толкова впечатлена, колкото очаквах.

— Направи го отново — нареди наставницата ми.

— Но това вече го овладях — възразих. — Сега трябва да опитаме нещо друго. Започнах да чета следващия раздел в книгата…

— Засега няма да се занимаваш с това — скастри ме тя. — Мислиш, че това е изтощително? Ще припаднеш, ако опиташ някоя от по-сложните магии. Сега. — Посочи към спечената пустинна земя. — Отново.

Исках да й кажа, че за мен е било невъзможно да не прочета следващия раздел от книгата. Така правех и с останалите предмети. Ала нещо ми подсказа, че сега не е най-подходящият момент за подобни признания.

Госпожа Теруилиджър ме накара да се упражнявам отново и отново да хвърлям. След като се увери, че съм постигнала завидно умение, ми нареди да поработя върху увеличаване на топлината на огъня. Накрая успях да получа жълт пламък, но напредъкът ми бе дотук. След това трябваше да усвоя магията, без да използвам пепел. Когато овладях и този връх, започнах пак да упражнявам хвърлянето. Тя ми избираше различни мишени и аз ги уцелвах без проблем.

— Също като „Скийбол“ промърморих. — Лесно и отегчително.

— Да — съгласи се госпожа Теруилиджър. — Лесно е да уцелваш неподвижни обекти. Но движещи се мишени? Живи цели? Не е толкова лесно. Така че, да преминем на този етап, става ли?

Огнената топка, която държах над главата си, изчезна, когато смайването разстрои контрола ми.

— Какво искате да кажете? — Ако очакваше от мен да започна да се целя по птици или гризачи, я очакваше огромна изненада. Нямах никакво намерение да изпепелявам, която и да е жива твар. — Какво трябва да уцеля?

Госпожа Теруилиджър побутна нагоре очилата на носа си и отстъпи няколко крачки назад.

— Мен.

Зачаках продължението на шегата или някакво друго обяснение, но нищо подобно не последва. Хвърлих поглед назад към Ейдриън с надеждата, че ще ме светне какво става, но той изглеждаше озадачен колкото мен. Обърнах се отново към обгорената земя, където бяха паднали предишните ми огнени топки.

— Госпожо Теруилиджър, не можете да искате от мен да ви ударя.

Устните й се извиха в полуусмивка.

— Уверявам те, че мога. Действай, не можеш да ме нараниш.

Трябваше да помисля няколко минути, за да формулирам следващия си отговор.

— Аз съм много добър стрелец, госпожо. Мога да ви ударя.

Бях възнаградена с най-безцеремонен смях.

— Да ме удариш — да. Да ме нараниш — не. Времето ни изтича.

Нямах представа откога сме тук, но върху небето слънцето определено се бе снижило. Отново погледнах към Ейдриън, мълчаливо молейки за помощта му, за да се справя с тази лудост. Единственият му отговор бе свиване на рамене.

— Ти си свидетел на това — казах му. — Чуя как ми каза да го направя.

Той кимна.

— Ти нямаш абсолютно никаква вина.

Поех дълбоко дъх и призовах следващата си огнена топка. Вече бях толкова изтощена, че тя се появи червена и трябваше да събера всичките си сили, за да я загрея. После погледнах към госпожа Теруилиджър и се подготвих за хвърлянето. Беше по-трудно, отколкото очаквах — и не само защото се тревожех да не я нараня. Хвърлянето към земята не изискваше почти никаква мисъл. Трябваше да се фокусираш, да се прицелиш и да замахнеш. Но да се изправиш срещу жив човек, да виждаш очите му, как гърдите му се повдигат, докато диша… е, наставницата ми беше права. Това бе съвсем различно от прицелването в неодушевен предмет. Започнах да треперя, неуверена, че мога да го направя.

— Губиш време — предупреди ме госпожа Теруилиджър. — Отново пилееш енергия. Хвърляй!

Заповедната нотка в гласа и ме пришпори да действам. Хвърлих.

Огнената топка излетя от ръката ми право към нея — но нямаше контакт. Не можех да повярвам на очите си. На около метър пред нея тя се удари в някаква невидима преграда и избухна в стотици пламъци, които бързо се разсеяха като дим. Челюстта ми увисна.

— Какво беше това? — възкликнах.

— Много, много силна защитна магия — отвърна тя, забавлявайки се с реакцията ми. Вдигна медальона, който носеше под блузата си. Нямаше вид на нещо специално — обикновено парче червеникав халцедон, обвито със сребърна жичка. — Изисква се невероятно усилие да се направи това… и още по-голямо, за да се направлява мощта му. Резултатът е невидима преграда — както сама видя — която е непробиваема за повечето физически и магически атаки.

За миг Ейдриън се озова до мен.

— Почакай малко. Тази магия те прави неуязвим за всичко, а ти чак сега я споменаваш? А през цялото време приказваш в каква опасност се намира Сидни! Защо просто не я научиш на тази магия? Тогава сестра ти няма да може да я докосне. — Въпреки че нямаше изгледи Ейдриън да се нахвърли върху нея, както върху Маркъс, изглеждаше не по-малко разстроен. Страните му пламтяха, а очите му се взираха сурово в моята учителка. Без да се усети бе стиснал здраво юмруци, сякаш направляван от някакъв първичен инстинкт.

Госпожа Теруилиджър не трепна пред гневния му изблик.

— Ако беше толкова просто, повярвай ми, щях да я науча. За нещастие, има редица проблеми. Един от тях е, че Сидни, колкото и изумителна дарба да има, все още не притежава достатъчно сила, за да направи тази магия. Дори аз не съм достатъчно силна. Другият проблем е, че действието й е изключително ограничено във времето, затова бях толкова настойчива за точния график. Трае само шест часа и изисква толкова много енергия, че не може да се направи и да се продължава действието й за постоянно. Вече се чувствам много изморена и ще бъда още по-изтощена, когато действието й престане. Няма да мога да я правя — както и която и да е друга магия — поне още един ден. Тъкмо заради това Сидни трябва да е подготвена и нащрек през цялото време.

И двамата с Ейдриън останахме безмълвни. Бях забелязала колко уморен вид имаше госпожа Теруилиджър, когато се качи в колата, но повече не се замислих за това. Докато се упражнявахме в тази усамотена част на парка, видях, че тя се поти и изглежда още по-изтощена, но го отдадох на горещината. Чак сега разбрах и оценик саможертвата й.

— Но защо полагате толкова много усилия? — попитах.

— За да те опазя жива — тросна ми се тя. — А сега, да не губим повече време. Разполагаме само с още един час, преди да изчезне напълно действието на магията, а ти трябва да се научиш да се прицелваш в някого, без да се замисляш. Твърде много се колебаеш.

Тя беше права. Дори след като знаех, че е неуязвима, пак ми беше трудно да я нападна. Не понасям насилието и жестокостта. Трябваше да потуша всичките си вътрешни безпокойства и да се държа така, все едно играя на „Скийбол“. „Прицели се, хвърли. Прицели се, хвърли. Не мисли!“

Много скоро вече можех да пренебрегна скрупулите си и да хвърлям без колебание. Тя дори се опита да се мести леко, за да ми създаде представа за истински подвижна цел, но това не беше кой знае какво предизвикателство за мен. Госпожа Теруилиджър просто бе твърде уморена и безсилна да се движи по-чевръсто или да ме избягва. Наистина започнах да се притеснявам за нея. Изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне и аз се чувствах виновна, докато замахвах за следващото си хвърляне и…

— Ах!

Пламъкът се изви от пръстите на госпожа Теруилиджър в мига, в който запратих моята огнена топка. Траекторията й се разшири и топката се разпадна, преди да я доближи. Огънят, който бе изпуснала, мина на метър покрай мен. С уморена усмивка тя се отпусна на колене и изпусна дълбоко дъх.

— Часът приключи — едва пророни.

— Какво беше това? — изумих се. — Та аз дори нямам магическа защита!

Тя изобщо не изрази някаква загриженост.

— Не беше близо до теб. Погрижих се за това. Беше просто, за да ти докажа, че независимо колко „отегчително и лесно“ изглежда, нищо не е сигурно, когато някой наистина те нападне. Достатъчно! Ейдриън, ще бъдеш ли така любезен да ми донесеш чантата? Вътре има изсушени фурми и мисля, че на двете със Сидни ще ни дойде добре да хапнем малко от тях.

Беше права. Бях толкова погълната от урока, че не забелязах колко съм се изтощила. Госпожа Теруилиджър беше по-зле, но магията определено не бе пожалила и мен. Никога досега не бях упражнявала толкова силна магия, при това толкова дълго, и тялото ми се чувстваше уморено и изцедено, както обикновено става, когато ти падне кръвната захар. Започвах да разбирам защо тя продължаваше да ме държи настрана от по-трудните магии. Направо всмуках изсушените фурми, които бе донесла, но макар че захарта ми помогна, отчаяно исках още. Ейдриън галантно ни помогна да стигнем до паркинга при входа на парка, като държеше под ръка и двете ни.

— Жалко, че се намираме в този пущинак — промърморих, когато най-сетне се озовахме в колата му. — Мисля, че ще останете

изумени, колко много мога да изям в момента. Струва ми се, че ще припадна, преди да стигнем до някой цивилизован ресторант.

— Всъщност — поде Ейдриън — май имаш късмет. На идване зърнах едно местенце не много далеч оттук.

Аз не бях забелязала нищо, но бях твърде погълната от тревоги за предстоящия урок с госпожа Теруилиджър. Пет минути по-късно вече бяхме на магистралата и се уверих, че е бил прав за ресторанта. Той отби в малък страничен път и спря на паркинга на малка, но прясно боядисана бяла сграда.

Взрях се невярващо в табелата отпред.

— „Пайове и разни други“?

— Каза, че искаш захар — напомни ми Ейдриън. От гумите на мустанга се разхвърчаха прах и чакъл и аз потръпнах при мисълта, че някое отплеснало се камъче може да одраска блестящата му повърхност. Поне не е „Пайове и друга стръв“.

— Да, но „разни други“ не звучи особено окуражаващо.

— Аз пък си мислех, че повече те разстрои частта за пайовете.

Въпреки лошите ми опасения, „Пайове и разни други“ всъщност се оказа много приятно и чисто заведение. На прозорците висяха колосани басмени пердета на точки, а витрината бе пълна с всевъзможни пайове и „разни други“ като морковена торта и шоколадови сладки с орехи и курабийки. Бяхме единствените клиенти под шейсетте.

Поръчахме пай и се настанихме в едно от ъгловите сепарета. Аз поръчах прасковен, Ейдриън — френски шоколадов пай, а госпожа Теруилиджър се спря на орехов. И разбира се, двете с нея, веднага щом седнахме, помолихме сервитьорката да ни донесе кафе. Заради магията се налагаше да се въздържаме от кафе — болезнена саможертва и за двете ни. Мигом се почувствах по-добре след първата глътка уханна течност.

Ейдриън изяде своята порция, без да бърза, но с госпожа Теруилиджър се нахвърлихме на чиниите, все едно не се бяхме хранили от месец. Всякакви разговори бяха излишни. Единствено паят имаше значение. Спътникът ми ни гледаше със задоволство и не се опита да ни прекъсне, докато не ометохме чиниите до троха.

— Още една порция? — кимна той към мен.

— Предпочитам още една чаша кафе. — Съзерцавах блестящата повърхност на чинията и без да искам забелязах, че вътрешният глас, който постоянно ми натякваше за калориите, напоследък се бе умълчал. Всъщност изобщо никакъв не се чуваше. Бях се ядосала на Ейдриън, задето си позволяваше да се „намесва“ в хранителните ми навици, но думите му имаха много по-голямо въздействие, отколкото бях очаквала. Не че това, разбира се, беше лично свързано с него. Да понамаля строгите си диетични ограничения просто беше разумна идея. Това беше всичко. — Вече се чувствам много добре — оповестих.

— Ще ти донеса още една чаша кафе — рече Ейдриън. Когато се върна, носеше чаша и за госпожа Теруилиджър. Предположих, че и ти ще искаш.

Тя му се усмихна признателно.

— Благодаря ти! Винаги си толкова проницателен.

Докато отпиваше от кафето си, не можех да не забележа, че тя все още изглежда уморена, въпреки факта, че току-що бяхме погълнали голямо количество захар. Вече нямаше вид, че всеки миг ще припадне, ала беше очевидно, че не се е възстановила толкова бързо като мен.

— Сигурна ли сте, че сте добре? — попитах я загрижено.

— Не се тревожи, ще се оправя. — Отпи няколко глътки от кафето и доби замислено изражение. — Отдавна не съм правила магията за защита. Забравила съм колко изтощава.

Отново бях удивена от всички тези грижи, които си създаваше заради мен. Откакто ме бе определила като надарена с магьосническа дарба, аз не бях сторила нищо, освен да й се противопоставям, при това доста враждебно.

— Благодаря — промълвих. — За всичко… Ще ми се да имаше начин да ви се отплатя.

Госпожа Теруилиджър остави чашата с кафе и сложи още захар.

— За мен е удоволствие да го направя. Не е нужно да ми се отплащаш. При все че… след като всичко това приключи, много бих се радвала, ако се срещнеш с моите посестрими от сборището. Не те моля да се присъединиш — побърза да добави. — Просто да поговорим. Мисля, че Стелата ще ти се стори доста интересна.

— Стелата — повторих. Досега никога не ги бе наричала по име. — Звездите.

Госпожа Теруилиджър кимна.

— Да. Нашите корени са италиански, макар че, както вече сама се убеди, магията, която използваме, идва от различни култури.

Направо бях изгубила дар слово. Тя бе направила толкова много за мен… определено не беше кой знае какво само да поговоря с други вещици, нали? Но ако това беше нещо толкова незначително, защо се чувствах толкова ужасена? Отговорът дойде след няколко секунди. Да говоря с други, да се запозная с членовете на голяма организация, означаваше заниманията ми с магията да преминат на следващото ниво. Беше ми отнело доста дълго време да свикна с магията, която вече използвах. Бях преодоляла доста от страховете си, но една част от мен все още възприемаше това като странично и маловажно занимание. Нещо като хоби. А срещата ми с други вещици щеше да промени всичко. Трябваше да приема, че съм част от нещо много по-голямо, че всичко това не е някакво любителско занимание. Срещата със сборището щеше да придаде на всичко официален и донякъде окончателен характер. А не бях сигурна дали съм готова да ме смятат за вещица.

— Ще си помисля за това — промълвих накрая.

Искаше ми се да й обещая нещо повече, но защитните ми инстинкти взеха връх.

— Ще се задоволя с това, което ми се дава — рече госпожа Теруилиджър с лека усмивка. Телефонът й избръмча и тя погледна надолу. — Като заговорихме за Стелата, налага се да поговоря с една от посестримите си. Ще се срещнем в колата.

Допи кафето си и излезе навън.

Двамата с Ейдриън я последвахме след няколко минути. Все още бях обезпокоена относно сборището и го хванах за ръкава, за да го спра. Заговорих тихо.

— Ейдриън, как стигнах дотук? Опитвайки се да разгадая тайните на алхимиците и правейки магия в пустинята?

Миналото лято, когато бях с Роуз в Русия, дори не можех да приема вероятността да спя в една стая с нея. Толкова много свещени мантри на алхимиците щъкаха из ума ми, предупреждаваха ме за вампирите — тези изчадия на злото. А ето ме сега, в един отбор с тях,

разтърсвана от съмнения за алхимиците. Онова момиче в Русия нямаше нищо общо със сегашното, обитаващо Палм Спрингс.

„Не, в сърцето си съм все същата.“ Трябва да бъда… защото, ако не бях, тогава коя съм?

Ейдриън ми се усмихна съчувствено.

— Мисля, че това е кулминацията на всичко. Ти си любознателна натура. Искаш винаги да постъпваш правилно. Всичко това те е накарало да стигнеш дотук. Зная, че алхимиците са те научили да мислиш по определен начин, но това, което правиш сега… то не е грешно.

Прокарах ръка през косата си.

— Но въпреки всичко, не мога да се насиля да се срещна и да поговоря дори за кратко със сборището на госпожа Теруилиджър.

— Ти имаш граници, които не желаеш да пристъпиш. — Той приглади нежно един от непокорните ми кичури. — В това няма нищо лошо.

— Маркъс би казал, че татуировката ме възпира.

Ейдриън отпусна ръка.

— Той казва много неща.

— Не мисля, че се опитва да ме измами. Вярва в каузата си, а аз продължавам да се притеснявам за контрола на съзнанието… но, честно, трудно ми е да повярвам, че някакво внушение ме възпира, когато се занимавам насред пущинака с подобни дейности. — Посочих навън, към госпожа Теруилиджър. — Алхимиците биха определили тази магия като противоестествена и греховна.

Ейдриън отново се усмихна.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ти всъщност изглеждаше много естествено там сред пущинака, в парка.

— Вършейки… какво? Хвърляйки огнени топки? — Поклатих глава. — Няма нищо естествено в това.

— Не бива да мислиш така, но… добре. Ти беше… невероятна, докато мяташе онова огнено кълбо като някаква древна богиня на войната.

Обърнах се раздразнено.

— Престани да си правиш майтап с мен!

Той улови ръката ми и ме притегли към себе си.

— Аз съм напълно сериозен.

Преглътнах, останала безмълвна за миг. Осъзнавах единствено колко близо сме, че той ме държи и ни делят само няколко сантиметра. „Почти толкова близо колкото в онази студентска кухня.“

— Не съм нито воин, нито древна богиня — успях да смотолевя най-после.

Ейдриън се наведе още по-близо.

— Що се отнася до мен, ти си и двете.

Познавах това изражение в очите му. Бях го виждала и преди. Очаквах да ме целуне, ала вместо това той плъзна пръст отстрани по врата ми.

— Това е, нали? Символът на честта.

Отне ми минута, за да се сетя, че говори за смучката. Беше избледняла, но не беше напълно изчезнала. Отдръпнах се.

— Не е никакъв символ! Това беше грешка. И ти прекрачи всякакви граници, когато си позволи да ми го причиниш.

Веждите му се извиха.

— Сейдж, много точно си спомням всеки момент от онази нощ. Изобщо не изглеждаше против. Ти на практика се нахвърли отгоре ми.

— Не си спомням всички подробности — излъгах.

Той отмести ръката си от шията ми и върхът на пръста му се спря върху устните ми.

— Но ще се задоволя да целувам само тези тук, ако така ще си по-спокойна. Никакви белези.

Понечи да се наведе към мен и аз се отдръпнах рязко.

— Не, няма да го направиш! Това е грешно!

— Кое — да те целувам или да те целувам в „Пайове и разни други“?

Озърнах се, внезапно осъзнала, че правим вечерно шоу за възрастните граждани, макар че не можеха да ни чуят. Отстъпих назад.

— И двете — заявих, чувствайки как страните ми горят. — Ако възнамеряваш да се опиташ да извършиш нещо непристойно — нещо, което ти казах, че не бива никога повече да правиш — тогава поне избери по-подходящо място.

Той се засмя тихо, а пламъкът в очите му ме смути още повече.

— Добре — рече. — Следващия път, когато те целуна, обещавам, че ще е на много по-романтично място.

— Аз… Какво? Не! Изобщо не бива да опитваш! — Запристъпвах към вратата, а той ме последва. — Какво стана с обещанието да ме обичаш отдалеч? Какво стана със заричането ти, че няма, хм… да споменаваш за всичко това?

За някой, за когото се предполагаше, че ще наблюдава отдалеч, Ейдриън не се справяше особено добре. А аз се справях още по-зле с решението си да остана безразлична.

Той застана пред вратата и блокира пътя ми.

— Казах, че няма да го направя, ако не желаеш. Но ти донякъде ми даваш смесени сигнали, Сейдж.

— Не е вярно! — избъбрих, удивена, че дори не мога да го изрека решително и безапелационно. Дори аз не си вярвах. — Ти си самонадеян и арогантен и цял куп други неща, ако си въобразяваш, че съм размислила.

— Виждаш ли, тъкмо за това става дума. — Ето че отново нахлуваше в пространството ми. — Мисля, че ти харесваш този „куп други неща“.

Откъснах поглед от неговия и се отдръпнах.

— Аз харесвам хора.

Още един от уроците на алхимиците изплува в ума ми. „Те изглеждат като нас, но не се лъжи. Мороите не са зли като стригоите, но създания, които пият кръв и манипулират природата, нямат място в нашия свят. Работи с тях само ако се налага. Ние не сме еднакви. Запази колкото е възможно по-голяма дистанция. Това е за доброто на душата ти.“

По изражението на Ейдриън си пролича, че не ми повярва, но се отдръпна и се насочи навън. Няколко минути по-късно го последвах. Помислих си, че днес неведнъж си бях играла с огъня.

ГЛАВА 14

Неделята настъпи тихо и кротко. Приближаваше моментът, когато Вероника можеше отново да нападне. Стомахът ми бе свит на топка при мисълта каква може да е следващата й стъпка… и колко оплетени сме в невъзможността да открием начин да я спрем. И тогава получих помощ от неочакван източник, когато телефонът ми иззвъня и върху дисплея се изписа непознат номер.

При нормални обстоятелства нямаше да вдигна, но напоследък животът ми трудно можеше да мине за нормален. Освен това кодът беше на Лос Анджелис.

— Ало?

— Здравей! Тейлър ли е?

Бяха ми нужни няколко секунди, за да си спомня тайната си самоличност. Но не си спомнях да съм давала номера си на някое от момичетата, които предупредихме за Вероника.

— Да — отвърнах предпазливо.

— Обажда се Алисия от „Странноприемница в духа на старите традиции — нощувка и закуска“.

— Здравей — отвърнах, все още озадачена, че ми знае номера.

Гласът й беше весел и жизнерадостен, както когато се запознахме.

— Исках да зная дали сте взели решение да наемете стая за годишнината ви.

— О, ами… това. Все още решаваме. Но, ъъ… навярно ще отидем на някое място, което е по-близо до брега. Нали се сещаш — романтични разходки по плажа и тем подобни.

— Напълно ви разбирам — рече момичето, но в гласа й се прокрадна нотка на разочарование от загубата на евентуален клиент. — Ако все пак размислите, само ми се обадете. Този месец имаме специални отстъпки, така че ще може да наемете апартамента „Бъни“ на много изгодна цена. Спомням си, че ти каза, че си имала домашен любимец заек. Как се казваше?

— Хопър — отвърнах равнодушно.

— Точно така, Хопър. Какво сладко име!

— Да, страхотно. — Опитвах се да измисля как по-тактично да задам следващия си въпрос, но накрая реших да предпочета директния подход. — Виж, Алисия, откъде взе номера ми?

— О, Джет ми го даде.

— Така ли?

— Да. — Очевидно бе преодоляла разочарованието си и отново звучеше весело и оживено. — Докато бяхте тук, той попълни една от бланките и е написал телефонния ти номер.

Едва не изпъшках. Типично.

— Добре е да го зная — промърморих. Запитах се колко ли често Ейдриън е давал телефонния ми номер. — Благодаря за обаждането.

— За мен е удоволствие. О! — изкиска се тя. — Едва не забравих. Вашата приятелка се върна.

Замръзнах.

— Какво?

— Вероника. Вчера се регистрира отново.

Първата ми реакция бе вълнение. Втората — паника.

— Каза ли й, че сме питали за нея?

— О, не! Спомних си, че казахте, че искате да я изненадате.

Едва не припаднах от облекчение.

— Благодаря ти. Ние, ъъ… не бихме искали да провалим изненадата. Ще трябва да се отбием и да я посетим — но не й казвай.

— Можеш да разчиташ на мен!

Затворихме, а аз останах вторачена в мобилния телефон. Вещицата се бе върнала. Точно когато вече си мислехме, че сме изгубили дирите й. Незабавно се обадих на госпожа Теруилиджър, но се включи гласова поща. Оставих съобщение, а след това изпратих есемес, в който се казваше, че имам спешна новина. Телефонът ми отново иззвъня, тъкмо когато щях да се обаждам на Ейдриън. Почти се надявах да е Алисия с допълнителна информация, но тогава видях, че е номерът на Стантън. След като поех дълбоко дъх, се опитах да отговоря колкото е възможно по-спокойно.

— Госпожице Сейдж — рече тя, — вчера получих съобщението ти.

— Да, госпожо. Благодаря, че ми се обаждате.

Бях й позвънила вчера, малко преди срещата ми с Ейдриън. Тогава магическото обучение с госпожа Теруилиджър беше на първо място в списъка ми със задачите, но не бях забравила за договорката с Маркъс.

— Аз… ъъ… бих искала да помоля за услуга — продължих.

Стантън, която рядко се изненадваше, сега явно бе доста изненадана.

— Ти определено имаш право да помолиш… но обикновено не си от тези, които го правят.

— Зная и се притеснявам. Ще ви разбера, ако ми откажете. — Всъщност, ако ми откажеше, щях да си имам доста проблеми, но по-добре бе да не звуча толкова нетърпелива. — Ами, мислех относно това, че се налага да изкарам Коледа тук — с мороите. Наистина разбирам, госпожо. Това е част от мисията, но… е, ще излъжа, ако кажа, че ми е все едно. Затова се чудех дали има някакъв начин да ми бъде разрешено да отида на една от големите църковни служби. Това ще ме накара да се почувствам… о, не зная. По-съпричастна. Дори някак си пречистена. Просто тук постоянно съм заобиколена от тях, от тази поквара, нали разбирате? Понякога имам чувството, че се задушавам. Това вероятно ви звучи абсурдно.

Прекъснах бръщолевенето си. Когато Маркъс пръв предложи да използвам някой познат в Сейнт Луис, веднага се сетих за Иън. Тогава осъзнах, че това не е достатъчно. Алхимиците, които изпълняват мисия, не могат просто ей така да помолят за няколко дни почивка, за да посетят приятелите си. Но отпуск, за да присъстваш на нещо много по-духовно и групово — като да речем годишна празнична църковна служба на алхимиците — е нещо съвсем различно. На повечето от алхимиците им се разрешава да пътуват и да присъстват на тези служби. Те бяха свързани с нашата вяра и групова принадлежност. Всъщност Иън го бе предложил по време на сватбата с надеждата да ме съблазни да му отида на гости. Едва ли наистина е предполагал, че малкият му номер ще сработи. Или поне на пръв поглед.

— Не ми звучи толкова абсурдно — рече Стантън.

Думите й бяха обещаващи и аз се опитах да отпусна пръстите си, които бях свила в юмруци, и да се успокоя.

— Мислех си, че мога да отида преди зимната ваканция — додадох. — Джил може да остане в училището, така че няма да е

изложена на прекалено голям риск. А и Еди и Анджелина винаги са с нея. Аз просто ще отскоча за уикенда до Сейнт Луис.

— Сейнт Луис? — Имах чувството, че видях по телефона как челото й се смръщи. — Има църковна служба и във Финикс. Това е много по-близо.

— Зная, госпожо. Аз просто… — Надявах се, че искрената ми нервност ще ми помогне да прозвуча по-убедително. — Аз… ъъ… надявах се, че ще мога да се видя и с Иън.

— А! Разбирам. — Настъпи дълга пауза. — Това ми се струва още по-изненадващо, отколкото желанието ти да присъстваш на неделна литургия. От това, което видях на сватбата, ти не изглеждаше особено очарована от господин Джансън.

Така… Била съм права, че Стантън е забелязала, че Иън си пада по мен. Освен това не й бе убягнало, че аз не му отвръщам с взаимност. Тя беше наблюдателна, дори за малките подробности, което ме накара да си припомня предупрежденията на Маркъс за това как алхимиците следят зорко и не пропускат нищо от това, което правим. Започнах да разбирам страховете му и защо толкова бързо кара новите си сподвижници да напуснат организацията. Дали вече бях привлякла внимание? Дали незначителните неща, които бях направила — дори сегашната ми молба — не са натрупали бавно доказателства за подривната ми дейност, достатъчни, за да ме осъдят?

Отново се надявах, че страховете и опасенията ми просто ще ми помогнат да звуча като смутено и объркано влюбено момиче, към което Стантън ще изпита съжаление и само ще поклати снизходително глава. Пък и Сейнт Луис не беше толкова далеч със самолет, а и резултатът щеше да бъде същият.

— Е, тогава бяхме там по служба, госпожо. Не исках да се разсейвам от нашата цел.

— Разбира се. — Следващата пауза беше само няколко секунди по-дълга, но на мен ми се стори все едно е минал цял час. — Е, не виждам причина да не отидеш. Справи се блестящо със задачата си и от професионална гледна точка мога да разбера защо искаш отново да бъдеш сред познати лица. Ти си прекарала с мороите повече време, отколкото мнозина алхимици прекарват някога през целия си живот и дори не се поколеба, когато онзи Ивашков ти налетя на сватбата.

„Не се поколебах и когато ми налетя и на онзи студентски купон. Или дали аз по-скоро не му налетях?“

— Благодаря ви, госпожо.

Тя ми разреши да отида през следващия уикенд и каза, че мога да използвам командировъчни от алхимиците, за да си платя пътните. Когато затворих, се замислих дали да се обадя на Иън, но реших да прибягна до по-безлично средство за общуване. Изпратих му един бърз есемес, в който му казвах, че ще бъда в града и се надявам да се видим. След няколко минути на размисъл изпратих съобщение на Маркъс: „Всичко е уредено“.

Наближи времето за обяд и Еди ми прати есемес дали може да се срещна с него и Джил в столовата на общежитието. В уреченото време слязох долу и заварих начумерения пазител да седи сам до масата. Зачудих се къде е Анджелина и чак сега осъзнах, че той не я бе споменал в съобщението си. Вместо да го попитам за това, се съсредоточих върху тази, която бе споменал.

— Къде е Джил?

Той кимна към отсрещната страна на столовата. Проследих погледа му и я видях, застанала до една маса да се смее и приказва. Държеше табла и изглеждаше така, сякаш се е спряла пътьом, след като е взела храната си. Около масата седяха Мика и някакви негови приятели и аз се зарадвах да видя, че явно на него наистина му харесва отново да бъде неин приятел.

— Това е хубаво — отбелязах и насочих вниманието си отново към храната. — Радвам се, че тя се разбира с всички.

Еди ме зяпна смаяно.

— Не виждаш ли какво става?

Тъкмо се канех да отхапя от ябълката си и застинах. Мразех подобни риторични въпроси със скрити намеци. Те означаваха, че съм пропуснала някаква социална тънкост — нещо, което не беше силната ми страна. Погледнах отново към Джил, мъчейки се да отгатна за какво става дума.

— Да не би Мика пак да се опитва да станат гаджета?

— Разбира се, че не. — Той махна с ръка все едно беше нещо, което се подразбираше и би трябвало да зная. — Сега той излиза с Клеър Киприано.

— Съжалявам. Не мога да следя любовния живот на всички. Ще го прибавя към списъка ми със задачи, след като разнищя заговорите на алхимиците и открия дали Воините преследват Джил.

Погледът на Еди бе прикован в Джил и той кимна, което ме наведе на мисълта, че не бе чул и дума от казаното от мен.

Травис и Хуан искат да я поканят на среща.

— Е? Тя си научи урока за срещите между вампири и хора. — Щеше ми се и аз да бях последвала примера й. — Ще им откаже.

— Въпреки това, те не би трябвало да я притесняват — изръмжа дампирът.

Джил не изглеждаше ни най-малко притеснена от вниманието им. Всъщност обичах да я виждам ведра и засмяна за разнообразие. Самоувереността й се отразяваше добре и подчертаваше кралския и сан, а тя очевидно искрено се забавляваше със закачките им. Едно нещо бях научила от светското си обучение — да флиртуваш и да си гадже с някого, съвсем не беше едно и също. Приятелката ми Джулия беше експерт по въпросната разлика. И ако задевките правеха Джил щастлива, аз определено нямах нищо против.

Явно най-притеснен заради ухажорите на Джил беше Еди. Теоретично той имаше извинение, че иска да я защити, но реакцията му ми се струваше твърде лична. Реших да му напомня за собствения му любовен живот и тази, за която в действителност трябваше да е загрижен.

— Къде е Анджелина?

Джил се запъти към нас. Явно облекчен, Еди се извърна към мен.

— Е, тъкмо за това исках да си поговорим.

Когато някой искаше да поговори с мен, това означаваше, че нещо странно беше на път да се случи. Всъщност спешните проблеми никога не изискваха въведение. Те се сервираха мигновено. Това премерено встъпление беше непредсказуемо.

— Какво става? — попитах, когато Джил седна на масата. — С Анджелина?

Двамата с Еди се спогледаха многозначително.

— Ние смятаме, че Анджелина е замислила нещо — подхвана Джил. — Нещо лошо — доуточни след минута.

Не и отново. Обърнах се към Еди:

— Още ли е далечна и отчуждена?

— Да. Вчера обядва с нас. — Той се намръщи. — Но се държа странно. Изобщо не обясни с какво е толкова заета. Мисля, че се е забъркала в някаква неприятност.

Облегнах се назад.

— Неприятностите, в които Анджелина се забърква, обикновено са спонтанни и неочаквани. А от думите ви се подразбира, че тя планира нещо тайно. Това не е в нейния стил. В най-лошия случай крие някакви непозволени парцалки.

Еди понечи да се усмихне, но не му се удаде особено добре.

— Вярно е.

Очевидно Джил не беше убедена.

— Ти трябва да поговориш с нея. Да разбереш какво става.

— А ти не можеш ли да поговориш с нея? — попитах, като погледът ми прескачаше между двамата. — Ти живееш с нея.

— Опитахме — възрази Джил. — Казах ти. Колкото повече говорехме, толкова повече се вбесяваше тя.

— Е, това мога да го разбера — срязах ги. — Вижте, съжалявам, че нещо странно става с нея. Повярвайте ми, и аз не искам тя да има неприятности. Но мисля, че достатъчно й помогнах. Разреших проблема й с математиката. Работата ми е да се погрижа тя да остане в училището и да не издъни прикритието ти. Всичко друго е маловажно и нямам време за това. И след като тя не желае да говори с вас, защо, за бога, смятате, че ще поиска да сподели с мен?

Говорех малко по-грубо, отколкото възнамерявах. Наистина ме беше грижа за всички тях. А и не исках някой от групата да има неприятности. При все това винаги малко се дразнех, когато идваха при мен с подобни драми, сякаш им бях майка. Те бяха едни от най-умните, най-компетентните хора, които познавах. Не се нуждаеха от мен, а Анджелина не беше някой криминален гений. Не би било трудно да отгатнат сплетните й.

Нито един от двамата не ми отговори веднага.

— Ти като че ли винаги умееш да се разбираш с хората — рече Джил накрая. — Много си добра в общуването.

Това със сигурност не беше комплимент, който често съм чувала.

— Аз не правя нищо специално. Просто съм настоятелна. Продължавайте да опитвате и може би и вие ще успеете да се разберете с нея. — Видях, че Джил се кани да възрази и добавих: —

Моля ви, не искайте от мен точно сега да се занимавам с това. И двамата знаете колко неща имам на главата си.

Изгледах ги многозначително. И двамата знаеха за Маркъс, а Джил бе наясно и за сестрата на госпожа Теруилиджър. След няколко минути те осъзнаха за какво намеквам и добиха леко засрамени физиономии.

Еди смушка нежно Джил.

— Права е. Трябва сами да се разберем с Анджелина.

— Добре — съгласи се тя. Облекчението ми не продължи дълго. — Ще опитаме пак. И ако отново не се получи, Сидни ще се намеси.

Простенах.

Когато малко по-късно се разделих с тях, не можех да не се замисля за забележката на Маркъс как алхимиците вършели слугинска работа. Опитах се да се уверя, че Джил и Еди могат сами да се справят с този проблем, което означаваше, че навярно нямаше да се наложи да се намеся. Разбира се, при положение че Анджелина действително не замисляше нещо катастрофално.

За жалост, съмненията ми много скоро бяха сериозно разбунени, когато по-късно се качих на училищния автобус, който щеше да ме закара до централния кампус. През уикенда имаше само един автобус, който обикаляше между сградите, и този тъкмо беше взел пътници от общежитието на момчетата. Заварих вътре Трей, седнал до прозореца с щастливо изражение. Когато ме видя, усмивката му помръкна.

— Хей — подвикнах му аз и се настаних до него. Той изглеждаше нервен. — Отиваш да учиш ли?

— Всъщност имам среща с Анджелина.

Явно днес нямаше начин да избягам от нея, но поне, ако учеше по математика, не беше много вероятно да замисля метеж или да пали пожар. Ала угриженото му изражение ме притесни.

— Тя… тя не те е ударила пак, нали?

Не виждах някакви явни следи, но с нея човек никога не можеше да е сигурен.

— Какво? Не, не. Не и напоследък. — Той се поколеба, преди отново да заговори. — Мелбърн, колко дълго ще трябва да се занимавам с това?

— Не зная. — Най-вече бях концентрирала усилията си за Анджелина върху настоящето и не бях мислила за бъдещето. Всяко

нещо с времето си. — Изпитът й е преди ваканцията. Ако го вземе, предполагам, че ще си свободен. Освен ако не искаш да продължиш да учиш с нея и след ваканцията — имам предвид, ако не те е изморила твърде много.

Думите го сепнаха повече, отколкото очаквах.

— Добре. Хубаво е да го зная.

Изглеждаше толкова нещастен, когато слезе, за да отиде в библиотеката, че се запитах дали онзи тест по химия си струваше това мъчение. Харесвах Трей. Никога не бях и помисляла, че след като му натресох Анджелина животът му ще се промени толкова радикално. Предположих, че тя просто има такова въздействие върху околните и света.

Няколко секунди го наблюдавах как се отдалечава, а после завих към сградата на факултета по естествени науки. Една от преподавателките ни, госпожа Уитакър, беше любител ботаник, която с удоволствие снабдяваше госпожа Теруилиджър с различни растения и билки. Мислеше, че колежката й ги използва за странични проекти, включващи направата на някакви смеси и свещи и аз често се отбивах, за да взема последните поръчки. Когато днес влязох в класната й стая, госпожа Уитакър проверяваше изпитни работи на бюрото си.

— Здравей, Сидни — поздрави ме тя, като едва ме удостои с поглед. — Оставила съм всичко там, върху масата в другия край.

— Благодаря, госпожо.

Приближих към масата и се изненадах като видях голяма кутия, пълна с най-различни листа, стръкове и клонки. Досега никога не бях взимала такова голямо количество.

— Този път явно има голяма поръчка — отбеляза госпожа Уитакър, сякаш бе прочела мислите ми. — Обикновено слага ли чесън в потпурите?

— О, това е за едно, ъъ… специално ястие, което смята да приготви. Нали се сещате, за празниците.

Тя кимна и се върна към работата си. Едно от нещата, които много помагат в дейността на алхимиците (и на вещиците), е, че хората рядко очакват нечие странно поведение или някое необичайно явление да се дължи на свръхестествени причини.

Почти се замислих дали да не навестя Трей и Анджелина в библиотеката, за да преценя лично държанието й, но реших, че ще е

по-добре да не се намесвам. Еди и Джил щяха да се справят. След като нямах никакви други задачи, се осмелих да се надявам, че днес ще мога да остана на спокойствие в стаята си и да почета. Но когато се върнах в общежитието, бях посрещната от смайваща гледка — Маркъс седеше на пейката отпред и свиреше на акустична китара. Четири момичета го бяха наобиколили и слушаха в захлас. Пристъпих към групичката, скръстила ръце пред гърдите си.

— Сън ли си, или те има? — попитах.

Маркъс вдигна глава и ми хвърли една от ослепителните си усмивки. Едно от момичетата направо примря.

— Здрасти, Сидни.

Четири чифта очи се извърнаха към мен, изразявайки едновременно изумление и ревност.

— Здрасти — промълвих. — Ти си последният, който съм очаквала да видя тук.

— Винаги съм непредсказуем. — Той отметна коса назад и се зае да прибира китарата в калъфа. — Съжалявам, момичета. Двамата със Сидни трябва да поговорим.

Бях удостоена с още погледи, което донякъде ме подразни. Толкова ли беше невероятно, че някое готино момче иска да говори с мен? Почитателките му се разпръснаха неохотно и двамата закрачихме рамо до рамо.

— Не трябваше ли да си в нелегалност? — осведомих се. — А не да се правиш на уличен музикант с тази китара?

— Не съм им искал пари. Освен това, днес съм инкогнито. — Потупа по бузата си и аз видях, че татуировката почти не се забелязваше.

— Пудра ли си сложил? — поинтересувах се.

— Не ме осъждай — отвърна той. — Това ми позволява да се придвижвам много по-свободно. Сабрина избра подходящ за кожата ми цвят.

Спряхме се пред сравнително усамотена малка горичка.

— И така, защо си дошъл? Защо не се обади или не изпрати есемес?

— Защото имам доставка.

Той бръкна в джоба на ризата си и ми подаде сгънат лист, толкова оръфан, че човек можеше да предположи, че е пропътувал из

целия свят, докато стигне до мен. Отворих го и когато успях да го изгладя, видях няколко старателно нарисувани диаграми. Погледът ми се стрелна обратно към него.

— Та това са чертежите на Уейд за разположението на етажите!

— Както беше обещано. — Част от самодоволството му изчезна и Маркъс изглеждаше почти впечатлен. — Наистина ли намери начин да се добереш до Сейнт Луис?

— С официално разрешение и всичко останало. Имам предвид, с изключение на частта, в която трябва да проникна в сървърите им. Но имам няколко идеи как да го осъществя.

Той се засмя.

— Разбира се, че имаш. Дори няма да си правя труда да питам. Всяко момиче си има тайни. Може би някой ден ще ми споделиш твоите. — По тона му предположих, че навярно нямаше предвид професионални тайни. — След като всичко свърши.

— Дали някога ще приключи? — попитах. Исках да прозвучи като шега, но се получи малко по-унило, отколкото възнамерявах.

Маркъс ме изгледа дълго и спокойно.

— Не, всъщност… едва ли. Но подпечатването на татуировката в Мексико може да е доста забавно. Надявам се, че ще дойдеш с нас. Най-малкото ще можем да се насладим на всички онези екзотични плажове и маргарити, докато разваляме коварната магия. Имаш ли бански?

— Не. А и не пия.

— Е, може би през някой от дните, прекарани там, и ние ще се задоволим само с кафе. Зная, че го обичаш.

— Аз съм много заета — промърморих, замислена за всичко, което лежеше на плещите ми. — А и ти си наясно, че още не съм решила дали ще премина през първата фаза на развалянето на татуировката.

— Би трябвало, Сидни. — Отново бе добил делови вид и ме потупа по бузата. — Ако не нещо друго, направи поне това. Не им позволявай да те контролират повече, отколкото е необходимо. Зная, че ни смяташ за малко ексцентрични, но това е едно от нещата, за които сме напълно сериозни.

— Здравей, Сидни.

Озърнах се и видях приятелката си Джулия Кавъндиш, понесла голяма купчина с книги. След две секунди и Маркъс се извърна към нея. Очите й се разшириха, тя се препъна и изтърва всичко, което носеше. Цялото й лице пламна.

— О, господи! Голяма съм идиотка.

Понечих да й помогна, но Маркъс се озова мигом до нея, а ослепителната му усмивка грееше по-ярко от всякога.

— Случва се и на най-добрите от нас. Аз съм Дейв.

— Дж–Джулия — заекна тя. Откакто я познавах, никога досега не я бях виждала да се изчервява в компанията на някое момче. Обикновено ги ядеше на закуска.

— Ето, готово. — Той й подаде книгите, прилежно подредени в купчина.

— Благодаря ти. Много ти благодаря. Не беше нужно да го правиш. Искам да кажа, аз съм си виновна. Обикновено не съм толкова непохватна. А и съм сигурна, че си зает. Навярно имаш много работа. Очевидно.

Никога не бях чувала Джулия да бръщолеви подобни безсмислици.

Маркъс я потупа по гърба и аз си помислих, че тя всеки миг ще припадне.

— Винаги съм щастлив да помогна на красива девица в нужда. — Извърна се към мен. — Трябва да вървя. Сидни, ще се чуем.

Кимнах в отговор. Щом той се отдалечи, Джулия отново пусна книгите на земята и забърза към мен.

— Сидни, трябва да ми кажеш кой беше това.

— Той вече ти каза. Дейв.

— Да, но кой е той? — Тя сграбчи ръката ми, явно решена да изтръгне всички отговори от мен.

— Просто един познат. — Замислих се. — По-скоро приятел.

Джулия затаи дъх.

— Вие не сте ли… искам да кажа…

— Какво? Не! Откъде ти хрумна? — Ами… той е невероятен — пророни тя, сякаш това бе достатъчно, за да ни направи сродни души. — Не ти ли се иска просто да му разкъсаш дрехите?

— Пфу, няма начин!

— Наистина ли? — Изгледа ме изпитателно, все едно се шегувах. — Дори мъничко?

— Никак.

Тя отстъпи назад и започна да събира книгите си.

— Божичко, Сид. Понякога не зная какво да мисля за теб. Искам да кажа, радвам се, че той е свободен — свободен е, нали? — но ако бях на твое място, нямаше да дам на никоя да припари до него.

Припомних си думите на Джил за това, че Маркъс е човек и има „онова бунтовническо алхимистко“ излъчване. Може би не беше зле да се замисля в романтичен аспект за него или друг бивш алхимик. Навярно животът ми щеше да е много по-лесен, ако в него имаше някой, който не беше забранен, защото е вампир. Опитах се да извикам у себе си част от възторга, който другите момичета показваха в компанията на Маркъс, ала не се получи. Колкото и да се навивах, той просто не ме привличаше по този начин. Косата му е твърде руса, реших накрая. И очите му се нуждаят от малко повече зелено.

— Съжалявам свих рамене към Джулия. — Просто не изпитвам подобни чувства.

— Щом казваш. Все пак смятам, че си откачена. Това е мъж, когото всяка жена би последвала до ада и обратно.

Всичките ми романтични размишления тутакси се изпариха и стомахът ми се сви на топка, докато вървяхме бавно обратно към общежитието. Адът бе отлична аналогия за това, към което навярно се бях запътила.

— Ти всъщност може би си по-близо до истината, отколкото осъзнаваш.

Тя грейна.

— Виждаш ли? Знаех си, че не би могла да му устоиш.

ГЛАВА 15

Когато с Джулия се върнахме в общежитието, госпожа Теруилиджър чакаше във фоайето.

— Да не би да сте ми сложили някакво проследяващо устройство? — попитах. На приятелката ми не й убягна сериозното изражение на нашата учителка и побърза да се отдалечи.

— Просто отлично разчитане на времето — отвърна преподавателката ми. — Разбрах, че имаш новини.

— Колкото и да е изненадващо — да.

Лицето на госпожа Теруилиджър бе строго и решително, докато ме водеше навън за още една свръхсекретна среща насаме. През последните дни тя никак не приличаше на разсеяната хипи учителка, с която се бях запознала, когато постъпих в „Амбъруд“.

— Кажи ми новините — нареди.

Разказах й за обаждането на Алисия, а разтревоженото й, уплашено изражение не ми подейства никак окуражително. Май се бях надявала, че тя ще ми разкрие някакъв невероятен, безопасен план, който тайно е измислила.

— Е, в такъв случай — рече, след като свърших, — предполагам, че трябва да отида там.

— Аз ще отида там — поправих я.

Тя ме удостои с бледа усмивка.

— Ти направи повече от достатъчно. Време е да се намеся аз и да се справя с Вероника.

— Но вие вече ме изпратихте на това място.

— Когато дори не бяхме сигурни къде се намира, нито какво прави тя там. Този път имаме свидетелка, която е потвърдила, че в момента е в онзи хотел. Не мога да пропусна подобна възможност. — Погледна към часовника близо до вратата и въздъхна. — Ако можех, щях да отида още тази нощ, но не съм направила нужните приготовления. Ще започна работа върху тях сега, а ще тръгна утре вечер. Надявам се да не я изпусна пак.

— Не. — Предизвикателната и бунтовническа нотка в гласа ми изненада дори мен. Аз не противореча на учителите — и на всякакви висшестоящи авторитети — много често. Е, добре, никога. — Тя един път вече ни се изплъзна. Нека сега да отидем да разузнаем. Нали не искате още да издадете плановете си, само в случай че нещо се обърка. Ще бъдете готова утре вечер, нали? Тогава нека ние отидем през деня… имам предвид, ако някой може да извини отсъствието ми от училищни занятия…

Лицето й леко се отпусна и тя се засмя.

— Предполагам, че бих могла да го уредя. Макар че никак не ми се иска да те поставям в опасно положение.

— Вече го обсъдихме.

Тя не можеше да оспори логиката ми. Уговорих се с Ейдриън да ме вземе на следващия ден — след като първо го скастрих яко, задето „Джет“ е дал телефонния номер на „Тейлър“. В уречената сутрин госпожа Теруилиджър бе удържала думата си. Бях извинена от часовете заради „изследователско пътуване“. Хубавото да си „надарен ученик“ е, че нито един от преподавателите ми нямаше възражения, ако исках да пропусна някой час. Те знаеха, че имам работа. Навярно бих могла да не влизам в час до края на срока.

В колата споделих с Ейдриън, че съм успяла да уредя пътуването до Сейнт Луис, за да изпълня задачата, поставена ми от Маркъс. Изражението му ставаше все по-мрачно, но не каза нищо по въпроса. Разбирах противоречивите му чувства. Той не харесваше Финч. Не му се нравеше, че се нагърбвам с тази потенциално опасна мисия. Ала в същото време имаше доверие в решенията ми. Не бе в неговата природа да ми се противопостави или да ми каже какво да правя — макар че тайничко много му се щеше да го стори. Единственият му коментар бе да изрази подкрепата си.

— Бъди внимателна, Сейдж! За бога, бъди внимателна! Виждал съм те как се измъкваш от всякакви опасни каши, но това е лудост, прекалено е дори за теб. Ти навярно си единствената, която може да се справи, но все пак… нито за миг не се отпускай и бъди нащрек.

Когато му разказах как се надявам да използвам Иън, за да получа секретен достъп, угриженото изражение на Ейдриън се превърна в изумено.

— Я почакай! Искам да съм сигурен, че правилно съм те разбрал. Смяташ да съблазниш някакъв тип, за да ти помогне в шпионската мисия?

Да съблазня Иън? Пфу!

— Не си прави прибързани заключения — предупредих го. — Просто ще се опитам да използвам чувствата му, за да получа това, което искам.

— Леле! Безчувствено. Много безчувствено.

— Хей, я стига! — Изпитах леко раздразнение от обвинението. — Не смятам да му обещавам да се омъжа за него или нещо друго, а след това да го зарежа. Той ми писа, за да ме покани на вечеря, докато съм там. Ще си изкараме заедно няколко часа в приятни приказки, а аз ще се опитам да го убедя да ми издейства една разходка из архива в управлението. Това е всичко.

— И това „убеждаване“ не означава да го сваляш?

Метнах му кръвнишки поглед, като се надявах да го види с периферното си зрение.

— Ейдриън, наистина ли ти приличам на някой, който е способен на това?

— Ами… — Той млъкна и аз заподозрях, че е преглътнал някоя хаплива забележка. — Не. Предполагам, че няма да го сториш. Определено не и с тип като него. Имаш ли рокля?

Ето пак. Притежаваше удивителната способност да скача от тема на тема.

— За вечерята и службата? Имам си предостатъчно.

— Предполагам, че това отговаря на въпроса ми. Имаше вид все едно водеше голяма душевна битка. — Ще ти дам един съвет — рече накрая.

— О, не!

Той отново ме погледна.

— Кой знае повече за мъжките слабости — ти или аз?

— Продължавай!

Не желаех да отговоря директно на въпроса му.

— Купи си нова рокля. Такава, която не оставя много на въображението. Къса. Без презрамки. Може би с по-секси сутиен. — Дори имаше безочието да стрелне бърз, преценяващ поглед към

гърдите ми. — Ъъ… може би не е нужно. Но определено трябва да си с високи токчета.

— Ейдриън! — възкликнах. — Виждал си как се обличат алхимиците. Мислиш ли, че наистина мога да се издокарам с подобни одежди за църковната служба?

Изражението му остана невъзмутимо.

— Нали искаш да успееш? Ще се преоблечеш там някъде след службата. Но ти казвам, че ако искаш да накараш някой мъж да направи нещо, което може да е трудно, то най-добрият начин е да го разсееш, така че да не може да съсредоточи ума си върху последствията.

— Май нямаш голяма вяра в собствения си пол.

Хей, казвам ти истината. Доста често съм бил разсейван от секси рокли.

Не бях сигурна доколко това е достоверен аргумент, тъй като съм била свидетел, че Ейдриън се разсейва от доста неща. Фондю. Тениски. Котенца.

— И после какво? Показвам малко разголена плът и светът е в краката ми?

— Това ще помогне. — Невероятно, но можех да се закълна, че той беше дяволски сериозен. — И през цялото време трябва да се държиш самоуверено, все едно не ти пука от нищо. После, когато наистина решиш да му изложиш молбата си, трябва да подчертаеш, че ще му бъдеш „толкова, толкова благодарна“. Но не пояснявай. Въображението му ще свърши половината работа.

Поклатих глава, доволна, че почти бяхме пристигнали. Не знаех колко много от тези напътствия можех да изслушам.

— Това е най-абсурдният съвет, който някога съм чувала. Освен това е донякъде сексистки, но не мога да реша кого ще обиди повече — мъжете или жените.

— Виж, Сейдж. Не зная много за химията, компютърното хакване или фотосинтерията, но това е нещо, в което имам голям опит. — Мисля, че имаше предвид фотосинтезата, но не го поправих. — Използвай го. Нека не се похабява напразно.

Изглеждаше толкова сериозен, че накрая му заявих, че ще си помисля, въпреки че трудно можех да си се представя облечена в

тоалета, който бе описал. Отговорът ми го задоволи и той не каза нищо повече.

Когато пристигнахме пред странноприемницата с нощувка и закуска в духа на старите традиции, аз си надянах кестенявата перука, така че двамата отново се превъплътихме в Тейлър и Джет. Стегнах се, когато приближихме към вратата.

— Кой знае в какво се забъркваме… — промърморих.

Бях много храбра, докато разговарях с госпожа Теруилиджър, но сега внезапно осъзнах заплашителната действителност, а именно, че навярно след малко щях да се изправя лице в лице със зла вещица. Все още ми предстоеше да развия способността да долавям магията у другите, така че бих могла да бъда доста изненадана, ако тя също разполагаше с начин да прикрие външния вид и същността си. Оставаше ми единствено да се доверя, че магията на духа на мороя и амулета на госпожа Теруилиджър ще ме замаскират. Ако Вероника беше там, двамата с Ейдриън просто щяхме да приличаме на обикновена двойка. Поне се надявах.

Когато влязохме, Алисия четеше списание. Все още беше със същите огромни очила, отрупана с подрънкващите, крещящи медальони. Когато ни видя, лицето й светна.

— Върнахте се!

Ръката на Ейдриън тутакси се обви около мен.

— Е, когато чухме, че Вероника отново е в града, решихме веднага да дойдем, за да се видим. Нали така, моя медена росна капчице?

— Точно така — потвърдих. Поне днес ми бе измислил по-здравословен прякор.

— О! — промълви Алисия и слънчевата й усмивка малко помръкна. — Тя току-що излезе.

— Сигурно се шегуваш! — възкликнах. Как можеше късметът така да ни изневерява? — Значи е напуснала хотела?

— Не, все още е отседнала в „Кадифения апартамент“. Мисля, че просто излезе на покупки. Но… — Алисия доби смутено изражение. — Май че, ъъ… развалих изненадата.

— О? — възкликнах много внимателно с въпросителна интонация, за да сподели подробностите.

Усетих как ръката на Ейдриън ме стисна по-силно, ала в това нямаше нищо романтично.

— Не можах да се сдържа. Казах й, че много скоро може да има неочаквани посетители. Желани посетители — додаде момичето. — Исках да съм сигурна, че няма да се забави.

— Много мило от твоя страна — рече Ейдриън.

Усмивката му изглеждаше не по-малко скована от моята.

В желанието си да ни „помогне“, Алисия навярно бе съсипала всичко.

Къде да вървим сега? Бях спасена от необходимостта да взема незабавно решение от жена на средна възраст, която пристъпи през вратата.

— Здравейте — обърна се тя към Алисия. — Бих искала да получа информация за условията, ако организирам сватбено тържество тук. За племенницата ми.

— Разбира се — отвърна Алисия, докато погледът й прескачаше помежду ни. Изглеждаше малко шашната на кого първо да помогне и аз побързах да се намеся.

— Хей, след като сме тук, може ли отново да огледаме апартамента „Бъни“? Не спираме да си говорим за него.

Алисия се намръщи.

— Мислех, че ще отпътувате към крайбрежието за годишнината си.

— Така бяхме решили — включи се Ейдриън. — Но миналата нощ Тейлър пак се сети за Котънтейл[1] и се замислихме дали все пак да не дойдем тук.

Трябваше да му призная, че много бързо влезе в тон с историята, която бях измислила. Разбира се, човек би си помислил, че поне ще помни името на несъществуващия заек, който той бе измислил.

— Хопър — поправих го.

— Свободен ли е апартамента „Бъни“? — поинтересува се той. — Ще му хвърлим един бърз поглед, докато обслужвате клиентката.

Алисия се поколеба за миг, преди да ни връчи ключовете.

— Разбира се. Повикайте ме, ако имате някакви въпроси.

Взех ключовете и последвах Ейдриън нагоре по стълбите.

Зад нас чух жената да пита дали ще може да се издигне палатка в задния двор и какво количество топли блюда могат да се приготвят, без

риск от пожар.

— Нека отгатна. Искаш да претърсиш „Кадифения апартамент“ — рече Ейдриън, след като се озовахме на втория етаж и далеч от любопитни уши.

Възнаградих го с усмивка, задето бе отгатнал плана ми.

— Да. Много добра идея, нали? Надявам се, че Алисия ще е заета още известно време.

— Можех просто да й въздействам с внушение — напомни ми той.

— И без това вече използва твърде много от магията на духа.

Открих „Кадифения апартамент“ и пъхнах ключа в ключалката, надявайки се Алисия да ни е дала своя универсален ключ, а не конкретно за апартамента „Бъни“. Когато последния път ни развеждаше, тя бе използвала само един ключ. Прищракването бе доказателство, че имахме късмет и днес не се налагаше да използвам химикали за разтопяване на метал.

По време на предишното си посещение бяхме разгледали „Кадифения апартамент“ и като цяло си изглеждаше все същият. Легло, застлано с кадифена покривка, мебелировка с кадифена дамаска и дори кадифени тапети. Само че този път стаята не беше чиста и подредена, както миналия път, когато бе необитаема. Имаше следи, че наскоро помещението е било използвано. Леглото беше неоправено, а уханието на шампоан в банята подсказваше, че наскоро някой е взимал душ.

— Алисия може да греши, че Вероника не е напуснала — отбеляза Ейдриън. Отваряше подред всички чекмеджета на скрина и не откри нищо вътре. В дрешника се натъкна на чифт обувки с високи токчета, забутани в единия ъгъл, и колан, висящ върху една закачалка — все неща, които лесно можеха да бъдат пропуснати, ако някой си събира набързо багажа. — Някой си е тръгнал на пожар.

Надеждите ми угаснаха. Разкривайки, без да иска, нашата „изненада“, Алисия очевидно бе изплашила Вероника и тя бе офейкала. Не открихме някакъв признак, че вещицата възнамерява отново да се върне и както изтъкна Ейдриън, тя си бе тръгнала много набързо, имайки предвид забравените вещи: самобръсначка в душкабината, шишенце с парфюм върху полицата на мивката в банята

и купчина с менюта от ресторанти, доставящи храна, върху нощното шкафче.

Седнах върху леглото и прелистих менютата, не особено убедена, че мога да науча нещо. Китайска, Италианска, мексиканска кухня. Е, поне беше ясно, че Вероника има доста разнообразни вкусове. Стигнах до дъното на купчината и ги захвърлих на пода.

— Тръгнала си е — заключих. Не можех повече да се заблуждавам. — Онази идиотка Алисия я е предупредила неволно и сега отново я изгубихме.

Ейдриън седна до мен. Изглеждаше не по-малко разстроен от мен.

— Ще я намерим. Поне я забавихме, като скрихме останалите. Може би това ще ни осигури достатъчно време до следващия месец, когато ще можеш отново да направиш магията за отгатване.

— Надявам се — отвърнах, макар да не чувствах особен оптимизъм.

Той отметна кичур коса от перуката и извърна лицето ми към своето.

— Всичко ще е наред. Тя не знае за теб.

Знаех, че беше прав, но това не ме топлеше особено. Склоних унило глава на рамото му. Искаше ми се да можех да оправя всичко. Това беше моята работа, нали?

— Значи някой друг ще пострада вместо мен. А аз не го искам. Трябва да я спра веднъж и завинаги.

— Каква смелост! — Той ми се усмихна леко. Пръстите му се плъзнаха по лицето ми, едва докосвайки очертанията на шията ми, сетне слязоха надолу към рамото. Навсякъде, където ме докосваше, кожата ми настръхваше. Как бе възможно да откликвам на допира му по този начин? Маркъс — който караше всяко момиче на този свят да припада по него — нямаше никакъв ефект върху мен. Ала само едно леко като перце докосване на Ейдриън бе достатъчно напълно да ме разтопи. — Направо слагаш Кастъл в малкия си джоб по храброст — додаде той.

— Престани — предупредих го.

— Да те сравнявам с Кастъл?

— Нямам предвид това и ти много добре го знаеш. — Ръцете му бяха твърде опасни, както и да седя на леглото до него. Изплашена, че

може отново да се окажа в плен на страстните му целувки, аз се отдръпнах рязко, а внезапното ми движение го изненада, пръстите му се оплетоха в косата ми, както и в двата ми медальона. В резултат и двете верижки се разкопчаха, а перуката ми едва не падна. Хванах бързо граната, преди да падне, но златния кръст се изплъзна. Слава богу, че задържах граната.

— Повече никакво целуване — предупредих го отново. Закопчах амулета и си оправих перуката.

— Имаш предвид никакво целуване повече, освен ако не е на романтично място — напомни ми той. — Да не би да казваш, че това място не пращи от романтика? — Кимна към натруфената кадифена обстановка. После вдигна малкия кръст и го задържа във въздуха. Лицето му ставаше все по-замислено, докато изучаваше играта на светлината върху златната му повърхност. — Веднъж ми го даде.

— А ти ми го върна.

— Бях ядосан.

— А сега?

Той сви рамене.

— Сега просто съм изпълнен с решителност.

— Ейдриън — въздъхнах, — защо продължаваш с това? Докосването… целувките… знаеш, че не ги желая.

— Реакцията ти говори друго.

— Престани да го повтаряш. Това е отвратително. Остава само да заявиш, че си ги прося. — Защо трябваше да е толкова вбесяващ? Добре… В онази студентска къща не му бях показала ясно и категорично желанието си. Нито в „Пайове и разни други“. Но този път се бях справила по-добре. — Просто се отдръпнах. Това не е ли достатъчно?

— Всъщност не става дума за действията ти — отвърна той. Все още стискаше златния кръст в дланта си. — А за аурата ти.

Изпъшках.

— Не, не, не започвай пак с това. Не искам да слушам за аури.

— Но аз говоря сериозно. — Той се размърда и се изтегна на една страна върху леглото. Потупа леглото до себе си. — Легни.

— Ейдриън…

— Няма да те целуна — каза той. — Обещавам.

— За глупачка ли ме мислиш? Няма да ти се вържа.

Той ме изгледа продължително и сериозно.

— Наистина ли смяташ, че ще ти се нахвърля или нещо подобно?

— Не — побързах да отрека. — Разбира се, че не.

— Тогава ми се довери.

Аз се отпуснах уморено, също на една страна. Деляха ни само няколко обезпокоителни сантиметра. В очите му се появи замечтано, леко отнесено изражение. Беше в плен на магията на духа.

— Знаеш ли какво съзирам в теб сега? Обичайната аура. Хармонично и наситено златистожълто, ясно и отчетливо, тук–там с пурпурни отблясъци. Но когато направя това…

Той отпусна ръка върху бедрото ми и цялото ми тяло се напрегна. Дланта му се придвижи нагоре, плъзна се под ризата и се спря на кръста ми. Кожата ми изгаряше под допира му, а местата, останали недокоснати, копнееха за тази топлина.

— Виждаш ли? — попита той. Сега бе погълнат от пулсиращата бездна на духа, ала в същото време беше при мен. — Е, предполагам, че не можеш. Но когато те докосна, твоята аура… тлее като нажежена жарава. Цветовете стават по-наситени, по-ярки, пурпурното се засилва. Защо? Защо, Сидни? — Ръката му ме притегли по-близо. — Защо реагираш по този начин на докосването ми, ако не означавам нищо за теб? — В гласа му прозвуча съвсем оправдано отчаяние.

Затруднявах се да говоря.

— Инстинктивна реакция или нещо подобно. Ти си морой, а аз съм алхимик. Разбира се, че ще реагирам. Да не мислиш, че ще остана безучастна?

— Откликът на повечето алхимици е отвращение, погнуса и светена вода.

Уместно заключение.

— Ами… аз се чувствам малко по-спокойна сред мороите, отколкото повечето алхимици. Навярно това е само някаква чисто физическа реакция, породена от хормоните и годините на еволюция. Моето тяло не познава нещо по-добро. Аз съм податлива на страстта като всеки друг. — Навярно имаше някаква книга по въпроса или поне статия в „Космополитън“.

По устните му заигра лека усмивка. Сега отново изцяло беше в синхрон с мен.

— Не, не си. Искам да кажа, че си, но не и без причина. Вече те познавам достатъчно добре, за да го зная. Ти не си от тези, които са „податливи на страстта“, без да изпитват определени емоции. — Ръката му отново се върна върху бедрото ми и се спусна надолу по крака. Аз потръпнах, а лицето му се приближи до моето. В очите му се четеше толкова много желание и копнеж. — Виждаш ли? Ето пак. Моят пламък в мрака.

— Не ме целувай — прошепнах. Това бе единствената ми съпротива. Ако го стореше, щях да бъда изгубена. Затворих очи. — Каза, че няма да го направиш.

— Няма. — Устните ни почти се докосваха. — Освен ако ти не искаш.

Отворих очи, готова да му кажа, че не искам, че няма значение какво се предполага, че твърди аурата ми… това не биваше да продължава да се случва. Нямаше емоции зад това желание и аз се опитах да се вкопча в аргумента, който изтъкнах преди малко. Вече се чувствах толкова добре и спокойно с мороите, че очевидно някаква примитивна част от мен забравяше какво представляваше той. Това беше първичен инстинкт. Просто реагирах чисто физически на него, на ръцете, устните, тялото му…

Той улови ръката ми и ме претърколи. Затворих отново очи и обвих ръце около врата му. Усетих устните му да докосват моите, не беше точно целувка, само ефирна ласка на…

Вратата се отвори и аз трепнах. Алисия пристъпи вътре, ахна, а ръката й се стрелна към устата, за да приглуши смаяния й писък.

— О–о — заекна тя. — Извинете… аз… аз нямах представа…

С Ейдриън се отдръпнахме един от друг и аз седнах на леглото. Имах чувството, че бясно препускащото ми сърце всеки миг ще изхвръкне от гърдите и знаех, че страните ми са алени. Опипах припряно перуката си и с облекчение установих, че си е на мястото. Той се окопити много по-бързо.

— Извинявай… ние малко се отнесохме. Решихме да надникнем и в други стаи и… ъъ… да ги пробваме. — Въпреки смутените му обяснения, лицето му имаше самодоволното изражение на сваляч, току-що направил поредното си завоевание. Дали беше част от сценката, или наистина си въобразяваше, че е получил нещо?

Алисия явно се чувстваше не по-малко неловко от мен.

— Разбирам. Е, тази стая е заета. Тя е… — Намръщи се и се огледа сепнато. — На Вероника е. Изглежда си е тръгнала.

— Тъкмо заради това решихме, че е празна — избъбрих, успяла най-сетне да си възвърна дар слово. — Тук нямаше нищо.

Слава богу, Алисия явно бе забравила за компрометиращата поза, в която ни бе хванала.

— Това е странно. Тя не е напуснала официално. Искам да кажа, вярно, че плати предварително в брой, но все пак… Много е странно.

Скоро след това побързахме да се изнижем и още веднъж излъгахме Алисия, че скоро ще й се обадим. Когато седнахме в колата, никой не бе особено разговорлив. Аз потънах в мислите си, част от които бяха изпълнени с разочарование заради Вероника и със смущение и срам заради Ейдриън. Обаче за нищо на света нямаше да призная последното и прибягнах до обичайната си тактика. Колкото по-скоро бъде забравен конфузния момент, толкова по-добре. Бях сигурна, че ще продължа да си го повтарям. Една част от мен — не по-малко ехидна и заядлива от Ейдриън — предложи следващия път, когато се озова в раздела за самопомощ, да си набавя книга за отричането.

— Отново сме в задънена улица заявих, когато излязохме на шосето. Изпратих есемес на госпожа Теруилиджър: „В. е заминала. Няма нужда да се предприема нищо.“ Отговорът й дойде след няколко минути: „Ще продължим да опитваме.“ Почти осезаемо чувствах разочарованието й пред дисплея на телефона. И тя не беше единствената. По обратния път Ейдриън изглеждаше изпаднал в меланхолия. Участваше в разговора, но очевидно мислите му бяха другаде.

Когато по-късно същата вечер ме остави в „Амбъруд“, заварих навсякъде да цари благословена тишина. Никакви писъци, нито опасни мисии. Имах чувството, че от векове не съм оставала насаме. Сгуших се на леглото и се заех с обикновени занимания като подготвяне на домашни и четене. Заспах с лице върху учебника по математика.

Бях споходена от един от онези безсмислени сънища, които всеки сънува. В него моят котарак и домашен любимец можеше да говори и шофираше мустанга на Ейдриън. Той ме попита дали искам да отскочим с колата до Бирмингам. Казах му, че имам да подготвям доста домашни и ако иска да отидем до Фарго, може да си помисля.

Тъкмо спорехме кой ще плати бензина, когато сънят внезапно се стопи в тъмнината. Обзе ме студ, последван от чувство на ужас, както онзи път, когато с Ейдриън се изправихме срещу стригоите в апартамента му. Около мен звънна женски смях, противен и гнусен, задушаващ като отровен дим. От тъмнината се разнесе един глас и отекна в съзнанието ми.

„Тя те държи добре скрита, но това няма да е завинаги. Не можеш вечно да криеш сила като твоята. Ще уловя дирята ти. Ще те открия.“

От мрака към мен внезапно се протегнаха ръце, обвиха се около гърлото ми, изстисквайки въздуха от дробовете ми. Изкрещях и се събудих в леглото си, заобиколена от книги и учебници. Бях оставила лампата запалена и светлината прогони част от ужаса на съня. Но само част. Бях обляна в пот и тениската бе прилепнала за тялото ми. Докоснах врата си, но всичко беше наред. Гранатът висеше на мястото си, ала златния кръст го нямаше.

„Не бива да се плаша от един сън“, помислих си. Не означаваше нищо, а и като се има предвид всичко, ставащо напоследък, беше истинско чудо, че не сънувам кошмари още по-често. Но като се замислих, вече не бях толкова сигурна. Имаше нещо толкова зловещо и истинско в него, ужас, който сякаш достигаше до дъното на душата ми. Не исках да заспивам веднага, затова си направих кафе и отново се зачетох. Поработих още известно време, но около четири часа тялото ми не можеше да издържа повече. Задрямах отново над книгите, но този път не сънувах нищо.

---

[1] Вид американски заек с пухкава опашка, от която идва и названието — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 16

На следващата сутрин дадох на госпожа Теруилиджър пълен отчет за пътуването ни до хотела. Срещнахме се в „Спенсърс“, а Ейдриън, станал необичайно рано за навиците си, се присъедини към нас.

— Скоро имам среща с учебната група — обясни той. Настроението му беше значително по-добро, нямаше никакво споменаване за вчерашното… неблагоразумие.

Въпреки че нямаше много за разказване, по челото на учителката се образуваха бръчки на загриженост, докато слушаше историята ни. Истинската паника се появи, когато споменах за съня си. Очите й се разшириха и толкова силно стисна чашата с кафе, че си помислих, че ще я счупи.

— Тя знае — промърмори. — Независимо дали е чрез онова момиче Алисия, или по друг начин, но Вероника е разбрала за теб. Изобщо не биваше да те изпращам. Помислих, че ще се изплъзнеш от радара й, ако останалите момичета са били омагьосани, но съм сгрешила. Бях егоистична и наивна. Щеше да е по-добре, ако тя от самото начало знаеше, че съм по следите й. Сигурен ли си, че си прикрил външния й вид? — Последното беше отправено към Ейдриън.

— Абсолютно — отвърна той. — Всички, с които разговаряхме, всички момичета и дори Алисия… никоя няма ясна представа как изглежда Сидни.

— Може би ви е шпионирала — предположих. — И ни е видяла заедно. Тук, в училището, не съм се дегизирала.

— Възможно е — съгласи се госпожа Теруилиджър. — Но ние знаем, че тя е действала в Лос Анджелис. Би трябвало да е изгубила доста време, докато е преследвала жертвите си, което не би й дало възможност да дойде тук и да ме наблюдава продължително време. Независимо от силите, които притежава, тя не може да се телепортира. — Лицето й доби сурово и решително изражение. — Е, сега нищо друго не може да се направи, освен да ограничим щетите. Изглежда,

все още не знае къде си, нито дори, че си свързана с мен. Ще ти направя друг амулет, който да пречисти и усили действието на този, ала може да няма въздействие, ако тя е открила начин да стигне до теб. А междувременно повече не мисли за магиите за нападение. Трябва да се фокусираш върху защитата — особено върху магията за невидимост. На този етап, най-добрата защита спрямо Вероника е тя просто да не те намери, ако дойде да те търси в Палм Спрингс.

Въпреки съвета на госпожа Теруилиджър, бях продължила да чета магиите за напреднали опитни и силни заклинатели или по-точно магиите за нападение. Макар че с това ново развитие на нещата знаех, че тя е права и защитата е много по-важна. При все това не можех да се отърся от безпокойството, че Вероника ме е открила, наблюдавайки госпожа Теруилиджър, което на свой ред ме караше да се боя за безопасността на своята учителка.

— Вие продължавате да твърдите, че не ви преследва… но сигурна ли сте, че наистина е така?

Ще ме избягва на всяка цена — отвърна госпожа Теруилиджър уверено. — Аз притежавам сила, но не и младостта и красотата, които преследва. А дори тя не би прекрачила границата и не би нападнала собствената си сестра. Това е единственото, което й е останало от човешката почтеност.

— Дали все още ще се придържа към това поведение, когато се изправиш срещу нея? — попита Ейдриън.

Госпожа Теруилиджър поклати глава.

— Не. Тогава всичко изчезва. Бих искала да се срещнем довечера, за да упражним някои защитни тактики.

Огледах я внимателно.

— Ще имате ли сили за това? Не желая да ви обиждам, госпожо, но изглеждате много изтощена.

— Ще се оправя. Да се видим отново в парка в десет часа. Ще получа разрешение от госпожа Уедърс да те пусне да излезеш. Трябва на всяка цена да те защитим. — Тя се втренчи за няколко секунди в пространството, сетне отново насочи поглед към мен. — При този развой на събитията… няма да е зле, ако помислиш за някои други, основни елементи на защитата.

— Основни? — попитах озадачено.

— Тя има предвид пистолет или нож — поясни услужливо Ейдриън, проумял това, което аз не успях.

Госпожа Теруилиджър кимна.

— Ако някога се конфронтираш с Вероника, най-вероятно ще се стигне до сблъсък между магии… но, ами, човек никога не знае. Да имаш резервно оръжие може да се окаже незаменимо предимство.

Идеята не ми допадна.

— Нямам никакво понятие как да се бия с нож. А и не харесвам огнестрелните оръжия.

— А ще ти хареса ли да изпаднеш в кома и да остареш без време? — намеси се Ейдриън.

Метнах му един свиреп поглед, изненадана, че той явно подкрепя предложението на наставницата ми.

— Разбира се, че не. Но откъде ще се сдобием с подобно оръжие за толкова кратко време?

По израза на лицето му разбрах, че съм улучила в десетката. Внезапно отново се изпълни с ентусиазъм.

— Мисля, че зная откъде.

— Сигурна съм, че двамата ще разрешите проблема — обобщи госпожа Теруилиджър. Очевидно мислите й вече бяха заети с нещо друго. Погледна часовника си. — Почти стана време за занятията.

Всички се изправихме, готови да поемем по задачи, но аз задържах Ейдриън. Не можех да си представя откъде, за бога, смята за толкова кратко време да се сдобие с пистолет. Той не ми обясни, а просто ми определи среща след училище. Преди да си тръгне, си спомних за нещо, което исках да попитам.

— Ейдриън, у теб ли е кръстът ми?

— Твоят… О! — Когато се вгледах в глъбините на очите му, имах чувството, че виждам как вчерашните събития се разиграват отново в съзнанието му — включително претъркулването ни върху леглото. — Изпуснах го, когато… ах, ами… преди да тръгнем. Ти не го ли взе?

Поклатих глава и лицето му помръкна.

— Мамка му, съжалявам, Сейдж.

— Няма нищо — рекох машинално.

— Има нещо и вината е моя. Зная колко много означаваше за теб.

Наистина бе ценен за мен, но аз обвинявах за загубата му себе си не по-малко, отколкото него. Трябваше да се сетя за кръста, преди да излезем от онази стая, но бях твърде заета с друго.

— Беше само обикновен медальон — отвърнах.

Думите ми не го утешиха. Изглеждаше толкова нещастен, когато се разделихме, че се разтревожих, да не би да забрави за срещата ни за по-късно, когато трябваше да посетим мистериозния доставчик на оръжие.

Оказа се, че няма защо да се притеснявам. Когато часовете свършиха, той ме чакаше пред общежитието, седнал в мустанга. Изглеждаше значително по-оживено и повече не спомена за медальона.

Когато ми разказа за плана си как да се сдобием с пистолет, бях шокирана, но след като размислих няколко минути, осъзнах, че май имаше хляб в идеята му. И така, след по-малко от час, се озовахме доста далеч извън града, насочили автомобила към мрачната постройка, разположена върху голяма гола площ. Бяхме пристигнали пред „Школата по самозащита Улф“.

— Не съм си представяла, че отново ще се озовем тук — отбелязах.

Къщата на Улф нямаше прозорци, а наоколо не се виждаха никакви коли. Приближихме до входната врата.

— Той може дори да не си е у дома — промърморих на Ейдриън. — Може би първо трябваше да се обадим.

— Улф не ми прилича на някой, който излиза често — рече спътникът ми в поредната авантюра. Почука на вратата и почти незабавно чухме дружен лай, последван от бързо трополене на крака. Намръщих се. Улф, поради причини, които никога нямаше да мога да проумея, държеше в дома си цяло стадо кучета, порода чихуахуа. Веднъж ни каза, че можели да убият човек само при едносрична команда.

Изчакахме няколко минути, но лаенето беше единственият признак, че вътре има някаква форма на живот. Ейдриън почука още веднъж — което още повече усили яростния кучешки лай — сетне сви рамене.

— Предполагам, че беше…

Вратата внезапно се отвори — съвсем леко — и едно сиво око се втренчи в нас зад сложената верига.

— О! — разнесе се хрипкав глас. — Това сте вие.

Вратата се затвори и аз чух стърженето от свалянето на веригата. Миг по-късно Улф пристъпи навън, като внимаваше да не изпусне някое от кучетата. На лявото му око имаше превръзка, което навярно не беше зле, защото и единственото му виждащо око ме пронизваше като свредел.

— Трябваше да се обадите. Едва не насъсках кучетата срещу вас.

Улф беше облечен в любимите си бермуди и тениска, върху която се мъдреше американски плешив орел, каращ чудовищно голям камион. Ноктите на единия крак на орела стискаха американското знаме, а на другия — самурайски меч. Изборът на оръжие изглеждаше твърде странен за подобна патриотична тениска, но ние отдавна се бяхме научили да не обсъждаме гардероба му. Това се случи, след като той изрита една жена от курса, която се бе осмелила да попита дали има само един чифт шорти, или няколко еднакви.

— Какво искате, деца? — попита домакинът ни. — Следващите курсове започват след Нова година.

С Ейдриън се спогледахме.

— Ние, хм… имаме нужда от пистолет — оповестих аз целта на посещението ни. — Искам да кажа, само назаем.

Улф се почеса по брадата.

— Не заемам оръжия на курсисти, които не са завършили курса по огнестрелни оръжия. Безопасността е на първо място.

Намерих за обещаващо, че все пак заема оръжия. Беше твърде показателно за характера му, че дори не си направи труд да попита за какво ни е оръжието.

— Аз вече съм се обучавала — осведомих го.

Вярно беше. Това бе задължително за всички алхимици. Справях се доста добре, но, както бях споменала пред Ейдриън, наистина изобщо не харесвах огнестрелните оръжия. Поне ножът се използваше и за други цели. Но пистолет? Той бе предназначен единствено да наранява или убива.

Улф повдигна веждата над зрящото си око. Явно не ми бе повярвал.

— Можеш ли да го докажеш?

— Имате ли стрелбище? — парирах хладно.

Той доби почти обидено изражение.

— Разбира се, че имам.

Поведе ни към една постройка, разположена зад гаража, където тренирахме. Досега никога не бях влизала в това помещение, което, също като къщата му, нямаше прозорци. Вратата бе снабдена с достатъчно ключалки, че да покрие стандартите за безопасност на алхимиците. Той ни вкара вътре и аз зяпнах сащисано, когато видях не само мишена за стрелба, но и цяла стена, покрита с всякакви видове оръжия. Улф хвърли бърз поглед към малкия стенд за стрелба.

— Предпазните наушници сигурно са в къщата. Веднага се връщам.

Продължих да се взирам в стената, осъзнавайки, че очите ми сигурно приличат на палачинки.

— Няма начин всички да са законно притежавани.

Отговорът на Ейдриън бе неочакван.

— Забеляза ли превръзката на окото му?

Откъснах поглед от впечатляващия арсенал.

— Хм… да. Още първия ден, когато се запознахме.

— Не, не. Имам предвид, кълна се, че последния път беше върху другото му око.

— Не беше — отвърнах незабавно.

— Сигурна ли си? — усъмни се Ейдриън.

Осъзнах, че не бях. Лесно помнех думи и числа. Ала други подробности като дрехи или коса — или превръзки за очи — бяха все неща, които лесно можех да пропусна.

— В това няма смисъл — промърморих накрая. — Защо би го направил?

— Той е Малахи Улф — рече Ейдриън. — Защо не би го направил?

Срещу това не бих могла да възразя.

Улф се върна с предпазни наушници. След като огледа стената, избра малък пистолет, а след това отключи шкафа с муниците. Поне не държеше оръжията заредени.

— Аз ще го направя — казах му.

Взех пистолета и ловко го заредих. Той изръмжа одобрително. Посочи към другия край на стрелбището, към голяма картонена мишена с човешка форма, на която бяха отбелязани различни цели.

— Давай — кимна ми той. — Не се тревожи, че може да улучиш…

Стрелях, изпразвайки съвсем точно пълнителя в най-трудните цели. Пададох му пистолета. Отзад видях Ейдриън да се взира в мен с разширени очи.

— Задръж го — рече Улф. — Издържа теста. Ще трябва сама да си купиш патрони, но след като попълниш договора за наем, можеш да си вървиш.

„Договорът за наем“ се оказа обикновен лист хартия. От едната страна той написа серийния номер на пистолета, а на другата аз надрасках инициалите си.

— Готово ли е? — попитах. — Това ли е всичко, което трябва да направя? Искам да кажа, радвам се, по… — Наистина не знаех какво друго да кажа.

Улф махна нехайно с ръка на възраженията ми.

— Ти си добро хлапе. Щом казваш, че имаш нужда от оръжие, аз ти вярвам. Някой ти мъти водата, а?

Пъхнах пистолета в сака.

— Нещо такова.

Улф погледна към Ейдриън.

— А ти? Имаш ли нужда от оръжие?

— Не, благодаря — отвърна Ейдриън. — Освен това не умея да стрелям. Безопасността на първо място.

Улф отвори отново шкафа с муниците и измъкна дълга дървена тръба и малка найлонова кесия, пълна с нещо, което приличаше на малки стрели за дартс.

— Не искаш ли да вземеш назаем моята духалка? Не се изисква специално обучение. Имам предвид, че никога няма да можеш да постигнеш уменията и хитростта на воините в Амазония, от които я откраднах, но може да ти спаси задника, ако стане напечено.

— Благодаря, но ще рискувам — отвърна Ейдриън след продължително мълчание. Изрече го все едно наистина размисляше.

Аз продължавах да осмислям предишните думи на Улф. Не бях сигурна дали да повярвам на чутото.

— Били сте в Амазония?

Този път Улф повдигна веждата над превързаното око.

— Не ми ли вярваш?

— Не, не, разбира се, че ви вярвам — побързах да го уверя. — Просто, досега никога не сте го споменавали.

Погледът на Улф се плъзна някъде зад нас.

— От години се опитвам да забравя времето, което прекарах там. Но от някои неща не можеш да избягаш.

Последва продължителна и много неловка тишина. Накрая аз се прокашлях.

— Е, благодаря ви, сър. Ние трябва да вървим. Надявам се, че пистолетът няма да ми трябва за дълго.

— Задръж го колкото ти е нужно. Ако ми потрябва, ще те намеря.

И след тази твърде обезпокоителна забележка, двамата с Ейдриън се изнизахме от сградата. При все че разбирах причините на госпожа Теруилиджър за „старомодната“ защита, не се чувствах удобно да разнасям наоколо пистолет. Трябваше да го държа в колата си, в случай че някой от училищната управа реши да претърси стаята ми и го открие. И без това достатъчно рискувах с двата си комплекта — магическия и алхимическия. Нямаше начин да се измъкна с правдоподобно обяснение за притежанието на огнестрелно оръжие.

Ейдриън ме закара до „Амбъруд“. Понечих да отворя вратата, сетне се спрях и го погледнах.

— Благодаря — казах му. — За всичко. Задето ме придружи до онзи хотел. И за предложението да дойдем при Улф.

— Хей, заслужаваше си, само за да разберем, че Улф притежава духалка.

Засмях се.

— Всъщност щях да съм по-изненадана, ако нямаше такава. Ще се видим по-късно.

Ейдриън кимна.

— По-скоро, отколкото си мислиш.

— Какво означава това? — попитах, докато у мен се надигаше подозрение.

Той отбягна въпроса ми и пъхна ръка под седалката си.

— Обадих се на Алисия — каза той и извади малка кутийка. — Не е намерила кръста ти. От службата за почистване вече били идвали и почистили стаята, но тя обеща да провери дали не се е заврял някъде между завивките. О, освен това я попитах за Вероника. Не се е връщала.

Доста обезсърчаващи новини, но бях трогната, че се е обадил.

— Благодаря, че си опитал.

Той отвори кутийката и извади медальон с малък дървен кръст, закачен на верижката.

— Купих ти друг в замяна. Зная, че не е истински заместител, но исках да ти дам нещо. И не започвай с извинението, че не можеш да приемеш скъпи подаръци — изпревари той възражението ми. — Струва пет долара и го купих от уличен търговец. Сигурен съм, че верижката е пиринчена.

Не казах нищо и взех медальона. Кръстът беше съвсем лек. Като го разгледах по-отблизо, видях, че върху дървото са изрисувани нежни сребристи цветя.

— Уличният търговец не е направил това. Това е твоя изработка.

— Ами… зная, че харесваш семплите неща, но винаги ми се прииска да добавя някаква украса.

Прокарах пръст по повърхността на кръста.

— Защо си избрал да нарисуваш грамофончета?

— Защото не съм голям почитател на лилиите.

Усмихнах се.

Когато се върнах в стаята си в общежитието, оставих медальона върху скрина. Хвърлих му един последен, гальовен поглед и сетне се опитах да реша как да прекарам деня си. Експедицията до школата на Улф не бе отнела много време, така че разполагах с достатъчно, за да успея за вечерята и да се уверя, че не съм изостанала с домашните. За разнообразие вечерях с Кристин и Джулия, което бе едно приятно откъсване от вечните драми на другите ми приятели. Разбира се, по-голямата част от вечерята бе запълнена с хвалебствените излияния на Джулия за „Дейв“. В заключение, двете с Кристин пожелаха да узнаят кога пак ще го доведа.

С напредването на вечерта започнах да се подготвям за срещата с госпожа Теруилиджър. Не бях сигурна какъв тип магия ще упражняваме сред откритите простори, но предположих, че би трябвало да очаквам всякакви изненади. Взех доста разнообразни неща от комплекта си и дори добавих предвидливо и няколко блокчета гранола[1], да се подкрепим след изтощителния магически сеанс. След като всичко бе готово, слязох долу. Вече излизах през вратата на общежитието, когато госпожа Уедърс ме извика:

— Сидни?

Спрях и се извърнах.

— Да, госпожо?

— Къде отиваш? Почти наближава вечерния час.

Смръщих се и се запътих към бюрото й.

— Излизам, за да изпълня поръчение на госпожа Теруилиджър.

Госпожа Уедърс явно се разтревожи.

— Да, зная, че работиш много за нея… но днес не ми е искала разрешение да излезеш след вечерния час. Доби извинително изражение. — Сигурна съм, че няма нищо нередно, но… ами… правилата са си правила.

— Разбира се — съгласих се. — Но тя каза, че ще ви уведоми. Сигурна ли сте, че няма нищо? Бележка? Телефонно обаждане?

Надзирателката на общежитието поклати глава.

— Нищо. Съжалявам.

— Разбирам — промърморих, макар че не бях сигурна, че наистина разбирам. Въпреки постоянната си разсеяност, обикновено госпожа Теруилиджър беше стриктна за подобни неща. Госпожа Уедърс ме увери, че ще ми разреши да изляза, ако получи потвърждение от наставницата ми по телефона, затова се върнах в стаята си и се опитах да й се обадя. Отново попаднах на гласова поща, а изпратеният след това есемес остана без отговор. Дали нещо не й се бе случило? Дали двете магически сили, за които толкова се боях, най-после се бяха сблъскали?

През следващия час и нещо кръстосвах нервно из стаята си, докато тревогите ме разяждаха. Вероника. Маркъс. Сейнт Луис. Госпожа Теруилиджър. Сънят. Отново и отново не спирах да си представям възможно най-лошите сценарии във връзка с тях. Тъкмо когато вече си мислех, че ще полудея, госпожа Теруилиджър най-после се обади.

— Защо не дойде днес? — попита тя веднага щом вдигнах.

Отдъхнах си. Тя беше отишла в парка. Това обясняваше защо не можех да се свържа с нея, тъй като там нямаше сигнал.

— Опитах! Госпожа Уедърс не ми разреши. Забравили сте да й поискате разрешение да изляза след вечерния час.

— Със сигурност не съм… — Думите й заглъхнаха неуверено. — Работата е там, че мислех, че съм го направила…

— Всичко е наред — успокоих я. — И без това доста ви се струпа на главата.

— Не е наред. — Прозвуча ядосана, но на себе си, а не на мен. — Не бива да губя контрол върху ситуацията.

— Е, можете да се обадите сега на госпожа Уедърс — предложих.

— Вече е твърде късно. Прибрах се у дома. Ще трябва да опитаме отново друг път.

— Съжалявам — извиних се. — Опитах се.

Госпожа Теруилиджър въздъхна.

— Зная, че си го направила. Вината не е твоя. Моя е. Позволявам на ситуацията да отслаби силите ми и започвам да ставам небрежна. Вече и бездруго поех прекалено много рискове за твоя сметка, а заради това Вероника е по следите ти. Не мога да й позволя да те открие.

Побиха ме студени тръпки, когато се замислих за онези момичета, изпаднали в кома… и вероятността да се присъединя към тях. Бях успяла да остана хладнокръвна и съсредоточена, докато разследвахме, но сънят от предишната нощ бе напомнил отново с все сила за опасностите, пред които съм изправена. Образът на момичето от вестника изникна заплашително в съзнанието ми, докато държах телефона и крачех из стаята. Спрях се пред огледалото и се опитах да си се представя в това състояние — състарена преждевременно. Стиснах очи и се извърнах. Не можех да позволя това да ми се случи. Просто не можех и имах нужда от госпожа Теруилиджър, за да бъда в безопасност. Навярно притежавах някаква дарба и бях съобразителна и находчива, но в никакъв случай не можех да си съперничa с някой като сестра й.

— Починете си, госпожо — рекох накрая. — По гласа ви си личи, че се нуждаете от това.

— Ще се опитам. А ти бъди много внимателна, госпожице Мелбърн.

— Ще бъда.

Да внимавам беше единственото нещо, което можех засега да направя сама. Просто се надявах да е достатъчно.

Когато затворих телефона, отново нямах желание да заспивам. Страхувах се, но не само заради ужаса, който бях изпитала по време на съня от миналата нощ. Госпожа Теруилиджър ми бе обяснила, че има

вид магия за търсене, която издирва хора в съня им и аз се боях, че ако Вероника достигне отново до мен, може да определи местоположението ми. Проблемът беше, че след неспокойния и недостатъчен сън от миналата нощ, сега се чувствах още по-изтощена. Кафето и обичайните методи за разсейване не свършиха работа и преди да се усетя, съм заспала. Не зная колко време бе минало, преди да започна да сънувам. В един миг бях потопена в забвението на съня. В следващия стоях изправена в залата, където се бе състоял сватбеният прием на Соня и Михаил. Помещението изглеждаше съвсем същото: навсякъде бяха пръснати цветя, а масите — покрити с бели ленени покривки и кристални чаши… Единствената разлика беше, че сега залата бе празна и тиха. Беше малко зловещо да видиш цялото онова великолепие и блясък, но без никой, който да му се наслаждава. Все едно беше част от призрачен град. Сведох поглед и видях, че бях облечена със същата рокля, която носех на приема.

— Бих могъл да я направя червена, нали знаеш. Червеният цвят ти отива много повече — не че и в синьо не си красива.

Ейдриън закрачи към мен, облечен в същия тъмносин костюм, който носеше на приема. Изведнъж разбрах всичко. Това беше сън, създаден от магията на духа. Беше още едно от невероятните явления — способността на владеещия магията на духа да нахлува в сънищата на някой друг. Не — не да нахлува. Владеещият магията всъщност създаваше съня, контролираше всяка подробност.

— Доста отдавна не си правил този номер — отбелязах аз.

— И виж какъв напредък си постигнала. Последния път риташе и крещеше. — Вдигна ръка. — Искаш ли да танцуваме?

— Няма музика — изтъкнах. Не че имах намерение да танцувам. Макар че той имаше право за реакцията ми. Всъщност не беше чак толкова остра, но се бях паникьосала. Бях толкова подвластна на боязните си за вампирите и магията, че озоваването ми в свят, създаден от същата тази магия, беше страховито и разстройващо изживяване. А сега? Сега очевидно вече се чувствах толкова удобно, че най-голямата ми грижа беше, че ме е облякъл в тази рокля. Посочих я.

— Не можеш ли да ме преоблечеш?

— Ти сама можеш да се преоблечеш — каза той. — Давам ти свобода. Само си се представи така, както си в действителността.

Направих го и миг по-късно бях облечена в джинси и бледосиньо трикотажно горнище. Одеянието ми явно го разочарова.

— С това ли спиш?

— Не — засмях се. — Опитвах се изобщо да не заспивам. Не се получи. Защо ме доведе тук?

Той обиколи малко, взе една от високите кристални чаши и кимна одобрително, все едно беше някой експерт стъклар.

— Точно поради тази причина. Видях колко много те притеснява онзи сън. Предположих, че ако те въвлека в един от тези, ще те предпазя от онези на Вероника.

Не се бях замисляла за това. Вампирската магия определено бе за предпочитане пред нейната. Огледах се и видях помещението в нова светлина. То се превърна в убежище, място, където тя не можеше да ме достигне. Поне се надявах да е така. Ние всъщност не знаехме как противодейства нейната магия на тази на Ейдриън. Нищо чудно ей сега да влезе през вратата, стиснала в ръце букета на Соня.

— Благодаря ти — промълвих и седнах край една от масите. — Много мило от твоя страна. — Това беше още един от онези невероятни моменти с Ейдриън, когато той проявяваше шесто чувство да отгатне мислите ми — или в този случай страховете ми.

— Е, по-скоро беше егоистично. Исках да те видя в роклята. — Размисли. — Всъщност исках отново да те видя в онази червена рокля, която носеше на бала за Хелоуин, но реших, че не бива да насилвам късмета си.

Извърнах поглед, когато си спомних онази рокля. Дизайнерката Лия Дистефано я бе създала за мен. Доста свободно бе използвала за модел древноримска рокля, като накрая се бе получила прозрачна феерия в червено и златисто. Именно тогава Ейдриън каза, че съм „най-красивото създание, стъпвало някога по тази земя“. Това се бе случило, преди да признае чувствата си към мен, ала дори и тогава думите му ме бяха хвърлили в смут. Припомних си какво правеше той за мен в момента и реших да го наградя с малка компенсация. Съсредоточих се върху дрехата си и синята рокля се завърна.

— По-добре ли е? — попитах го.

Лицето му грейна по такъв начин, че не можах да остана безучастна и му се усмихнах.

— Да.

— И така, какво ще правим? — попитах, надявайки се да не съм си изпросила някой многозначителен отговор.

— Сигурна ли си, че не искаш да танцуваме? Мога да осигуря някаква музика. — Мълчанието ми беше достатъчно красноречиво. — Добре, добре. Бихме могли да поиграем на нещо. „Монополи“? „Живот“? „Морски шах“? „Туистър“? Но каквото и да избереш, отсега ти заявявам, че няма да играя на „Скрабъл“ с теб.

Решихме да загреем с „Морски шах“ — аз спечелих — а след това минахме на „Монополи“. Тази игра отне малко повече усилия, тъй като Ейдриън можеше да създава само неща, които можеше да си представи. Той не можеше да си спомни всички улици и карти, затова доста се потрудихме, докато ги пресъздаде. Нито един от двама ни не можеше да си спомни една от жълтите улици, затова той я нарече Джетуей.

Оказа се, че много добре си пасваме като играчи и аз неусетно се вглъбих в играта. Ту аз, ту той имаше надмощие. Тъкмо когато един от нас привидно контролираше всичко, другият си връщаше изгубените имоти. Бях уверена, че аз ще спечеля — докато не загубих. Седях там и се взирах слисано в дъската.

— Досега изобщо губила ли си някаква игра? — попита той.

— Аз… да, разбира се… просто не мислех…

— … че аз мога да те победя?

— Не. Просто… това не се случва много често. — Вдигнах поглед към него и поклатих глава. — Поздравления!

Той се облегна назад на стола и се засмя.

— Струва ми се, че сегашната ми победа подобри мнението ти за мен много повече, отколкото всичко, което съм правил досега.

— Винаги съм имала високо мнение за теб — протегнах се аз и установих с изненада, че съм се схванала и усещам изтръпвания по тялото. Беше странно как тези сънища можеха да изглеждат толкова реалистични и истински, с физически усещания. — Колко дълго сме тук?

— Не зная. Още не се е съмнало. — Той не изглеждаше разтревожен. Сега на какво искаш да играем?

— Не бива да играем на нищо — отвърнах и се изправих. — Минаха часове. Аз спя, но не и ти. Не можеш да останеш буден цяла нощ.

— Аз съм вампир, Сейдж. Създание на мрака, не помниш ли?

— Да, но си на дневно разписание — напомних му строго.

Той не се трогна.

— Утре имам само един час. Ще се справя.

— Ами духа? — Закрачих неспокойно, когато се сетих за други, още по-сериозни последици. Навярно си използвал много от магията му. Това не е добре за теб.

— Ще рискувам. — Едно неизречено „заради теб“ увисна в края на изречението.

Върнах се до масата и застанах пред стола му.

— Трябва да бъдеш внимателен. С всичко това и преследването на Вероника… Внезапно се почувствах зле. Не бях се и замислила, когато го помолих да ми помогне. Бях забравила за рисковете. — След като я спрем, ще трябва известно време да престанеш да използваш магията на духа.

— Не се тревожи — ухили се той. — След като се отървем от онази кучка, ще празнувам толкова яко, че с дни няма да изтрезнея.

— Уф! Не е най-здравословният начин да го направиш. Някога обмислял ли си идеята да взимаш антидепресанти? — Знаех, че помагаха на някои от владеещите духа, като блокираха магията.

Усмивката му се стопи.

— Няма да се докосна до онези неща. Лиса ги пиеше и ги мразеше. Изолирането й от магията на духа едва не я подлуди.

Скръстих ръце и се облегнах на масата.

— Да, но използването й също ще те подлуди.

— Без лекции тази нощ, Сейдж. Това помрачава победата ми на „Монополи“.

Той говореше прекалено нехайно и лекомислено за нещо толкова сериозно, но аз го познавах достатъчно добре, за да зная кога няма да отстъпи.

— Добре. Нека тогава тази нощ ти да останеш победителят. Изпрати ме обратно и поспи малко.

— Сигурна ли си, че ще бъдеш добре? — Загрижеността му беше трогателна.

Не мисля, че някой някога се е тревожил толкова много за мен. Е, може би госпожа Теруилиджър.

— Навярно вещицата се е отказала за тази нощ. — Наистина не знаех, но не можех да му позволя да продължи да напряга силите си. Мисълта, че Вероника може отново да ме достигне ме ужасяваше… но мисълта, че Ейдриън се излагаше на опасност, като че ли ме плашеше повече. Той бе рискувал толкова много заради мен. Как можех да му се отплатя? — Можеш отново да ме навестиш утре вечер.

Лицето на Ейдриън засия, сякаш се бях съгласила да изляза на среща с него.

— Тогава се договорихме.

И изведнъж балната зала изчезна. Аз се върнах към спокойния си сън и едва чух думите му:

— Сладки сънища, Сейдж.

---

[1] Микс от многозърнести овесени, ръжени и ечемичени ядки заедно със сурови ядки (бадеми, орехи, лешници); добавя се мед, зехтин и вода и се пече във фурна. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 17

Въпреки че плановете ни за магията се провалиха, госпожа Теруилиджър ме помоли да отида в кабинета й преди началото на сутрешните часове, за да обсъдим стратегията и бъдещите задачи. Имах достатъчно време да отскоча до столовата за закуска. Заварих там Джил, Еди и Анджелина да седят заедно. Имах чувството, че отдавна не сме се събирали цялата група за едно нормално общуване и затова се зарадвах на този миг на приятелство. Беше като тихо пристанище след бурята, която напоследък представляваше животът ми.

Джил се усмихваше на нещо, което явно Еди не намираше за толкова забавно.

— На мен не ми е казал нищо — рече той.

— Разбира се, че няма — засмя се Джил. — Чувства се прекалено засрамен.

Седнах и оставих подноса.

— Кой е прекалено засрамен? — Предположих, че този, за когото говореха, е Ейдриън, макар че ми беше трудно да си го представя засрамен от нещо.

— Мика — отвърна Джил. — Отново го нави да бъде модел за нашия кръжок по шев и кройка. А той убедил и Хуан и Травис да се присъединят.

— И как успя? — поинтересувах се аз.

Джил първоначално се бе замесила с Лия чрез училищния кръжок по шев и кройка. Тогава с Мика бяха гаджета и тя го беше убедила да демонстрира едни много лошо ушити дрехи. Той се бе съгласил, защото беше влюбен в нея, макар че не бях сигурна доколко му е било приятно.

Джил се наведе напред и очите й заблестяха развълнувано.

— Клеър го подмами! Беше голям майтап! Но не зная как той е успял да прилъже Хуан и Травис. Може би му дължат услуга.

— А може би имат някакви скрити мотиви — обади се Еди.

Тонът му ме изненада, докато не си припомних лекцията му за развитието на последните социални и светски събития в „Амбъруд“. Това ли беше? Клеър бе новото гадже на Мика. Хуан и Травис бяха негови приятели, които харесваха Джил. А това никак не се нравеше на Еди. Очевидно дампирът не бе запазил мнението си само за себе си, защото Джил завъртя очи.

— Ще престанеш ли да се тревожиш за това? — попита. Продължаваше да се усмихва, но в гласа й се прокрадна леко раздразнение. — Те са добри момчета. А аз няма да направя нищо глупаво. Не е нужно да ми изнасяш лекция за хората и мороите. Знам си урока.

Нефритените й очи се стрелнаха към мен, а усмивката й малко помръкна. Огледа ме изучаващо за няколко продължително обезпокояващи мига, а аз се запитах за какво си мисли. Дали все още се надяваше на романтична развръзка между Ейдриън и мен? Дали се чудеше защо двамата продължавахме да се озоваваме в интимни ситуации? Аз самата бих искала да го зная. Най-после тя откъсна очи от мен и веселото й настроение се завърна.

— Просто съм загрижен за теб — настоя Еди.

— Ти се погрижи за убийците. С тези момчета аз мога да се справя сама. Не съм дете и освен това те са единствените мъжки модели, които някога сме имали. Това е супер. Ако успеем да осигурим още няколко, кръжокът ще може да представи пълна мъжка модна линия.

Дампирът все още изглеждаше твърде сериозен за подобна дискусия.

— Може би Еди ще се съгласи да се изяви — подхвърлих аз. — Обзалагам се, че стойката му на пазител ще изглежда страхотно на модния подиум.

Той се изчерви, което, трябва да призная, беше много чаровно. Дори и Джил да се бе подразнила от предишната му прекалена загриженост, вече не личеше. От замечтаното й изражение човек би си помислил, че изчервяването на Еди е най-изумителното нещо, което някога бе виждала. Мисля, че той бе твърде погълнат от идеята как пристъпва наперено по модната пътека, за да забележи.

Анджелина не обелваше нито дума. Погледнах я, очаквайки да подметне нещо забавно за бъдещата кариера на модел, очертаваща се

пред гаджето й. Ала за моя изненада тя изобщо не обръщаше внимание на разговора. Пред нея бе отворен учебник по геометрия и тя ожесточено се опитваше да чертае някакви окръжности на ръка. Мъчно ми беше да я гледам как се мъчи, но след забележката на Кристин за вероятността Анджелина да намушка някого с компас, все пак май беше по-добре да се упражнява без пергел.

— Ти какво мислиш, Анджелина? — попитах я, за да проверя доколко е задълбочена в заниманието си. — Смяташ ли, че от Еди ще излезе добър модел?

— Ъ? — Тя дори не вдигна глава. — О, да. Трябва да позволиш на Джил да пробва някои дрехи на теб.

Сега Джил се изчерви. А лицето на Еди доби по-тъмно морав оттенък.

Тъкмо когато вече си мислех, че тази сцена не може да стане по-сюрреалистична, до масата спря Трей. Побутна стола на Анджелина с крак.

— Хей, Маккормик. — Кимна към милиметровата хартия. — Време е да проверя окръжностите ти.

Вместо да му отвърне с нещо хапливо, тя тутакси вдигна глава, а лицето й се озари от широка усмивка.

— Цяла сутрин ги упражнявам — избъбри. — Мисля, че са доста добри.

— И на мен ми се струват добри — потвърди Трей.

На мен ми се струваха най-калпавите окръжности, които някога бях виждала, но предположих, че Трей иска да я окуражи. Бях удивена от сериозното й отношение към тази оценка по математика. Струваше ми се, че я слагаше над всичко, дори над личния си живот. Припряно събра нещата си, за да последва наставника си в библиотеката. Еди изглеждаше разочарован, но не можеше да протестира, за да не издаде истината за отношенията му с Анджелина. Трей знаеше, че те не са истински роднини, но връзката помежду им все още се пазеше в тайна.

Осъзнах, че вече е време за срещата ми с госпожа Теруилиджър. Доядох набързо банана си и казах на Еди и Джил, че ще се видим по-късно. Не се наемах да предположа дали ще продължат да обсъждат мъжките модели, или любовния живот на Джил.

Появих се точно на минутата за срещата, но класната стая на госпожа Теруилиджър бе заключена и тъмна. Предположих, че дори в

кризисни ситуации тя все пак има право понякога да закъснява, затова се настаних на пода в коридора и се зачетох в следващия урок по английски.

Толкова много се унесох, че не разбрах колко време е минало, докато не чух да бие първият звънец и видях, че коридорите са пълни с ученици. Вдигнах глава точно в същото време, когато същата учителка, която бе заместявала госпожа Теруилиджър и преди, вървеше забързано към вратата с връзка ключове в ръка. Изправих се.

— Госпожа Теруилиджър ще отсъства ли днес? — попитах. Да не е болна?

— Не ми казаха за причините — отвърна рязко заместничката. — Само ме помолиха да дойда. Надявам се този път да е оставила разпределение на задачите.

Доколкото познавах наставницата си, имах чувството, че това ще бъде поредният ден за „самоподготовка“. Затътрих се в класната стая след заместничката, усещайки как стомахът ми се свива от притеснение.

Следващият час беше истинско мъчение. Едва чух учителката, която ни каза да се заемем с домашното. Постоянно проверявах мобилния си телефон, надявайки се да получа есемес от госпожа Теруилиджър. Нямах този късмет.

Влизах от час в час, но бях толкова разсеяна, че почти не обръщах внимание на уроците. Дори останах шокирана от себе си, когато в часа по английски за малко да сбъркам Хенри IV с Хенри VI, докато отговарях на въпрос от есето. Слава богу, че се усетих навреме, преди да документирам срамната грешка върху листа.

Когато в края на деня се върнах в кабинета на преподавателката ми за факултативния час по история, очаквах заместничката й отново да ме освободи по-рано. Вместо това заварих там самата госпожа Теруилиджър да прелиства някакви книжа на бюрото си.

— Върнали сте се! — възкликнах. — Помислих, че нещо ви се е случило.

— Не на мен — отвърна тя. Лицето й беше бледо и изнурено. — Но някой друг не е имал такъв късмет.

— Не! Не и отново. — Отпуснах се на един стол и всички страхове, които бях сдържала през деня, ме връхлетяха. — Надявах се, че сме защитили онези момичета.

Госпожа Теруилиджър седеше срещу мен.

— Не е било някое от тях. Миналата нощ Вероника е нападнала една от моите посестрими в сборището. Алана.

Отне ми няколко минути, докато осъзная чутото.

— Вашето сборище… искате да кажете, че става дума за пълноправна вещица?

— Да.

— Някоя като вас?

Изражението й правеше думите излишни.

— Да.

Зави ми се свят.

— Но вие казахте, че тя преследва само млади момичета.

— Обикновено е така. По този начин може да се сдобие с младостта и красотата ведно със силата. — Госпожа Теруилиджър не приличаше на жена, която трябваше да се тревожи, че някой скоро ще й открадне младостта. Умората и стресът си бяха взели своя дан и я правеха да изглежда по-възрастна за годините си. — И така, някои магьосници, които правят тази магия, са загрижени единствено за силата, а не се стремят да се подмладят. Макар че това никога не е важало за Вероника. Тя е суетна. Винаги се е стремяла към лекомислени и повърхностни облаги — както и към по-лесни жертви. Много по-трудно би могла да се справи с някоя като моята посестрима от сборището и затова поведението й е много изненадващо.

— Това означава, че и вие бихте могли да сте мишената — изтъкнах аз. — През цялото време твърдяхте, че сте в безопасност, но сега всичко е различно.

Госпожа Теруилиджър поклати глава и в очите й се мярна сурова решителност.

— Не. Може би е сторила това, за да ме заблуди, да ме накара да си помисля, че някой друг стои зад тези магии. Или може би, за да ме накара да реша, че не се интересува от теб. Каквато и да е причината, няма да ме набележи за своя мишена.

Възхищавах се на наставницата си, задето има толкова добро мнение за сестра си, но аз не можех да споделя увереността й, че тази сестринска привързаност ще надделее над зловещия й ламтеж за младост и сила.

— Не искам да ви обидя, госпожо, но съществува ли и най-малката възможност да грешите относно вероятността да ви преследва? Вие казахте, че тя напада само млади и неопитни жени с магьоснически способности, но очевидно в случая това не е вярно. Вече прави неща, които не сте очаквали.

Госпожа Теруилиджър не бе склонна да отстъпи.

— Вероника може да върши всякакви ужасии, но няма да се изправи срещу мен, освен ако не е принудена. — Подаде ми нова книга за магии и малка торбичка с шнур. — Това, че е нападнала по-възрастна вещица, не означава, че ти си вън от опасност. Отбелязала съм някои страници, които искам да прочетеш. Там са описани магии, които смятам, че ще се окажат много полезни. Набавих ти някои съставки и ще можеш сама да осъществиш останалата част от заклинанието — само се постарай да е на някое по-уединено място. Междувременно, трябва да направя и втория ти амулет. Напоследък ми се струпа толкова много работа.

В мен се надигна вихрушка от емоции. Отново се удивих, че госпожа Теруилиджър си създава толкова главоболия заради мен. При все това не можех да се отърся от страховете си за нея.

— Може би не е зле да направите и един амулет за себе си, просто за всеки случай.

Тя се усмихна тъжно.

— Не се отказваш, а? Добре, след като се уверя в твоята безопасност, ще се погрижа и за това. Макар че може да отнеме известно време. Това, което имам наум за теб, е доста сложно.

Последните й думи ме накараха да се почувствам още по-зле. Напоследък изглеждаше толкова уморена, а всички неща, които правеше за мен, само утежняваха ситуацията. Но без значение колко аргументи й изтъквах, тя отказваше да ме послуша. Излязох от кабинета й доста разстроена и объркана. Трябваше да споделя с някого. Очевидно изборът ми беше доста ограничен. Изпратих есемес на Ейдриън: „Миналата нощ В. е нападнала истинска вещица. Т. не желае да се погрижи за безопасността си. Тревожи се единствено за мен“. Както обикновено, получих бърз отговор: „Искаш ли да поговорим за това?“

Исках ли? Не бях от типа хора, които ще седнат и ще анализират чувствата си, но наистина имах нужда от компания. Знаех, че не

биваше да прекарвам с него повече време, отколкото бе необходимо, имайки предвид объркаките ми чувства. Ала той беше единственият, с когото исках да говоря. „Сега трябва да направя няколко заклинания за нея. Искаш ли да ме вземеш и да дойдеш с мен?“

Отговорът беше емотикон усмивка.

Госпожа Теруилиджър ми бе казала да отида на някое усамотено място, затова отново избрах парка „Самотната скала“. Когато двамата пристигнахме, паркът тънеше в топлината на късния следобед. Трудно ми беше да повярвам, че Коледа е само след две седмици. Както и преди, бях облечена в удобни дрехи и свалих спортното си яке с надпис „Амбъруд“, докато с Ейдриън вървяхме по каменистия терен. Той също съблече палтото си и аз се облещих невярващо, когато видях какво бе облякъл отдолу.

— Не може да бъде! — възкликнах. — Тениската ти с логото на „АЯЕ“?

Той ми се ухили.

— Хей, тениската си е много готина. Смятам да видя дали мога да основа групичка в колежа „Карлтън“.

Ейдриън посещаваше класовете по изобразително изкуство във въпросния колеж. Той беше малък и в него нямаше братства, женски дружества или клубове.

— Групичка? — подсмихнах се аз. — Смяташ да основеш само групичка?

— Все отнякъде трябва да се започне, Сейдж.

Стигнахме до мястото, където се бях упражнявала с госпожа Теруилиджър. Опитах се да не обръщам внимание на почернелите следи от изгоряло върху земята. Ейдриън бе решил да превърне тази експедиция в пустинен пикник и бе донесъл кошница, в която имаше одеяло и термос с лимонада.

— Предположих, че на връщане можем да се отбием в „Пайове и разни други“, след като вече зная колко много харесваш онова място — заяви той с безизразна физиономия, докато ми наливаше една чаша. — Надявам се след магията лимонадата да те подкрепи дотогава.

— Иска ми се това да е свършило — промърморих, като прокарах ръка по протърканата кожена подвързия на последната книга на госпожа Теруилиджър. Беше много старо ръкописно издание със заглавие „Призоваване и заклинания“. — Мразя да живея в

неизвестност и да се притеснявам, че Вероника наднича иззад всеки ъгъл. Животът ми е достатъчно сложен и объркан и без някаква вещица да ме преследва.

Ейдриън се излегна на одеялото и подпря глава на лакътя си. Лицето му беше сериозно.

— Ако изобщо те преследва.

Аз седях с кръстосани крака, като внимавах да съм на по-голямо разстояние от него, отколкото в „Кадифения апартамент“.

— Госпожа Теруилиджър не желае да ме чуе. Продължава да се притеснява заради мен.

— Остави я — предложи той. — Искам да кажа, напълно разбирам защо се тревожиш за нея. Аз също се безпокоя. Но трябва да приемем, че тя знае за какво говори. Занимава се с тези работи много по-дълго, отколкото ние.

Не можах да сдържа усмивката си.

— А ти откога се занимаваш с магия?

— Откакто започнах да се грижа за теб и да се държа мъжкарски и смело.

— Странно, аз пък не си го спомням по този начин. — Насилих се да запазя безизразна физиономия. Ако се замислиш как постоянно те возих навсякъде, как те вкарах в колежа… ами, струва ми се, че по-скоро аз се грижа за теб.

Той се наведе към мен.

— Предполагам, че двамата се грижим един за друг.

Преплетохме погледи и се усмихнахме, но в това нямаше нищо чувствено. Никакви номера, нито хитрини от страна на Ейдриън, за да се приближи до мен. А от моя страна нямаше никакъв страх. Просто бяхме двама души, които бяха искрено загрижени един за друг. Това ми напомни за онова, което първоначално ни привлече взаимно — преди всичките романтични усложнения. Ние бяхме свързани. Противно на всякаква логика, двамата се разбирахме и — както той каза — се грижехме един за друг. Никога не съм имала подобна връзка с някого и бях изненадана колко ценна беше тя за мен.

— Е, тогава, предполагам, че не е зле да се захващам за работа. — Сведох поглед към книгата. — Нямах възможност да погледна какво иска госпожа Теруилиджър да направя. Не ми прилича на наръчник по магическа самозащита.

— Може би се издигаш от кълбовидни мълнии към светкавици — предположи Ейдриън. — Обзалагам се, че ще прилича доста на хвърлянето на шурикен. Освен ако, ами… не изпепеляваш хора.

Открих мястото, отбелязано от госпожа Теруилиджър, и прочетох заглавието: „Призоваване на калистан“.

— Какво означава „калистан“? — попита Ейдриън.

Присвих очи и се втренчих в думата, за да съм сигурна, че разчитам правилно сложните заврънкулки.

— Не зная. Наподобява гръцката дума за „красив“, но не съвсем. Подзаглавието на магията е: „За защита и предупреждение“.

Може би е някаква защитна стена като тази, която има Джаки — предположи той. — Но по-лесна за създаване.

— Може би — съгласих се. Нямах нищо против малко неуязвимост.

Отворих торбичката, която ми бе дала наставницата ми. Вътре намерих смола от драконова кръв, малка бутилка с масло с екстракт от гардения, хвойнови клонки с шишарки, наподобяващи плодове със сферична форма, и лъскав опушен кварцов кристал, набразден със златни жилки. Макар че тя бе доставила съставките, указанията за магията изискваха аз да ги използвам и отмеря по особен начин, което имаше смисъл. Както обикновено, работата на заклинателя даваше сила на магията. Ейдриън седна и зачете над рамото ми.

— Тук всъщност не пише какво точно ще стане, когато направиш това заклинание — изтъкна.

— Да… не съм особено въодушевена относно тази част. — Предполагаше се, че заклинателят знае какво върши. Ако това беше някакъв вид магическа защита, тогава може би щитът щеше да се материализира край мен, както при госпожа Теруилиджър. — Е, няма смисъл да губим време. Много скоро ще разберем.

Ейдриън се изкиска, докато ме наблюдаваше как отивам към едно голо парче земя.

— Само аз ли съм изумен, че ти се каниш да направиш магия на „сляпо“?

— Не — уверих го. — Не си единственият.

Трябваше да откъсна шишарките една по една, да ги подредя в малък кръг, и да изговарям: „Огън и дим“ всеки път, когато поставя шишарка върху земята. Когато свърших, намазах всяка шишарка с

капка от маслото и изрекох: „Дишай и живей“. Вътре в кръга запалих малък огън от смолата и поставих отгоре опушения кристал. Сетне отстъпих назад и зачетох отново заклинанието, като се стараех да наизустя думите и жестовете. След като се уверих, че мога да изрека безгрешно текста, подадох книгата на Ейдриън и го стрелнах с надежда.

— Пожелай ми късмет!

— Ти сама твориш късмета си — отвърна той.

Едва се сдържах да не завъртя очи и се обърнах към кръга. Произнесох сложното гръцко заклинание, като сочех към четирите основни посоки на света, докато говорех, съгласно инструкциите в книгата. Беше смайващо колко бързо магията се надигна в мен, изпълвайки ме с онази блажена сила. Промълвих последните думи, сочейки към кръга от хвойнови шишарки, който бях очертала. Усетих как магията се излива от мен към кристала. След това зачаках нещо да се случи.

Не последва нищо. Погледнах към Ейдриън, надявайки се, че е забелязал нещо, което ми бе убягнало. Той сви рамене.

— Може би не си я направила както трябва.

— Получи се — настоях. — Усетих магията.

— Може би просто не можеш да я видиш. С риск да си навлека гнева ти, трябва да ти кажа колко невероятно изглеждаше, докато се занимаваше с това. Толкова грациозна и… — Очите му се разшириха. — Хм… Сейдж? Онзи камък пуши.

Насочих отново поглед към кръга.

— Това е просто смолата, която…

Думите ми замряха. Той беше прав. Пушекът излизаше от кварца. Наблюдавах запленена и тогава кварцът започна бавно да се топи. Ала вместо да изчезне, образувайки малка локва, течността започна да образува нова, различна форма, която много скоро се втвърди в нещо странно и неочаквано: кристален дракон.

Беше малък, побираше се в длан и беше лъскав също като тъмнокафявия кристал. Драконът приличаше повече на извитите митически животни, характерни за китайската култура, отколкото на огнедишащите крилати влечуги от европейските митове и легенди. Всеки детайл бе старателно изваян — от завъртулките в гривата до люспите по кожата. Беше зашеметяващо творение.

И освен това се движеше.

Изпищях и отскочих назад, а сетне хукнах към Ейдриън. Той ме прегърна и притисна закрилнически, макар да беше съвсем ясно, че е не по-малко уплашен. Драконът отвори кристалните си клепачи и се взря в двама ни с малките си златисти очи. Издаде тихо врякане и се запъти към нас, като малките му нокти дращеха по скалите.

— Какво, по дяволите, е това? — пожела да узнае Ейдриън.

— Да не мислиш наистина, че аз зная?

— Ти го измъдри! Направи нещо!

Отворих уста да го попитам къде се дяна уверението му, че се грижи за мен, но той имаше право. Аз бях призовала това нещо. Без значение как се движехме или отстъпвахме, драконът продължаваше да ни следва, като същевременно надаваше тихи, пищящи звуци, наподобяващи дращене на нокти върху черна училищна дъска. Затърсих пипнешком мобилния си телефон и се опитах да се свържа с госпожа Теруилиджър, но тук нямаше покритие. Метнах се към одеялото, сграбчих книгата с магиите и се върнах забързано при Ейдриън. Отгърнах на азбучния указател, търсейки „калистан“. Намерих две подточки: калистан — призоваване и калистан — прогонване. Всеки би си помислил, че двете заклинания би трябвало да са близо едно до друго в книгата, но се оказаха разделени с доста страници. Прелистих до калистан — прогонване и открих сбитите и точни инструкции: „След като вашият калистан бъде добре нахранен и си отпочине, можете да го призовавате и прогонвате по желание в продължение на една година и един ден.“ Следваше кратко заклинание.

Погледнах към Ейдриън.

— Тук пише, че трябва да го нахраним.

— Това ще го накара ли да млъкне? — попита той. Ръката му отново ме обгърна.

— Честно, нямам никаква представа.

— Може би ще успеем да му избягаме.

Инстинктите, натрупани в мен през годините на обучението ми като алхимик за укриването на свръхестествения свят, надигнаха глава.

— Не можем просто да го зарежем на произвола, за да го намери някой турист! Трябва да му осигурим някаква храна.

Не че знаех каква да е тази храна. Надявах се, че менюто му не включваше хора и вампири.

Ейдриън доби решително изражение. Проявявайки потресаваща храброст и саможертва, той се хвърли към кошницата за пикник и напъха дракона вътре. Затръшна капака и писукането стана по-приглушено, но не спря.

— Леле — пророних благоговейно. — Колко мъжкарско и смело.

Той метна разтревожен поглед към кошницата.

— Само се надявам това нещо да не диша огън. Поне за момента е затворено и обезвредено. А сега, какво ще правим?

— Сега ще го нахраним — оповестих решението си. — Ще го заведем в „Пайове и разни други“.

Не знаех дали драконите ядат пай, но това беше най-близкият източник на храна, с който разполагахме. Освен това, бях напълно сигурна, че докато стигнем дотам, все ще успея да се свържа по мобилния с госпожа Теруилиджър. Така че Ейдриън ни подкара към рая на пайовете, докато аз държах страхливо шумната кошница. Той влезе вътре, а аз останах в колата и се опитах да се обадя на наставницата си. Попаднах на гласова поща и не си дадох труд да си губя времето с предисловия. Защо тази жена напоследък никога не се намираше близо до телефона си?

— Обадете ми се веднага — просъсках през стиснати зъби. Пищенето на дракона здраво бе опънало нервите ми.

Ейдриън се върна след около десет минути, понесъл две кесии. Вторачих се смаяно в тях, когато той влезе в колата.

— Да не си изкупил цялото заведение?

— Не знаех какъв пай предпочита — защити се той.

Съдържанието на двете кесии се състоеше от шест парчета пай, грижливо опаковани, със залепени етикети.

— Аз също нямам представа — въздъхнах.

Ейдриън се разрови в кесиите и измъкна едно парче пай с кокосов крем.

— Ако бях дракон, това щеше да е изборът ми.

Не оспорих твърдението му, защото нямаше какъв логичен аргумент да му противопоставя. Той отвори кутията на пая и ме погледна очаквателно. Аз преглътнах, отворих капака на кошницата и се помолих драконът да не излезе и да не забие нокти в лицето ми. Ейдриън сръчно пъхна пая в кошницата. Трепереща от нерви, двамата се наведохме напред и вперихме погледи в кошницата.

Отначало изглеждаше, че драконът наистина ще се изкатери нагоре и ще ни погне. После забеляза пая. Малкото кристално създание подуши парчето, обикаля го няколко минути и накрая започна да гризе сладкиша с малките си остри зъби. А най-хубавото беше, че пищенето престана. Ние наблюдавахме с почуда как унищожава голямото парче пай с кокосов крем. Сетне, без никакво предупреждение, се претърколи по гръб и захърка. Двамата седяхме там като омагьосани. Най-после се осмелихме да се спогледаме.

— Предполагам, че си отгатнал вкуса му — отбелязах.

— Мислиш ли, че сега ще можеш да го прогониш? — попита той. — Дали е достатъчно нахранен и отпочинал?

Извадих книгата с магиите и прочетох два пъти заклинанието.

— Време е да разберем.

Изрекох думите. От тялото на дракона се издигна пушек. Той започна да блещука и след няколко мига двамата се взирахме в застинало парче опушен кварц. В нов изблик на смелост, Ейдриън го взе, но го задържа колкото е възможно по-надалеч от себе си, докато го разглеждаше. Звънът на телефона стресна и двама ни и той изпусна кристала в кошницата. Погледнах към дисплея и видях името на госпожа Теруилиджър.

Вие ме накарахте да призова дракон! — възкликнах.

— Определено не съм — отвърна тя. — Калистанът е вид демон.

Смръзнах се.

— Демон.

— Е — поправи се тя, — малък и обикновено е мил и с добър нрав. — Аз останах мълчалива известно време. — Сидни? Там ли си още?

— Накарахте ме да призова демон — пророниx сковано. — Знаете какво е отношението ми към дяволските създания и свръхестественото. Толкова много време ме убеждавахте, че магията, която правим, е в името на доброто, за да му помогнем в битката със злото, а въпреки това ме накарахте да призова адско изчадие.

— Адско изчадие? — изсумтя преподавателката ми презрително. — Едва ли. Ти не знаеш нищо за демоните. Казах ти, че е мил и добър, нали? Калистаните могат да бъдат много полезни. Те ще те

предупредят, ако наблизо има черна магия и дори ще се опитат да те защитят, ако те нападнат — не че могат да причинят много щети.

Не й се вързах.

Ако са толкова полезни, защо вие си нямате един?

— О, добре. Аз съм на ниво, на което мога сама да усетя черната магия. Освен това — ако извиниш грубия ми език — калистаните са истинска напаст. Когато са гладни, издават най-дразнещия звук на света. За моите нужди котките са много по-подходящи.

— Да, вече изпитах на свой гръб дразнещия шум. Нахраних го с малко пай и отново го превърнах в камък.

— Ето, виждаш ли? — От дни не я бях чувала да звучи толкова щастливо. — Погледни какъв напредък си постигнала днес. Без значение какво ще излезе от тази бъркотия, в която се озовахме, съм по-убедена от всякога, че съм направила правилен избор, повеждайки те по пътя на магията.

Имах на главата си твърде много проблеми, за да оценя подобаващо комплимента.

— Е, какво ще правя сега?

— Демонът ще изчезне сам след година и един ден. Дотогава можеш да го призоваваш винаги, когато се нуждаеш от него. Може да се опиташ да го обучиш. И разбира се, трябва да го храниш. Каквото и да решиш да правиш, създанието ще бъде лоялно към теб. То се привързва към първата персона, която види, и ще изпитва нужда да прекарва известно време с теб… Сидни? Там ли си?

Отново бях онемяла.

— Първата персона, която види? — успях да попитам с усилие. — А не заклинателя?

— Е, обикновено това е едно и също.

Погледнах към Ейдриън, който дояждаше парчето от пая с боровинки, докато слушаше напрегнато моя разговор.

— Какво ще стане, ако е видял двама души, щом е отворил очи? Ейдриън беше с мен, когато го призовах.

Сега тя замлъкна за миг.

— О? Хм… ами, вероятно трябваше да ти кажа някои неща, преди да направиш магията.

Това би трябвало да се признае за най-голямото омаловажаване на столетието.

— Толкова много неща трябваше да ми кажете, преди да се заема с магията! Какво означава, че този дракон — демон, или каквото и да е там — видя мен и Ейдриън? Сега свързан ли е и с двамата?

— Погледни го по този начин — рече госпожа Теруилиджър след кратък размисъл. — Калистанът възприема вас двамата като свои родители.

ГЛАВА 18

Със сигурност не бях очаквала да се върна от днешната експедиция като съвместен попечител на миниатюрен дракон. Отказвах да го наричам демон. И както се оказа, Ейдриън вече се прояви като недотам отдаден и грижовен „баща“.

— Можеш да го вземеш засега — заяви ми, когато се върнахме в „Амбъруд“. — Аз ще го посещавам през уикендите.

— Ти нямаш никаква работа. Освен това, остават само още няколко дни до уикенда — запротестирах. — А и не знаеш дали е „той“.

— Е, не мисля, че той би имал нещо против, а и нямам намерение да разследвам, за да науча истината. Ейдриън сложи кварца в кошницата и затвори капака, преди да ми я подаде. — Нали знаеш, че не си длъжна да го призоваваш пак.

Взех кошницата и отворих вратата на колата.

— Зная. Но някак си ми е мъчно да го оставя като камък. — Госпожа Теруилиджър ми бе казала, че ще е по-здравословно, ако от време на време го призовавам.

— Виждаш ли? Майчинският ти инстинкт вече сработи. Ти си родена майка, Сейдж. — Ейдриън се ухили и ми подаде кесията с парчетата пай. Задържа малко и за себе си. — Виж се само. Дори не е нужно да разваляш татуировката. Мислила ли си преди месец, че ще станеш майка на новороден дракон?

— Не зная. — Но той имаше право. Навярно щях да побягна с писъци заради него колкото се може по-далеч в пустинята. Или щях да се опитам да го прогоня. — Засега ще го взема, но по някое време и ти трябва да поемеш отговорността си. Госпожа Теруилиджър каза, че калистанът трябва да прекарва известно време и с двама ни. Хм…

— Хм, какво?

Поклатих глава.

— Просто мисля в перспектива. Чудех се какво ще правя с него, ако отида в Мексико.

Ейдриън ме изгледа озадачено.

— Какво за Мексико?

Осъзнах, че досега не беше ставало дума пред него за пътуването ми до Мексико. Ейдриън знаеше само за мисията на Маркъс и първоначалното разваляне на татуировката, без подпечатването. Не го бях пазила съзнателно в тайна, ала внезапно се почувствах неудобно да разкажа на Ейдриън за това.

— О! Ами… Маркъс каза, че след като извърша този бунтарски акт, можем да разрушим хармонията между елементите и да се освободя от контрола на татуировката. Но за да се заздрави истински магията и да е сигурно, че татуировката не може да бъде възстановена, трябва да наложа друга отгоре й — както е направил той. Нарича се подпечатване. Но се изисква специална съставка, която се намира трудно. Маркъс е направил неговото подпечатване в Мексико и смята да заведе част от своите последователи там, за да си направят и те.

— Разбирам. — Усмивката на Ейдриън бе изчезнала. — И така. Ще се присъединиш ли към тях?

Свих рамене.

— Не зная. Маркъс иска да го направя.

— Сигурен съм, че го иска.

Подминах тона му.

— Мислих за това… но е голяма стъпка. Не само заради татуировката. Ако го направя, няма връщане назад. Ще скъсам завинаги с алхимиците.

— И с нас — додаде той. — Освен ако наистина помагаш на Джил, единствено защото са ти наредили.

— Знаеш, че вече не е само това. — Тонът му отново не ми хареса. — Знаеш, че ме е грижа за нея и… и за вас, останалите.

Лицето му бе добило каменно и непроницаемо изражение.

— При все това смяташ да избягаш с един тип, когото едва познаваш.

— Не е така! Няма да избягаме заедно. Аз ще се върна! И заминаваме заради конкретна причина.

— Плажове и маргарити?

За няколко минути изгубих дар слово. Думите му бяха толкова близко до онази шега на Маркъс. Нима всички свързваха Мексико само с това?

— Разбирам как стоят нещата — изрекох остро. — Ти ме подкрепяш, когато става дума да разваля татуировката и да мисля самостоятелно — но това е добре, само ако те устройва, нали? Също както обещанието ти „да ме обичаш отдалеч“ важи само когато нямаш възможност да се нахвърлиш отгоре ми и ръцете ти да са навсякъде. И устните ти. И… разни други работи.

Ейдриън рядко побесняваше и не бих могла да кажа, че в момента е ядосан. Но определено беше раздразнен.

— Ти сериозно ли си затънала в такова самоотрицание, Сидни? Като че ли наистина си вярваш, когато твърдиш, че не чувстваш нищо? Особено след това, което се случи помежду ни?

— Нищо не се е случило помежду ни — отвърнах машинално. — Физическото привличане не означава любов. Ти би трябвало най-добре да го знаеш.

— Ох! — Изражението му не се промени, но съзрях болка в очите му. Бях го наранила. Това ли те притеснява? Миналото ми? Че може би аз съм експерт в област, в която ти не си?

— Област, в която съм сигурна, че с радост ще ме просветлиш. Още една бройка в списъка ти със завоевания.

За миг той остана безмълвен, после вдигна пръст.

— Първо, нямам списък. — Още един пръст. — Второ, дори и да имах такъв, щях да намеря някоя, която не е толкова упорита и обезсърчаваща, за да я добавя към него. За третия пръст се наведе към мен. — И накрая, зная, че ти е напълно ясно, че не си завоевание, затова не се дръж все едно наистина го мислиш. Двамата с теб сме преживели толкова много. Ние сме твърде близки, твърде свързани. Аз не бях толкова откачил заради духа, когато ти казах, че ти си моят пламък в мрака. Ние взаимно прогонваме сенките, които са около нас. Миналото ни няма значение. Това, което имаме, е много по-голямо. Аз те обичам, противно на всякаква логика, пресметливост и суеверия. Зная, че и ти ме обичаш. Дори и да избягаш в Мексико и да се скриеш от всичките си проблеми, това няма да се промени. В крайна сметка само ще се почувстваш още по-уплашена и объркана.

— Вече се чувствам така — отроних тихо.

Ейдриън се отдръпна и се облегна назад. Изглеждаше уморен.

— Е, това е най-вярното нещо, което напоследък съм те чувал да изричаш.

Грабнах кошницата и отворих рязко вратата на колата. Без да кажа повече нито дума, изхвръкнах навън и закрачих към общежитието. Не се обърнах назад, за да не види той сълзите, появили се толкова неочаквано в очите ми. Само дето не бях сигурна коя част на нашия разговор ме разстрои най-много.

Докато стигна до стаята си, щях да успея да преглътна сълзите си, но трябваше да се успокоя. Ала дори след като овладях емоциите си, ми беше трудно да се отърся от думите му. „Ти си моят пламък в мрака. Ние взаимно прогонваме сенките, които са около нас.“ Какво означаваше всичко това?

Вкарването тайно на дракон в стаята ми ме разсея за малко от тежките мисли. Влязох вътре, понесла кошницата, като се надявах демоничните дракони да не се считат за контрабандна стока. Никой не ме спря, когато се изкачих по стълбите, а аз вече бях започнала да се чудя къде ще го скрия, ако го призова отново. Кошницата не ми се струваше достатъчно сигурно място, а определено нямаше да го пусна да вилнее на воля из стаята ми. Когато наближих вратата на стаята си, видях Джил да ме чака отвън, а бледозелените й очи бяха разширени от вълнение.

— Искам да го видя — заяви тя. Връзката беше най-стабилна в моменти на силни емоции, а съдейки по лицето на Ейдриън, докато драконът ни преследваше, емоциите му са били доста силни. Зачудих се дали тя е била свидетел също и на спора ни, или това не се бе предало по връзката. Може би Джил вече бе свикнала с напрежението между мен и него.

— Още не мога да го пусна — отвърнах, като я въведох в стаята. — Нуждая се от нещо, в което да го държа. Като например клетка за птици. Може би утре ще си купя.

Джил се намръщи при мисълта, но сетне лицето й се разведри.

— Хрумна ми нещо. — Погледна към настолния ми часовник. — Надявам се да не е прекалено късно.

И без повече обяснения тя си тръгна, като обеща скоро да се върне. Аз все още се чувствах малко разнебитена от днешната магия, но нямах време да анализирам ситуацията след цялото това вълнение. И така, седнах зад бюрото с книгата за магии и изядох останалата част от вече омекналото парче пай, като преди това изрязах внимателно

онази част, от която бе гризал драконът. Не знаех дали калистаните бъкат от заразни бацили или вируси, но нямах намерение да рискувам.

Джил се върна след около час. Носеше правоъгълен стъклен аквариум, като тези, в които се държат рибки или хамстери.

— Откъде го изнамери? — попитах я, като отместих лампата на бюрото.

— От учителката ми по биология. Нашето морско свинче умря преди две седмици, а на нея й беше прекалено мъчно, за да го замени с ново.

— Тя не те ли попита защо ти трябва? — Огледах аквариума и видях, че е съвсем чист, явно някой го бе почистил старателно след ненавременната смърт на животинчето. — Не ни е разрешено да имаме домашни любимци.

— Казах й, че строя диорама[1]. Тя не ме разпитва повече. — Джил нетърпеливо донесе аквариума до бюрото. — Ще й го върнем, когато се сдобием с наш.

Поставих кварца вътре и затворих капака, като се уверих, че е добре нагласен. След още настойчиви молби от Джил, изрекох заклинанието за призоваване. Появи се малко пушек и кварцът се превърна отново в дракон. Слава богу, създанието не започна да пищи, затова предположих, че още не е гладно. Вместо това се щураше из аквариума, изучавайки новия си дом. По едно време се опита да се покатери по едната стена, но малките му нокти не можеха да се забият в стъклото.

— Какво облекчение — промърморих.

Джил го гледаше с примесено чувство на почуда и възхищение.

— Мисля, че ще му е скучно вътре. Трябва да му вземеш някакви играчки.

— Играчки за демон? Не е ли достатъчно, че му дадох пай?

— Той иска теб — настоя тя.

И наистина, когато извърнах отново поглед към аквариума, видях, че калистанът се взираше с обожание в мен. Дори радостно махаше с опашка.

— Не — заявих непреклонно. — Това не е някой филм на Дисни[2], където си имам очарователно другарче. Няма да излизаш навън.

Отрязах парче от пая с боровинки и го сложих в аквариума, в случай че иска да си похапне през нощта. Не исках да рискувам да ме събуди посред нощ с онова отвратително пищене. След кратък размисъл прибавих и малка, мека анти–стрес топка и шал.

— Ето. Има си храна, играчка и легло. Доволна ли си? — попитах Джил.

Калистанът определено беше. Той удря топката няколко минути, а след това се сгуши в гнездото, което му бях направила с шала. Изглеждаше доволен, като се изключи факта, че не отделяше поглед от мен.

— Ау! — възкликна Джил. — Виж колко е сладък. Как ще го кръстиш?

Сякаш това беше единствената ми грижа. Нека „баща“ му го кръсти. Аз още не бях измислила име дори за мустанга.

След като му се възхищава още няколко минути, Джил най-после се оттегли за през нощта. Аз също се приготвих за лягане, като държах дракона под око. Но той не направи нищо заплашително и аз дори успях да заспя, макар че сънят ми беше доста неспокоен. Подсъзнателно не спирах да се притеснявам, че той ще намери начин да се измъкне от стъклените си покои и ще се настани в леглото при мен. И разбира се, не можех да се отърся от обичайните си страхове, че Вероника ще се яви в съня ми. Но все пак успях за кратко да потъна в дълбок сън, по време на който Ейдриън ме пренесе в свят, създаден от магията на духа. Честно, след последната ни разправия, не очаквах да го видя тази нощ — мисъл, която ме бе натъжила. Балната зала се появи около нас, ала образът трептеше и ту чезнеше, ту пак се появяваше.

— Не мислех, че ще дойдеш — казах му.

Тази вечер не беше в официалните дрехи, с които бе облечен на сватбата. Носеше дрехите, с които беше през деня — джинси и тениската с логото „АЯЕ“, макар че изглеждаха малко смачкани. Осъзнах, че беше облечен, както в реалността.

— Мислиш, че ще те оставя на Вероника?

— Не — признах си. — Какво не е наред със стаята?

Той изглеждаше малко засрамен.

— Тази вечер контролът ми не е толкова силен.

Не разбрах… отначало.

— Пиян си.

— Пил съм — поправи ме той, облегнат на една от масите. — Ако бях пиян, изобщо нямаше да съм тук. И всъщност резултатът не е чак толкова зле за четири „Бели руснака“[3].

— Бели какво?

Почти щях да седна, ала се боях, че столът ще изчезне под мен.

— Това е питие — осветли ме той. — Ще си помислиш, че не бих си падал по нещо с подобно име — нали се сещаш, като се имат предвид личните ми преживявания с руснаците. Но те са удивително прекрасни. Питиетата, не истинските руснаци. Съдържат „Калуа“. Може да е питието, което си чакала през целия си живот.

— „Калуа“ няма вкус на кафе — заявих аз. — Така че не започвай пак с това.

Бях безумно любопитна защо е пил. Понякога той го правеше, за да притъпи духа, но явно все пак тази нощ бе успял да задейства магията му. И разбира се, през половината време, не се нуждаеше от причина, за да пие. Дълбоко в себе си се питах дали нашата караница не го бе тласнала към алкохола. Не знаех дали да се чувствам виновна, или ядосана.

— Освен това трябваше да дойда тази вечер, за да се извиня — рече Ейдриън.

Седна, очевидно не изпитваше подобни страхове за столовете като мен.

За един необяснимо ужасяващ миг си помислих, че се кани да се отрече от думите си, че съм неговият „пламък в нощта“. Вместо това той ми каза:

— Ако се налага да отидеш в Мексико, за да завършиш този процес, тогава разбирам. Сбърках като те критикувах за това, нямам право да ти се меся. Едно от страхотните ти качества е, че накрая винаги взимаш правилните решения. Не мога да твърдя същото за себе си. Каквото и да направиш, ще те подкрепя.

Онези дразнещи сълзи едва не рукнаха и аз решително ги преглътнах.

— Благодаря ти. Това означава много… и честно да ти кажа, точно в момента, все още не съм решила какво да правя. Зная, че Маркъс се тревожи за мен, че накрая ще загазя, както и затова, че те ме контролират. В същото време ми се струва, че ако остана част от

организацията на алхимиците, ще бъда по-силна, а и освен това… не желая да те изоставя. Ъъ… да ви изоставя… всички вас.

Той се усмихна и цялото му лице грейна. Като пламък в нощта.

— Е, „ние“ определено сме щастливи да го чуем. О, освен това ще се радвам да се грижа за нашето извънбрачно дете — малкия дракон — докато си в Сейнт Луис.

На свой ред и аз му се ухилих.

— Като камък или в истинския му вид?

— Още не съм решил. Как е той в момента?

— Затворен е в аквариум. Предполагам, че ще се събудя, ако се настани в леглото до мен, така че навярно още спи. — Поне се надявах.

— Е, сигурен съм, че да е в леглото с теб би било… — Ейдриън преглътна коментара, който се канеше да направи. Вместо това посочи към масата, където се появи дъската на „Монополи“. — Ще поиграем ли?

Пристъпих до масата и се взрях в дъската. Очевидно също бе пострадала от пиенето на Ейдриън, защото половината улици бяха празни. Онези, които бяха там, носеха имена като „Сладкишче Авеню“ и „Кастъл Козуей“.

— Дъската е малко непълна — отбелязах дипломатично. Ейдриън не изглеждаше притеснен.

— В такъв случай, това ще увеличи шансовете ти за победа. Не можах да устоя на това предизвикателство и с риск да се озова на пода седнах на един от столовете. Усмихнах му се и започнах да броя парите, щастлива, че отново всичко (относително) беше наред с нас и със света.

---

[1] Умален макет на реално съществуваща местност, исторически момент или сцена. — Бел.прев. ↑

[2] Асоциацията е с анимацията на Уолт Дисни „Мулан“ (1998), където главната героиня е придружавана в приключенията си от същия вид дракон — неин пазител и другарче. — Бел.ред. ↑

[3] Коктейл с водка, кафеен ликьор, сметана и сладолед. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 19

Незнайно как, но въпреки това загубих.

Ако Ейдриън беше способен да пресмята бързо, бих се заклела, че използва част от силите си, за да въздейства върху търкалянето на зара. Но най-вероятно, или притежаваше някакви вродени и необясними моройски умения, които просто не можех да разбера, или имаше прекалено голям късмет. Независимо от всичко аз се забавлявах, а да загубя срещу него беше хиляди пъти по-добре, отколкото Вероника да ме преследва в съня ми.

През следващите няколко дни той продължи да идва в съня ми и макар че никога не се чувствах в пълна безопасност от нея, поне тя не заемаше през цялото време централно място в мислите ми. Тази чест беше запазена за пътуването ми през уикенда до Сейнт Луис, който дойде много по-бързо, отколкото бях очаквала.

Чак след като се качих на самолета, цялата тежест на това, което се канех да направя, се стовари отгоре ми. Това беше повратната точка, от която нямаше връщане. В уютната безопасност на Палм Спрингс някак си съумявах да се държа хладнокръвно и спокойно. Тогава Сейнт Луис ми изглеждаше много далеч. Сега предстоящата задача ми се струваше доста страховита и донякъде откачена. И опасна. Всичко, свързано с нея, можеше да ми навлече огромни неприятности. Лъжата, която сервирах на Стантън. Нахлуването в строго секретен сървър. Дори омайването на Иън с цел измъкване на информация можеше да има последствия.

И наистина, коя бях аз, та да си мисля, че съм способна да измъкна някакви тайни от него? Не бях като Роуз или Джулия. Мъжете се разтапяха и умилкваха пред тях, готови на всичко, за да им угодят. А аз? Аз бях непохватна в обществото и изключително невежа и неумела в романтичните дела. Може би Иън ме харесваше, но това не означаваше, че притежавам някаква магическа власт над него. Разбира се, ако частта от плана, свързана с него, се провалеше, тогава щях да бъда свободна от останалите задачи.

Откъдето и да ги погледнех, нещата никак не бяха розови и докато се взирах през прозореца на самолета и виждах как Сейнт Луис се приближава все повече, страхът ми стремглаво се усилваше. Дланите ми бяха твърде потни, за да държа книга, а когато отказах предложената ми храна, беше заради гаденето, а не заради манията ми за калориите.

Колебаех се дали да си наема стая в хотел, или да остана в сградата на управлението, където имаше стаи за гости, когато идваха на посещение алхимици като мен. В крайна сметка реших да отседна в хотел. Колкото по-малко време прекарвам под зорките погледи на началниците си, толкова по-добре.

Освен това, така нямаше да се тревожа, че тоалетът ми може да привлече внимание. Не последвах съвсем точно инструкциите на Ейдриън, но роклята, която си купих за това пътуване, беше малко по-ярка от обичайния ми делови гардероб. Добре де, много по-ярка. Щеше да бъде съвсем не на място сред скромната и неутрална цветова гама, която обикновено носеха алхимиците. Но когато с Иън се срещнахме във фоайето на хотела, разбрах, че съм направила правилен избор.

— Леле! — промълви той и очите му се разшириха. — Изглеждаш невероятно!

Очевидно чувствителността му на алхимик не бе обидена от тоалета ми, който представляваше плътно прилепнала мини рокля, стигаща до средата на бедрото, изрязана отзад и със смущаващо дълбоко остро деколте, което очертаваше бюста ми по начин, който и самата аз не бях подозирала, че е възможен. Скромното излъчване, придавано от дългите ръкави на роклята, бе затъмнено от комбинацията на платовете: бежова подплата, покрита с черна и тъмночервена дантела. Така се създаваше илюзията, че нося дантелата на голо. Продавачката ме бе уверила, че всяка част от дрехата трябва да приляга плътно (за пръв път в живота си бях предложила да взема по-голям номер), както и че трябва да нося черни обувки с поне десетсантиметрови токчета, за да има ефект. С помощта на много фиби успях да вдигна косата си на кок, което не беше никак лесно с моята подстрижка на пластове.

Докато прекосявах фоайето, чувствах, че привличам вниманието с тази прекалено крещяща за вкуса ми дреха, но никой не ми хвърляше

шокирани погледи. Тези, които получих, бяха изпълнени с възхита. Хотелът бе доста елегантен и аз бях просто една от жените, облечени за вечеря с коктейлна рокля. Нищо скандално и необичайно. „Можеш да го направиш, Сидни.“ А и обличането на предизвикателна рокля не е толкова трудно, колкото проникването в секретен сървър, нали?

Нали?

Усмихнах се, когато приближих към Иън и го прегърнах набързо, което беше странно и за двама ни, защото насреща ми беше Иън и аз се чувствах гола в тази рокля. Тези номера на фатална жена се оказаха доста по-трудни, отколкото си бях мислила.

— Радвам се да те видя отново — избъбрих неловко. — Зная какво неудобство навярно съм ти създала, пристигайки така набързо.

Той поклати глава толкова енергично, че почти очаквах да чуя трополенето на разтърсения му мозък.

— Н-не. Изобщо не, няма никакво неудобство.

Доволна, че е успял да огледа тоалета ми, аз си облякох палтото, черен тренчкот, стигащ до коляното, и посочих към изхода.

— Май е време да се гмурнем в студа?

Алхимикът забърза напред и ми отвори вратата. Пухкави снежинки се сипеха във въздуха, падаха върху палтото и косата ми. Като дишах, от устата ми излизаха бели облачета, и аз тутакси си спомних за онова зимно поле, из което бродихме с Ейдриън. Как можех да зная тогава, че търсенето на Маркъс ще свърши с изпълнението на негови поръчки в тясна рокля.

Иън бе паркирал на кръговата алея за коли пред главния вход. Караше тойота „Корола“, а белия цвят, който бе избрал, я правеше да изглежда още по-скучна. Малък освежител за въздух във форма на дърво висеше от огледалото за обратно виждане, но вместо обичайното борово ухание, малкият етикет гласеше, че това е „Нов аромат за коли“. Като цяло миришеше на пластмаса. Постарах се да си придам самоуверено изражение. Маркъс наистина щеше да ми е страшно задължен.

— Направих резервация в един страхотен ресторант, където поднасят много вкусни специалитети от морски дарове — осведоми ме кавалерът ми. — Близо е до сградата на организацията, така че можем да отидем на службата веднага след това.

— Звучи страхотно — отвърнах аз. Никога не бях яла морски дарове в щат без излаз на море.

Ресторантът носеше името „Фреш Каше“, което не подобри мнението ми за него. Все пак трябваше да призная, че се бяха опитали да му придадат романтична атмосфера. Помещението се осветяваше главно от свещи, а пианистът в ъгъла свиреше кавъри на леки, приятни мелодии. Масите бяха заети от добре облечени мъже и жени, които се смееха и бъбреха над чаша вино и коктейли със скариди. Управителят ни поведе към ъглова маса, застлана с тъмночервена ленена покривка, украсена с разпръснати зелени орхидеи. Никога не бях виждала тези цветя отблизо и бях запленена от тяхното екзотично и чувствено излъчване. Само ако бях тук с някой друг, а не с Иън.

Изпитвах колебания да сваля палтото си. Без него щях да се чувствам уязвима и несигурна. За да се реша, трябваше да си напомня за последствията, които би имало сътрудничеството между алхимиците и Воините. След като роклята отново бе на показ, изпитах задоволство да видя как Иън пак се разтопи. Припомних си съвета на Ейдриън за самоувереното държание и си лепнах невъзмутима усмивка, надявайки се да създам впечатлението, че правя на Иън голяма услуга, позволявайки му да бъде в моята компания. И за мое пълно и абсолютно изумление, изглежда, се получаваше. Внезапно си позволих да се насладя на една опасна мисъл: може би не само роклята имаше такова въздействие. Може би бях аз.

Отворих менюто и зашарих с поглед за телешко или пилешко.

— Какво ще ми препоръчаш?

— Тук приготвят изключително вкусна махи-махи[1] — отвърна Иън. — Както и риба меч.

Сервитьорът спря до масата ни и аз поръчах пилешка салата „Цезар“. Предположих, че няма да сгрешат и да добавят аншоа в заливката.

Бяхме оставени насаме, докато чакахме поръчката, и нямаше какво друго да правим, освен да поведем любезен и банален разговор. Иън започна пръв.

— Предполагам, че все още не можеш да ми кажеш къде се намираш, така ли е?

— Боя се, че не. Знаеш как е. — Намазах с масло едно миниатюрно ръжено хлебче. Не исках да прекалявам с калориите, но

можех да си позволя това малко лакомство, след като си бях поръчала салата. — Мога само да ти кажа, че съм на оперативна работа. Просто нямам право да разкривам повече.

Иън отклони вниманието си от деколтето ми и впери поглед в пламъка на свещта.

— Знаеш ли, това ми липсва. Оперативната работа.

— Преди си бил, така ли? Какво се е случило?

Напоследък не бях мислила много за това, но когато Иън придружаваше Стантън и мен в двора на мороите, той бе изтеглен от поста си за пътуването. Бил е изпратен някъде на юг — Флорида или Джорджия, доколкото си спомнях.

— Онези морои ни държаха в плен, ето какво се случи. — Погледът му се премести отново към мен и аз се сепнах от яростта в очите му. — Не се справих много добре.

— Е, никой от нас не се справи.

Той поклати глава.

— Не, не. Аз наистина не се справих добре. Може да се каже, че донякъде изперках. След това ме изпратиха на курс за контролиране на гнева.

Едва не изтървах хлебчето. Изобщо не го очаквах. Ако някой ме бе помолил да назова десет имена, които се нуждаят от курс за контролиране на гнева, то сегашният ми събеседник нямаше да е дори в дъното на списъка. Обаче баща ми щеше да е близо до първия.

— Колко… колко дълго продължи? — изпелтечих.

— Две седмици и след това ме освободиха.

Трябва да призная, че нямах представа заради какви прояви на яростни изблици се бе озовал на курс за контролиране на гнева, но ми се стори доста интересен фактът, че две седмици са достатъчни да решат, че може отново да се върне на работа. Междувременно измамите на Кийт, с цел да използва морой, за да спечели пари, му бяха извоювали най-малко два месеца в поправителен център — а може и повече, след като от известно време не бях чувала нищо ново за него.

— Но не ми позволиха да се върна на оперативна работа — додаде Иън. — Предположиха, че за известно време не бива да бъда близо до морои. Затова съм закотвен тук.

— В архивите.

— Да.

— Това не ми звучи чак толкова зле — казах му и не го лъжех изцяло. — Има много книги.

— Не се самозалъгвай, Сидни. — Той започна да троши едно ръжено хлебче. — Всъщност съм само един прехвален библиотекар.

Може и да бе така, но това не беше моя грижа. Моя задача бе да открия архивите, намиращи се, според думите на Уейд, в засекретения участък, на един етаж по-горе от залата за наблюдение, където се държат записите от охранителните камери. Той ми бе начертал карта на всеки етаж, като ме бе накарал да наизустя плана, както и най-добрите възможни изходи оттам.

— Все пак ми се ще да ги видя — казах аз. — Имам предвид, че историята, която крият, е нещо забележително. — Отново не беше изцяло лъжа. Наведох се напред, подпрях лакти на масата и изпитах удоволствието да видя как погледът му отново бе привлечен от изкусителното ми деколте. Това не било толкова трудно! Наистина, не разбирах защо досега не съм използвала „женския си чар“. Всъщност никога не съм знаела, че притежавам такъв… досега. — Може ли да уредиш да направя една обиколка? Специално из архива. Приличаш ми на мъж, който може да получи достъп до… много места.

Иън се задави с хлебчето. След като пристъпът на кашлица отмина, погледът му се насочи към лицето ми, сетне към деколтето ми (отново) и накрая се върна на лицето ми.

— Аз, ъъ… много бих искал, но архивите не са отворени за посетители — имам предвид дори посетители алхимици. Позволяват се само такива със специален учебен достъп. Но можем да разгледаме останалите части на сградата, които са със свободен достъп.

— О! Разбирам.

Сведох поглед към чинията си и леко се нацупих, но не казах нищо друго. Докато сервитьорът се появи с храната ни, аз се надявах, че моето мълчание ще го накара да размисли и да съжали за това, което може би изпускаше.

Накрая Иън не издържа. Прокашля се, може би защото в гърлото му още бяха заседнали хлебни трохи.

— Ами, аз може да успея да… разбираш ли, проблемът е само да те преведа през участъците за сигурност. След като минеш през

контролно–пропускателния пункт, вече не е трудно да те вкарам в архивите — особено ако съм на смяна.

— Но не можеш да направиш нищо за главния пропускателен пункт? — измърках с надежда, все едно за един истински мъж това е нищо работа.

— Не, искам да кажа… може би. Имам приятел, който работи там. Не зная дали утре е на смяна, но все пак може да ни помогне. Дължи ми пари, така че бих могъл да му поискам тази услуга в замяна. Поне се надявам.

— О, Иън! — Удостоих го с усмивка, която се надявах да съперничи по бляскаво очарование на тази на Маркъс. — Това е невероятно! — Припомних си какво ми бе казал Ейдриън. — Ще ти бъда толкова благодарна, ако успееш да го уредиш.

Реакцията ми очевидно въодушеви Иън и аз се запитах дали Ейдриън имаше реална представа за точния превод на фразата „толкова благодарна“.

— Ще му се обадя тази вечер след службата — рече Иън. Сега изглеждаше решителен. — Надявам се да успеем да го осъществим преди утрешния ти полет.

Възнаградих го, като през останалата част от вечерта попивах с огромен интерес всяка негова дума, все едно никога не бях чувала нищо по-възхитително. През цялото време сърцето ми препускаше при мисълта колко близо бях до осъществяването на задачата на Маркъс, с една стъпка по-близо до възможността да докажа връзката с шайка въоръжени до зъби фанатици и организацията, на която бях служила през целия си живот.

Салатата беше доста лека, затова след приключването на вечерята се съгласих да погледна менюто с десертите. Иън предложи да си поделим някоя от сладостите, но това ми се струваше твърде интимно, да не споменаваме, че не бе никак хигиенично. И така, изядох сама парче лимонов пай, доволна, че все още бях далеч под границата на двата килограма, които можех да си позволя да наддам. Когато Ейдриън ми каза, че за мен ще е много по-здравословно, ако малко понапълнея, той бе добавил, че това ще подобри размера на сутиена ми. Дори не можех да си представя как бих изглеждала с един размер по-голям в тази рокля.

Централното управление на алхимиците в Сейнт Луис се помещаваше в огромна индустриална сграда, замаскирана като фабрика. Каква ирония, че „създанията на мрака“ живееха сред красиви зелени градини, докато „служителите на светлината“ като нас се свираха в грозни сгради без прозорци.

Но вътре беше чисто, светло и цареше идеален ред. Когато се появихме на главния вход, рецепционистката ни регистрира и ни пропусна да преминем заедно с другите, дошли за службата. Навсякъде се виждаха златни лилии. За мнозина това беше забавно семейно събитие и много деца бяха дошли с родителите си. Чувствах се странно, докато наблюдавах тези деца, родени да принадлежат към тази професия. Запитах се как ли щяха да се чувстват след десет години. Дали щяха да са толкова развълнувани да поемат отговорността да служат на организацията? Или щяха да започнат да си задават въпроси?

Сградата на управлението се състоеше от три етажа над земята и пет подземни. Случайни минувачи едва ли биха могли да влязат, но все пак бяха взети мерки повечето от представителните офиси да бъдат разположени на партера. Докато вървяхме надолу по коридора към официалната зала, минахме покрай „Счетоводство“, „Транспортен отдел“, „Поддръжка и експлоатация“. Всички офиси имаха големи прозорци, с ясен изглед откъм коридора — израз на висшето верую на алхимиците, че няма какво да крием.

Но подземните секретни кабинети не бяха толкова открити.

Идвала съм в тази сграда веднъж за тренировъчен семинар, който се бе състоял в голямата зала, където влязохме за службата. Въпреки духовната същност на тазвечерното събитие, помещението никак не приличаше на църква. Някой си бе направил труда да украси стените с вечнозелени гирлянди с червени панделки и да подреди саксии с коледни звезди върху подиума. Залата бе снабдена със съвременна високотехнологична аудио–визуална система, включваща гигантски екран, на който се виждаха огромни изображения на ставащото на сцената. Седалките бяха така разположени, че дори седналите в най-отдалечените ъгли имаха чудесен изглед към сцената, затова смятам, че екранът беше по-скоро да подчертае тържествената обстановка.

С Иън си намерихме две места в средата на залата.

— Няма ли да си свалиш палтото? — попита той с надежда.

Нямаше начин да извадя на показ тази рокля в това царство на сивкаво-кафявите тонове и високи якички. Освен това, ако останех с палтото, така щеше да има какво да очаква с нетърпение. Ейдриън щеше да се гордее със способността ми да манипулирам противоположния пол… не можех да не се питам, доколко самият той щеше да съумее да устои на тази рокля. Явно придобивах все повече увереност с тази новооткрита женска сила.

— Студено ми е — отвърнах и се загърнах по-плътно с палтото. Твърдението ми беше донякъде абсурдно, имайки предвид, че заради ярките светлини откъм сцената и изобилието на човешки тела, в залата беше доста задушно, но реших, че след като навън беше студено, можех да се измъкна с това извинение. „За някого, на когото все му е студено, ти определено много бързо се разгорещяваш.“

— Сидни? Ти ли си това?

Замръзнах не от изненадата да чуя името си, а заради гласа, който го изрече. Щях да го позная навсякъде. Извърнах се бавно от Иън и погледнах в лицето на баща ми. Той стоеше на пътеката, облечен в дебел вълнен костюм, а върху тъмнорусата му коса блестяха капки от разтопени снежинки.

— Здравей, татко — промълвих. Тогава видях кой стоеше до него. — Зоуи?

Бяха ми нужни цялото самообладание и контрол, за да не скоча да я прегърна. Не бях виждала по-малката си сестра, нито бях говорила с нея от онази нощ, когато бях измъкната от леглото и изпратена на мисията в Палм Спрингс. Това беше мисията, която тя смяташе, че съм и откраднала, независимо колко се опитвах да я разубедя. Мисията, която я бе отдалечила от мен.

Сега я гледах, опитвайки се да преценя чувствата й. Лицето й не изразяваше онази очевидна омраза, както при последната ни среща, което беше добър знак. За съжаление, не изглеждаше и топло и приятелски настроена. Беше предпазлива, изучаваше ме внимателно — почти подозрително. Освен това забелязах, че още нямаше златна лилия на бузата.

— Изненадан съм да те видя тук — заговори баща ми.

Последните му думи към мен бяха „Не ме засрамвай!“, така че всъщност не бях учудена от ниските му очаквания.

— Заради празниците — отвърнах. Изкуствената усмивка ми се удаде много по-трудно, отколкото с Иън. — За мен е важно да съм тук, с групата. Познаваш ли Иън Джансън?

Иън, с широко отворени очи, скочи на крака и разтърси ръката на баща ми. Явно не бе очаквал толкова скорошна среща с някой от родителите ми.

— За мен е удоволствие да се запознаем, сър.

Татко кимна сериозно, докато местеше поглед между двама ни. Изненадата да ме види тук бе пометена от още по-голямото смайване, че съм с кавалер. Погледнах Иън и се опитах да си представя как ли изглежда в очите на някой като баща ми. Спретнато подстриган, почтителен, алхимик. Фактът, че ме отегчаваше, не беше от значение. Съмнявах се, че баща ми някога си е мислил дали ще ходя по срещи, но ако го е правил, навярно не е очаквал, че ще спечеля вниманието на толкова представителен и обещаващ младеж.

— Бихте ли желали да се присъедините към нас? — попита Иън. Трябваше да му призная, че бързо се бе окопитил от първоначалния шок и сега се държеше като същински ухажор. — За мен ще бъде чест.

Отначало помислих, че просто се подмазва и се разтапя в любезности. После осъзнах, че срещата с баща ми наистина би могла да е чест. Джаред Сейдж не беше рок звезда, но сред алхимиците имаше репутация, според техните стандарти, на изтъкната и бележита личност. Ласкателното отношение, изглежда, се понрави на татко и той се съгласи. Седна до Иън.

— Седни до сестра си — каза той на Зоуи и кимна към мен.

Зоуи се подчини и се втренчи пред себе си. Осъзнах, че и тя също беше нервна. Огледах я набързо и сърцето ми се сви болезнено при мисълта колко много ми липсваше. И двете бяхме наследили кафявите очи на баща ни, но тя имаше кестенявата коса на мама, което винаги ме е карало малко да й завиждам. Освен това изглеждаше много по-уверена и компетентна. Носеше тъмнокафява кашмирена рокля и косата й бе прибрана в безупречна прическа. Нещо във външния й вид ме притесняваше, макар че отначало не можах да определя какво. Скоро разбрах. Тя изглеждаше по-зряла. Приличаше на млада дама, все едно ми бе връстничка. Предполагам, че беше глупаво от моя страна да

се чувствам тъжна, след като тя беше на петнайсет, но някак си ми се щеше завинаги да си остане малко дете.

— Зоуи — гласът ми беше приглушен, не че имаше защо да се тревожа, че мъжете ще ни чуят. Баща ми подлагаше Иън на щателен разпит. — Толкова отдавна искам да говоря с теб.

Тя кимна.

— Зная. Мама ми казва всеки път, когато се обаждаш.

Но не последва извинение, задето бе отбягвала обажданията ми.

— Съжалявам за случилото се. Никога не съм искала да те нараня или да се възползвам от ситуацията за твоя сметка. Смятах, че ти правя услуга, като те спасявам да не се замесиш.

Тя стисна устни, а в очите й се мярна сурово изражение.

— Аз нямам нищо против да се замеся. Знаеш, че искам да се замеся. И щеше да бъде върховно! Да ми възложат оперативна задача още на петнайсет! Можех да имам блестяща кариера. Татко щеше да е толкова горд.

Подбрах много внимателно следващите си думи, за да не я обидя.

— Да, но още една година, изкарана с татко, наистина ще бъде, хм… благоприятна. Той притежава толкова много опит, а ти ще искаш да научиш възможно най-много, повярвай ми. Дори да се наложи да почакаш за следващото си назначение, докато навършиш шестнайсет, пак ще си ни изпреварила.

Призляваше ми от всяка една от думите, които изричах, ала Зоуи попиваше всичко. Не се притеснявах от желанието й да бъде част от каузата — съсипваше ме фактът, че го прави, за да впечатли баща ни.

— Предполагам. Аз съм научила много. Искам най-накрая да добия малко практически опит — дори и само като помощник и участник в друга мисия. С татко всичко е само теория. Никога не съм виждала дори морой.

— Сигурна съм, че той може да го уреди. — Не ми се нравеше да я окуражавам така, но поне ми говореше.

Светлините угаснаха, слагайки край на разговора ни. Музиката на органа се разля в залата и ни обгърна ухание на тамян. Тамянът и смолата бяха съставки на магията и умът ми мигом започна да прави асоциации с написаното в книгите с магии, които толкова старателно бях преписвала. „Тамянът се използва за лечение на изгаряния. Също

така може да се употребява, когато се прави магия за гадаене или пречистване.“

Тутакси спрях потока на мисълта си. Дори и никой да не подозираше, че мисля за магия по средата на църковна служба, заобиколена от алхимици, това беше светотатство. Размърдах се притеснено, чудейки се какво ли щяха да си помислят всички тези хора, ако знаеха истината за мен: че правя магии и съм била целувана от вампир.

Свещениците на алхимиците се наричаха хиерофанта[2]. Те благославяха и даваха морални съвети, когато някой се нуждаеше. В ежедневието носеха костюми, но за този случай главният хиерофант бе облякъл роба, която ми навяваше неприятни асоциации с одеждите, които Воините бяха надянали. Това беше още едно напомняне за общата ни история — и може би общото ни бъдеще.

Маркъс беше прав. Това беше загадка, която трябваше да разреша, независимо от колебанията ми относно развалянето на татуировката.

Присъствала съм на подобни служби през целия си живот и знаех наизуст латинските молитви. Пригласях с останалите от паството и слушах жадно, докато хиерофантът изброява наново целите ни, а гласът му отекваше през мощните усилватели на акустичната система. Религията на алхимиците имаше доста повърхностни връзки с християнството и в словото на хиерофанта не се споменаваше много Бог, Исус или дори Коледа. По-голяма част от проповедта му бе посветена на нашата мисия да закриляме човечеството от изкушението да последват стригоите, които предлагаха нечестиво безсмъртие. Поне това предупреждение не беше преувеличено.

Чувала съм много истории и лично съм виждала какво се случва, когато хората решат да служат на стригоите. Някои стригои обещаваха да превърнат слугите си в себеподобни като награда. Хората, които помагаха на стригоите да разпространяват злото, се превръщаха в чудовища и преди да са станали стригои. Да се държат скрити тези зли вампирски създания на мрака беше за доброто на слабите човешки същества, които не можеха да се защитават. Обърнах особено внимание на онази част на словото на хиерофанта, когато спомена най-безцеремонно мероите като средство да се победят стригоите. Думите

му не вдъхновяваха топли и приятелски чувства към тях, но поне не призоваваше към унищожаване на мороите и дампирите.

Бях съгласна с по-голяма част от посланието, но вече не бях изпълнена с някогашния плам. И когато хиерофантът започна да каканиже за дълга, подчинението и това, което е „естествено“, започнах да губя интерес. Сякаш ми се щеше да се говори повече за божественото, както при обикновените църковни проповеди. Имайки предвид всичко, което се случваше в живота ми, щеше да ми се отрази добре да се доближа до някоя по-висша сила. Понякога, докато слушах хиерофанта, се питах дали всичко, което изричаше, не е било измислено от някаква група хора в Средновековието. Едва ли е било нужно някакво свято нареждане свише.

Когато службата приключи, се чувствах като предател. Може би Ейдриън е бил прав, когато се пошегува: аз всъщност нямах нужда от Маркъс, за да разваля татуировката си и да се присъединя към групата. Погледнах към придружителите си — дори и към останалите алхимици в залата — беше ясно, че съм сама. Всички останали бяха запленени от церемонията, искрено посветени на каузата.

Отново, по някакъв странен и зловещ начин, ми бе напомнено за фанатичната отдаденост на Воините. „Не, не, в каквото и друго да са виновни алхимиците, ние нямаме нищо общо с подобно откачено и неуравновесено поведение.“ При все това… всичко беше много по-сложно, осъзнах. Алхимиците не бяха от тези, които първо стрелят, а след това задават въпроси, нито карат членовете си да се бият помежду си. Ние бяхме цивилизовани и разумни, но при нас съществуваше тенденцията да правим каквото ни нареждат. Това беше обща черта, която можеше да бъде много опасна.

Зоуи и баща ми тръгнаха заедно с Иън и мен.

— Не беше ли невероятно? — попита по-малката ми сестра. — Да чуеш това… ами, толкова се радвам, че татко реши да възпита и обучи още един алхимик в семейството. Добре е да повишаваме числеността си.

Дали това е бил истинският му мотив? Или защото вече ми нямаше доверие, след като бях помогнала на Роуз?

Беше вбесяващо, че единственият разговор, който можех да водя със Зоуи, се въртеше около риториката на алхимиците, но щях да се задоволя и с това, след последните месеци на мълчание. В сърцето си

жадувах да си поговорим, както някога. Исках обратно топлотата и споделянето. Въпреки че сега държанието й не беше толкова студено и отчуждено, онази някогашна близост помежду ни бе изчезнала.

— Искаше ми се да разполагахме с повече време — казах й на паркинга на раздяла. — Имаме да си говорим за толкова много неща.

Тя се усмихна, а в усмивката й имаше искреност, която ме стопли. Може би отчуждението помежду ни не беше непоправимо.

— На мен също. Съжалявам за… ами, за обстоятелствата. Надявам се скоро да се видим. Аз… липсваше ми.

Едва не изгубих самообладание и силно я прегърнах.

— Скоро ще се видим. Обещавам.

Иън — на когото явно баща ми вече бе започнал да гледа като на бъдещ зет — ме откара обратно в хотела и по пътя не спря да се възхищава колко невероятно било да се запознае с Джаред Сейдж. Колкото до мен, аз все още усещах прегръдката на Зоуи.

Иън обеща да ми се обади на сутринта за обиколката в архивите. След това, колкото и да е странно, затвори очи и се наведе напред. Отне ми секунда, за да осъзная, че очаква целувка за лека нощ. Сериозно? Това ли бе маниерът му? Дали изобщо досега бе целувал момиче? Дори Брейдан бе показал повече страст. И разбира се, нито един от двамата не можеше да се мери с Ейдриън.

Когато не предприех нищо, той най-сетне отвори очи. Аз го прегърнах — закътана в палтото — и му „признах“ колко съм щастлива, че се е запознал с баща ми. Това, изглежда, го задоволи.

Когато по-късно заспах, Ейдриън ми направи обичайната си нощна визита, за да си побъбрим. Съвсем естествено, искаше да узнае всичко за роклята ми. Не спираше да ме подпитва как съм спечелила Иън и изглеждаше развеселен от няколкото подробности, които реших да му съобщя. Но аз най-вече не можех да спра да говоря за Зоуи. Ейдриън скоро се отказа от другите теми и просто слушаше възторжените ми излияния.

— Тя говори с мен, Ейдриън! — Кръстосвах надлъж и нашир из балната зала, стиснала ръце развълнувано. — И не беше ядосана. Накрая беше ясно, че е щастлива да ме види. Знаеш ли какво е усещането? Искам да кажа, известно ми е, че нямаш братя или сестри, но да се срещнеш с някого, с когото не си се виждал от доста време, и той да ти се зарадва?

— Не зная какво е това — изрече той тихо. — Но мога да си представя.

Тогава бях толкова обсебена от радостта си, че не обърнах внимание на думите му, но по-късно се запитах дали не говореше за майка си, която се намираше в затвора.

— Хубаво е да те видя щастлива — додаде той. — Не че напоследък си била нещастна, но имаше много тревоги.

Не можех да не се засмея на думите му, но смехът ми изведнъж секна.

— Да не би да намекваш, че злите вещици и шпионажът са стресиращи?

— Не. — Той приближи към мен. — За нас са обикновено ежедневие. Но сега смятам да си легна. Струва ми се, че тази нощ можеш да минеш и без мен.

Той ме посещаваше всяка нощ след съня с Вероника. Повечето от визитите му бяха кратки, но аз знаех, че му струват много усилия и магия на духа.

— Благодаря ти. Нямам думи, с които да изразя колко съм ти благодарна наистина.

— Не е нужно да го казваш, Сейдж. Желая ти късмет утре.

Щеше да ми е нужен наистина. Канех се да открадна тайна информация от строго секретна зона.

— Благодаря — повторих.

Част от доброто ми настроение помръкна, но не съвсем.

— Без значение какво ще се случи, сдобряването със Зоуи ме кара да чувствам, че тази мисия вече е успешна.

— Това е, защото не са те заловили. — Той взе лицето ми в шепите си и се наведе по-близо. — Дано не се случи. Не искам да сънувам, че те посещавам в затвора… или където там изпращат провинилите се алхимици.

— Хей, поне ти ще ми правиш компания, нали?

Той поклати печално глава и сънят изчезна.

---

[1] Атрактивна риба с шарена кожа, оцветена в синьо и зелено. По-тлъста е от повечето риби и е перфектен избор за грил. Много ресторанти я сервират печена или задушена. — Бел.ред. ↑

[2] Или йерофанти при древните гърци — старши, пожизнен жрец по време на слевзийските мистерии; ритуали в чест на Деметра и Персефона, извършвани в Елевзина град в Атика, близо до Атина. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 20

Супер рано на следващата сутрин ме събуди телефонен звън. Беше Иън. Отначало помислих, че навярно се надява да се промъкнем, преди останалите алхимици да са се събудили, но се оказа, че просто искал преди това да закусим. Имайки предвид, че бе успял да ми осигури достъп до секретните архиви, не можех да му откажа. Първоначално той искаше да отидем в управлението към десет сутринта, но аз го убедих да е по обяд. Това означаваше да остана в компанията му за по-дълго време след закуската, но жертвата си заслужаваше. Обаче бях облякла широки панталони в цвят каки и ленена риза. Шпионажът настрана, но коктейлна рокля и сутрешен бюфет не се връзват особено. Но като компенсация бях разкопчала две копчета от ризата си. Да си облечен така в някое от управленията на организацията си беше доста дръзко и Иън изглеждаше възхитен от „скандалното“ ми поведение.

Сградата бе много по-тиха в неделя, отколкото предишната вечер. Въпреки че алхимиците винаги са на поста си, по-голямата част от управлението работеше по обичайния седмичен график. Отново нямах проблем да мина през главната рецепция, но както очаквахме, малко се забавихме в секретната зона. Дежурният не беше приятелят на Иън, който му дължеше услуга. Наложи се да го почакаме да дойде от задната стая и дори тогава Иън трябваше да убеждава колегата си да ме пусне. Мисля, че и за двамата беше ясно, че Иън се опитва да ме впечатли и накрая първият тип се смили и се съгласи да помогне за нещо, което изглеждаше съвсем безобидно. В крайна сметка аз бях колега, алхимик, и исках само да ме разведат из библиотеката. Какво толкова лошо би могло да има в това?

Те претърсиха чантата ми и ме накараха да мина през металния детектор. Бях замислила да използвам две магии, които не изискваха веществени съставки, така че не се налагаше да обяснявам наличието на кристали или билки. Най-рискованата част беше флашката, която криех в сутиена си. Те може би нямаше да ме разпитват, ако откриеха

флашка в чантата ми, но нямах намерение да рискувам да ми я вземат. Макар че ако тя се видеше на скенера, щеше да ми е много по-трудно да обясня защо я крия. Бях напрегната, когато минавах през скенера, като се подготвих или да побягна, или да пусна в ход някоя от бойните хватки на Улф. Но, както се надявах, уредът бе твърде малък, за да бъде забелязан, и ни махнаха да минаваме. Едно препятствие по-малко, казах си, ала това не намали напрежението ми.

— Да не би онзи да се съгласи на тази обиколка, ако в замяна му опростиш парите, които ти дължи? — попитах Иън, докато се спускахме към архивите.

— Да. — Той се намръщи. — Опитах се да го убедя за половината сума, но той заяви, че или всичко, или нищо.

— И колко ти излезе тази разходка?

— Петдесет долара. Струва си — додаде спътникът ми бързо.

Вечерята сигурно му бе струвала още толкова. Този уикенд се очертаваше доста скъп за Иън, особено след като само аз се възползвах от наградите. Не можех да не се почувствам малко виновна и трябваше отново да си напомня, че върша това в името на важна кауза. Бих му предложила да му възстановя разходите, ала нещо ми подсказваше, че това ще заличи всичко, което бях постигнала благодарение на „женския чар“.

Архивите бяха защитени с електронни ключалки, които се отвориха, когато Иън пъхна електронната си карта. Когато пристъпихме вътре, едва не забравих, че идването ми тук беше само прикритие за по-важната цел. Озовах се сред море от книги, ръкописи и древни папируси. Най-старите и деликатни екземпляри бяха зад стъклени витрини. Върху отсрещната стена имаше указания какъв е достъпът до дигиталните копия, съхраняващи се в компютрите. Двойка алхимици на нашата възраст работеха на масите, преписвайки резюметата на старинните книги в лаптопите си. Момичето изглеждаше много развълнувано от работата си; момчето очевидно се отегчаваше. Явно възприе появата ни като един вид развлечение.

Сигурно лицето ми е изразявало подходящото за случая благоговение, защото когато се извърнах към Иън, видях, че ме наблюдаваше с гордост.

— Страхотно е, нали? — Очевидно да бъде „прехвален библиотекар“ току-що се бе превърнала в доста по-вълнуваща работа

за него. — Последвай ме.

Не беше нужно да ми го повтаря. Започнахме да разглеждаме залата на архива, която се простираше доста по-надалеч, отколкото си мислех. Алхимиците ценяха високо познанието и от тази внушителна колекция ставаше ясно, че тази им страст датираше от векове. Спирах се край високите лавици, като ми се искаше да запомня всяко заглавие. Бяха на различни езици и обхващаха разнообразни области на науката, нужни за професията ни: химия, история, митология, свръхестественото. Беше зашеметяващо.

— Как е организирано? — поинтересувах се аз. — Как можеш да намериш това, което искаш?

Той ми посочи малките табели върху лавиците, които не бях забелязала. Върху тях бяха изписани кодовете по азбучен ред, които бяха част от файлова система на база данни, непозната за мен.

— Това е каталогът. А тук е директорията.

Той ме поведе към сензорен панел, вграден в стената. Натиснах и върху него се появи меню с опции: АВТОР, ПЕРИОД ОТ ВРЕМЕ, ЕЗИК. Докоснах ПРЕДМЕТ и се появи списък с подраздели, докато накрая осъзнах, че търся „Магия“ в раздела със свръхестествени явления. Излезе списък със заглавия, всяко от които имаше код за търсене в базата данни.

За моя изненада имаше доста книги, посветени на магията, което събуди любопитството ми. Дали алхимиците имаха досиета на вещици? Или всичко беше само теоретични трудове? Вероятно морализаторски съчинения за греховните помисли на хората в тази насока.

— Мога ли да взема за четене някои книги? — попитах водача си. — Искам да кажа, зная, че не мога да седя на това място и да чета цял следобед, но тук има толкова много история… Някак ми се ще да се почувствам част от нея. Ще ти бъда изключително благодарна.

Наистина не вярвах, че това ще проработи втори път, но се получи.

— Добре. — Иън посочи към малък кабинет в дъното. — Аз трябва да свърша няколко неща. Искаш ли да се срещнем тук след час?

Благодарих му горещо, а след това отново насочих внимание към сензорния екран. Копнеех да проуча книгите за магии, но си напомних защо съм тук. След като се намирах в архива, можех да потърся

информация, която би могла да бъде полезна за каузата ни. Прерових менюто, докато стигнах до подраздела за ранна история на алхимиците. Надявах се да открия сведения за ловци на вампири или конкретно за Воините. Нямах късмет. Най-доброто, което можех да направя, бе да намеря кодовете, отбелязани върху рафтовете с книги, в които се проследяваше създаването на нашата организация. Повечето от книгите бяха дебели томове, написани на тежък, старомоден стил. Най-древните дори не бяха на английски.

Прегледах няколко и много скоро разбрах, че тази работа ще отнеме повече от час. В по-новите книги не се споменаваше за Воините, което не ме изненада, имайки предвид, че тази информация сега не беше достъпна за всички. Ако исках да открия някаква следа за ловците на вампири, то тя навярно щеше да е в старите книги. Те нямаха съдържание, нито индекси, а нямаше начин да чета по-подробно. Припомняйки си действителната цел на посещението ми тук, след около десет минути зарязах книгите и отидох да потърся Иън. Напрежението от преди малко се завърна и започнах да се потя.

— Хей, тук има ли тоалетна?

Молех се да няма. Бях зърнала една надолу по коридора, по който бяхме дошли на този етаж. Част от плана ми зависеше от това да изляза от архива.

— Надолу по коридора, до стълбите — отвърна той. Някакъв работен проблем ангажираше вниманието му и ако имах късмет, нямаше да забележи колко време е минало. — Почукай на вратата, когато се върнеш. Ще кажа на секретарите да те пуснат.

През целия ден стомахът ми бе свит на топка от притеснение, макар да се опитвах да не мисля за това. Сега вече нямаше измъкване. Моментът за немислимото бе настъпил.

Дискретността нямаше място в системата за сигурност на алхимиците. В двата края на коридора имаше камери. Те бяха една срещу друга и осигуряваха видимост на коридора по цялата му дължина. Тоалетните бяха разположени в единия край на коридора, почти директно под едно от устройствата на наблюдение. Влязох в женската и проверих дали вътре има други хора или камери. Поне тук на алхимиците се полагаше малко уединение.

Беше лесно да направя магията за невидимост. Да изляза бе малко по-трудно. Съдейки по разположението на камерите, прецених,

че вратата на тоалетната е доста наравно със стената, така че нито една от тях нямаше добра видимост към нея. Вратата се отваряше навътре, затова можех да се измъкна и да съм сигурна, че нито една от камерите не е уловила призрачното отваряне на вратата. Истинското затруднение беше вратата към стълбите. Тя беше в обсега на камерите. Госпожа Теруилиджър ме бе уверила, че магията за невидимост би ме защитила от регистриране и запис на изображението. Затова не се боях, че ще ме видят. Просто трябваше да поема риска, че камерата ще запише как вратата се отваря сама.

Знаех, че от охраната наблюдават текущите изображения върху камерите, но те бяха твърде много, за да ги следят всяка секунда. Ако върху тази не се появи внезапно движение, се съмнявах, че пазачът ще забележи. А ако нищо необичайно не се случи на етажа, никой нямаше да има причина да преглежда записите. Но в оперативния сектор… е, ако всичко върви по план, този спокоен слънчев следобед много скоро щеше да стане доста вълнуващ.

Влязох и излязох през шахтата на стълбището, като открехнах вратата колкото е възможно по-малко. Етажът, на който се помещаваше оперативният сектор на управлението, беше дори още по-строго охраняван от етажа на архива.

Имаше тежки, метални врати, които се отваряха и затваряха едновременно и с електронни карти, и с код. Не хранех илюзии, че мога да преодолея някоя от двете защити. Проникването в помещението на охраната, както и останалата част от тази задача, се крепеше на странната смесица от логика и късмет. Единственото нещо, на което може да се разчита при алхимиците, е надеждността. Знаех как е съставено ежедневното разписание. Почивките за обяд са в нормалните часове: единайсет, дванайсет и един. Точно заради това бях помолила Иън да уговори посещението за това време на деня, когато можех с относителна сигурност да очаквам, че част от служителите ще излизат и влизат. Оставаха пет минути до дванайсет и аз кръстосах пръсти за късмет, като се помолих някой скоро да излезе.

Както се оказа, някой влезе. Един мъж се появи, подсвиркващи си надолу по коридора. Когато стигна до вратата, миризмата на хамбургер издаде избора му за обедното меню. Задържах дъха си, докато пъхаше картата си и набираше кода. Аз изприпках след него и се промуших през вратата, без да се налага да я хващам или отварям

по-широко. За нещастие, той се спря по-скоро, отколкото очаквах, и аз се блъснах в него. Мигом се отдръпнах, а той се озърна смаяно.

„Моля те, не мисли, че наоколо има невидим човек.“ Колко ли ужасно щеше да бъде да стигнеш дотук и да те заловят? За щастие, магическите хитрини не са първото, което би хрумнало на един алхимик като причина за нещо необичайно. След като се почуди няколко секунди, мъжът сви рамене и се провикна за поздрав към един от колегите си.

Уейд бе описал идеално стаята. Едната стена бе покрита с монитори, върху които се редуваха различни изображения от камерите. Двама от охранителите наблюдаваха записа, докато останалите работеха по-настрани, седнали зад компютрите. Освен това Уейд ми бе казал коя работна станция съдържа файловете, от които се нуждаех. Приближих мястото — като внимавах да не допусна друга издънка, докосвайки случайно някого. Една жена бе седнала зад компютъра.

— Мислех си дали да не си поръчаме тайландска кухня — каза тя на една от колежките си. — Вече привършвам този доклад.

Не! Тя се канеше да излезе в обедна почивка. А за да сработи планът ми, това не биваше да се случва. Ако излезе, тя ще заключи компютъра си. За да изпълня мисията си, трябваше да имам свободен достъп до него. Явно жената закъсняваше с обяда си, което означаваше, че се налага да действам сега.

Помещението не беше изключено от наблюдението. Дори тези, които следяха, биваха следени. За щастие, имаше само една камера. Избрах един компютър, чийто екран бе с лице към камерата и застанах зад него. От кутията на компютъра излизаха кабели и жици, чуваше се равномерното бръмчене на вентилатора му. Поставих ръка върху кутията и направих още един бърз оглед. Гърбът на компютъра беше извън обхвата на камерата, ала нямаше да е добре, ако беше в полезрението на някой друг от служителите. Обаче всички изглеждаха потънали в работа. Беше настъпил моментът да действам.

Създадох огнена топка — малка. Задържах я върху дланта си и я положих внимателно точно до задната стена на корпуса. Въпреки малкия й размер, аз й вдъхнах колкото може повече топлина. Не беше съвсем синя, но почти. Въздействието й не закъсня и след секунди кабелите и корпусът започнаха да се топят. Лъхна ме миризмата на изгоряла пластмаса и във въздуха се издигна пушек. Това беше

достатъчно. Оставих топката да изгасне, а след това се отдалечих на бегом от компютъра точно навреме. Сега вече всички бяха забелязали горящия компютър. Алармата се включи. Последваха изненадани викове, а някой изкрещя за пожарогасител. Служителите се изправиха от столовете си и забързаха към пушещия компютър, за да го огледат — включително и жената, която беше на компютъра, който ми трябваше.

Нямаше време за губене. Седнах незабавно на стола й и пъхнах флашката в гнездото. С ръце, облечени в ръкавици, хванах мишката и започнах да прехвърлям директориите. За този етап от задачата Уейд не ми бе дал информация. Просто се надявахме да налучкам файловете. През цялото време знаех, че трябва да бързам и не спирах да се безпокоя, че някой може да забележи как мишката се движи сама. Дори след като потушиха пламъците, алхимиците продължиха да се навъртат край компютъра с надеждата да разберат какво се бе случило.

Да прегрее някой кабел или жица не беше нещо кой знае колко необикновено, но да пламне огън толкова бързо определено беше. А това бяха компютри, които съдържаха много ценна информация.

Имах чувството, че в диска имаше милион директории. Кликнах върху някои, които ми се сториха най-вероятни, но не стигнах доникъде. Всеки път щом се озовавах в задънена улица, тихо проклинах изгубеното време. Останалите алхимици нямаше да са вечно залисани с изпушилия компютър! Най-накрая, след напрегнато търсене, открих директория със стари записи от охранителните камери. Съдържаше папки, свързани с всяка камера в сградата включително и тази, отбелязана с ГЛАВЕН КОМПЮТЪР. Кликнах, за да я отворя, и върху екрана се появи списък с файлове, подредени по дати. Уейд ми бе обяснил, че след определен срок тези файлове се изтриват и се прехвърлят в архив, но денят, който ме интересуваше, все още беше там. Камерата бе записвала по един кадър всяка секунда. Файлът за двайсет и четири часа беше огромен — но не толкова, колкото при непрекъснато снимане като за филм. Щеше да се побере във флашката ми и започнах да го копирам.

Връзката беше бърза, но се изискваше голям пренос на данни. Съобщението върху екрана показваше, че остават още десет секунди. Десет секунди! Жената, която работеше на компютъра, щеше да се върне дотогава. Позволих си да хвърля един поглед на алхимиците. Те

все още обсъждаха мистерията с подпаления компютър. Характерно за учените като нас е, че всяка внезапна технологична неизправност е предизвикателство за ума и въображението им. Освен това никога не би им хрумнало да търсят някакво свръхестествено обяснение. Те си подхвърляха различни теории и започнаха да разглобяват стопилия се компютър. Файлът ми се копира и аз се изстрелях от стола точно когато жената се запъти към него. Бях се подготвила да рискувам с още едно „призрачно отваряне“ на вратата, докато останалите бяха разсеяни, но пожарната аларма бе привлякла и други служители в коридора. Хората влизаха и излизаха толкова често, че без проблем задържах вратата достатъчно дълго, за да се промъкна през нея.

Направо хукнах към етажа с архивите. Трябваше да се успокоя, когато влязох в тоалетната. Развалих магията за невидимост и зачаках дишането ми да се успокои. Флашката отново беше в сутиена ми, а ръкавиците — в чантата. Огледах се в огледалото и реших, че изглеждам достатъчно невинно, за да мога да се върна в архива.

Един от секретарите ме пусна. Беше момиче, явно погълнато от задълженията си, защото погледът, който ми хвърли, ясно показваше, че отварянето на вратата е загуба на време. В дъното на залата Иън също изглеждаше вглъбен в работата си, което беше огромно облекчение за мен. Бях отсъствала по-дълго, отколкото бе нормално за едно отскачане до тоалетната и се притеснявах, че той ще започне да се безпокои за мен. Нещата щяха да се оплескат, ако бе изпратил момичето да ме търси — първо, защото не бях в тоалетната, и второ, защото секретарката щеше наистина да се раздразни от прекъсването. В секцията по история взех наслуки една книга, седнах на пода и се престорих, че чета. Бях прекалено възбудена и неспокойна, за да осмисля думите, без значение колко пъти си внушавах да се успокоя. Нямаше причина алхимиците да заподозрат, че аз съм причинила пожара. Нямаше причина да заподозрат, че съм откраднала информация. Нямаше причина да се усъмнят, че съм замесена в някое от тези деяния.

Определеният час от Иън почти изтичаше, когато той дойде при мен и аз се престорих на разочарована, че трябва да тръгваме. Всъщност нямах търпение час по-скоро да се измъкна от сградата. Той ме закара до летището и бъбреше неуморно за следващия път, когато ще се видим. Аз му се усмихвах и кимах потвърждаващо, но не

пропуснах да му напомня, че работата ни трябва да е на първо място, а моето назначение на практика поглъща цялото ми време. Той очевидно бе разочарован, но не можеше да отрече логиката на доводите ми. За алхимиците висшето благо винаги беше на първо място. Слава богу, че не опита отново да ме удостои с една от онези ужасни целувки — макар че предложи някой път да се уговорим да се видим и чуем по скайпа. Казах му да ми напише имейл, като тайно се заклех, че никога няма да отворя съобщение от него.

Не се успокоих, чак докато самолетът не се издигна във въздуха, а вероятността да бъда задържана от отряд за бързо реагиране на алхимиците намаля. Най-параноичната част от мен се тревожеше, че може да ме чакат на летището в Палм Спрингс, но докато стигна дотам, можех най-сетне да си отдъхна за няколко часа на спокойствие.

Предполагах, че просто ще доставя флашката на Маркъс и това ще е краят на операцията. Но сега, когато беше в мен, любопитството ми надделя. Трябваше да стигна до дъното на тази мистерия. Дали З. Дж., който бе посетил алхимиците, наистина е бил магистър Джеймсън?

С чаша димящо кафе в ръка отворих файла на лаптопа и се заех да гледам.

Дори и да не беше заснет по един кадър в секунда, записът ми се стори дълъг цяла вечност. По-голямата част не съдържаше нищо, освен изображения на пропускателния пункт, а най-вълнуващите моменти бяха, когато охраната се сменяше или отиваше на обяд. Минаваха много алхимици, но в сравнение с целия интервал от време бяха малцина и нарядко. Иън се показа веднъж, за да застъпи на смяна.

Не бях изгледала и половината, когато самолетът започна да се снижава за кацане. Доста обезкуражена, се примирих с мисълта, че когато се прибера в стаята си в общежитието, ме очаква доста скучна вечер, докато изгледам останалата част. Поне щях да си направя свястно кафе, за да изкарам нощта. Почти се изкушавах да изпратя утре файла на Маркъс и да го оставя сам да се оправя със записа… но онзи дразнещ глас, който ми натякваше да продължа докрай, надделя. И не беше само любопитството ми. Не вярвах наистина, че Маркъс би могъл да фалшифицира нещо, но ако можех да се уверя лично, че…

И ето го на екрана.

Не беше в една от онези дълги роби, но нямаше начин да сбъркам старомодната брада на магистър Джеймсън. Беше облечен в делови костюм и изглежда, се усмихваше на нещо, което мъжът до него бе казал. Мъжът имаше върху бузата си лилия, но не го познавах.

Магистър Джеймсън. С, алхимиците.

Конспирацията на Маркъс и неговите съмишленици се бе оказала успешна. Една подозрителна част от мен искаше да повярва, че това е нагласено, че може би те са променили записите и са планирали всичко това. Но, не. Аз ги бях отмъкнала лично от сървъра на алхимиците. Не беше изключено Финч да има други внедрени хора в организацията, но задачата не беше лесна дори за мен, въпреки помощта на магията. Освен това, защо би си създал толкова много главоболия, само за да му повярвам? Едва ли това беше някакъв извратен замисъл да ме накара да се присъединя към групата му. Можеше да го стори по милион други начини, при това с доказателства, които щеше да е много по-лесно да фалшифицира.

Нещо в мен ми подсказваше, че това беше истинско. Не бях забравила приликите в нашите ритуали, нито желанието на Воините да се слеят групите ни. Може би алхимиците и Воините още не бяха първи приятели, но най-малкото някой бе почел магистър Джеймсън със среща. Въпросът беше — какво се бе случило тогава? Дали алхимикът на записа бе изпроводил магистър Джеймсън по живо, по здраво? Или двамата бяха заедно точно в този момент?

Независимо от изхода на въпросната среща, тя бе неоспоримо доказателство, че алхимиците и Воините продължаваха да поддържат контакт. Стантън ми бе казала, че ние просто ги държим под око, но не се интересуваме от по-близки отношения.

Отново ме бяха излъгали.

ГЛАВА 21

Една част в мен се молеше това да е някаква грешка. Гледах записа още три пъти, прехвърляйки все по-налудничави теории в главата си. Може би магистър Джеймсън е имал близнак, който не е бил фанатик, ненавиждащ вампирите. Не. Видеото не лъжеше. За разлика от алхимиците.

Не можех да пренебрегна тази истина. Не можех да чакам. Трябваше незабавно да разреша това. Ако не и по-скоро.

Изпратих на Маркъс есемес веднага, щом самолетът кацна: „Среща тази вечер. Без игрални зали. Без шумни ресторанти. ТАЗИ ВЕЧЕР.“

Когато се прибрах в общежитието, още нямаше отговор от него. Какво правеше той? Препрочиташе „Спасителят в ръжта“? Ако знаех в коя дупка се е заврял, щях на минутата да отида там. Нямаше какво да сторя, освен да чакам, затова се обадих на госпожа Теруилиджър, хем да се разсея, хем да си осигуря малко свобода.

— Нищо ново — оповести тя, когато вдигна телефона. — Ние все още наблюдаваме и чакаме — макар че вторият ти амулет е почти готов.

— Не се обаждам за това. Имам нужда тази вечер да удължите вечерния ми час.

Съвестно ми беше да я използвам за нещо, което нямаше връзка с общите ни цели, но се налагаше.

— О? Възнамеряваш да ми направиш неочаквано посещение?

— Ъъ… не. Става дума за нещо друго.

Определено намери думите ми за забавни.

— Да не би да използваш помощта ми за лични облаги?

— Не смятате ли, че съм го заслужила? — парирах аз.

Тя се засмя, нещо, което напоследък не я бях чувала да прави. Каза, че ще изпълни молбата ми и обеща да се обади веднага на дежурния в общежитието. Щом затворих, телефонът ми избръмча с очакваното съобщение от Маркъс. Съдържаше адрес, намиращ се на

около половин час от „Амбъруд“. Предполагайки, че вече ме очаква, грабнах чантата с лаптопа и излязох.

Имайки предвид последните ми срещи с Маркъс, нямаше да се изненадам, ако ме чакаше в някой универсален магазин или караоке бар. Вместо това се озовах пред ретро музикален магазин, където продаваха грамофонни плочи. На вратата висеше голяма табела „Затворено“, допълваща се от тъмните прозорци и празния паркинг. Слязох от колата и проверих два пъти адреса, чудейки се дали джипиесът на колата не ме е заблудил. Устремността ми от преди малко отстъпи на нервността. Дали бях проявила непростима небрежност? Един от първите уроци на Улф беше да се избягват неясни ситуации, а ето ме тук, изложена на показ.

Сетне чух глас от сенките да произнася името ми. Извърнах се по посока на гласа и Сабрина се материализира от мрака, както винаги с пистолет в ръка. Може би, ако й покажех моя, който държах в жабката на колата, бихме могли да се почувстваме като сродни души.

— Заобиколи отзад — нареди ми тя. — Почукай на вратата. — И без да каже нито дума повече изчезна в сенките.

Задната част на сградата приличаше на престъпно свърталище и аз се запитах дали, ако се наложи, Сабрина ще ми се притече на помощ. Почуках на вратата, почти очаквайки в контрабанден стил някой да поиска да кажа парола от рода на „ръждясала игуана“. Вместо това Маркъс отвори вратата, лепнал една от сияйните си усмивки, с които се надяваше да ме спечели. Странно, но тази вечер това ме накара да се отпусна.

— Здравей, прекрасна. Влизай.

Минах покрай него и се озовах в склад на магазин, пълен с маси, рафтове, кашони с плочи и най-различни касетки. До стената се бяха изправили Амилия и Уейд, в еднакви пози, скръстили ръце пред гърдите си.

Маркъс затвори вратата зад мен и я заключи.

— Радвам се, че се върна цяла и невредима. Съдейки по есемеса — и изражението ти — си открила нещо.

Целият гняв, който сдържах, откакто направих откритието си, избухна. Извадих лаптопа от чантата, като едва се сдържах да не го тръшна върху масата.

— Да! Не мога да повярвам. Ти беше прав. Твоята налудничава, невероятна теория се оказа вярна. Алхимиците лъжат! Или поне някои от тях. Не зная. Едната половина явно не подозира какво върши другата.

Очаквах някаква самодоволна забележка от Маркъс или поне „нали ти казах“. Но красивото му лице бе измъчено и тъжно. Напомни ми на снимката, на която го бях видяла с Кларънс.

— По дяволите — промълви тихо. — Аз като че ли се надявах, че ще се върнеш с някакъв скучен запис. Амилия, върви да се смениш със Сабрина. Искам тя да види това.

Амилия изглеждаше разочарована, задето я отпращат, но не се поколеба да се подчини на заповедта му. Когато Сабрина дойде, вече бях нагласила записа да започне точно от нужния момент. Те се събраха около мен.

— Готови ли сте? — попитах. Те кимнаха, а аз виждах ясно емоциите, които ги вълнуваха. Бе настъпил мигът, който очакваха. Мигът, когато конспиративната им теория щеше да се докаже. В същото време последиците бяха разтърсващи и трима много добре осъзнаваха колко опасно е това, което предстоеше да видят.

Пуснах записа. Кадърът траеше няколко секунди, но те запазиха самообладание, когато брадатата фигура се появи на екрана. Чух как Сабрина си пое дъх.

— Това е той. Магистър Джеймсън. Погледът й се местеше между лицата ни. — Това наистина ли е сграда на алхимиците? Той наистина ли е там?

— Да — отвърна Уейд. — А този е Дейл Хоторн, един от директорите.

Нещо се размърда в паметта ми.

— Чувала съм това име. Той е един от колегите на Стантън, нали?

— Точно.

— Възможно ли е тя да не знае за подобно посещение? — попитах. — Дори и на нейното ниво?

— Може би — отвърна Маркъс. — Въпреки че да го вкараш направо там — в секретен сектор — си е доста смело. Дори и тя да не знае за срещата, мога да се обзаложа, че останалите са осведомени. Ако всичко се пазеше в пълна тайна, Хоторн щеше да се срещне с него

някъде другаде. Разбира се, секретният списък означава, че визитата не е всеобщо достояние.

И така, имаше вероятност Стантън да не ме е излъгала — е, поне за контактите между алхимиците и Воините. Но тя определено бе излъгала за това, че алхимиците не знаят за Маркъс, след като той каза, че е всеизвестна фигура на най-високо ниво. Дори и да не знаеше за магистър Джеймсън, това не променяше факта, че други алхимици — при това високопоставени — се движат в толкова опасна компания. Може би невинаги съм харесвала процедурите и методите им, но отчаяно исках да вярвам, че го правят в името на доброто на този свят. Може би наистина вършеха добро. А може би не. Вече не знаех.

Когато откъснах поглед от стопкадъра с магистър Джеймсън, забелязах, че Маркъс ме наблюдава.

— Готова ли си? — попита той.

— Готова за какво?

Той приближи до една маса и се върна с малко куфарче. Когато го отвори, видях малко шишенце със сребриста течност и спринцовка.

— Какво е… О! Досетих се. Това е кръвта, която ще развали татуировката.

Той кимна.

— Извличането на елементите причинява реакция, която я превръща в сребриста течност. Нужни са няколко години, но накрая златното в кожата ти също ще избледнее до сребристо.

Всички ме гледаха с очакване, а аз направих крачка назад.

— Не съм сигурна, че съм готова за това.

— Защо да чакаш? — попита Маркъс и посочи лаптопа. — Видя това. Знаеш на какво са способни. Можеш ли да продължаваш да се самозалъгваш? Не искаш ли да поемеш напред с отворени очи?

— Ами… да, но не зная дали съм готова да позволя да ми инжектират някакво странно вещество.

Маркъс напълни спринцовката със сребристата течност.

— Мога да ти демонстрирам на моята татуировка, ако това ще те успокои. Няма да ми причини болка и сама ще се убедиш, че няма и някакви страшни странични ефекти.

— Не се знае със сигурност дали те са ми направили нещо — възразих. Аргументите му бяха логични, но аз все още се боях да направя тази стъпка. Усещах как ръцете ми треперят. — Това може да е

напразно. Може би в мен няма никакви вещества, внушаващи екипна лоялност.

— Но не си сигурна, че е така — контрира Маркъс. — А и винаги има вложена малко лоялност в първоначалната татуировка. Имам предвид, че не е достатъчно, за да те превърне в някаква робиня робот, но все пак… Няма ли да е по-добре да си сигурна, че си напълно чиста откъм всякакво внушение?

Не можех да откъсна поглед от спринцовката.

— Ще се чувствам ли по-различно?

— Не. Въпреки че не е изключено да спреш някого на улицата и да започнеш да му разказваш за вампирите. — Не можех да определя дали се шегува, или не. — След което просто ще те затворят в някоя психиатрична клиника.

Дали бях готова за това? Наистина ли щях да направя следващата стъпка към присъединяването към групата на Маркъс? Бях издържала изпитанието, на което ме бе подложил — и за което се бе оказал прав. Очевидно тази група не беше безполезна. Те наблюдаваха алхимиците и Воините. Освен това явно взимаха присърце интересите на мороите.

Мороите — или по-специално Джил. Не бях забравила безцеремонната забележка на Сабрина, че Воините се интересували от някакво изчезнало момиче. Кое друго може да е, ако не е Джил? И дали този тип Хоторн знаеше местоположението й? Дали го бе издал на магистър Джеймсън? И дали тази информация щеше да изложи на риск останалите около Джил, като например Ейдриън?

Нямах отговори на тези въпроси, но трябваше да ги открия.

— Добре — казах. — Направи го.

Маркъс не губи никакво време. Мисля, че се страхуваше да не размисля — което, навярно, не беше съвсем необосновано. Седнах на един от столовете и наклоних глава настрани, за да има по-добър достъп до бузата ми. Уейд хвана нежно главата ми с ръце.

— Само се постарай да стоиш неподвижно — каза ми той с извинителен тон.

— Къде си се научил да правиш това? — попитах, преди Маркъс да започне.

Лицето му бе сериозно заради предстоящата задача, ала въпросът ми го накара отново да се усмихне.

— Технически аз не те татуирам, ако това те притеснява — каза той. Всъщност аз се притеснявах за доста неща. — Ще ти направя само малки инжекции, също като при опресняването на татуировката.

— Ами самият процес? Как разбра за него? — Това навярно беше въпрос, който трябваше да задам, преди да седна на този стол. Но не очаквах, че ще го направя толкова скоро или внезапно.

— Това е теория на един мой приятел морой. Аз предложих да бъда опитно зайче и се получи. — Отново доби делови вид и вдигна спринцовката. — Готова ли си?

Поех дълбоко дъх, имах чувството, че съм застанала на ръба на бездна.

Време беше да скоча.

— Давай!

Заболя ме не повече отколкото при опресняването на татуировката — почувствах само няколко леки убождания върху кожата. Неприятно, но не и болезнено. Всъщност процедурата не беше дълга, но имах чувството, че е минала цяла вечност. През цялото време се питах: „Какво правиш? Какво правиш?“. Накрая Финч се отдръпна и ме изгледа със сияещ поглед. Сабрина и Уейд също се усмихваха.

— Браво, ето това беше! — рече Маркъс. — Добре дошла в редиците ни, Сидни.

Извадих от чантата пудриерата си с огледалце и огледах татуировката. Кожата ми беше порозовяла от убождането на иглата, но ако този процес приличаше на опресняването на татуировката, лекото възпаление скоро щеше да премине. Иначе като цяло лилията изглеждаше непроменена.

Освен това не се чувствах променена отвътре. Не изпитвах желание да нахлуя в сградата на организацията и да поискам справедливост или нещо подобно. Да приема предизвикателството на Маркъс и да пробвам дали ще кажа на някой външен за света на вампирите навярно беше най-добрият начин да проверя дали татуировката ми е била променена, но нямах желание за това.

— Това ли е? — попитах.

— Да — кимна Маркъс. — След като се подпечата, няма да е нужно да се тревожиш за…

— Няма да я подпечатвам.

Всички усмивки се стопиха.

Маркъс изглеждаше сконфузен, сякаш не е чул правилно.

— Трябва да го направиш. Следващия уикенд заминаваме за Мексико. След това алхимиците никога повече няма да имат влияние върху теб.

— Няма да подпечатам татуировката — повторих. — Няма да отида в Мексико. — Посочих към лаптопа си. — Виж какво успях да постигна! Ако остана в организацията, мога да открия много повече. Мога да разбера какво друго замислят заедно алхимиците и Воините. — „Мога да разбера дали Джил е в опасност.“ — Ако бъда белязана за постоянно и напусна завинаги редиците на алхимиците, никога повече няма да имам подобни възможности. След това няма да има връщане.

Мисля, че Маркъс винаги постигаше това, което искаше, и това ново развитие на ситуацията напълно го объркa. Уейд се намеси в спора.

— И сега няма връщане назад. Вече си оставила цяла пътечка от трохи след себе си[1]. Само си припомни стореното от теб досега. Вече си разпитвала за Маркъс. Дори да не се беше сприятелила толкова с мороите, алхимиците знаят, че прекарваш много време с тях. И един ден някой може да се сети, че си била в секретния сектор, когато са били откраднати данните.

— Никой не знае, че са били откраднати — изтъкнах аз.

— Ти се надяваш, че не знаят — поправи ме Уейд. — Но всички тези наглед дребни неща са достатъчни, за да събудят подозрение. Ако продължиш в този дух, неминуемо ще оставиш още следи. Те накрая ще те забележат и тогава всичко ще приключи.

Маркъс се бе окопитил от първоначалното си смайване.

— Именно. Виж, ако искаш да останеш там, където си в момента, до заминаването за Мексико — няма проблем. Погрижи се за когото или каквото там е нужно. Но след това трябва да избягаш. Ще продължим делото си отвън.

— Вие можете да продължавате както желаете. — Започнах да прибирам лаптопа си. — Аз ще действам отвътре.

Маркъс улови ръката ми.

— Сама подготвяш капана си, Сидни! — рече остро. — Ще те заловят.

Отскубнах ръката си.

— Ще бъда внимателна.

— Всички правят грешки — намеси се Сабрина, като заговори за пръв път от известно време.

— Ще рискувам. — Преметнах чантата през рамо. — Освен ако вие не се опитате насила да ме спрете.

Никой от тях не отговори.

— Тогава тръгвам. Не се страхувам от алхимиците. Благодаря за всичко, което направихте. Наистина го оценявам.

— Благодаря ти — промълви Маркъс накрая. Поклати глава към Уейд, който сякаш искаше да протестира. — За информацията. Честно, не мислех, че ще успееш. Предполагах, че ще се върнеш с празни ръце, макар че аз пак щях да разваля татуировката ти. Нали разбираш, дори само заради усилието получаваш отличен. Ала вместо това само затвърди мнението ми за теб: ти си забележителна. Наистина би могла да ни бъдеш много полезна.

— Е, знаеш как да се свържеш с мен.

— А ти знаеш как да се свържеш с нас — рече той. — Ще бъдем тук цяла седмица, ако размислиш.

— Няма. Не желая да бягам.

Амилия ми подвикна за довиждане, когато се качвах в колата, неподозираща, че току-що бях отсвирила любимия й водач. Докато шофирах към „Амбъруд“, бях удивена от чувствата, които изпитвах — и това нямаше нищо общо с татуировката. Дължеше се на мисълта, че се бях опълчила на всички — алхимиците, Воините, съмишлениците на Маркъс. Не бях длъжна да давам отчет никому, без значение за какво. Бях самостоятелна личност, способна да отговаря за действията си. А това не беше нещо, с което имах особено богат опит.

И възнамерявах да направя нещо драстично. Не бях казала на Маркъс и тайфата му, защото се боях, че те наистина ще се опитат да ме спрат. Когато се върнах в „Амбъруд“, се качих направо в стаята си и се обадих на Стантън. Тя отговори след първия сигнал, което аз възприех като знак свише, че постъпвам правилно.

— Госпожице Сейдж, очаквах да се обадиш. Хубава ли беше службата?

— Да — отвърнах. — Много просветляваща. Но не се обаждам за това. Имаме проблем. Воините на светлината търсят Джил.

Нямах намерение да си губя времето.

— Защо, за бога, им е притрябвала? — Звучеше искрено изненадана, но ако научих нещо от цялата тази история, в което вярвах с цялото си сърце, то е, че алхимиците са изпечени лъжци.

— Защото знаят, че ако местонахождението на Джил стане известно, това ще хвърли света на мороите в хаос. Те са фокусирали вниманието си най-вече върху стригоите, но няма да имат нищо против да причинят малко зло и на мороите.

— Разбирам. — Винаги съм се питала дали замълчава, за да събере мислите си, или за по-голям ефект. — И как точно узна всичко това?

— Онзи тип, който преди беше от Воините. Ние все още сме приятели и той е започнал да се съмнява в тях. Спомена, че чул разговор за това как трябва да се намери някакво изчезнало момиче, което можело да причини всякакви неприятности. — Може би не беше правилно да въвличам Трей в тази лъжа, но сериозно се съмнявах, че Стантън в скоро време ще хукне да го разпитва.

— И ти предположи, че става дума за госпожица Драгомир?

— Хайде де! — възкликнах. — Че кой друг би могъл да е? Познавате ли други момичета морои? Разбира се, че е тя!

— По-кротко, госпожице Сейдж. — Гласът й бе равен и спокоен. — Няма нужда от мелодрами.

— Трябва да се вземат мерки! Ако те я издирват, в такъв случай трябва незабавно да напуснем Палм Спрингс!

— Това е изключено — твърдо заяви тя. Сегашното й местоположение беше плод на дълго и внимателно планиране.

Нито за секунда не повярвах на аргумента й. Половината от нашата работа се състоеше в намаляване и покриване на щетите и светкавично приспособяване към променящи се ситуации.

— Така ли? Е, в такъв случай планирахте ли, че онези откачени ловци на вампири ще я намерят?

Стантън подмина саркастичната ми забележка.

— Имаш ли доказателства, че Воините разполагат с някаква конкретна информация за нея? Приятелят ти каза ли ти повече подробности?

— Не — признах си. — Но все пак трябва да предприемем нещо.

— В случая няма „ние“. — Гласът й от безучастен бе станал леден. — Не ти решаваш какво ще правим.

Понечих да възразя, сетне се възпрях. Обзе ме ужас. Какво бях направила току-що? Първоначалното ми намерение беше или да накарам Стантън да предприеме законни действия, или да разбера дали неволно ще се издаде, че знае за връзките с Воините. Смятах, че споменаването на Трей ще подкрепи достоверността на думите ми, след като едва ли можех да й съобщя истинската причина, поради която се страхувах за Джил. При все това бях изкрещяла заповед. А това не беше типично държание за Сидни. Не беше типично държание за един алхимик. Какво бе казал Уейд? „Вече си оставила цяла пътечка от трохи след себе си.“

Дали беше заради развалената татуировка?

Това не беше троха. Беше цял хляб. Поведението ми беше на ръба на непокорството и аз внезапно си представих онзи списък, за който Маркъс постоянно ме предупреждаваше — онзи, в който се записваха всички подозрителни неща, които съм извършила. Дали в момента въпросният списък не се обновяваше?

Трябваше да поправя грешката си, но как? Как, за бога, да си взема обратно изреченото? Мислите ми препускаха бясно. Бяха ми нужни няколко минути, за да се успокоя и да започна да мисля логично. „Мисията. Съсредоточи се върху мисията. Стантън ще разбере това.“

— Извинете ме, госпожо — продумах накрая. „Бъди спокойна. Бъди почтителна.“ — Аз просто… просто толкова съм разтревожена за тази мисия. Знаете ли, на службата се срещнах с баща си. Това беше факт, който тя можеше да провери. — Трябва да сте забелязали как си тръгнах онази нощ. Колко обтегнати са отношенията помежду ни. Аз… аз трябва да го накарам да се гордее с мен. Ако тази мисия се провали, той никога няма да ми прости.

Тя не отговори, затова се помолих това да означава, че слуша внимателно… и ми вярва.

— Искам да се представя добре тук. Искам да изпълня нашите цели и да опазя Джил скрита. Но вече възникнаха прекалено много усложнения, които никой не предвиди — първо Кийт, а след това Воините. Просто вече не мога да съм напълно сигурна, че тя е в безопасност, дори с Еди и Анджелина. А това ме съсипва. И… Не бях актриса, която може да се престори, че плаче, но се постарах гласът ми да пресекне. — И аз вече не се чувствам в безопасност. Казах ви,

когато помолих за разрешение да отида на службата, колко потискащо и разстройващо е да си с мороите. Те са навсякъде — както и дампирите. Храня се с тях. Уча в един клас с тях. Да прекарам уикенда сред алхимиците беше като глътка свеж въздух за мен, истинско спасение. Искам да кажа, че не се опитвам да избегна задълженията си, госпожо. Разбирам, че всички сме длъжни да правим жертви. И вече започнах да свиквам с присъствието им, но понякога напрежението е просто непоносимо — и когато чух това нещо за Воините, направо се сринах. Единствената ми мисъл беше, че мога да се проваля. Съжалявам, госпожо. Не биваше да си го изкарвам на вас. Изгубих контрол, а това е недопустимо.

Прекратих брътвежите си и зачаках отговора й. Надявах се, че съм била достатъчно убедителна, за да пресека всякаква мисъл, че може да съм дисидент. Разбира се, възможно бе да се бях представила като един слаб и нестабилен алхимик, който трябва незабавно да бъде отстранен от тази мисия. В такъв случай… ами, може би трябваше да замина с Маркъс в Мексико.

Характерната й пауза този път беше особено болезнена.

— Разбирам — каза накрая. — Е, ще го взема под внимание. Тази мисия е от изключителна важност, повярвай ми. Когато преди малко те разпитвах за получената информация, не беше заради отслабена решителност от наша страна. Притесненията ти ще бъдат взети под внимание и аз ще реша как ще бъде най-добре да се действа.

Не беше точно това, което исках, но се надявах, че Стантън ще удържи на думата си. Прекалено много исках да вярвам, че е честна и почтена.

— Благодаря ви, госпожо.

— Има ли друго, госпожице Сейдж?

— Не, госпожо. Аз… аз много съжалявам, госпожо.

— Извинението ти е отчетено.

Щрак.

Крачех из стаята, докато разговарях, и сега стоях на място, втренчена в телефона. Инстинктът ми подсказваше, че наистина бях накарала Стантън да предприеме някакви действия. Загадката беше дали тези действия ще бъдат в моя полза, или ще се окажат катастрофални за мен.

След това беше трудно да заспя и този път това нямаше нищо общо с Вероника. Бях превъзбудена, прекалено разтревожена за случилото се с Маркъс и Стантън. Опитвах се отново да извикам онова чувство на свобода, за да ми придаде нови сили. Ала този път беше само една искра, потрепваща от моята нова несигурност, но все пак беше по-добре от нищо.

Заспала съм някъде около три. Имах смътното чувство, че са минали около два часа, когато отново се озовах в съня на Ейдриън, в балната зала.

— Най-сетне — рече той. — Почти се бях отказал от надеждата да си побъбрим. Мислех, че ще останеш будна през цялата нощ. — Беше престанал да носи костюма си в тези сънища, навярно защото аз винаги се появявах в джинси. Тази нощ той също бе облечен с джинси и обикновена черна тениска.

— Аз също. — Зачупих ръце и отново започнах да крача. Нервността на будното ми аз се бе прехвърлила и в съня. — Доста неща се случиха тази вечер.

Сънят беше като истински, реален и стабилен. Ейдриън беше трезвен.

— Не се ли върна съвсем скоро? Какво толкова е могло да се случи?

Когато му разказах, той поклати изумено глава.

— Боже, Сейдж. При теб е или всичко, или нищо. Никаква скука, винаги нещо се случва.

Заковах се пред него и се наведох през масата.

— Зная, зная. Смяташ ли, че преди малко съм извършила огромна грешка? Господи, може би Маркъс беше прав и наистина някакво внушение в татуировката ме е принуждавало да бъда лоялна и покорна. Свободна съм от час и изгубих самообладание пред началничката си.

— Доколкото разбрах, си замазала гафа — отвърна той, макар че върху челото му се появи малка бръчка. — Но аз ще бъда разочарован, ако те изпратят на някое по-спокойно място. Това ми се струва най-лошият сценарий, съдейки по това, което ми разказа.

Прихнах, ала в смеха ми се долавяше истерична нотка.

— Какво, по дяволите, е станало с мен? Правех откачени неща и преди тази вечер Маркъс да развали татуировката. Срещам се с

бунтари, преследвам зли вещици и дори си купих онази рокля! Да крещя на Стантън е само поредното в дългия списък на лудости. Както ти казах в „Пайове и разни други“ — вече не зная коя съм.

Ейдриън се усмихна, улови ръцете ми и пристъпи към мен.

— Е, първо, аз съм експертът по лудостта, а това твоето е нищо. А относно това коя си, ти си същата красива, смела, абсурдно умна и кофеинизирана борбена натура, както в деня, когато те срещнах.

Най-после бе сложил „красива“ в списъка с всички тези прилагателни. Не че би трябвало да ми пука.

— Сладкодумец — изпухтях присмехулно. — Когато се срещнахме, не знаеше нищо за мен.

— Знаех, че си красива — възрази Ейдриън. — За останалото само се надявах.

Винаги, когато ми правеше комплименти за външния вид, в очите му блестяха тези пламъчета, сякаш виждаше много повече, отколкото външната обвивка. Това беше смущаващо и опиняващо… но аз нямах нищо против. И това не беше единственото, което внезапно ми се стори поразително. Как така той се бе сближил толкова с мен, а аз дори не съм го осъзнала? Като че ли имаше някакви тайни способности. Ръцете му бяха топли върху моите, пръстите ни се преплитаха. У мен все още имаше отблясъци от предишната ми радост, а близостта ми с него усилваше тези чувства. Зеленото в очите му беше прекрасно както винаги, а аз се запитах дали моите имат същия ефект върху него. Кехлибарените оттенъци в тях бяха примесени с кафяво и той веднъж бе казал, че приличат на златни.

„Той е единственият, който никога не ми е заповядвал да правя каквото и да било осъзнах. О, разбира се, придумвал ме е да направя доста неща, много често с ласкателства и сладки приказки. Но не е изисквал нищо от мен, не и като алхимиците или Маркъс. Дори Джил и Анджелина се впускаха в предисловия, преди да поискат нещо.“

— Ти трябва да…

— Като спомена за онази рокля — прекъсна ме той, — още не съм я виждал.

Засмях се тихо.

— Няма да можеш да й устоиш.

Той повдигна вежди.

— Предизвикваш ли ме, Сейдж? Мога да устоя на много неща.

— Не и съдейки по общото ни минало. Всеки път, когато обличам що–годе прилична рокля, ти губиш самообладание.

— Това не е съвсем вярно — възрази той. — Аз губя самообладание, независимо в какво си облечена. А онази червена рокля не беше „що–годе прилична“. Тя беше като небесна частица тук на земята. Една червена, копринена частица от рая.

Трябваше да завъртя очи и да му кажа, че не съм тук за негово лично забавление. Ала нещо в погледа, с който ме гледаше, както и нещо в начина, по който се чувствах тази нощ, събуди у мен желанието да видя реакцията му. Развалянето на татуировката не се бе отразило на отношенията ни, но този акт — както и стореното от мен през този уикенд — ме бяха изпълнили с някаква дързост. За пръв път исках да рискувам с него, въпреки обичайния списък от логични аргументи. Освен това нямаше нищо опасно да му позволя да погледа.

Манипулирах съня, както той ме бе научил. След няколко минути дантелената мини рокля замени джинсите и блузата. Дори призовах и обувките с високи токове, които прибавиха още няколко сантиметра към ръста ми. Все пак си оставах по-ниска от него, но така лицата ни се озоваха по-близо.

Очите му се разшириха. Без да пуска ръцете ми, той отстъпи крачка назад, за да може да ме види по-добре. Имаше нещо почти осезаемо в начина, по който погледът му се плъзна по тялото ми. Сякаш усещах всяко място, до което се докосваше. Когато очите му отново се вдигнаха към моите, дишането ми се бе учестило и аз много остро усещах, че действително не ни разделят много дрехи. Може би все пак имаше нещо опасно да му позволя да погледа.

— Частица от рая? — попитах задавено.

Той поклати бавно глава.

— Не. От друго място. Онова, в което ще горя, заради това, което си мисля.

Ейдриън отново пристъпи към мен. Ръцете му пуснаха моите и се обвиха около кръста ми, а аз забелязах, че не само моето дишане се е учестило. Той ме притегли към гърдите си и телата ни се притиснаха. Светът запулсира от топлина и електричество, натежа от напрежение. Беше нужна само една искра, за да експлодира около нас. Аз балансирах на ръба на друга бездна, което не беше много лесно с тези високи токчета.

Обвих ръце около врата му и го приближих към себе си.

— По дяволите! — промърмори той.

— Какво? — попитах, без да откъсвам взор от неговия.

Ръцете му се спуснаха по бедрата ми.

— Не бива да те целувам.

— Всичко е наред.

— Кое е наред?

— Всичко е наред, ако аз те целуна.

Не беше лесно да изненадаш Ейдриън Ивашков, но аз го слисах истински, когато устните ми докоснаха неговите. Целунах го и за миг той бе твърде сепнат, за да отвърне. Това продължи само около секунда. После неудържимата енергия, която бях опознала вече толкова добре в него, се завърна. Бутна ме назад и ме повдигна, за да седна върху масата. Покривката се събра на куп, събаряйки няколко чаши. Чух как нещо, което приличаше на китайски порцелан, се разби на пода.

Цялата логика и разум, които обикновено притежавах, се стопиха. Не бе останало нищо, освен плът и огън и нямаше да се лъжа — поне не тази нощ. Желаех го. Извих гърба си, напълно наясно колко уязвима ме прави това и че по този начин му отправям покана. Той я прие и ме натисна нежно, за да легна по гръб на масата, а тялото му покри моето. Онази съкрушителна и опиняваща целувка се придвижи от устните ми към тила. Ейдриън дръпна надолу ръба на деколтето и презрамката, откривайки рамото ми и още плът, която да завладее. Една чаша се претърколи по масата и се разби в пода, скоро последвана от друга. Той прекъсна ласките си и аз отворих очи. Лицето му бе помрачено от раздразнение.

— Масата — рече той. — Проклетата маса.

Миг по-късно вече я нямаше. Намирах се в апартамента му, върху леглото му и бях доволна, че вече няма сребърни прибори под мен. След тази пълна смяна на интериора, устните му отново завладяха моите. Никога не бих повярвала, че съм способна да се чувствам толкова първична, толкова откъсната от здравия разум, който обикновено диктуваше действията ми. Ноктите ми се забиха в гърба му, а устните му се плъзнаха по извивката на брадичката ми, надолу до вдлъбнатината на шията. Продължиха да се спускат, докато не

стигнаха до дъното на острото деколте. Простенах леко, а той не спираше да ме обсипва с бързи, дразнещи целувки.

— Не се тревожи — прошепна. — Роклята остава на теб.

— О? Нима ти решаваш това?

— Да — отвърна Ейдриън. — Няма да изгубиш девствеността си насън. Ако изобщо е възможно. Не желая да се занимавам с философската страна на казуса. Освен това, няма защо да бързаме. Понякога си струва да удължиш пътуването още малко, преди да стигнеш до заветната цел.

Метафори. Това бе цената да се натискаш и целуваш с артистична личност.

Едва не го изтърсих. Сетне ръката му се плъзна по голия ми крак и аз отново забравих за всичко. Роклята остана на мен, но той си позволи доста волности. Дланта му се пъхна под плата, продължи по крака ми, после нагоре през бедрото. Изгарях там, където ме докосваше и цялото ми същество бе концентрирано в допира му. Напредваше прекалено бавно и аз го сграбчих, жадна да го накарам да побърза.

Ейдриън се изкиска, стисна китката ми, отмести моята ръка и я притисна към завивките.

— Никога не съм си представял, че аз ще съм този, който ще те удържа.

Отворих очи и срещнах неговите.

— Аз се уча бързо.

Цялата тази изгаряща и животинска нужда, клокочеща в мен, сигурно е изригнала навън, защото дъхът му пресекна, а усмивката му изчезна. Той пусна китката ми и обхвана страните ми в шепи, свеждайки лице до моето.

— Мили боже, Сидни. Ти си… — Страстта в очите му се превърна в изненада и той внезапно вдигна глава.

— Какво не е наред? — попитах, чудейки се дали това не е някаква странна част от „пътуването“.

Той се намръщи и започна да избледнява пред очите ми.

— Събудиха те.

---

[1] Алюзия с приказката на братя Грим „Хензел и Гретел“. Децата хвърляли след себе си трохи хляб, за да си оставят следи за

намиране на обратния път към дома им. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Отворих очи, замаяна от внезапния шок да бъда измъкната от съня. Тялото ми бе обзето от някаква отмала и аз присвих очи срещу светлината. Слънчевите лъчи, струящи през прозореца, се смесваха с осветлението на лампата, която бях оставила включена миналата нощ, но дисплеят на телефона ми показваше стряскащо ранен час. Някой чукаше на вратата и аз осъзнах, че това ме е събудило. Прокарах ръка през разрошената си коса и се надигнах несигурно, за да седна в леглото.

— Ако сега се нуждае от учител по география, наистина заминавам за Мексико — промърморих. Но когато отворих вратата, не Анджелина стоеше отвън. Беше Джил.

— Току-що се случи нещо голямо — заяви тя и се вмъкна в стаята.

— Не и за мен.

Дори и да забеляза раздразнението ми, тя не го показа. Всъщност, когато я огледах по-внимателно, осъзнах, че тя навярно няма представа (все още) за случилото се между Ейдриън и мен. Доколкото знаех, сънищата, създадени от магията на духа не се споделят през връзката, освен ако този, който е целунат от сянката, не участва директно.

Въздъхнах и отново седнах на леглото. Исках само да се сгуша под завивките и отново да заспя. Жарката страст и вълнението от съня избледняваха и сега почти усещах умора.

— Какво не е наред?

— Анджелина и Трей.

Изпъшках.

— О, боже! Какво му е направила сега?

Джил се настани на стола ми зад бюрото и надяна маска на непоколебима решителност. Каквото и да се задаваше, не беше добро.

— Миналата нощ се опитала да го вмъкне в нашето общежитие.

— Какво? — Наистина имах нужда от повече сън, защото мозъкът ми отказваше да разбере смисъла на казаното. — Тя все пак не е чак толкова отдадена на математиката… нали?

Джил ме изгледа накриво.

— Сидни, те не се занимават с математика.

— Тогава защо… О! О, не! — Паднах върху леглото и се вторачих в тавана. — Не! Това не може да се случва.

— Вече си го повтори няколко пъти — осведоми ме тя. — Не помогна.

Претърколих се настрани, за да мога да я виждам.

— Добре, да предположим, че е истина… откога продължава?

— Не зная. — Джил звучеше не по-малко уморена от мен и доста по-раздразнена. — Познаваш я. Опитах се да изкопча отговори от нея, но тя не спира да твърди, че вината не е нейна и просто се е случило.

— Какво казва Трей? — попитах.

— Нямах възможност да поговоря с него. Изхвърлиха го веднага, щом ги заловиха. — Тя се усмихна, ала твърде безрадостно. — Хубавото в цялата история е, че той ще си има много по-големи неприятности от нея, така че поне няма да се тревожим, че ще я изключат.

О, не!

— Трябва ли да се безпокоим, че той ще бъде изключен?

— Не мисля. Чух за други подобни случаи и са били наказани с допълнителни часове или без право на излизане през свободното време.

Да сме благодарни и за това. Анджелина постоянно беше наказана да не излиза, така че и двамата щяха да се кротнат.

— Е, в такъв случай предполагам, че няма какво повече да се направи. Искам да кажа, че осъзнавам, че откъм емоционална гледна точка, разбира се, няма да е толкова лесно.

— Ами… — Джил се размърда неспокойно. — Тъкмо за това става дума. Разбираш ли, първо някой трябва да каже на Еди…

Скочих от леглото.

— Аз няма да го направя.

— О, разбира се, че не. Никой не очаква подобно нещо от теб. — Не бях сигурна, но я оставих да продължи. — Анджелина ще го направи. Така е правилно.

— Да…

Все още бях нащрек.

— Но все пак някой трябва да поговори с Еди след това — обясни Джил. — Ще му е трудно, нали се сещаш? Не бива да го оставяме сам. Той се нуждае от приятел.

— А ти не си ли му приятелка? — подхвърлих малко троснато.

Тя се изчерви.

— Ами, да, разбира се. Но не съм сигурна доколко ще е подходящо, след като… ами, ти знаеш какво изпитвам към него. По-добре да е някой по-разумен и безпристрастен. Освен това, изобщо не съм уверена, че ме бива за тези работи.

— Навярно те бива повече от мен.

— Ти си по-добра в тези работи, отколкото си мислиш. Способна си да направиш нещата ясни и…

Неочаквано Джил застина. Очите й малко се разшириха и за миг имах чувството, че сякаш наблюдава нещо, което не можех да видя. Не, осъзнах след миг. Не беше „сякаш“. Тъкмо това правеше. Това бе един от онези моменти, когато беше в синхрон със съзнанието на Ейдриън. Видях я как примигва и бавно се завръща в стаята. Погледът й се фокусира върху мен и тя пребледня. И в същия миг разбрах, че тя знаеше.

Роуз ми бе казвала, че понякога през връзката можеш да проникнеш в скорошните спомени на другия, дори и ако в онзи момент съзнанието не е било в синхрон с неговото. Когато Джил ме погледна, бях убедена, че е видяла абсолютно всичко, което се бе случило с Ейдриън миналата нощ. Трудно бе да се каже коя от нас беше по-ужасена. Припомних си какво бях направила и казала, компрометиращите положения, в които буквално и фигуративно се бях озовала. Джил току-що ме бе „видяла“ да правя неща, които никой друг досега не ме е виждал да върша — е, с изключение на Ейдриън, разбира се. И какво всъщност е почувствала? Какво беше усещането да ме целува? Да прокарва ръцете си — неговите — по тялото ми?

Беше ситуация, за която в никакъв случай не бях подготвена. Редките ми и случайни неблагоразумни „прегрешения“ с Ейдриън също бяха преживявани от Джил през връзката, но всички ние бързахме да ги пропъдим — особено аз. Обаче миналата нощ се бяха случили неща, с които прекрачвах една съвсем нова и различна

граница. Неща, които бяха оставили и двете ни с Джил зашеметени и безмълвни. Срамувах се, че тя ме е видяла слаба и изложена на показ, а закрилническата част в мен се тревожеше, че тя изобщо е видяла нещо подобно, за бога!

Взирахме се една в друга, потънали в мислите си, но Джил се окопити първа. Беше станала дори по-червена от онзи момент преди малко, когато спомена Еди, и направо се изстреля от стола. Извърна поглед от мен и забърза към вратата.

— Ъъ… трябва да вървя, Сидни. Извинявай, че те обезпокоих толкова рано. Това навярно може да почака. Анджелина ще говори с Еди тази сутрин, така че когато и да имаш възможност да се видиш с него и да си поговорите, ще е супер. Пое дълбоко дъх и отвори вратата, без да ме поглежда. — Трябва да вървя. Ще се видим по-късно. Още веднъж извинявай.

— Джил…

Тя затвори вратата, а аз се свлякох на леглото, неспособна да помръдна. Всичко беше излязло наяве. Каквато и жар и страст да бяха останали в мен след предишната ми нощ с Ейдриън, сега напълно изчезнаха. Изражението на Джил напълно ме бе отрезвило. До този миг не осъзнавах истински какво означава да си забъркан с някой, който има духовна и телепатична връзка с друг. Тя чуваше всичко, което Ейдриън ми казваше насаме. Преживяваше всяка емоция, която той изпитваше към мен. Чувстваше всяка наша целувка…

Имах чувството, че ми призлява. Как Роуз и Лиса се бяха справили с това? Някъде в размътения ми мозък си припомних Роуз да казва, че се е научила да блокира голяма част от преживяванията на Лиса — но е отнело години, докато се научи. Ейдриън и Джил бяха свързани едва от няколко месеца.

Шокът да разбера, че Джил е видяла всичко, хвърли сянка върху чувственото и възбуждащо преживяване от изминалата нощ. Все едно бях изложена на показ. Чувствах се евтина и мръсна, особено след като си припомних, че аз бях провокирала случилото се. Гаденето ми се засили. Нямаше начин да спра лавината от мисли, която скоро се надигна.

Миналата нощ си бях позволила да изгубя контрол, пометена от желанието. Не биваше да правя нищо от стореното — и не само защото Ейдриън беше морой (макар че и това определено беше голям

проблем). Целият ми живот бе изграден върху разума и логиката, а аз бях захвърлила всичко с лека ръка през прозореца. Те бяха моята сила, а като ги пренебрегнах и забравих, бях станала слаба. Бях възбудена от свободата и рисковете, които бях изпитала миналата нощ, да не споменаваме и опиянена от Ейдриън, от думите му, че съм красива, смела и „абсурдно умна“. Бях се разтопила, когато ме бе видял в онази нелепа рокля. Осъзнаването, че той ме желае, бе замъглило мислите ми, бе ме накарало да го пожелая и аз…

Нищо от случилото се не беше правилно.

С огромно усилие се надигнах от леглото и успях някак си да си избера дрехи за деня. Отидох в банята, олюлявайки се като зомби и останах толкова дълго под душа, че пропуснах закуската. Нямаше значение. И без това не можех да хапна нищо, не и с всички емоции, които кипяха в мен. Докато вървях по коридорите, почти не разговарях с никого и чак когато седнах на чина си в класната стая на госпожа Теруилиджър най-после си припомних, че на този свят съществуват и други хора с техните проблеми.

И конкретно Еди и Трей.

Бях сигурна, че едва ли двамата щяха да бъдат толкова травмирани, както Джил и мен от събитията от предишната нощ. Но очевидно бяха имали тежка сутрин. Нито един от тях не говореше, нито поглеждаше към останалите съученици. Мисля, че за пръв път видях Еди да пренебрегва околната обстановка. Звънецът би, преди да имам възможност да кажа каквото и да било. Прекарах останалата част от часа да ги наблюдавам загрижено. Нямаха вид, че се канят да се забъркат в някаква лудост, породена от твърде много тестостерон, и това беше добър знак. Беше ми мъчно за тях — особено за Еди, който беше най-онеправданият — а мисълта за техните проблеми ми помогна да се изтръгна от собствените си неволи. Малко.

Когато часът свърши, исках първо да поговоря с Еди, но госпожа Теруилиджър ми попречи. Тя ми подаде голям жълт плик, в който на пипане имаше книга. Явно нямаше край на магиите, които трябваше да науча.

— Някои от нещата, които обсъждахме — каза ми тя. — Прегледай ги при първа възможност.

— Добре, госпожо.

Пъхнах плика в чантата и се огледах за Еди. Беше си отишъл.

Следващия час щяхме да сме заедно с Трей и аз, както обикновено, се настаних до него. Той ме стрелна косо с поглед и се извърна.

— И така — рекох аз.

Той поклати глава.

— Не започвай!

— Нищо не започвам.

Трей остана мълчалив няколко минути, после се извърна към мен с безумен поглед в очите.

— Не знаех, кълна се. За нея и Еди. Тя никога не го е споменавала, а и очевидно те не говорят за това тук наоколо. Никога не съм искал да му го причиня. Трябва да ми повярваш.

— Вярвам ти.

Без значение какви други недостатъци имаше, Трей бе добър и почтен младеж. Ако някой беше виновен в създалата се ситуация, то това бе Анджелина.

— Аз съм по-изненадан от теб, че се забърках с някой като нея, честно. — Нямаше нужда да пояснява, че „някой като нея“ се отнасяше до това, че Анджелина бе дампир. Трей отпусна глава на чина. — Зная, зная. Просто всичко стана толкова бързо. Предния ден тя запрати учебника по мен. На следващия двамата се натискахме и целувахме в библиотеката.

— Пфу! Нямах нужда от толкова подробна информация. — Вдигнах глава и видях, че преподавателят ни по химия още подреждаше уредите и помагалата, така че имахме още малко време за откровения. — И какво ще правиш сега?

— А ти какво мислиш? Трябва да сложа край. Изобщо не биваше да позволявам да се стигне толкова далеч.

Онази Сидни от преди три месеца щеше да се съгласи, че наистина трябва да сложи край. Но сегашната попита:

— Харесваш ли я?

— Да. Аз… — Той направи пауза и снижи глас. — Мисля, че я обичам. Не е ли откачено? Само след няколко седмици?

— Не… не зная. Действително не съм много добра в подобни ситуации. — Под „не много добра“ всъщност имах предвид, че съм ужасна. — Но ако ти се чувстваш по този начин… може би… може би не бива да се отказваш.

Очите му се разшириха и изненадата напълно измести мрачното му настроение.

— Сериозно ли говориш? Как можа да го кажеш? Точно ти от всички хора. Знаеш как стоят нещата. Ти се ръководиш от същите правила като нас.

Направо не можах да повярвам, като чух думите, които изрекох.

— Но не и нейните хора. Изглежда, те нямат проблеми с това.

За миг си помислих, че съзирам проблясък на надежда в очите му, но после той отново поклати глава.

— Не мога, Сидни. Знаеш, че не мога. Накрая всичко ще завърши катастрофално. Има сериозни основания нашите две раси да не се смесват. Ако семейството ми някога узнае… Господи! Дори не мога да си представя. Няма да има връщане назад.

— А ти наистина ли го искаш?

Той не ми отговори веднага.

— Не може да се получи — рече след малко. — Всичко приключи. — Никога не го бях виждала толкова нещастен.

Часът започна и това сложи край на разговора ни.

За обяд Еди не беше в столовата. Джил седеше с Анджелина на една маса в ъгъла, която, съдейки по изражението й, слушаше сурова лекция. Може би на Джил не й беше удобно да утешава Еди, но явно никак не се притесняваше да говори в негова защита. Всъщност не исках да слушам извиненията на Анджелина, нито да срещам погледа на Джил, затова грабнах един сандвич и го изядох навън. Нямах време, за да потърся Еди в столовата на мъжкото общежитие, затова му изпратих есемес: „Искаш ли по-късно да пием по кафе?“

„Не ме съжалявай“, гласеше отговорът му. Не бях сигурна дали изобщо ще ми отговори, така че и това беше нещо.

„Просто искам да поговорим. Моля те.“

Следващият му отговор не беше толкова бърз, затова си представих как води вътрешна борба. „Добре, но след вечеря. Имам занимание с учебната група.“ Миг по-късно додаде: „Не и в Спенсърс.“ Трей работеше в „Спенсърс“.

Сега, след като драмата на Анджелина беше донякъде овладяна, бе време да се върна към бъркотията в собствения си любовен живот. Не бях в състояние да се отърся от спомена за изражението на Джил. Не можех да си простя, задето бях изгубила контрол. А сега и думите

на Трей отекваха в главата ми: „Накрая всичко ще завърши катастрофално. Има сериозни основания нашите две раси да не се смесват.“

Сякаш призован от мислите ми, Ейдриън ми изпрати есемес. „Искаш ли днес да вземеш дракона?“

Изцяло бях забравила за калистана. Той бе останал с него по време на пътуването ми до Сейнт Луис и сега беше мой ред да го гледам. След като Ейдриън не можеше да го превърне обратно в кварц, драконът бе прекарал целия уикенд в истинската си форма.

„Разбира се“, отговорих му.

Когато малко по-късно пристигнах пред апартамента му, стомахът ми бе свит на топка. Имах на разположение остатъка от деня да мисля върху възможностите си и накрая се бях спряла на една доста крайна.

Когато той отвори вратата, лицето му сияеше от възбуда… докато не видя моето. Изражението му се промени и сега разкриваше по равно раздразнение и тъга.

— О, не! Ето че се задава — изпъшка той.

Влязох вътре.

— Какво се задава?

— Онази част, когато ще ми кажеш, че миналата нощ е била грешка и това никога повече не бива да се случва.

Извърнах поглед. Точно това смятах да кажа.

— Ейдриън, знаеш, че няма да се получи.

— Защото мороите и хората не могат да бъдат заедно? Защото не изпитваш същото към мен?

— Не. Е, не е само това. Ейдриън… Джил е видяла всичко.

За миг той сякаш не разбра.

— Какво… О! Мамка му!

— Именно.

— Аз дори вече не мисля за това. — Той седна на дивана и се втренчи в пространството. Калистанът се втурна в стаята и се настани на страничната облегалка на канапето. — Имам предвид, зная, че се случва. С Джил дори сме говорили за другите момичета. Каза, че разбира.

— Разбира? — възкликнах. — Тя е на петнайсет! Не можеш да я подлагаш на това.

— Може би на петнайсет ти си била самата невинност, но Джил не е. Тя знае как е устроен светът.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Е, аз не съм едно от другите ти момичета! Виждам се с нея всеки ден. Знаеш ли колко ми е трудно да я погледна? Имаш ли представа какво изпитвам, след като зная, че тя ме е видяла да правя онези неща? О, господи, ами ако се беше случило нещо повече?

И какво по-точно означава това? — попита той. — Най-сетне се осъзна, а сега искаш да сложиш край на всичко заради нея?

— Целуването с теб едва ли може да се нарече „осъзнаване“.

Той ме изгледа продължително и спокойно.

Беше много повече от целуване, госпожице Бързо-се-уча.

Опитах се да не издавам колко засрамена се чувствах сега заради онези думи.

И тъкмо поради това всичко свърши. Няма да позволя Джил отново да стане свидетел на нещо подобно.

— Значи признаваш, че би могло отново да се случи?

— Теоретично, да. Но няма да дам възможност и на двамата.

— Ще избягваш да оставаш насаме с мен?

— Смятам изцяло да те избягвам. — Поех дълбоко дъх. — Ще замина с Маркъс за Мексико.

— Какво? — Ейдриън подскочи и с две крачки се озова до мен. Аз тутакси отстъпих назад. — Нали беше решила да действаш под прикритие?

— Ще успея, само ако остана под прикритие! Мислиш ли, че ще се справя с всичко това, ако се мотая тайно наоколо с теб?

— Та ти и бездруго през половината време си с мен! — Не можех да определя дали е ядосан или не, но очевидно беше разстроен. — Никой няма да забележи. Ще бъдем много внимателни.

— Достатъчна е и една издънка — възразих. — А аз не съм сигурна, че вече мога да си вярвам. Не мога да рискувам алхимиците да разберат за теб и мен. Не мога да позволя Джил да вижда това, което правим двамата. Те ще изпратят друг алхимик да се грижи за нея. Да се надявам, че Стантън ще вземе мерки срещу Воините.

— Джил знае, че не мога да живея в постоянно въздържание.

— А би трябвало — скастрих го аз.

Сега той наистина се ядоса.

— Е, ти навярно си наясно с това, след като си експерт в забраняването на нещата, които искаш. А сега смяташ да напуснеш страната, за да си сигурна, че можеш да се подложиш на още повече лишения.

— Да, точно така. — Приближих до калистана и изрекох заклинанието, с което да се върне отново в неподвижната си форма. Сложих кристала в чантата си и призовах цялата си воля, за да удостоя Ейдриън с най-студения поглед, на който бях способна. Изглежда, съм се справила блестящо, защото той изглеждаше така, все едно съм го зашлевила. Сърцето ми се късаше, като видях болката върху лицето му. Не исках да го нараня. Не исках да го напускам! Но имах ли избор? Твърде много бе заложено на карта.

— Всичко е решено. Направих избора си, Ейдриън — заявих. — Този уикенд заминавам, така че, моля те, не го прави по-трудно, отколкото се налага. Бих искала да останем приятели. — Прозвуча, сякаш сключвахме делово споразумение.

Запътих се към вратата, а Ейдриън забърза след мен. Не можех да понеса да видя мъката в очите му и ми бе нужна изключително силна воля, за да не го погледна.

— Сидни, не прави това. Знаеш, че е грешка. Дълбоко в себе си го осъзнаваш.

Не отговорих. Не можех. Излязох, като си заповядах да не се обръщам. Прекалено много се страхувах, че решителността ми ще се пропука — и тъкмо заради това трябваше да напусна Палм Спрингс. Повече не бях в безопасност около него. Никой не биваше да има подобна власт над мен.

След това исках единствено да се скрия в стаята си и да плача. Поне за седмица. Ала за мен никога нямаше почивка. Винаги другите бяха на първо място, а моите чувства и мечти оставаха назад. Следователно, не бях най-подходящият човек за споделяне на душевни излияния, който да дава съвети за любовта на Еди, когато двамата се срещнахме по-късно същата нощ. За щастие, той беше твърде погълнат от собствените си емоции, за да забележи моите.

— Не биваше да се замесвам с Анджелина — заяви ми той. Седяхме в едно кафене в другия край на града, наречено „Райско кътче“. Беше си поръчал горещ шоколад и го разбъркваше вече почти час.

— Не си знаел — казах аз. Беше ми трудно да поддържам разговора, когато не спирах да виждам в съзнанието си болката в очите на Ейдриън. — Не би могъл да знаеш — особено с нея. Тя е непредсказуема.

— И точно заради това не биваше да го правя. — Еди най-после остави лъжичката на масата. — Романтичните връзки са достатъчно опасни и без да се замесвам с някой като нея. А и нямам време за подобни развлечения! Тук съм заради Джил, не заради себе си. Изобщо не биваше да се забъркваме в подобна каша.

— Няма нищо лошо в това да искаш да си с някого — обобщих дипломатично. „Освен ако този някой не преобърне живота ти наопаки и не те накара да изгубиш самоконтрола си.“

— Може би, когато се пенсионирам, ще имам време. — Не бях сигурна дали говори сериозно, или не. — Но не и в момента. Джил е единственият ми приоритет.

Не беше моя работата да се правя на сватовница, но трябваше да опитам.

— Мислил ли си някога сериозно да бъдеш с Джил? Зная, че преди я харесваше. — И бях абсолютно сигурна, че все още я харесва.

— За това и дума не може да става — отряза ме той безапелационно. — И ти си наясно защо. Не мога да мисля за нея по този начин.

— Но тя мисли за теб точно по този начин. — Думите се изплъзнаха, преди да успея да ги спра. След собственото ми романтично фиаско днес, една част от мен копнееше поне някой да е щастлив. Не исках никой да страда като мен.

Той се смръзна.

— Тя… не. Няма начин.

— Има.

В очите на Еди премина цяла вихрушка от емоции. Недоверие. Надежда. Радост. И сетне… примирение. Отново взе лъжичката и се върна към натрапчивото разбъркване.

— Сидни, знаеш, че не мога. Точно ти най-добре от всички хора знаеш какво е да се налага да си изцяло отдаден на работата си.

За втори път днес някой ми казваше „точно ти от всички хора“. Предполагам, че всички имаха едни и същи предубеждения за мен.

— Поне трябва да си помислиш — не се отказвах аз. — Наблюдавай я следващия път, когато сте заедно. И обърни внимание на реакциите й.

Той имаше вид, като че ли го обмисляше, което възприех като малка победа. Внезапно по лицето му пробяга тревога.

— Какво стана с теб и Маркъс? Пътуването до Сейнт Луис? Откри ли нещо за Джил?

Подбрах много внимателно следващите си думи, първо, защото не исках да го плаша, и второ, защото не желаех да предприеме някакви крайни действия, които неволно да издадат отношенията ми с Маркъс.

— Открихме известно доказателство, че Воините са разговаряли с алхимиците, но нищо не показва, че те работят заедно или имат някакви конкретни планове за нея. Освен това предприех някои стъпки, за да съм сигурна, че Джил ще е в безопасност.

Днес не се бях чула със Стантън и не бях сигурна дали последното е напълно вярно. Но Еди изглеждаше облекчен, а аз не можех да понеса да го видя днес още по-разстроен. Погледът му се плъзна към нещо зад гърба ми и той бутна недокоснатия си шоколад настрани.

— Време е да вървим.

Извърнах се, погледнах часовника и видях, че е прав. Все още разполагахме с достатъчно време до вечерния час, но не исках да рискувам. Допих кафето си и го последвах. Слънцето се спускаше зад хоризонта, багрейки небето в червено и пурпурно. Температурите най-после бяха спаднали до нормалните нива, но на мен все още не ми приличаше на зима. Пред паркинга имаше няколко зле паркирани коли, затова бях оставила моята отзад, в случай че някой нехаен шофьор отвори вратата си прекалено бързо.

— Благодаря за моралната подкрепа — каза ми Еди. — Понякога ми се струва, че ти наистина си сестра на…

В този миг колата ми експлодира. Или нещо подобно.

Трябваше да призная, че реакцията на Еди бе смайваща. Той ме хвърли на земята и закри тялото ми със своето. Гърмежът бе оглушителен и аз извиках, когато някаква пяна пльосна отстрани на лицето ми.

Пяна?

Еди се изправи предпазливо и аз го последвах. Колата ми не беше избухнала в пламъци или нещо подобно. Вместо това беше пълна с някакво бяло вещество, което бе избухнало с такава сила, че бе избило вратите и счупило прозорците. Двамата приближихме към бъркотията, а след нас чух как от кафенето излизат хора.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Еди.

Докоснах малко от пяната върху лицето си и потрих пръстите си.

— Това е от сорта на веществото, с което са пълни пожарогасителите — установих аз.

— И как се е озовало в колата ти? — недоумяваше Еди. — И как е станало толкова бързо? Погледнах към колата, когато излязохме. Ти си специалистът по химия. Възможно ли е някоя химическа реакция да протича толкова бързо?

— Може би — признах. В момента бях прекалено потресена, за да си припомням химически формули. Сложих ръка върху капака на моето Лате. Исках да дам воля на сълзите си. Емоциите ми бяха достигнали връхната си точка. — Бедната ми кола. Първо на Ейдриън, а сега и моята. Защо хората правят такива неща?

— На вандалите не им пука за нищо изрече един глас до мен. Огледах се и видях един от продавачите в кафенето, по-възрастен мъж, който ми се стори собственикът. — И преди съм виждал подобни неща. Проклети хлапета! Ще се обадя в полицията. — Извади мобилния си телефон и се отдалечи малко.

— Не съм сигурна, че ще успеем да се приберем преди вечерния час — казах на Еди.

Той ме потупа съчувствено по гърба.

— Мисля, че ако покажеш доклада от полицията в общежитието, ще проявят разбиране.

— Да, надявам се, че… уф! Полицията. — Забързах към седалката до шофьора и се втренчих мрачно в планината от пяна.

— Какво не е наред? — попита Еди. — Имам предвид като се изключи очевидното.

— Трябва да стигна до жабката. — Снижих глас. — Вътре има пистолет.

Той ме изгледа стреснато.

— Какво?

Не казах нищо повече, а той ми помогна да прокопаем тунел в пяната. Когато стигнахме до жабката, целите бяхме покрити с пяна. Като се огледах, за да се уверя, че няма никой зад нас, измъкнах бързо пистолета и го пъхнах в чантата си. Тъкмо се канех да затворя вратата, когато нещо блестящо привлече погледа ми.

— Невъзможно — промълвих.

Беше кръстът ми, златният кръст, който бях изгубила. Грабнах го и мигновено го изтървах, като изкрещях от болка. Металът ме изгори. Имайки предвид, че пенестото вещество беше студено, нямаше вероятност то да е нагорещило кръста. Увих ръкава около ръката си и внимателно вдигнах отново кръста.

Еди надникна над рамото ми.

— Ти го носеше постоянно.

Кимнах и продължих да се взирам в медальона. Ужасяващо чувство започна да се разпростира в мен. Намерих книжна кърпичка и увих с нея кръста, преди да го прибера в чантата си. След това извадих мобилния си телефон и набрах госпожа Теруилиджър. Гласова поща. Затворих, без да оставя съобщение.

— Какво става? — настоя Еди.

— Не съм сигурна. Но мисля, че е нещо лошо.

Все още не бях развила способността да усещам следите от магия, но бях почти сигурна, че нещо е направено на кръста, което е предизвикало този пенест саботаж на колата ми. Алисия не бе успяла да намери кръста. Дали Вероника се е върнала и го е взела? Ако е така, как бе открила местоположението ми? Знаех, че личните вещи могат да бъдат използвани, за да се проследи някой, макар че най-познатите средства бяха коса и нокти. Може би за напреднала вещица като нея един предмет — като този кръст — би свършил същата работа.

Вероника сигурно ме е открила. Но ако бе вярно, защо ще руши колата ми, вместо да изсмуче живота ми?

Скоро след това пристигнаха полицаите и взеха показанията ни. Те бяха последвани от влекач. По изражението на шофьора му разбрах, че бъдещето на моята Лате не изглеждаше розово. Той откара бедната ми кола, а след това един от полицаите беше достатъчно любезен да закара мен и Еди в „Амбъруд“. Противно на очакванията, пристигнахме точно навреме.

Щом се озовах в стаята си, се обадих пак на госпожа Теруилиджър. Отново нямаше отговор.

Изпразних чантата си върху леглото и установих, че днес беше побрала доста неща. Едно от тях беше поничката, която бях взела от кафенето. Сложих я заедно с кварца в аквариума и призовах калистана. Той мигом се нахвърли на лакомството.

Изрових кръста и установих, че вече беше студен. Каквато и магия да е имало, вече бе развалена. Пистолетът лежеше близо до кръста и побързах да го скрия обратно в чантата. Остана пликът на госпожа Теруилиджър, който бях пренебрегвала през целия ден. Може би ако не се бях отплеснала толкова да се занимавам с личните си проблеми, щях да спася Лате.

Извадих последната книга за магии от плика и чух как нещо издрънча. Погледнах отново и видях, че вътре има друг, по-малък плик. Извадих го и видях, че от едната страна госпожа Теруилиджър бе написала бележка за мен. „Това е другият амулет, който да прикрива магическите ти способности, за всеки случай. Той е един от най-силните амулети и ми костваше доста работа, за да го направя, така че го пази.“

Вината, която винаги изпитвах към нея, отново ме обзе. Отворих малкия плик и намерих вътре медальон. Върху верижката бе окачена сребърна звезда, инкрустирана с малки скъпоценни камъни хризолит. Ахнах.

В съзнанието ми изплува познат спомен за този мощен и старателно изработен амулет, който се предполагаше, че ще скрие големите ми магически способности.

Бях виждала същия около врата на Алисия.

ГЛАВА 23

За миг си помислих, че вероятно е съвпадение. В крайна сметка какво беше толкова специално в една сребърна звезда със скъпоценни камъни хризолит? Нищо чудно Алисия да е родена през август и просто носи зодиакалния си камък ведно с цялата разнообразна колекция от медальони и висулки, нанизана около шията й. При все това, ако имаше нещо, на което вярвах най-много, това бе поговорката на Соня, че в света на свръхестественото няма съвпадения.

Свлякох се на пода и се опитах да обмисля логично ситуацията. Ако амулетът на Алисия беше като този, това означаваше, че тя притежава изключително силни магически способности, които се опитваше да прикрие. Дали знаеше за Вероника? Може би Алисия се опитваше да се защити? Ако е така, то не би трябвало да е толкова спокойна за присъствието на вещицата в хотела. Следователно или не знаеше за истинската същност на Вероника — отново много подозрително съвпадение — или я прикриваше.

Възможно ли бе двете да са съучастнички?

Това ми се струваше най-правдоподобният отговор. Макар че Вероника очевидно издирваше млади жени, надарени със силни магически способности, беше напълно вероятно да е видяла някакво предимство в това да има такава за своя асистентка. А и както вече знаехме, разполагаше с много други жертви, от които да си избира. В същото време Алисия би могла да прикрива престъпните й планове — когато например се появи любопитна двойка, задаваща много въпроси.

Изпъшках. От самото начало Алисия ни е водила за носа. От мига, в който прекрачихме прага й с историите за годишнината ни и нашата „приятелка“ Вероника, тя е знаела, че лъжем. Била е наясно, че всъщност не сме никакви приятели с вещицата и дори може да е била достатъчно силна, за да се противопостави донякъде на внушението на Ейдриън. Преструвала се е за всичко, включвайки се в малката ни постановка — дори и с услужливостта си да ми се обади, когато Вероника отново се е появила. Вече нямах представа кое е било истина

— дали вещицата изобщо е заминавала, или се е завърнала, след като е отсъствала. Обаче имах ужасяващото подозрение, че моята кола не беше единствената, която бе извадила от строя.

Бих могла да разбера, ако бе използвала кръста, за да ме открие, но как беше намерила мустанга? Блъсках си главата за някаква идентифицираща информация. Магията на духа на Ейдриън би трябвало да промени външния ни вид, прикривайки всякаква връзка с нас. После си спомних. Алисия ни бе изпратила и се бе възхитила на мустанга. Умна личност — някой, който вече е нащрек заради посещението ни — би могъл да запомни номера на колата и да разбере къде живее Ейдриън.

Но защо ще реже гумите? „За да ни забави“, проумях. Това беше в нощта, когато Лин бе нападната. И ние бяхме пристигнали твърде късно, за да я предупредим.

Колкото повече пресявах събитията от последните няколко седмици, толкова повече се убеждавах, че сме били много, много небрежни. Въобразявахме си, че сме много предпазливи и умело сме се скрили от Вероника. Никой, дори госпожа Теруилиджър, не бе допуснала, че тя може да има съучастница, за която също трябва да внимаваме. И сънищата… бяха започнали от деня, в който с Ейдриън бяхме върху леглото в „Кадифения апартамент“. Денят, в който гранатът ми се плъзна от шията и навярно това е било достатъчно за Алисия да усети в хотела присъствието на някой, владеещ магията.

Което ме върна към настоящето. Госпожа Теруилиджър. Трябваше да й кажа какво бях открила. Обадих й се за трети път. Отново никакъв отговор. Макар че често имах видения как наставницата ми извършва среднощни ритуали, беше твърде възможно по това време вече да си е легнала. Дали откритията ми можеха да почакат до сутринта?

Не, осъзнах на мига. Не можех да отлагам. Имахме си работа с опасни и зли същества с магически способности — а колата ми току-що бе нападната. Нещо можеше да се случи, докато си седях тук, опитвайки се да реша. Трябваше да я събудя… при положение че се добера до нея.

Замислих се само за секунда, преди да взема следващото си решение. Обадих се на Ейдриън.

Той вдигна веднага, но звучеше предпазливо. Нямах право да го обвинявам след всичко, което по-рано бях направила.

— Ало?

Помолих се той наистина да се окаже благородният младеж, за когото го смятах.

— Ейдриън, зная, че нещата между нас са доста зле и нямам право да те моля, но имам нужда от услуга. Става дума за Вероника.

Нямаше нито секунда колебание.

— Какво ти трябва?

— Може ли да дойдеш в „Амбъруд“? Искам да ми помогнеш да наруша вечерния час и да избягам от общежитието.

Последва мълчание.

— Сейдж, чаках два месеца, за да чуя тези думи. Искаш ли да донеса стълба?

Планът вече се заформяше в ума ми. Охраната, която патрулираше през нощта, щеше да наблюдава студентския паркинг, но районът отзад щеше да остане сравнително по-слабо охраняван.

— Аз ще намеря начин да изляза от сградата. Ако дойдеш по главния път, който води към „Амбъруд“, а после подминеш алеята за коли, ще видиш малък страничен път, който се изкачва по хълма и излиза зад общежитието. Паркирай там, до градинската барака, а аз ще дойда веднага след като се измъкна.

Когато той заговори, нямаше и следа от лекомисления му тон от преди малко.

— Наистина бих искал да вярвам, че това е някакво вълнуващо среднощно приключение, но не е, нали? Случило се е нещо наистина лошо.

— Много лошо — съгласих се. — Ще ти обясня в колата. Бързо се преоблякох в джинси и тениска, като взех и едно леко велурено яке срещу вечерния студ. За всеки случай реших да сложа в чантата си някои от специалните си запаси. Ако всичко мине добре, тази вечер само ще предупредя госпожа Теруилиджър. Но както се развиваха нещата напоследък, не можех да предполагам, че всичко ще е толкова просто. Не можех да взема куфарчето с комплектите си, за да не ми тежи, така че трябваше набързо да подбера нужните химикали и магически вещества. Нахвърлих някои в чантата, а останалите напъхах в джобовете на джинсите и якето.

След като бях готова, се запътих към стаята на Джулия и Кристин. Те бяха облечени за лягане, но още не бяха заспали. Когато Джулия ме видя с якето и чантата, очите й се разшириха.

— Колко сладурско — промърмори.

— Зная, че си се измъквала оттук — заявих. — По какъв начин? Многобройните срещи на Джулия често се провеждаха извън строго определените за излизане часове в училището. Двете с Кристин много пъти се бяха хвалили с героични подвизи в миналото. Надявах се, че Джулия знае за таен тунел под училището и няма да се налага да се изявявам като акробат. За жалост, точно това се очертаваше да направя. Двете с Кристин ме заведоха до прозореца и посочиха към голямото дърво, издигащо се отвън.

— Тази стая има прекрасна гледка и лесен достъп — рече Кристин с гордост.

Огледах предпазливо чворестото дърво.

— На това ли му казваш лесен достъп?

— Половината общежитие го използва — осведоми ме тя. — Така че и ти ще можеш.

— Май трябва да взимаме такса — обади се Джулия замислено. Сетне ми се ухили широко. — Не се притеснявай. За теб тази вечер ще е безплатно. Просто стъпваш на онзи голям клон там, после се прехвърляш на другия и накрая използваш онези клони, за да се хванеш.

Струваше ми се удивително, че някой, който твърдеше, че бадминтонът в час по физическо е твърде „опасен“, няма да се поколебае да се катери по дърво от стая, намираща се на третия етаж. Разбира се, апартаментът на Маркъс беше на четвъртия и онази пожарна стълба беше милион пъти по-опасна и нестабилна от това дърво. Мислите за Алисия и госпожа Теруилиджър ме върнаха рязко към важността на мисията ми и аз кимнах решително към момичетата.

— Да го направим — заявих.

Джулия ме приветства възторжено и отвори прозореца. Кристин наблюдаваше нетърпеливо.

— Моля те, кажи ми, че бягаш, за да се срещнеш с някой суперготин и неустоим тип — рече тя.

Спрях се, тъкмо когато се канех да се покатеря на клона.

— Всъщност да. Но не е заради това, което си мислиш.

След като стъпих на големия клон, който Джулия ми бе посочила, открих, че е права. Беше доста лесно — всъщност толкова просто, че бях изненадана, дето училищните власти още не са забелязали този удобен път за бягство и не са отсекли дървото. Е, толкова по-добре за такива като нас със среднощни мисии. Скочих на земята и махнах за довиждане на приятелките си, които ме следяха с напрегнати изражения.

Районът зад общежитието беше слабо осветен, несъмнено, с цел да възпрепятства подобни бегълци като мен. Освен това бе част от патрулиращия маршрут на охраната, но не беше място, където имаше постоянен пост. И сега не се виждаше пазач, така че кръстосах пръсти с пожеланието да е зает на друго място от участъка си за охраняване. Моравата бе затъмнена от сенки и аз успях да се движа в тяхното прикритие през целия път — докато не стигнах до задната ограда. Тя беше добре осветена и единствените ми предимства бяха, че съм бърз катерач и пазачът още не се бе появил. Осланяйки се на надеждата, че вселената ми дължи някои услуги особено след като ми бе погодила номер с Алисия. Поех дълбоко дъх и се покатерих по оградата. Никой не ми извика, когато се приземих от другата страна, и въздъхнах облекчено. Връщането щеше да е по-трудно, но това беше проблем, с който щях да се занимая по-късно, а и се надявах госпожа Теруилиджър да ми помогне.

Намерих Ейдриън да ме чака в мустанга точно на мястото, на което му бях казала. Когато потеглихме, ме стрелна косо с поглед.

— Не си в костюм на жената котка?

— За пране е.

Той се усмихна.

— Ясно. А сега, къде отиваме и какво става?

— Отиваме при госпожа Теруилиджър — отвърнах. — А става това, че през цялото време сме били под носа на врага, без дори да разберем.

Наблюдавах Ейдриън, докато му съобщавах разкритията си и видях как, докато говорех, изражението му от невярващо се превърна в ужасено.

— Аурата ѝ беше прекалено идеална — каза, след като свърших. — Идеално неутрална, идеално средно ниво. Никой няма такава аура.

Но аз го пренебрегнах. Реших, че може би просто е някаква по-странна човешка аура.

— Може ли някой да повлияе върху аурата си? — попитах.

— Не и до такава степен — отвърна той. Не зная достатъчно за тези амулети, които вашата раса носи, но предполагам, че нейният е от тези, които изкривяват цветовата гама.

Отпуснах се на седалката, все още ядосана на себе си, задето не го бях разбрала по-скоро.

— Хубавото е, че тя не подозира, че сме по петите на Вероника и сме я разкрили. Това може да ни даде предимство.

Когато стигнахме до къщата на госпожа Теруилиджър, видяхме, че навсякъде свети, което беше изненадващо. Бях предположила, че тя вече спи, макар че това със сигурност не беше първият път, когато не ми вдигаше телефона. Само че, когато доближихме до вратата и почукахме, никой не отвори. С Ейдриън се спогледахме.

— Може би й се е наложило да тръгне внезапно — предположи той. Тонът му издаваше това, което думите не изрекоха. Ами ако госпожа Теруилиджър вече бе открила това, което и ние, и е решила да излезе в открита схватка с Вероника и съюзницата й? Нямах представа колко силна е Алисия, но изгледите за успех на моята преподавателка не изглеждаха обещаващи.

Когато никой не се отзова и на второто почукване, изритах вратата в безсилието си.

— Сега какво?

Ейдриън завъртя дръжката и вратата се отвори.

— Какво ще кажеш да я почакаме? — предложи.

Смръщих се.

— Не съм сигурна, че е редно да нахлуваме в дома й.

— Тя не е заключила. На практика ни кани да влезем.

Бутна вратата, за да се отвори по-широко и ме погледна очаквателно.

Не исках да се връщам в „Амбъруд“ без да съм говорила тази вечер с госпожа Теруилиджър, нито пък исках да стоя пред портата й. Надявайки се, че тя няма да се разсърди, задето сме се самопоканили, кимнах примирено и последвах Ейдриън вътре. Къщата беше същата, както винаги — разхвърляна и пропита с уханието на тамян. Внезапно се заковах на място.

— Почакай! Има нещо различно. — Отне ми минута да разбера и когато това стана, не можах да повярвам, че не съм го осъзнала веднага. — Котките ги няма.

— По дяволите! — възкликна Ейдриън. — Права си.

Поне една от тях винаги идваше да посрещне посетителя, а другите се виждаха върху мебелите, под масите или просто си лежаха в средата на стаята. Но сега никъде не се мяркаха.

Озърнах се недоумяващо.

— Какво, за бога, би могло…

Оглушителен писък ме накара да подскоча. Погледнах надолу към бедрото си и видях главата на дракона да се подава от чантата ми, опитвайки се да се изкатери по мен. Със закъснение осъзнах, че съм забравила да затворя капака на аквариума. Той очевидно се е пъхнал в чантата ми, докато още сме били в моята стая. Звукът, който издаваше сега, беше подобен на гладните му писъци — само дето беше още по-вбесяващ. Тогава — невероятно, но факт — той захапа крака ми. Наведох се и се опитах да го откопча.

— Нямам никакъв пай подръка! Какво се опитваш да… ох!

Нещо избръмча над главата ми и се удари в стената зад мен с шумно пльокане. Няколко мокри капки паднаха върху бузата ми и запариха кожата ми. Беше чудо, че не чух цвъртящ звук.

— Сидни! — изкрещя Ейдриън.

Обърнах се по посока на погледа му и видях Алисия да стои на прага между дневната и кухнята. Дланта ѝ бе изправена към нас, а върху нея трепкаше и блещукаше някаква лепкава материя. Навярно беше същото вещество, което пареше кожата ми. Почти го бях избърсала, но се боях, че сега бе полепнало по пръстите ми. Потръпнах и се опитах да не му обръщам внимание.

— Сидни — каза Алисия любезно. — Или може би трябваше да кажа Тейлър? Предположих, че отново ще ви видя. Само че не толкова скоро. Явно неприятностите с колата не са те забавили тази вечер.

— Ние знаем всичко — заявих ѝ, като държах под око лепкавата гнус. — Знаем, че работиш за Вероника.

Самодоволното ѝ изражение се смени с изненадано.

— Да работя за нея? Отървах се от нея отдавна.

— Отървала си се… — За няколко секунди бях напълно сащисана. Тогава парченцата от пъзела започнаха да се подреждат. —

Ти си тази, която е изсмукала жизнената сила на онези момичета. И на онази вещица в Сан Диего. И… на Вероника Теруилиджър.

С магията за отгатване бях проследила Вероника до странноприемницата. Когато госпожа Теруилиджър опита друга магия за отгатване, не видя нищо. Тогава предположи, че сестра й се е оградила с някаква магическа защита. Ала всъщност, внезапно го разбрах с абсолютна сигурност, Вероника вече е била в кома. Наставницата ми не е могла да достигне активно съзнание, защото Алисия вече е била погълнала енергията на Вероника.

Госпожа Теруилиджър…

— Дошла си тук заради нея — промълвих. — За госпожа Теруилиджър. Не за мен.

— Неопитните са лесни мишени — призна Алисия. — Ала те не притежават същата сила като напълно посветените вещици, които също могат да бъдат лесно погълнати, ако първо ги пречупиш физически. Аз не се нуждая от младостта, както Вероника, а само от силата. След като тя ми показа как действа магията, успях да я издебна в момент на слабост. Онази студентка ме зареди с нужната енергия, докато не изтощих Алана Кейл. — Къде бях чувала това име? Алана… тя беше посестримата от сборището на госпожа Теруилиджър, която бе в кома. И накрая мога да направя един наистина голям удар: Джаклин Теруилиджър. Всъщност не бях сигурна, че ще успея да я сломя, но се оказа, че през последните седмици тя доста се постара, за да се изтощи сама и постигна невероятен успех. И всичко това, за да защити сладката си малка питомница.

— Аз не съм нейна… — Не можах да довърша. Щях да кажа, че не съм нейна питомница, но… нима не бях? Вече не се занимавах само любителски с магия. Бях се присъединила към вещерското посестримство. А сега трябваше да защитя наставницата си, също както тя бе закриляла мен. Ако не беше прекалено късно.

— Къде е тя? — пожелах да узная.

Някъде наоколо — отвърна Алисия, която явно се опиваше от господстващото си положение. — Иска ми се да не бе разбрала за всичко това. Ти би била добро попадение, ако се научиш малко повече. Понастоящем си само малка искра в сравнение с пламъка на Джаклин. Тази вечер тя е големият удар.

— Кажи ни къде е тя! — заповяда Ейдриън с вече познатата ми сурова и решителна нотка.

Погледът на Алисия се отмести от мен към него.

— О, моля те — изсумтя презрително. — Престани да си губиш времето с вампирското си внушение. Разбрах какво става още при първото ви посещение, когато не можах да си спомня лицата ви. — Измъкна от дрънчащата колекция на шията си един диск от нефрит. — Сдобих се по-късно с това. Прави ме неподатлива на твоята „магия“.

Нещо, което устояваше на вампирска магия? Би било много полезно допълнение към куфара ми с номера. Ще трябва да го потърся… при условие че оцелея тази нощ.

Видях, че Алисия се напряга, за да хвърли отново от онази лепкава гадост и успях да отскоча встрани, придърпвайки Ейдриън с мен в дневната. Зад мен се чу свистене и още едно пльокване. Извадих от чантата си цвят на магарешки бодил и го смачках срещу Алисия, крещейки заклинанието на гръцки, което трябваше временно да я ослепи. Тя махна небрежно с лявата си ръка и ми се ухили подигравателно.

— Това ли е всичко, на което си способна? — подхвърли присмехулно. — Тази магия за лечебна слепота? Май изобщо не си магическо чудо.

Ейдриън внезапно отвори малък панел в стената до нас. Аз дори не го бях забелязала, най-вече защото бях твърде заета с вероятността лицето ми да се стопи. Зърнах как ръката му трепна във въздуха и внезапно бяхме обгърнати от мрак.

— Ето това вече е лечебна слепота — промърмори той.

Алисия изруга. Аз замръзнах, скована от пълната тъмнина наоколо. Колкото и да приветствах всякакви опити да се забави Алисия, някак си се почувствах изгубена.

Усетих как ръката на Ейдриън сграбчи моята и без да промълви нито дума, той ме повлече по-навътре в дневната. Чувах как Алисия вече мълви заклинания и бях сигурна, че много скоро ще ни връхлети някаква магия за светлина. Или това, или нещо, което магически ще поправи таблото с бушоните.

— Внимателно — прошепна Ейдриън. — Стълби.

И наистина усетих как кракът ми се блъсна в дървено стъпало. Двамата заслизахме възможно най-безшумно и бързо към мазето.

Очите ми все още не бяха привикнали към тъмнината и аз се запитах дали току-що не сме влезли в някаква тайна тъмница. При все това, докато двамата се промъквахме край купчини кашони, осъзнах, че мазето просто се използваше за обикновен склад. Навсякъде беше пълно с всевъзможни вехтории. След като бях видяла разхвърляната къща на госпожа Теруилиджър, се чудех какво още може да притежава.

Ейдриън най-после се спря в ъгъла в дъното зад някакви правоъгълни кашони, натрупани в купчина, висока почти колкото мен. Придърпа ме към себе си, обгръщайки ме с ръце, така че да може да говори тихо в ухото ми. Главата ми лежеше върху гърдите му и аз чувах забързаното туптене на сърцето му — отражение на моето.

— Добра идея — прошепнах аз. — Но сега сме тук като в капан. Би било по-добре, ако можем да се измъкнем навън.

— Зная — прошепна той в отговор. — Но тя беше прекалено близо до вратата и нямах време да се оправя с прозореца.

Над главите ни се чуваше скърцането на пода, докато Алисия кръстосваше из къщата.

— Въпрос на време е — заключих.

— Надявах се, че така ще имаме възможност да измислим как да се измъкнем оттук. Не можеш ли да използваш онази огнена топка? Беше много добра с нея.

— Не и вътре. Особено пък в мазе. Ще изгори до основи това място. А и все още не знаем къде е госпожа Теруилиджър.

Напънах сивите си мозъчни клетки. Къщата беше твърде малка и нямаше много места, където Алисия би могла да скрие учителката ми. Трябваше да предположа, че е затворена някъде, след като още не ни се беше притекла на помощ. Съдейки по думите на вещицата, тя все още не бе успяла да изсмуче силата й, така че се надявах наставницата ми да е само временно извадена от строя.

— Сигурно можеш да направиш нещо — рече Ейдриън, обгръщайки ме по-здраво. — Ти си толкова умна, а и изчете всички онези книги за магии.

Вярно беше. През последните два месеца бях изчела тонове литература — за която дори не биваше да съм чувала — ала някак си в този ужасяващ момент умът ми не можеше да се фокусира върху нищо от прочетеното.

— Забравила съм всичко.

— Не, не си. — Гласът му прозвуча в мрака спокоен и уверен. Приглади косата ми назад и целуна леко челото ми. — Просто се отпусни и се съсредоточи. Рано или късно тя ще се спусне надолу по тези стълби след нас. Трябва да я обезвредим или поне да я забавим, за да можем да избягаме.

Разумните му думи ме накараха да се стегна и позволиха на механизма на логиката, управлявал живота ми досега, отново да се задвижи. През малките високи прозорци в мазето се процеждаше слаба светлина, която позволи на очите ми най-после да привикнат с тъмнината и аз различих някакви тъмни форми в мазето. Продължавах да чувам стъпките на Алисия над главите ни, затова се отдалечих от Ейдриън и се прокраднах към стълбите. След няколко елегантни кръгови движения на ръцете, изредих заклинанието върху стъпалата, а после забързах обратно в ъгъла при Ейдриън и се сгуших на безопасно място в прегръдките му.

— Добре — казах. — Мисля, че това малко ще я забави.

— Какво е то? — попита той.

И в този миг чухме как вратата в горния край на стълбата се отвори. От отвора нахлу светлина, макар че ние оставахме скрити в сенките.

— Нямате избор — чух да казва Алисия. — Няма къде да… ох!

Чу се шумно туп–туп–туп–туп, когато тя се хързулна надолу по стъпалата и тупна долу с приглушен удар.

— Невидим лед върху стъпалата — отговорих на въпроса на Ейдриън.

— Зная, че не бива да го казвам — рече Ейдриън, — но мисля, че те обичам повече от всякога.

Улових ръката му и се опитах да не мисля колко щастлива ме накараха да се почувствам думите му, дори в тази ситуация на живот и смърт.

— Ела!

Напуснахме укритието си и открихме Алисия, просната на пода, опитваща се да се изправи. Сребриста сфера светлина висеше във въздуха до нея, като се люлееше и подскачаше покорно, в пълен синхрон с всяко нейно движение. Като ни видя, тя се озъби и махна с ръце, за да запрати сферата към нас. Предвидих атаката й и амулетът ми беше в готовност. Завъртях го около копринената му връв и изрекох

бързо няколко думи, докато минавахме покрай нея. За миг между нас и нея избухна блестяща преграда, която в последния миг успя да погълне малките горящи стрели, които тя мяташе по нас. Преградата беше подобна на онази, която госпожа Теруилиджър бе използвала в парка, но трябваше да бъде призована на мига и не траеше дълго.

Не знаех какви са следващите планове на Алисия, но очевидно предстоеше нещо лошо. Направих магия за изпреварващо нападение, която никога досега не бях използвала — една от онези магии, с които госпожа Теруилиджър ми бе казала засега да не се занимавам. Изискваше много енергия и беше много мощна, ако се насочеше правилно, но в същото време изглеждаше измамно лесна, с елегантни ефекти. Просто запратих Алисия в другия край на помещението с мощна вълна, тъкмо когато щеше да се изправи. Тя политна назад и се удари в купчина кашони, пълни с коледна украса. Съдържанието им се разпиля близо до нея върху циментения под.

Магията ме бе замаяла, но успявах да се движа. Когато стигнахме до стълбите, призовах огнената топка, като я задържах ниско долу върху дланта си, все едно се готвех да търкулна топка от „Скийбол“ — макар че всъщност възнамерявах само да я нося. Помолих се да разтопи леда и след първите стъпки разбрах, че не съм сгрешила.

— Внимавай — предупредих Ейдриън. — Стъпалата още са мокри.

Изкачихме се до горе, но Алисия вече бе успяла да изпълзи след нас и да се изправи на крака. От подножието на стълбата тя призова същата магия, която и аз бях използвала срещу нея, запращайки невидима вълна от енергия към мен и Ейдриън, която ни събори на пода. Аз продължавах да държа огнената топка, въпреки предупрежденията на госпожа Теруилиджър, че така магията ще изсмуче силите ми. Когато Алисия ме събори, огнената топка отлетя от дланта ми и се приземи върху дивана на госпожа Теруилиджър. Имайки предвид, че бе тапициран с някаква евтина дамаска от седемдесетте години на миналия век, не беше съвсем изненадващо, че веднага лумна в пламъци.

Хубавото бе, че огънят разреши проблема с тъмнината. А лошото, че май в крайна сметка къщата все пак щеше да изгори до основи. Калистанът, който бе достатъчно чевръст, за да не се отделя от

нас, когато слязохме в мазето, изприпка до мен. Разполагах само със секунда, за да взема решение.

— Претърси къщата за госпожа Теруилиджър — казах на Ейдриън. — Аз ще спра Алисия.

Разрастващият се огън хвърляше зловещи отблясъци върху лицето му, подчертавайки сгърчените му от мъка черти заради случващото се.

— Сидни…

— Това е един от онези пъти, когато се налага да ми се довериш, без да питаш — заявих. — Побързай! Открий я и я изведи навън.

Видях в очите му да преминават хиляди емоции, преди да се подчини и да хукне към другото крило на къщата. Пламъците вече обхващаха дневната, разпространяваха се твърде бързо, по начин, който вероятно беше магически. Сгъстяващият се дим ми даде една идея и аз изрекох заклинание, за да стане още по-плътен, създавайки мъглива стена пред вратата на стълбите, водещи към мазето. Тя позволяваше на мен и на дракона да се приютим за кратко, преди Алисия да се появи, разделяйки дима като със завеса.

— Онова… заболя — заяви тя.

Направих магия, която трябваше да я обвие в паяжини, ала те се разпаднаха още преди да я достигнат. Беше вбесяващо. Бях запомнила толкова много заклинания, ала тези „лечебни“ магии явно не се получаваха. Сега разбрах защо основната стратегия на госпожа Теруилиджър беше да се скатавам и тя да прикрива способностите ми. Как изобщо бих могла да се противопоставя на Вероника? Вярно, Алисия я бе надвила, но чак след като я бе омаломощила, както бе направила и с наставницата ми. Сега вече дори разбирах защо госпожа Теруилиджър ми каза да си взема оръжие — което, осъзнах, бях оставила в колата.

Ледената магия бе сработила, защото Алисия не я бе очаквала и предвидила. Единствената друга магия, която й бе подействала, беше ударната вълна — заклинание за напреднали, от което още се чувствах изтощена. Осъзнах, че трябва да направя още една подобна магия. Нямах представа дали съм способна, ала бях длъжна да опитам, тъй като това бе единственият ми шанс да…

Изкрещях, когато усетих как ме разтърси ток, сякаш с хиляда волта напрежение. Движението на ръката на Алисия беше почти

неуловимо и тя дори не бе заговорила. Паднах на пода и се загърчих от болка, докато вещицата крачеше тържествуващо към мен. Драконът се изпречи храбро между двете ни, но тя само го изрита настрани. Чух го как изскимтя, когато изтрополи по пода.

— Може би все пак трябва да те погълна — рече Алисия. Шокът бе отминал и аз можех само да седя там, опитвайки се да си поема дъх. — Ще ми бъдеш петата. Бих могла да се върна за Джаклин след няколко години. Ти се оказа по-силна, отколкото си мислех — и вбесяващо находчива. Тази вечер положи доста усилия.

— Кой е казал, че съм се изчерпала? — успях да промълвя.

Направих първата от магиите за напреднали, която ми дойде наум. Може би беше вдъхновена от счупената коледна украса, но внезапно в мозъка ми изникнаха остри стъклени парчета. Магията не изискваше заклинание, нито физически съставки, а само леко движение на ръката. Останалото се взимаше от мен — огромен поток от енергия и сила, от чието изтичане ме заболя почти толкова много, както и от електричеството, използвано от Алисия.

Но, о, резултатите бяха зашеметяващи.

Върху масичката за кафе на госпожа Теруилиджър (която сега бе обхваната от пламъци) бяха подредени пет вечно движещи се топки. Използвах магията за преобразуване, като разруших сферичната им форма, превръщайки ги в тънки остриета. Те се откъснаха от въженцата си и бяха готови да изпълняват заповедите ми. Това беше лесната част.

Трудната част беше, както ми бе казала госпожа Теруилиджър, наистина да нападнеш някого. И не само да го накараш да се подхлъзне и да падне. Това не бе чак толкова лошо. Но действителната физическа атака, за която знаеш, че ще нарани директно и може да има ужасяващи последици, беше нещо съвсем различно. Нямаше значение колко отвратителна и зла беше Алисия, че се бе опитала да ме убие и искаше да пожертва госпожа Теруилиджър и още безброй други. Тя беше живо същество, а не бе в природата ми да проявявам жестокост или да се опитам да отнема нечий живот.

Но беше напълно в мой стил да спася собствения си живот и живота на онези, които обичах.

Събрах сили и заповядах на остриетата да се придвижат напред. Те се забиха в лицето ѝ. Тя изкрещя и се опита панически да ги

изскубне, но в бързината изгуби равновесие и полетя надолу по стълбите. Чух я да пищи, когато падна в мазето. Макар че не можех да я видя, магическата й светеща сфера я последва долу.

Ала тържеството ми не продължи дълго. Бях повече от замаяна. Всеки миг щях да припадна. Горещината и светлината от пламъците бяха съкрушителни, а пред очите ми чернееше от изтощението да направя магия, за която още не бях готова.

Изведнъж изпитах желание да се свия на пода, да затворя очи и да се пренеса някъде, където е хубаво и топло…

— Сидни!

Гласът на Ейдриън ме изтръгна от мъглата, която ме бе обгърнала, и аз успях да се вгледам в него изпод натежалите си клепачи. Той ме обгърна с ръка, за да ми помогне да се изправя. Ала краката ми се подкосиха, все едно бяха гумени. Той ме вдигна на ръце и ме понесе. Драконът, който не беше пострадал сериозно от ритника, се вкопчи в тениската ми и пъргаво се пъхна в чантата, която още висеше на рамото ми.

— Къде… госпожа Теруилиджър…

— Не е тук — отвърна Ейдриън, като се насочи бързо към предната врата. Огънят вече се бе разпространил по стените и тавана. Въпреки че още не бе достигнал до предната част на къщата, въздухът се бе сгъстил от дим и пепел. И двамата кашляхме, а от очите ми се стичаха сълзи. Ейдриън стигна до вратата, завъртя дръжката, явно се опари и извика. Успя да отвори вратата с ритник и бяхме свободни, навън на чистия нощен въздух.

Отвън се бяха събрали съседите, а в далечината се чуваха сирени. Някои от зяпачите ни метнаха любопитни погледи, но повечето бяха омагьосани от огнения ад, в който се бе превърнал домът на госпожа Теруилиджър. Ейдриън ме отнесе до колата си и нежно ме положи на седалката, така че да мога да се облегна, макар че ръката му продължаваше да ме обгръща. И двамата се втренчихме със страхопочитание в огъня.

— Наистина я търсих, Сидни — обади се той. — Не можах да намеря Джаки в къщата. Може би е избягала. — Помолих се да е прав. В противен случай бяхме изоставили учителката ми по история да загине в пламъците. — Какво стана с Алисия?

— Последния път, когато я видях, беше в мазето. — Стомахът ми се сви болезнено и ми призля. — Не зная дали ще успее да се измъкне. Ейдриън, какво направих?

— Защити себе си. И мен. И надявам се, Джаки. — Ръката му се стегна около мен. — Алисия беше самото зло. Виж какво причини на останалите вещици — какво искаше да причини на теб и госпожа Теруилиджър.

— Изобщо не я заподозрях — отроних унило. — Мислех се за умна. И всеки път, когато разговарях с нея, не й обръщах никакво внимание, възприемайки я като едно глупаво, разсеяно момиче. А междувременно тя ми се е надсмивала и е препречвала и парирала всеки мой ход. Унизително е. Не познавам много други подобни хора.

— Може би професор Мориарти срещу твоя Шерлок Холмс? — подсказа ми той.

— Ейдриън. — Нямаше нужда от повече думи.

Той внезапно се сепна и се вторачи в мен, забелязвайки одеянието ми за пръв път тази вечер, след като якето ми бе разкопчано.

— Ти носиш тениската си с моето лого „АЯЕ“?

— Да, никога не се впускам в магически битки без…

Немощно мяукане привлече вниманието ми. Взрях се в посока на звука и видях две зелени очи да ме фиксират изпод храста на отсрещната улица. Успях да се изправя и открих, че краката ми, макар и все още слаби, можеха отново да ме държат. Направих няколко несигурни крачки към храста, а Ейдриън тутакси се озова до мен.

Какво правиш? Имаш нужда от помощ.

Посочих натам.

— Трябва да проследим онази котка.

— Сидни…

— Помогни ми — замолих се.

Той не можа да устои. Придържайки ме с ръка, ми помогна да пресека улицата. Котката хукна между двата храста, после отново ни погледна.

— Иска да я последваме — заявих.

И го направихме, прекосявайки улици и задни дворове на къщи, а когато се озовахме на около четири пресечки от дома на госпожа Теруилиджър, котката се стрелна в парка. Цялата енергия, която имах, когато тръгнахме след животинката, се бе изпарила. Дишах накъсано и

отново ми се виеше свят. Едва се сдържах да не помоля Ейдриън пак да ме вземе на ръце. Нещо в средата на парка привлече вниманието ми и ми осигури последния прилив на адреналин, за да се затичам напред.

И там, върху тревата, лежеше госпожа Теруилиджър.

Слава богу, беше в съзнание, но изглеждаше изтощена, също като мен. Следите от сълзи и мръсните петна по лицето й подсказваха, че е преживяла жестоко изпитание. Беше успяла да избяга от Алисия, но не без съпротива. Затова не я бяхме открили в къщата. Като ме видя, тя примигна от изненада.

— Ти си добре — пророни наставницата ми. — И ме намери.

— Котките ни доведоха — посочих аз.

Всичките тринайсет котки се бяха разположили в кръг около господарката си, за да се уверят, че е добре.

Тя ги погледна и измъчено се усмихна.

— Видя ли? Казах ти, че котките са полезни.

— И калистанът не се представи зле — осведомих я и погледнах към чантата си. Онези писъци, дето са като „трън в задника“ спасиха лицето ми да не бъде залято с киселина.

Ейдриън притисна длан към сърцето си в израз на престорено възмущение.

— Сейдж, да не би вече да употребяваш мръсни думи? Госпожа Теруилиджър вдигна глава и за пръв път го забеляза.

— И ти ли си тук? Съжалявам, че те забърках в тази каша. Зная, че едва ли си искал подобни неприятности да ти се стоварят на главата.

— Няма значение — усмихна се Ейдриън и отпусна ръка на рамото ми. — Някои неща си заслужават неприятностите.

ГЛАВА 24

Чувствах се много зле, задето бях изгорила до основи къщата на учителката си. Госпожа Теруилиджър, по очевидни причини, изглежда смяташе, че това е най-малкият й проблем. Не беше сигурна дали осигуровката ще покрие щетите, но от застрахователната компания бяха доста чевръсти и изпратиха свой служител, за да разследва случая. Все още чакахме присъдата им за размера на крайната сума за покриване на щетите, ала в доклада им не бе отразено намирането на каквито и да било следи от човешки останки. Част от мен вярваше, че не бях убила никого. А друга част се боеше, че пак ще се срещнем с Алисия. Какво глупаво сравнение бе направил Ейдриън? „Професор Мориарти срещу твоя Шерлок Холмс.“ Предполагам, че всеки, чието лице е било обсипано с тънки остриета и е бил зарязан в горяща сграда, ще се изпълни със злоба и желание за мъст.

След кратко разследване накрая се установи, че Вероника се намира в болница в Лос Анджелис, записана под името Джейн Доу[1].

Посещенията при изпадналата й в кома сестра бяха най-важната грижа на госпожа Теруилиджър и тя се надяваше, че навярно ще открие начин да развали магията.

Независимо колко бе заета сега, преподавателката ми все пак успяваше да намери време, за да ме убеждава да се присъединя към сборището й, и аз се съгласих поради няколко различни причини. Едната беше, че бе невъзможно да се преструвам, че повече не желая да се занимавам с магии.

Другата беше, че не възнамерявах още дълго да оставам в Палм Спрингс.

Все още бях решена да замина с Маркъс за Мексико, а седмицата отлетя неусетно. Взех без усилие изпитите за края на зимния срок и преди да се усетя петъкът беше дошъл — денят, преди пътуването ни до Мексико. Поех риска да се сбогувам с приятелите си. Най-безопасно беше да изчезна без следа, но аз имах доверие на всички — дори на Анджелина — да запазят тайната ми и да се преструват, че не

знаят нищо, когато алхимиците открият бягството ми. Казах и на Трей. Без значение какво се бе случило помежду ни, той все още беше мой приятел и щеше да ми липсва.

Докато денят напредваше, общежитието притихваше все повече — като се изключи нескончаемата коледна музика, носеща се от фоайето. Тъй като не желаеше да пренебрегва другите религии, госпожа Уедърс беше поръчала да се подредят един до друг менора[2] и знаме с надпис „Весела Куанза“[3]. Утре беше последният ден преди ваканцията и голяма част от учениците бяха заминали за зимната ваканция. Аз довърших опаковането на скромния си багаж. Не исках да се товаря с излишни вещи, след като нямах представа какво да очаквам в Мексико.

Все още оставаха двама души, с които да се сбогувам: Ейдриън и Джил. Избягвах и двамата по съвсем различни причини, но повече нямаше за кога да отлагам. Знаех, че от Джил ме дели само един етаж, но с Ейдриън беше по-трудно. Бяхме се чули няколко пъти след пожара, просто за да уточним някои подробности, но скоро след това той изчезна от хоризонта. Никакви обаждания, никакви есемеси, никакви сънища. Може би трябваше да съм доволна. Може би трябваше да приветствам шанса да замина без мъчителни сбогувания… но не можех. Сърцето ми се свиваше болезнено при мисълта, че повече няма да го видя. При все че самият той бе причината за заминаването ми, не ме напускаше чувството, че се нуждая от някакъв финал.

„Не е заради финала, Сидни. Искаш да го видиш. Имаш нужда да го видиш. И точно заради това трябва да заминеш.“

Накрая зарязах всички колебания и му се обадих. Струваше ми толкова усилия, докато овладея нервите си, че направо не можах да повярвам, когато не ми вдигна. Устоях на порива веднага да го избера повторно. Не, мога да почакам. Утре все още щеше да има време, а и сигурно… сигурно той не ме избягваше, нали?

Реших да отложа разговора с Джил до следващия ден. Беше ми не по-малко трудно да се сбогувам с нея и не само заради това, което бе видяла през връзката. Знаех, че тя ще си помисли, че я изоставям. Всъщност ако останех и с Ейдриън бяхме гаджета, навярно щяха да ме заловят и никога нямаше да мога да й помогна. Поне ако бях далеч и

свободна, бих могла да се опитам да го направя извън организацията. Надявах се, че ще ме разбере.

Докато я чаках, имах възможност да свърша едно неприятно задължение: да върна оръжието на Малахи Улф. Досега никога не бях ходила до къщата му без Ейдриън и макар да знаех, че няма защо да се страхувам от него, все пак се чувствах малко неспокойна да се озова сама в онзи отдалечен и пуст район.

За мое пълно изумление, когато пристигнах, Улф ме покани в къщата. Наоколо цареше тишина.

— Къде са кучетата? — учудих се аз.

— На тренировка. Имам приятел, който е много опитен кучешки треньор и сега ги обучава как да се промъкват крадешком. Преди работеше в местното поделение К–9[4].

Не мислех, че на породата чихуахуа генетично им е заложено да са потайни. Обаче запазих мнението за себе си и вместо това огледах удивено кухнята на Улф. Очаквах да прилича на камбуз. Вместо това, помещението беше смайващо светло и приветливо, с тапети на бели и сини квадрати и буркан за курабийки във форма на катерица. Ако някой ме бе помолил да опиша кухнята, която най-малко би подхождала на Улф, то тя щеше да прилича на тази. Не… почакайте. Върху хладилника имаше магнити, които приличаха на шурикени. Е, това поне пасваше на собственика.

„Ейдриън ще се шашне, като му кажа.“ После си спомних, че може да не го видя много дълго време. Мисълта попари всяко веселие.

— И така, какво ти е нужно? — попита домакинът ми. Втренчих се в него и действително ми се стори, че последния път превръзката беше на другото му око. Трябваше да обърна повече внимание. — Друг пистолет?

Добих делови вид и се върнах към настоящата задача.

— Не, сър. Всъщност и първият не ми потрябва, но ви благодаря, че ми го заехте. — Извадих оръжието от чантата и му го подадох.

Той го погледна набързо и го пъхна в едно чекмедже.

— Разреши ли проблема си? Можеш да го задържиш, ако ти трябва.

— Напускам страната. Предполагам, че ще срещна затруднения да го пренеса през границата.

— Съвсем правилно — кимна той. Грабна буркана с курабийките, отвинти капака и го наклони към мен. Отвътре се разнесе страхотен аромат. — Искаш ли една? Току-що ги направих.

Наистина съжалявах, че няма да мога да споделя това с Ейдриън.

— Не, благодаря, сър. През последните седмици поех повече от достатъчно захар. — Имах чувството, че май трябва да си извадя клиентска карта за „Пайове и разни други“.

— Аз пък мисля, че сега изглеждаш по-добре. Вече не си само кожа и кости. — Кимна одобрително, което ми се стори наистина странно и донякъде зловещо. — И къде отивате, хлапета?

— Мекс… О, Ейдриън няма да идва с мен. Аз заминавам с друг.

— Наистина ли? — Той плъзна стъкления буркан по плота. — Изненадан съм. Винаги съм си мислел, че когато си тръгвате оттук, се прибирате у дома, за да „потренирате“ насаме.

Усетих как страните ми пламват.

— Не! Няма такова нещо… Имам предвид, че ние сме само приятели, сър.

— И аз веднъж имах такъв приятел. Сали Сребърния зъб.

Лицето му доби отнесеното изражение, което се появяваше винаги, когато се канеше да разкаже някой виц.

— Съжалявам, наистина ли казахте…

— Никога не съм срещал жена като Сали — прекъсна ме той. — Двамата прекосихме заедно Швейцария и винаги сме пазили взаимно гърбовете си. Накрая се измъкнахме живи — на косъм — и тя пожела да се върне в Щатите и да се кротне. Ала не и аз. Разбираш ли, аз имах мечти. Тогава бях млад, а опасностите и славата ме привличаха. Изоставих я и отидох да живея с един оркнейски[5] шаман. Отне ми две години и сума ти вижън куестове[6], за да осъзная грешката си, но когато се върнах, не я намерих. Когато нощем затворя око, все още виждам как онзи зъб блести като звезда. Това видение ме преследва, момиче. Преследва ме.

Намръщих се.

— Не мисля, че оркнейците практикуват вижън куест, сър.

Улф се наведе напред и размаха пръст пред мен. Окото му беше широко отворено.

— Поучи се от грешките ми, момиче. Не отивай при оркнейците. Не е нужно да имаш мистични видения, за да видиш това, което е под

носа ти, чуваш ли ме?

Преглътнах.

— Да, сър.

След това се разбързах да си вървя. Реших, че май идеята да съм в друга страна, по-далеч от Малахи Улф, все пак може би нямаше да се окаже чак толкова лоша.

На следващата сутрин се приготвих да се сбогувам с Джил, но тя ме изпревари и цъфна на прага ми. За пръв път разговаряхме истински от сутринта след последния сън с Ейдриън.

Тя влезе в стаята и се намръщи, когато видя куфара.

— Наистина ли заминаваш?

— Да. И съм сигурна, че знаеш причината.

Тя скръсти ръце и ме погледна право в очите, без следа от смущението от последния път. Трудно ми беше да издържа погледа й.

— Сидни, не напускай Ейдриън заради мен.

— Много по-сложно е от това — отвърнах машинално.

Всъщност не е — заяви тя. — От всичко, което съм видяла и чула, ти просто се страхуваш. Винаги си контролирала и най-малката подробност в живота си. Когато не можеш — както с алхимиците — намираш начин да си възвърнеш самоконтрола.

— Няма нищо лошо в самоконтрола — троснах се аз.

— Само дето невинаги можем да го имаме и понякога това е за добро. Дори е страхотно — додаде новоизлюпената ми наставница. — Така е и с Ейдриън. Без значение колко силно се опитваш, няма да можеш да контролираш чувствата си към него. Не можеш да спреш да го обичаш и затова бягаш. Аз съм просто едно извинение.

Коя бе тя, че да ми изнася подобна лекция?

— Смяташ, че лъжа за това колко неудобно и мъчително е за теб да виждаш всичко, случващо се помежду ни? Всеки интимен жест е на показ. Не мога да го направя. Не мога да живея така.

— Ейдриън се научи.

— Е, той няма друг избор.

— Именно. — Част от нападателността й се стопи. — Сидни, той ме върна от смъртта. Това е най-великото нещо, което някой може или е направил за мен. Не мога да му се отплатя, но мога да се постарая да не му преча да води живота, който иска. Не очаквам той да ме щади или пази заради връзката и аз няма да съдя него — или теб. Сидни,

някой ден двамата ще се научим да блокираме взаимно мислите и изживяванията си.

— Някой ден — повторих.

— Да. А дотогава можем да се опитаме да се справим, доколкото можем. Всичко, което ще постигнеш със заминаването си, е да направиш трима души нещастни.

— Трима? — намръщих се. — Аз ти помагам.

— Наистина ли мислиш, че ще съм щастлива, ако той е нещастен? Мислиш ли, че ми харесва мрака, който се прокрадва към него? — Когато не казах нищо, тя продължи: — Виж, моята физическа реакция към теб не е като неговата, но когато Ейдриън е с теб, той е толкова преизпълнен с радост… тя се излъчва към мен и това е едно от най-божествените изживявания, които някога съм имала. Аз никога не съм била влюбена като вас двамата.

— Аз не съм… — не можех да го изрека и тя ме стрелна многозначително. Опитах различна тактика. — Да остана тук е опасно, особено с него. Алхимиците може да разберат за всичко — за него, за татуировката ми, за госпожа Теруилиджър и бог знае още какво.

— А ако не разберат, помисли само какво ще получиш. Ейдриън. Нас. Магията. Шансът да разкриеш тайните им. Зная, че обичаш този живот. Защо да се отказваш от него? Ти си твърде умна, за да те хванат. Ние ще ти помогнем. Наистина ли смяташ, че Маркъс и неговите последователи имат възможност да се борят както трябва, когато постоянно са принудени да бягат и да се крият?

Поклатих глава.

— Те са като мен. Разбират ме.

— Изобщо не са като теб — не се предаваше Джил. — Те приказват. Ти действаш.

Беше толкова изненадващо да я виждам такава, толкова самоуверена и толкова мъдра за годините си. В същото време беше малко дразнещо. Ако тя беше толкова умна, защо не можеше да разбере колко много бе заложено на карта?

— Джил, да остана, е голям риск — във всяко едно отношение.

— Разбира се, че е! — възкликна тя и в очите й блеснаха гневни пламъчета. — Всеки живот, който си струва, крие рискове. Ако заминеш за Мексико, ще съжаляваш — и аз мисля, че го знаеш.

Телефонът ми иззвъня, пресичайки отговора ми. Беше Еди. Той рядко се обаждаше и затова ме обзе паника.

— Какво не е наред? — попитах остро.

Звучеше озадачено.

— Не бих казал, че нещо не е наред… само е изненадващо. Джил с теб ли е? Вие двете наистина трябва да слезете долу. Ние сме отвън.

Той затвори, а аз останах напълно объркана.

— Какво има? — попита Джил.

— Очевидно нещо изненадващо.

Двете слязохме във фоайето, без повече да споменаваме Ейдриън. Когато излязохме отвън, заварихме Еди и Анджелина, които упорито отбягваха да се поглеждат. Близо до тях бе застанал висок, хубав младеж с грижливо подстригана черна коса и яркосини очи. Изражението му бе сурово и сериозно, докато оглеждаше района.

— Той е дампир — промърмори Джил към мен.

Погледът му се прикова в нас, когато приближихме, а сетне лицето му се отпусна.

— Джил, Сидни — заговори Еди. — Това е Нийл Реймънд. Той е новото ни попълнение тук.

Нийл се поклони толкова ниско на Джил, че беше истинско чудо как не удари челото си в земята.

— Принцесо Джилиън — изрече с плътен и дълбок глас. — За мен е чест да ви служа и ще направя всичко, което е по силите ми, дори с цената на живота си.

Джил отстъпи назад, а очите й се разшириха.

— Б-благодаря ти.

Погледът на Еди се местеше между двамата, а върху челото му се появи малка бръчка.

— Нийл е изпратен като подкрепление. Да разбирам ли, че си се оплакала, че Джил не е достатъчно добре защитена? — Последното беше отправено към мен и ако не грешах, в гласа му прозвуча обвинителна нотка.

— Не… аз. О! Предполагам, че има нещо такова.

Когато се опитвах да загладя нещата със Стантън, един от доводите ми беше, че никога нямам чувството, че Джил е в пълна безопасност. Предполагам, че това беше отговорът на Дона. Беше изненадващо, както каза Еди, но нямаше да навреди да има

допълнителен чифт очи, които да я наблюдават. От начина, по който огледа Нийл от горе до долу, явно и Джил нямаше нищо против.

Аз разтърсих ръката му.

— Хубаво е, че ще си наоколо, Нийл. Като поредния братовчед ли те изпращат?

— Просто нов ученик — отвърна той. Това навярно също беше по-добре. Имаше реална опасност нашето „семейство“ да превземе „Амбъруд“.

Искаше ми се да науча нещо повече за него, но не разполагах с време. Маркъс скоро щеше да дойде да ме вземе, за да отидем заедно на гарата, след като моята Лате бе обявена за напълно непригодна за движение. Предполагам, че това също беше един вид финал, макар и доста тъжен.

Сбогувах се с всички и се качих да си взема куфара. Държах се, сякаш просто излизам по задачи. Еди, Анджелина и Джил знаеха истината и виждах болката и съжалението в очите им — особено в тези на Джил. Помолих се да бъдат добре и без мен. Когато слязох долу, заварих само подопечната си.

— Забравих да ти дам това — рече тя и ми подаде малък плик. Отгоре бе написано името ми, а и аз познах почерка.

— Опитах се да се свържа с него и реших, че ме избягва. Това е неговото сбогуване, нали? — Изпитах разочарование, че няма да видя Ейдриън лично за последен път. Може би писмото беше по-добре от нищо, ала ми се искаше да си тръгна със свежия спомен за онези красиви зелени очи. — Той… той наистина ли е разстроен? — Не можех да понеса мисълта, че страда.

— Прочети писмото — отвърна тя загадъчно. — И запомни, Сидни. Това не е заради мен. Това е заради вас двамата. Можеш да контролираш всичко друго, но не и това. Откажи се и приеми чувствата си.

След тези думи се разделихме и аз седнах на тротоара, за да чакам Маркъс. Взирах се в плика и в името си, написано от ръката на Ейдриън. На три пъти едва не го отворих… но всеки път страхът надделяваше. Накрая видях да приближава колата на Финч и пъхнах плика в чантата си.

Веднага след като се качих при него, той заговори развълнувано за големите планове, които ни очакваха. Почти не го слушах. Не

спирах да мисля за Ейдриън и колко празен щеше да е животът ми без него. Двамата с Маркъс щяхме да се срещнем с Уейд и Амилия на гарата, но аз не можех да си представя, че някой от тях ще ме разбира така както Ейдриън — макар че те бяха човешки същества като мен и имахме един и същ произход и минало. Никой от тях нямаше да притежава язвителното му остроумие или необикновено прозрение. А под тези емоции трептяха най-горещите ми спомени… целувките му, притиснатите ни тела…

— Сидни? Обръщаш ли някакво внимание на онова, което ти говоря?

Примигнах и погледнах към Маркъс. Мисля, че това беше един от онези моменти, когато той не можеше да повярва, че някой не слуша примрял всяка дума, излизаща от устата му.

— Извини ме — промърморих. — Умът ми е някъде другаде.

Той се ухили.

— Е, пренасочи го към плажове и маргарити, защото животът ти ще се промени.

С него винаги се стигаше до плажовете и маргаритите.

— Не спомена подпечатването на татуировките. Освен ако твоят познат татуировчик не е и барман.

— Типично за теб — забавна и красива! — засмя се той. — Ще си прекараме страхотно.

— Колко дълго ще бъдем там?

— Ами… първо ще се погрижим за татуировките. Това е най-важното. — Бях облекчена да го чуя да говори толкова сериозно. — След това ще се притаим и за няколко седмици ще се забавляваме в една екзотична страна. После ще се върнем тук и ще поемем по следите на други неудовлетворени алхимици.

— И след това ще повториш процеса? — попитах. В огледалото за обратно виждане можех да проследя как небостъргачите на Палм Спрингс изчезват, докато пътувахме на север. Силна болка на копнеж прободе гърдите ми. — Ще накараш и други да ти набавят критична информация, а след това ще ги освободиш?

— Именно.

Няколко минути пътувахме в мълчание, докато осмислях думите му.

— Маркъс, какво правиш с информацията, която събираш? Имам предвид, какво смяташ да предприемеш относно магистър Джеймсън?

— Няма да спра да търся още доказателства — тутакси отвърна той. — Това е най-голямата следа, която някога сме имали. Сега наистина трябва да продължим с усилията и да открием още подобни улики.

— Това е повече от улика. Защо не съобщите тази информация на мороите?

— Алхимиците ще отрекат. Освен това не искаме да бързаме.

— И какво като отрекат? — продължих да настоявам. — Поне мороите ще знаят и ще бъдат предупредени.

Той ми хвърли поглед, напомнящ на родител, който се опитва да бъде търпелив с детето си. Пред нас видях знак за железопътна гара.

— Сидни, зная, че си нетърпелива, но ми имай доверие. Винаги сме работили така.

— При все това не съм сигурна, че е правилният начин.

— Имаш много идеи за някой, който току-що се е присъединил към редиците ни — засмя се Маркъс. Искаше ми се да спре да прави това. — Само бъди търпелива и ще разбереш.

Не ми се нравеше снизходителното му отношение.

Мисля, че вече разбирам. И знаеш ли какво? Не смятам, че вие, приятелчета, правите нещо. Признавам, че сте се сдобили с доста невероятна информация… но после какво? Продължавате да чакате. Бягате и се спотайвате наоколо. И каква е ползата от това? Намеренията ви са добри… но си остават само намерения. — Почти чувах гласа на Джил: „Те приказват. Ти действаш.“

По някаква ирония този път Маркъс остана безмълвен.

— Можете да направите толкова много — продължих. — Когато за пръв път чух за вас, ми се струваше, че имате огромни възможности. Технически, това все още е вярно. Но само ги прахосвате.

Той спря на паркинга на железопътната гара. Все още изглеждаше напълно слисан.

— И откъде, по дяволите, се взе всичко това? — отрони накрая.

— От мен — отвърнах. — Защото аз не съм като вас. Не мога да седя и да бездействам. Не мога да бягам. И… не мога да дойда с вас.

Почувствах се добре като го изрекох… и ми се стори съвсем правилно. През цялата седмица умът ми ми нашепваше, че най-

правилното, което мога да сторя, е да се махна, преди нещата с Ейдриън и алхимиците да излязат извън контрол. И да, навярно това беше най-разумното решение. Сърцето ми никога не го прие напълно, но аз се опитах да го пренебрегна. Чак когато изслушах Джил и Маркъс, изведнъж осъзнах, че мозъкът ми може да избере не толкова логично решение.

Трябва да призная, че Финч се държа на висота. Всъщност изглеждаше загрижен, а не само вбесен, задето не ставаше по неговата воля.

— Сидни, зная колко си привързана към това място и тези хора, но тук не е безопасно за теб. За теб никъде не е безопасно, не и докато си в полезрението на алхимиците. Не и докато татуировката ти е уязвима.

— Някой ми каза, че всеки живот, който си струва, крие рискове — отвърнах, неспособна да скрия усмивката си. Никога не съм мислила, че ще цитирам Джил.

Маркъс удари с юмрук по арматурното табло.

— Това са сантиментални глупости! Звучи добре на теория, но реалността е съвършено различна.

— Каква реалност би могъл да имаш ти, ако беше останал с алхимиците? — попитах. — Колко тайни щеше да откриеш?

— Николко, ако ме бяха заловили — отвърна той категорично. — И без значение за колко безполезни ни смяташ, аз съм освободил десетки алхимици. Помогнах на Кларънс и на други морои.

— Ти не си безполезен, Маркъс. Вършиш добра работа, но просто пътищата ни са различни, това е всичко. Аз ще остана и ще действам по моя начин. Не каза ли ти точно това, когато се запознахме? Да помагаме на мороите по нашите правила? Е, тези са моите.

— Само си губиш времето!

— Да, но си е моето време — парирах.

Ейдриън ми беше казал точно същото в самолета на път за сватбата, когато му заявих, че не може да продължава да ме обича. Стана ми мъчно и съвестно за Маркъс. Наистина се почувствах зле, защото той разчиташе, че ще замина с него.

Той улови ръката ми.

— Сидни, моля те, не го прави. Без значение колко уверена се чувстваш, без значение колко внимателна смяташ, че си, нещата рано или късно ще излязат неудържимо от контрол.

— Те вече са излезли — казах и отворих вратата на колата. — И смятам да спра да се боря с обстоятелствата. Благодаря ти за всичко, Маркъс. Говоря сериозно.

— Почакай, Сидни! — извика той. — Само ми кажи още нещо.

Извърнах се и зачаках.

— Откъде се взе всичко това? Когато ми се обади, за да ми съобщиш, че идваш с нас, ти каза, че си осъзнала, че това е най-разумното нещо, което можеш да направиш. Какво те накара да размислиш?

Усмихнах му се, надявайки се усмивката ми да е не по-малко ослепителна от неговите.

— Осъзнах, че съм влюбена.

Напълно сащисаният Маркъс се озърна, сякаш очакваше да види „обекта на любовта ми“ в колата.

— И го осъзна просто ей така? Да не си имала някакво прозрение?

— Нямаше нужда от прозрение — отвърнах, замислена за злополучното пребиваване на Улф при оркнейците. — Истината винаги е била пред мен.

---

[1] Името се използва, когато самоличността на лицето не е известна. — Бел.прев. ↑

[2] Седемстволен свещник, един от най-древните символи на юдаизма. — Бел.прев. ↑

[3] Афроамерикански фестивал, който трае от 26 декември до 1 януари, свързан с африканската култура и почитането на африканските традиции, пренесени в Северна Америка. — Бел.прев. ↑

[4] В англоезичните страни така се обозначават кучешките полицейски отряди. — Бел.прев. ↑

[5] Жител на Оркнейските острови — архипелаг в северната част на Шотландия. — Бел.прев. ↑

[6] Вижън куест — традиционен ритуал за търсене на видения, практикуван от някои северноамерикански индиански племена. Целта

на търсещия е да получи вътрешно откровение чрез видение, което да определи смисъла и насоката на живота му. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

След като Маркъс най-сетне се примири, че няма да замина с тях, ми пожела всичко добро, макар че все още имаше потресено изражение. Бе възнамерявал да изостави колата на гарата, но сега ми подаде ключовете като подарък на раздяла. Наблюдавах го как се отдалечава, питайки се дали не бях направила грешка. После си помислих за онези красиви, зелени очи и цялата работа, която ни предстоеше да свършим с Ейдриън. Това беше правилният избор… само се надявах да не е твърде късно.

Той продължаваше да не отговаря на обажданията ми. Дали ме мразеше? Или се бе сврял някъде потиснат и даваше мъката си в алкохол? Извадих писмото му от чантата си, питайки се какво ще открия. Познавайки Ейдриън, очаквах някакво дълго, цветисто обяснение в любов. Вместо това видях само дълга серия числа.

Числата не ми говореха нищо. Изучавах ги известно време, докато бях в колата, прилагайки няколкото шифъра, които знаех. Не се появи никакъв отговор, макар че не бях съвсем изненадана. Шифрите и сложните математически изчисления не бяха стихията на Ейдриън. Но тогава защо ми бе оставил бележката? Явно е предполагал, че ще я разчета.

Отдалечих листа от очите си, надявайки се, че ще се прояви някакъв визуален ефект. И наистина се прояви. Погледнах отново числата и видях, че по средата има интервал. Получаваха се две поредици, които ми се струваха познати. Въведох двете серии числа като географска ширина и дължина в моя джипиес. Миг по-късно върху екрана се изписа адрес в Малибу. Южна Калифорния. Съвпадение ли беше?

Без да се замисля повече, подкарах колата от паркинга на гарата и се насочих към брега. Беше напълно възможно да изгубя два часа и половина (пет, ако се брои и пътят на връщане), но не мислех така. „Няма съвпадения.“

Имах чувството, че никога не съм пътувала толкова дълго. Ръцете ми стискаха волана през цялото време. Бях едновременно нетърпелива и ужасена. Когато се намирах само на няколко километра от адреса, започнах да виждам указателни табели за вила „Гети“. Няколко секунди бях объркана. Центърът „Гети“ беше много прочут музей, но беше по-близо до Лос Анджелис. Не разбирах връзката, нито защо се бях озовала в Малибу. При все това следвах стриктно посоката и накрая пристигнах пред паркинга за гости на вила „Гети“.

Когато приближих входа, въпросите ми получиха отговори. Вила „Гети“ беше копие музей на центъра „Гети“ и в нея бяха изложени произведения на гръцкото и римското изкуство. Всъщност голяма част от вила „Гети“ приличаше на древен храм, в комплект с високите колони, ограждащи градини, фонтани и статуи. Входът бе свободен, но се изискваше предварително записване. Днес нямаше много посетители и аз бързо се справих с проблема, като направих онлайн резервация по мобилния си телефон.

Когато пристъпих вътре, почти забравих защо бях тук — но само за миг. Музеят беше като сбъдната мечта за любител и почитател на класиката като мен. Зала след зала показваха античния свят. Бижута, статуи, дрехи… беше все едно да се върнеш в миналото с машина на времето. Любознателният ученик в мен копнееше да изучи основно и да прочете историята на всеки експонат до най-малката подробност. Останалата част от мен, с препускащо сърце и едва сдържаща вълнението си, се спираше само за кратко във всяка зала, достатъчно, за да я огледа и продължи нататък.

След като разгледах почти всички вътрешни зали, излязох в правоъгълния вътрешен двор, заобиколен от високи колони. Дъхът ми секна. Пред погледа ми се разкри огромна открита градина, разположена около басейн, дълъг повече от шейсет метра. Статуи и фонтани се издигаха в искрящите му води, а цялото място бе оградено от великолепно поддържани дървета и други растения. Въпреки декемврийския ден, яркото и топло слънце озаряваше всичко, а въздухът се огласяше от птичи песни, плисъка на водата и приглушени разговори. Наоколо се разхождаха туристи, като от време на време се спираха да се полюбуват на мястото или да направят снимки. Никой от тях нямаше значение — не и когато най-после открих този, когото търсех.

Той седеше в другия край на градината, срещуположен на входа, през който бях влязла, в далечния край на басейна. Беше с гръб към мен, но аз бих го познала навсякъде. Приближих с трепет, все още подвластна на онази странна смесица от страх и нетърпение. Колкото повече приближавах, толкова по-ясно го виждах. Високото, стройно тяло. Червеникавокафявите отблясъци от слънчевите лъчи в тъмната му коса. Когато най-после стигнах до края на басейна, спрях рязко точно зад него, не смеейки да продължа.

— Сейдж — рече той, без да се обърне. — Предполагах, че вече си стигнала южната граница.

— Не, не си — възразих. — Иначе никога нямаше да ми дадеш бележката, нито щеше да дойдеш тук. Знаел си, че няма да замина.

Той най-сетне вдигна глава, за да ме погледне, и примижа срещу слънцето.

— Бях сигурен, че няма да заминеш. Надявах се, че няма да заминеш. Двамата с Джил спорихме цяла вечност. Какво мислиш за оригиналното ми хрумване за географската ширина и дължина? Брилянтно, нали?

— Гениално — отвърнах, опитвайки се да прикрия усмивката си. Част от страховете ми се стопиха. Ние отново бяхме на познатата стара територия и си бъбрехме непринудено. Само Ейдриън и аз. — Поел си риск, считайки, че ще разбера какво означават всички онези числа. Можеше да поседиш тук цял ден.

— Никакъв шанс. — Ейдриън се изправи и пристъпи една крачка към мен. — Ти си умно момиче. Знаех си, че ще се досетиш.

— Не съм чак толкова умна. — Колкото повече се приближаваше той, толкова по-бързо препускаше сърцето ми. — Отне ми доста време, за да разбера някои неща. — Посочих около нас. — И как така ти знаеш за съществуването на подобно място, а аз — не?

Пръстите му се плъзнаха по очертанията на брадичката ми и внезапно топлината на слънцето ми се стори слаба в сравнение с горещината на това докосване.

— Не беше трудно — отвърна той, впил поглед в очите ми. — Трябваше да започна търсенето си отнякъде, така че въведох „Древен Рим“ и „Калифорния“ в телефона си. Това беше първият резултат.

— Какво търсене? — попитах.

Той се усмихна.

— Търсенето на някое по-романтично място от „Пайове и разни други“.

Ейдриън приближи лицето ми към своето и ме целуна. Както винаги, светът около мен спря да се движи. Не, светът стана Ейдриън, само Ейдриън. Целувките му, както винаги, бяха опиняващи и разтърсващи, пълни с онази страст, от която се нуждаех, и която не вярвах, че ще изпитам. Но днес, в целувките му имаше нещо повече. Вече нямах съмнения дали това е правилно, или грешно. Това беше кулминацията на едно дълго пътуване… или може би началото на такова.

Обвих ръце около врата му и го притеглих по-близо. Не ми пукаше, че се намирахме на публично място. Не ми пукаше, че той беше морой. Имаше значение единствено, че беше Ейдриън, моят Ейдриън. Моята половинка. Моят партньор в престъплението, в дългата битка, в която току-що се бях впуснала, за да поправя злото и нередностите в света на алхимиците и мороите. Може би Маркъс беше прав, че също така се бях запътила към унищожението си, но не ме бе грижа. В този момент ми се струваше, че докато с Ейдриън сме заедно, нито едно предизвикателство нямаше да ни се опре.

Не зная колко дълго сме стояли там и сме се целували. Както казах, светът около мен бе изчезнал. Времето бе спряло. Бях потопена в топлината на тялото на Ейдриън, притиснато до моето, в неговото ухание, във вкуса на устните му. Само това имаше значение сега и аз се улових, че си мисля за нашата недовършена работа в съня.

Когато най-после прекъснахме целувката — прекалено скоро, що се отнасяше до мен — останахме прегърнати. Звукът от кискане ме накара да погледна настрани, където две малки деца стояха, смееха се и сочеха към нас. Като видяха, че ги гледам, побързаха да изчезнат. Извърнах се отново към Ейдриън. Имах чувството, че ще се разтопя от щастие, когато надникнах в очите му.

— Това е доста по-добре, отколкото любовта отдалеч — промълвих.

Той отметна кичур от лицето ми и впи очи в моите.

— Какво те накара да размислиш? Искам да кажа, знаех, че няма да можеш да стоиш далеч от мен, но няма да те лъжа… за известно време малко ме изплаши.

Облегнах се на гърдите му.

— Всъщност е комбинация от няколко неща. Един изненадващо добър съвет от Джил. Една от очарователните истории на Улф — между другото трябва обезателно да ти разкажа за кухнята му. Освен това, не спирах да мисля за онзи път, когато бяхме върху масата.

Ейдриън се измести съвсем малко, за да можем отново да се гледаме. Беше един от онези редки мигове, когато бе напълно смаян.

— Я чакай да видя дали правилно съм разбрал. Бъдещето на нашата връзка е зависела от съвета на едно петнайсетгодишно момиче, една навярно измислена история на едноок треньор на чихуахуа и моите неромантични — при все това умели — целувки върху маса, отрупана със сребърни прибори и китайски порцелан?

— Ъхъ — потвърдих след кратък размисъл.

— И това било всичко, така ли? Аз пък си мислех, че ще ми е много трудно да те спечеля. — Той отново стана сериозен и ме целуна леко по челото. — Какво ще правим сега?

— Ще разгледаме този прекрасен музей, в който ме подмами. Ще се влюбиш в изкуството на етруските.

Онази негова дяволита усмивка, която толкова много обичах, озари лицето му.

— Сигурен съм, че ще се влюбя. Но аз имах предвид бъдещето. Какво ще правим с нас — с всичко, което се случи?

Улових ръцете му и го задържах все така близо до мен.

— И откога си започнал да се тревожиш за последствията или за бъдещето?

— Аз? Никога. — Замисли се. — Е, така си е — докато си с мен, не се тревожа за нищо. Но зная, че ти обичаш да се тревожиш за такива неща.

— Не бих казала, че „обичам“ — поправих го.

Лекият бриз разроши косата му и аз едва устоях на желанието да я пригладя обратно. Ако го сторех, несъмнено пак щяхме да започнем да се целуваме, а се предполагаше, че аз трябва да проявя отговорност и да отговоря на въпросите му.

— При Съхранителите ли ще избягаме? — предположи той.

— Разбира се, че няма! — изсумтях възмутено. — Това би било страхливо и незряло. А и ти никога не би оцелял без гел за коса — макар че може да ти хареса техният муншайн[1].

— Тогава какво ще правим?

— Ще запазим в тайна отношенията си.

Той се подсмихна.

— А това не е ли страхливо?

— Това е вълнуващо и дръзко — заявих. — Дори бих казала мъжкарско и смело. Предположих, че ще ти хареса.

— Сейдж! — прихна Ейдриън. — Харесва ми всичко, стига ти да си с мен. Но дали ще е достатъчно? Защото трябва да знаеш, че не съм чак такъв непукист за последствията. Осъзнавам колко е опасно всичко това за теб, особено ако продължиш да се съмняваш в алхимиците и да се опитваш да изровиш тайните им. Освен това зная, че ти все още се притесняваш, задето Джил ни наблюдава.

Правилно. Джил. Джил, която навярно бе свидетел на ставащото в момента, независимо дали го искаше, или не. Дали се чувстваше щастлива като него? Дали бе изпълнена с радост заради нашата любов? Или всичко това беше мъчително неудобно за нея?

— Тримата ще намерим начин да се справим — промълвих накрая. Не можех да мисля повече за това в момента, иначе пак щях да се паникьосам. А колкото до алхимиците… просто ще трябва да сме внимателни. Те не ме следват навсякъде, а както ти каза, аз и без това съм с теб през половината време. — Надявах се да е достатъчно. Трябваше да бъде.

И тогава отново започнахме да се целуваме. Нямаше как да го избегнем, не и когато бяхме заедно както в този миг, толкова далеч от реалния свят, от обикновения ни живот. Обстановката беше прекалено съвършена. Той беше прекалено съвършен, въпреки че беше един от най-несъвършените живи същества, които познавах. И честно, и двамата бяхме пропилели твърде много време в съмнения и игри. Единственото нещо, което научаваш, ако животът ти е постоянно в опасност, е това, че е по-добре да не го пропиляваш. Дори Маркъс бе признал това в онази зала с електронните игри.

С Ейдриън прекарахме остатъка от деня във вила „Гети“, най-вече целувайки се в градините, макар че го убедих да погледне някои артефакти вътре. Може и да бях влюбена, но все пак си бях аз. Когато дойде време да затварят, двамата вечеряхме в един ресторант за фондю на брега на морето и останахме там дълго, сгушени един до друг, вперили погледи във восъчната луна, сияеща над океана.

Бях се унесла да съзерцавам вълните, които се разбиваха в брега, когато усетих как устните на Ейдриън докосват леко бузата ми.

— Какво стана с дракона?

— Той си има име, не знаеш ли? — попитах с възможно най-строгия си и превзет тон.

Ейдриън се отдръпна и ме изгледа любопитно.

— Всъщност не знаех. И какво име му избра?

Хопър. Най-страхотният заек на земята — додадох, когато Ейдриън се засмя. — Би бил щастлив да знае, че друг е наследил името му.

— Да, сигурен съм, че би бил. Измисли ли име и на мустанга?

— Мисля, че би одобрил Ивашкинатор.

Той се втренчи изумено в мен.

— Казах ли ти, че те обичам?

— Да — уверих го. — Много пъти.

— Добре. — Ейдриън се намести по-близо до мен. — Просто исках да съм сигурен, госпожице Бързо-се-уча.

Изпъшках.

— Никога няма да го забравиш, нали?

— Да го забравя ли? Напротив, смятам постоянно да ти го напомням.

Подозирах, че колата на Маркъс е откраднатa, така че я оставихме в Малибу. Ейдриън ме закара до общежитието и ме целуна за довиждане, като обеща да ми се обади рано сутринта. Трудно ми беше да се разделя с него, макар да знаех, че е глупаво да си мисля, че не бих могла да преживея без него дванайсет часа. Влязох във фоайето на общежитието с чувството, че не стъпвам по земята, а устните ми още горяха от целувките му.

Беше лудост, знаех го, да се опитвам да имам връзка с него. Грешка. Щеше да бъде много опасно — дотолкова, че част от еуфорията ми изчезна, когато мисълта ме връхлетя. Пред него се преструвах, за да успокоя страховете му, но знаех истината. Щеше да бъде достатъчно трудно да се опитвам да разгадая тайните на алхимиците, а и татуировката ми все още не беше обезопасена. Отношенията ми с Ейдриън щяха значително да повишат опасностите, но това бе един от онези рискове, които с радост поемах.

— Госпожице Мелроуз.

Студеният глас на госпожа Уедърс ме върна рязко в настоящето. Спрях се по средата на фоайето и погледнах към нея. Тя се изправи иззад бюрото си и се запъти към мен.

— Да, госпожо?

— Полунощ е.

Погледнах към часовника и видях, че е права.

— Да, госпожо.

— Въпреки че зимната ваканция вече е настъпила, все още си регистрирана в общежитието до утре, така че трябва да се съобразяваш с правилата. Вечерният час е минал.

Единственото, което успях да смотолевя, беше да призная очевидното.

— Да, госпожо.

Госпожа Уедърс зачака, сякаш се надяваше, че ще кажа още нещо.

— Изпълняваше… поредното поръчение на госпожа Теруилиджър ли? — Изражението на лицето й беше почти комично. — Не съм получила уведомление, но предполагам, че тя може допълнително да уреди нещата.

Осъзнах, че госпожа Уедърс не иска да си имам неприятности. Надяваше се, че имах някаква основателна причина, за да наруша правилата — причина, благодарение на която можех да избегна наказанието. Знаех, че бих могла да излъжа, че съм помагала на госпожа Теруилиджър. Бях сигурна, че преподавателката ми щеше да ме покрие. Ала не можех да го направя. Струваше ми се грешно да омърсявам днешния ден с Ейдриън с лъжа. А и наистина бях нарушила правилата.

— Не — казах на госпожа Уедърс. — Не бях с нея. Просто бях… навън.

Госпожа Уедърс почака още малко, а след това прехапа примирено устни.

— Много добре тогава. Познаваш правилника. Ще трябва да си понесеш наказанието — след началото на новия срок.

Кимнах сериозно.

— Да, госпожо. Разбирам.

Изражението й подсказваше, че тя сякаш все още се надяваше някак си да поправя нещата. Но аз нямах какво да добавя и се обърнах,

за да продължа по пътя си.

— О, едва не забравих! — извика ме госпожа Уедърс. — Бях твърде удивена от това… нарушение. — Отново се бе превърнала в строгата и енергична надзирателка, която познавах. — Моля те да ме уведомиш дали братовчедка ти ще остане в твоята стая, или ще иска самостоятелна.

— Защо Анджелина ще остава в стаята ми?

— Не става дума за нея, а за другата ти братовчедка.

Понечих да кажа, че нямам друга братовчедка, но някакъв вътрешен глас ме предупреди да премълча и нито да потвърдя, нито да отрека думите й. Нямах представа какво става, но всички вътрешни предупредителни инстинкти крещяха, че нещо определено щеше да се случи. Каквото и да беше, не биваше да се ангажирам с нищо конкретно.

— Тя е представила всички необходими документи — обясни госпожа Уедърс. — Така че й казах тази нощ да отиде в стаята ти.

Преглътнах.

— Разбирам. Може ли, хм… да ви уведомя след ваканцията?

— Разбира се. Тогава ще обсъдим и наказанието ти — додаде след кратко колебание.

— Да, госпожо — кимнах.

Качих се горе, а стомахът ми се бе свил от ужасно предчувствие.

Кой ме чакаше в стаята ми? Кой още на този свят беше част от измисленото ми семейство?

Оказа се, че беше от истинското ми семейство.

Когато отключих вратата, заварих Зоуи да седи на леглото ми. Лицето й светна, когато ме видя, тя скочи и се хвърли към мен, за да ме стисне в гореща прегръдка.

— Сидни! — възкликна. — Толкова се притеснявах, че няма да се прибереш за през нощта.

— Разбира се, че ще се прибера — отвърнах сковано. Бях толкова стъписана, че едва успях да отвърна на прегръдката й. — Какво правиш тук?

Тя се отдръпна назад и ме погледна, ухилена до уши. В нея нямаше следа от гняв, нито дори от предпазливостта й в Сейнт Луис. Преливаше от радост, искрено щастлива да ме види. Не знаех защо

беше тук, но у мен започна да разцъфва надеждата, че най-после ще можем наистина да се сдобрим.

Докато не заговори.

— Дадоха ми мисия! И ме изпратиха тук. — Извърна лице и ми показа златната лилия, татуирана на бузата й. Сърцето ми почти спря. — Вече официално съм алхимик. Е, само младши. Има още много да се уча, затова те решиха, че е най-добре да съм с теб.

— Разбирам — промълвих. Стаята се въртеше. Зоуи. Зоуи бе тук — и беше алхимик, който щеше да остане с мен.

Жизнерадостното й изражение леко помръкна и тя доби озадачен вид.

— Предполагам, че ти си казала на Стантън нещо за това, че се нуждаеш от подкрепление от още някой друг алхимик? Че ти е трудно да си сама сред толкова много морои?

Опитах се да се усмихна, ала не успях.

— Нещо подобно. — Бях подтикнала Дона да действа и тя го бе направила. Просто не беше точно това, което очаквах.

Ентусиазмът на Зоуи се завърна.

— Е, вече не си сама. Аз съм тук, за да ти помагам, макар че едва ли се нуждаеш от мен. Ти дори никога не се забъркваш в каквито и да било неприятности.

Не, просто бях влюбена във вампир, канех се да се присъединя към вещерско сборище и разследвах тайни, за които никой не искаше да узная. Изобщо никакви неприятности.

Как, за бога, щях да скрия всичко това от нея?

Зоуи отново ме прегърна.

— О, Сидни! Ще бъде страхотно! — възкликна. — През цялото време ще бъдем заедно!

---

[1] Контрабандна спиртна напитка. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.